michael a.

stackpole

lumea nouă

N

MICHAEL A. STACKPOLE

LUMEA NOUĂ

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

În trilogia *Marile descoperiri* au apărut:
Atlasul secret
Hărţile prevestitoare

Michael A. Stackpole s-a născut în 1957, în Wassau, Wisconsin, şi este un celebru autor de romane fantasy şi science fiction. În 1979 a obţinut diploma de licenţă în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer pentru diferite companii producătoare de jocuri pe calculator, colaborând la multe producţii de mare succes. A scris primul său roman fantasy în 1986 *(Talion: Revenant),* care însă nu a fost publicat decât în 1997, deoarece s-a considerat că un volum de 175 000 de cuvinte este prea mare pentru un autor necunoscut. Începând cu 1987 a semnat trilogia *Warrior,* ce i-a adus consacrarea şi a stat la baza unui serial de animaţie televizat. Datorită popularităţii sale ca autor, a fost selectat să scrie mai multe romane în seria SF *Star Wars.* A semnat numeroase volume ce s-au bucurat de un real succes atât în rândul publicului, cât şi printre critici, dintre care amintim revoluţionara serie fantasy *Dragon Crown War.* Seria *Marile descoperiri* reprezintă o nouă abordare neconvenţională a genului fantasy, creând un univers al magiei şi fantasticului unic în întregul spaţiu literar. Cea mai recentă serie a autorului este *The Crown Colonies.*

Lui Al Gore.
Pentru a schimba lumea,
îţi trebuie viziune şi pasiune.
Mulţumesc pentru că le împărtăşiţi
pe ale dumneavoastră.

MULŢUMIRI

Autorul ar dori să le mulţumească lui Anne Lesley Groell şi Josh Pasternak pentru munca lor intensă, depusă pentru acest roman; lui Howard Morhaim şi Danny Baror pentru că sunt cei mai grozavi agenţi literari din lume; şi lui Brian Pulido şi Kassie Klaybourne pentru încurajările şi sprijinul lor în timpul scrierii cărţii de faţă.

1
Ziua a 4-a, Luna Şoimului, Anului Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Voraxan

Ciras Dejote oftă şi-şi dori ca pacea Voraxanului să-l cuprindă încă o dată. În loc de asta, rătăcea pe străzile pustii, din onix, trecând printre clădiri săpate în rubin şi smarald, topaz, lazulit şi citrin[1], şi nu simţea nimic. Arhitectura-i reamintea de marile palate ale Imperiului, relicve ale unor vremuri în care eroii trăiau şi se năşteau legende epopeice.

Crescuse ascultând astfel de poveşti şi visase ca, într-o bună zi, să devină şi el un erou. Ştia că drumul spre o astfel de nemurire necesita obţinerea *jaedunului,* magia care-l transforma pe războinicul obişnuit într-un Mistic. Prin studii sârguincioase şi practică, putea deveni un spadasin de clasă. Însă ca Mistic, ar fi talentat în mod *supranatural.*

Fusese trimis împreună cu maestrul său Moraven Tolo în ţinuturile deşertice, unde magia nezăgăzuită impregnase pământul. Apoi misiunea se schimbase. El şi Borosan Gryst, inventatorul, trebuiau să pătrundă adânc în ţinutul Ixyll şi să găsească Voraxanul, locul unde se odihnea Împărăteasa Adormită. Intenţionau s-o trezească şi să-i aducă armata înapoi chiar în imperiul pe care-l împărţise cu şapte veacuri în urmă.

Ciras se opri lângă o mică clădire din smarald. Îşi plimbă degetele peste literele gravate cu delicateţe pe pragul de sus al uşii: *Shan Tsiendao.* Putea vedea în interiorul clădirii conturul ei culcat, adormită, visând, aşteptând să fie chemată încă o dată la luptă. Cu toate că se *simţea* ataşat de cele Nouă Principate, regreta nevoia de a-l trezi pe oricare dintre aceşti războinici.

---

1 Cuarţ de culoare galbenă (n. tr.).

Dorinţa lui de a fi un erou îl adusese în măreţul oraş al morţilor, cu mormintele cioplite în pietre preţioase, pregătite să le fie casă. Oricum, nu era un loc al nenorocirii şi regretelor, căci străzile şi clădirile se străduiau să-l transforme într-un liman al liniştii. Având în vedere că războinicii care se odihneau aici luptaseră în marile bătălii ale istoriei lumii, acest lucru părea cel mai nimerit.

Ciras continuă să meargă, îndreptându-se spre curtea din onix a palatului din rubin, care fusese locul de odihnă a Împărătesei. Stând între palat şi o fântână de diamant, Borosan Gryst meşterea la una dintre maşinăriile sale magice. În pofida greutăţilor călătoriei lor, bărbatul era la fel de gras. Nu purta spadă, şi nici nu avea vreo pricepere în artele marţiale sau vreo altă calitate. În lumea lui Ciras, aceste lipsuri l-ar fi făcut pe bărbatul brunet mai mult decât vrednic de dispreţ.

Şi totuşi, în timpul călătoriei, Borosan se dovedise a fi isteţ. *Aproape mult prea isteţ.* Umbra lui Ciras căzu asupra lui Borosan.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că Împărăteasa Cyrsa a părăsit deja acest loc. Îşi desfăcu larg braţele, ca pentru a cuprinde întregul oraş din pietre preţioase. Am călătorit prin întreaga lume cunoscută, prin ţinuturi ciudate şi am înfruntat nenumărate primejdii, şi totuşi mi-ai ascuns asta.

Borosan zâmbi cu îngăduinţă.

— N-a fost o chestiune de încredere, Maestre Dejote. Împărăteasa mi-a încredinţat o misiune secretă. Nu i-am spus nici măcar tatălui meu. Nu i-aş fi zis nici Prinţului Cyron, dacă m-ar fi întrebat. Nu ar trebui să te simţi trădat.

Spadasinul zvelt se lăsă pe vine lângă mai trupeşul său însoţitor, dar rămase dincolo de raza de acţiune a *thanatonului* cu aspect de păianjen, la care meşterea Borosan.

— Înţeleg nevoia de discreţie. Aducerea mesajului destinat oamenilor din Voraxan a fost foarte importantă.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi murit pe drum? Chemarea n-ar mai fi răsunat.

Borosan ridică din umeri. Avea ambele mâini băgate adânc în carcasa sferică a *thanatonului.*

— Cred că nu eram singura persoană pe care Împărăteasa a trimis-o cu mesajul ei. Eu sunt doar primul ajuns aici. Şi…

Mâna dreaptă a *gyanridinului* ieşi din măruntaiele maşinăriei magice şi-i aruncă lui Ciras un mic cilindru din fildeş îngălbenit, cu nişte incrustaţii delicate gravate pe el.

— Dacă aş fi murit, ar fi rămas pentru totdeauna asta.

Ciras îl prinse din zbor. Scrierea era în vechea limbă imperială, astfel că era greu de citit.

— Vreun poem?

— De Jaor Dirxi. O meditaţie despre frumuseţea unei femei care a devenit Împărăteasă. Borosan dădu din cap. Mi s-a spus că a fost inscripţionat în fildeş, chiar de el.

Spadasinul subţiratic îi răsuci vârful şi trase de capăt. Când întoarse cilindrul, un mic sul de hârtie din orez îi căzu în palmă. Îl desfăşură. Conţinea mesajul adus de Borosan: „Scoateţi-vă ghearele, deschideţi-vă aripile, şi răspundeţi chemării pe care aţi aşteptat atât de mult s-o auziţi.”

Mâna care ţinuse pana fusese puternică şi totuşi delicată. Îl mai intriga ceva la însemnare, însă n-ar fi putut spune imediat ce era. Apoi ridică biletul la nas şi inspiră.

Capul lui Ciras zvâcni imediat.

— Mirosul. Asta n-a fost scrisă de Împărăteasă. Ci de Doamna de Jais şi Jad. Maestrul meu o cunoaşte. I-am simţit parfumul pe robele sale…

Borosan clătină din cap.

— Te grăbeşti să tragi concluzii. În parte, ai dreptate. Mesajul *a fost* scris de Doamna de Jais şi Jad. De ce crezi că nu-i şi Împărăteasă?

Ciras se dădu înapoi, uitându-se la palatul de rubin. Împărăteasa condusese o armată de Mistici pentru nimicirea hoardelor turasynde, care năvăliseră dinspre nord. Măreaţa bătălie eliberase cantităţi neştiute de

energie magică, ce măturase întregul continent, declanşând Vremea Gheţii Negre. Cele Nouă Principate fuseseră devastate, şi de-abia acum începeau să se apropie de trecuta lor strălucire şi putere.

Spadasinul din Tirat se încruntă.

— Doamna de Jais şi Jad este o curtezană cu o pricepere incredibilă. Şi ea, este o Mistică, de unde şi longevitatea ei, însă…

— Ai aflat probabil că a devenit una dintre soţiile ultimului Împărat, ca dar din partea unui curtean. Ce credeai că a fost înainte de asta?

Ciras scutură din cap.

— Ştiu că voi, cei din Nalenyr, credeţi că noi, cei din insule, suntem provinciali, dar şi noi avem casele noastre de plăceri. Nu am nicio obiecţie faţă de Doamna de Jais şi Jad, însă ea nu-i războinic, şi, cu toate astea, din toate istorisirile, mă aşteptam la cineva mai aproape de o Keru.

Borosan râse şi închise carcasa *thanatonului.*

— Da, puternică, înaltă, capabilă să omoare şi un elefant care aleargă cu o singură lovitură de suliţă. Din câte se pare, îndemânarea la mânuirea armelor nu era punctul ei forte, şi nu spun asta ca pe un calambur. Avea la dispoziţie cei mai buni războinici ai lumii, mulţi dintre ei fiind acum treziţi de prin casele lor din Voraxan.

— Şi vor răspunde chemării. Ciras clătină din cap. Mă întreb ce le va cere să facă.

Borosan se ridică şi-şi scutură mâinile.

— Vom afla când ne vom întoarce împreună cu ei.

Borosan se înclină pe lângă Ciras spre un bărbat subţire, cu chelie. Ciras se ridică imediat şi făcu şi el o plecăciune.

— Salutări, Maestre Laedhze.

Războinicul le întoarse plecăciunile.

— Am nişte veşti de împărtăşit şi de cerut o favoare.

— Bineînţeles, răspunse Ciras pentru amândoi. Orice aveţi nevoie.

Vlay Laedhze arătă înspre oraş. Peste tot, oamenii puteau fi văzuţi în casele lor din pietre preţioase.

— Le dăm deşteptarea companionilor noştri, iar

majoritatea răspund chemării.

Ciras îşi înălţă o sprânceană.

— Mulţi? Credeam că o să răspundă cu toţii.

Bărbatul înalt îşi împreună mâinile şi-şi lăsă capul jos în semn de resemnare.

— Atunci când s-au întins pentru odihnă, am fost convins că vor răspunde cu toţii. În decursul anilor, câţiva dintre ei şi-au făcut datoria când au fost treziţi şi au plecat din Voraxan. Alţii s-au întors la casele lor de aici şi au îmbrăţişat pacea din acest oraş. V-aţi bucurat şi voi de ea.

Ciras dădu din cap. În timpul petrecut de el în Voraxan dormise foarte bine. Nu visase nici măcar o dată despre acte de violenţă sau război. În visele lui, călătorise până în îndepărtatul Tirat şi-şi vizitase familia. Nu ştiau nimic despre peregrinările sale, însă el putuse să-i privească şi să-şi dea seama că erau fericiţi. Asta îi încălzise sufletul într-un fel mai mult decât suficient.

Laedhze zâmbi uşor.

— Visele sunt foarte seducătoare, iar unii nu s-au trezit. Şi, astfel, unii dintre companionii noştri au trecut la cele veşnice în timpul somnului. Ştim că s-au dus într-un loc mai bun. Se vor odihni fericiţi în Kianmang, aşteptând chemarea altor vremuri pentru a lupta din nou.

— Atunci, câţi vom avea?

— Un batalion. Laedhze dădu solemn din cap. Şi s-ar putea să mai dispunem de câteva.

Lui Ciras i se strânse stomacul.

— Două sute patruzeci şi trei de războinici? Adevărat, sunt Mistici cu toţii, dar numai trei companii. Cum e posibil aşa ceva?

Borosan îl apucă pe Ciras de mânecă.

— Întreabă-l câţi au supravieţuit bătăliei.

Expresia lui Laedhze deveni sumbră.

— Doar puţini peste patru sute.

— Imposibil. Ciras îşi smulse mâneca din strânsoarea lui Borosan. Toate poveştile… Chiar şi acest loc… Cum au putut doar patru sute să facă asta?

Războinicul din Voraxan îşi împreună mâinile la spate.

— Ai străbătut câmpul de bătălie. Ai văzut cum continuă cadavrele să lupte. Atât de mare a fost înverşunarea acelei zile – veninul fiecărui om, puterea voinţei sale – încât nici moartea nu i-a eliberat. Ai vrea să vezi cicatricile pe care le port de atunci? Să spui că am triumfat ar fi o exagerare, de-abia dacă am scăpat cu viaţă. Formam cu toţii garda Împărătesei. Două mii dintre noi au fost ţinuţi în rezervă. Se frecă cu mâna pe faţă. Reprezentam doar o zecime din armata noastră şi a douăzecea parte din hoarda cu care ne confruntăm acum. *Vanyeshul* fusese deja înfrânt, însă lovise mare parte din hoarda turasyndă. După toate regulile, nomazii ar fi trebuit să se retragă, însă au crezut că Împărăteasa îşi adusese şi trezoreria cu ea, aşa că au continuat. Şi-au tot venit, iar şi iar. Iar noi i-am tot prăpădit, iar şi iar.

Ciras dădu din cap, furia lui fiind diminuată de tonul sobru al bărbatului.

— Însă acest loc, patru sute dintre voi, cum s-a putut…

— Maestre Dejote, uiţi că acest loc trepida de magie nestăpânită. Cu toţii eram impregnaţi de ea. Unii dintre noi puteau face vrăji, nu toţi magicienii aparţineau *vanyeshului* Prinţului Nelesquin. Ei şi un însoţitor viruk de-al nostru au pus vrăjile sub control şi-au făcut locul ăsta. L-au croit să ne fie liman. Dacă ceea ce-mi spui despre Tolwreen este adevărat, atunci supravieţuitorii *vanyesh* au făcut acelaşi lucru.

— Însă nu atât de bine. Borosan clătină din cap. Locul vă hrăneşte, dar Tolwreen e doar un mausoleu dărăpănat.

— Sunt convins că, în curând, vor considera şi locul acesta tot mausoleu. Laedhze îşi ridică fruntea, chipul său devenind din nou o mască plăcută. Oricum, nu-i un mausoleu, şi n-am zăcut cu toţii în adormire. De aceea am nevoie de ajutorul tău, Borosan Gryst. Poţi veni şi tu, Maestre Dejote.

Ciras încuviinţă dând din cap, cu mintea încă învolburată. Cei trei o luară din loc, urmaţi de *thanatonul* lui Borosan. Picioarele sale metalice clănţăneau zgomotos pe drumul din onix, amintindu-i lui Ciras de sunetul făcut o

sabie lovindu-se de alta. Pacea Voraxanului dispăruse, şi era convins că niciuna dintre aceste treziri la viaţă nu o va reinstala.

Laedhze îi conduse într-o clădire din hematit[2] unde coborâră pe nişte trepte late. Intrară în ceea ce-ar fi putut fi, cândva, o peşteră naturală, care fusese excavată şi transformată într-un garaj din piatră, care se pierdea în beznă. Capătul apropiat al încăperii adăpostea o fierărie şi, cu toate că vetrele erau stinse, existau multe urme că acestea fuseseră aprinse de-a lungul timpului.

Borosan inspiră adânc şi se apropie de cea mai apropiată boxă.

— Nu-mi vine să cred. Bineînţeles, am visat la aşa ceva, însă…

Ridică o mână şi mângâie un bot metalic, suplu.

Thanatonul o luase înainte, iar între el şi calul metalic, înalt, pe care-l admira Borosan, exista o legătură clară. *Thanatonul* avea o simplitate de insectă, însă oţelul dezvăluia mecanisme complicate şi resorturi, piese de sprijin şi articulaţii. Toate jivinele mecanice fuseseră decorate prin placare, astfel că erau şi frumoase, şi robuste.

Laedhze arătă în beznă:

— Când ne-am trezit pentru a face de strajă prin rotaţie, fiecare am asamblat cel puţin o astfel de creatură. Ni s-au dat planuri cum să fie construite şi exemple de piese. Planurile originale s-au pierdut de mult, dar fiecare dintre noi le-a memorat. Ştim că toate fiarele sunt menite să fie călărite, şi, cu toate acestea, sunt imobile. Şi nu cunoaştem nicio vrajă care să le pună în mişcare, dar suntem convinşi că există şi aşa ceva.

Borosan intră în grajd şi-i dădu încet ocol armăsarului. Îşi plimbă mâna pe crupele sale şi de-a lungul gâtului, apoi reveni asupra capului. Îl scrută intens şi-i făcu lui Ciras semn să se apropie.

— Vino aici. Am nevoie de ajutorul tău.

---

2 Oxid natural de fier, foarte dur, de culoare roşie sau brună, cu luciu semimetalic (n. tr.).

Ciras se încruntă.

— Ai uitat că nu vreau să am de-a face cu *gyanrigotul* tău?

Borosan îl privi din nou, neîncrezător.

— Nu-i al meu. Adică, l-am visat, dar acesta este mult mai rafinat. Este… nu pot să-ţi explic, dar am nevoie de ajutorul tău.

Ciras se apropie şovăitor şi aproape că dădu înapoi când se văzu reflectat în ochii morţi, din rubin, ai armăsarului.

— Ce-ţi trebuie?

— Lângă ureche este un buton. Apasă-l.

Ciras făcu ceea ce i se ceruse. Ceva începu să ticăie şi-şi retrase repede mâna, punând-o pe mânerul spadei de la cingătoare. Se întinse şi-l trase pe Borosan înapoi cu cealaltă mână. Bărbatul zâmbi, însă nu râse.

— N-o să ne facă niciun rău.

Cu un şuierat, placa frontală basculă spre urechi şi se îndepărtă, coborând apoi spre bot. În acelaşi timp, capul armăsarului se lăsă în jos, dezvăluind cavitatea din spatele acesteia. Faptul că ochii de rubin încă se mai holbau la Ciras nu-l făcea să se simtă mai bine.

Borosan înaintă şi arătă spre cele cinci fante înguste dintr-o placă netedă.

— Bineînţeles. Genial.

Războinicul din Voraxan se apropie.

— Ce s-a întâmplat, Maestre Borosan?

— Singurul lucru folositor descoperit de mine în Tolwreen a fost un aliaj de *thaumston*, care poate reţine atât magia liberă, cât şi instrucţiunile de folosire pentru un *gyanrigot.* Prelucrat în plăci de comandă şi inscripţionate corespunzător, acestea ar trebui să pună în mişcare şi să dirijeze unul dintre armăsarii de-aici.

Ciras îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu voi călări vreuna dintre aceste creaturi.

Borosan zâmbi.

— Pe caii noştri poate că am reuşi să străbatem vreo cincizeci de kilometri pe zi. Ce-ar fi dacă aceştia ne-ar putea purta o sută de kilometri în jumătate din timpul

ăsta? Într-un sfert?

Laedhze dădu solemn din cap.

— Şi gândeşte-te la aceşti armăsari în luptă. Numai prin greutatea lor pot sparge orice formaţie duşmană.

Ciras se încruntă.

— Şi atunci unde mai e eroismul? Nu-ţi trebuie niciun fel de pricepere şi nu-ţi aduce nicio onoare.

Bătrânul războinic îşi încleştă degetele.

— Bătălia noastră finală n-a fost o chestiune de îndemânare. Nu exista nicio onoare de câştigat. A fost un război de supravieţuire, iar noi am făcut tot ceea ce trebuia să facem. Am învins deoarece am *supravieţuit.*

Ciras se înclină.

— Nu am intenţionat să vă critic.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Laedhze zâmbi precaut. Însă Împărăteasa ne-a convocat nu ca să ne arătăm priceperile, sau să dobândim glorie. Ne-a chemat pentru că ne pândeşte un mare pericol. Aşa că nu voi ezita să folosesc toate mijloacele pe care le am la dispoziţie pentru a ajunge lângă ea, cât mai repede posibil, şi de a-i îndeplini poruncile cu toate puterile mele.

2
Ziua a 4-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Keles Anturasi o privi pe Tyressa.

— Prinţul Cyron ţi-a poruncit să mă ucizi?

Blonda războinică Keru îi aruncă o căutătură aspră.

— Eşti mult mai valoros pentru Nalenyr decât ţi-ai putea tu imagina. Ai cunoştinţe despre lume de care s-ar putea folosi toate naţiunile, inclusiv duşmanii noştri. Mi s-a dat sarcina de a veghea asupra ta.

— Însă, în eventualitatea că aş fi capturat, ar trebui să mă ucizi, nu?

— Da, ca să-i împiedic pe duşmanii noştri să obţină cunoştinţele pe care le posezi. Tyressa dădu din cap, apoi îşi ridică mâna. Vrei să mă laşi să termin să-ţi oblojesc rănile?

Keles se cutremură. Când crezuse că Tyressa murise, îşi dăduse seama cât de mult îi păsa de ea. Când aflase că străbătuse întregul continent, împreună cu un războinic Viruk, ca să-l salveze, se îndrăgostise de ea. Crezuse că şi ea simţea ceva pentru el. Aflând că simţămintele ei erau singurul lucru care o împiedicase să-l ucidă, asta fusese ceva derutant, însă binevenit.

— Mai consideri valabile poruncile prinţului?

Ea închise ochii.

— Nu.

— Pentru că…

Ochii ei albaştri se deschiseră din nou, însă rămaseră mijiţi.

— Pentru că am văzut ce-ai făcut aici.

Îşi deschise braţele pentru a cuprinde întinderea Tsatol Pelynului şi pe războinicii în armură aflaţi acolo.

— Ai readus la viaţă această fortăreaţă îngropată într-un

deal şi ai transformat o gloată într-o armată. Este magie de o amploare nemaivăzută. Nu numai că e imperios necesar să te duc înapoi în Nalenyr, dar ar însemna o abandonare a responsabilităţilor mele dacă te-aş ucide.

Keles se încruntă, însă Tyressa nu-i îngădui să rostească întrebarea care i se contura în minte. În loc de asta, îi luă una dintre mâinile ologite şi julite şi reîncepu să spele sângele închegat.

— Keles, trebuie să înţelegi imposibilitatea oricărei iubiri între noi. Eu sunt legată de slujirea coroanei Nalenyrului, iar tu eşti legat de slujirea familiei tale, care, la rându-i, este aservită coroanei. De fapt, singura ta şansă de a scăpa din colivia aurită în care-i prins bunicul tău este să te căsătoreşti cu nepoata mea. Ai putea deveni Prinţ Consort de Helosunde şi ai putea negocia mai bine dintr-o asemenea poziţie.

Keles oftă.

— Problema este că nepoata ta are deja un bărbat. Cu toate că Prinţul Pyrust îmi va fi recunoscător că i-am construit această fortăreaţă de sprijin, trupele care m-au urmat i-au ras capitala de pe faţa pământului. Cred că asta l-ar putea înfuria.

Tyressa zâmbi.

— Niciodată neajunsurile din viaţa Prinţului Pyrust nu sunt suficiente.

Şterse mâinile lui Keles şi aplică unguente pe răni. Şi le zdrelise de furie, pentru că nu fusese în stare să-i salveze pe cei care-l urmaseră din Felarati, când veniseră să-l caute Cei-fără-Ochi. Înainte de sosirea invadatorilor avusese un vis ciudat, ceea ce sugera că fuseseră trimişi de Qiro Anturasi, bunicul său. Şi totuşi, asta era imposibil, deoarece creaturi precum Cei-fără-Ochi şi aliaţii lor pur şi simplu nu existau în niciun alt loc din lume. Însă, chiar când încerca să găsească o consolare în acest lucru, realitatea se amestecase cu visul şi îl făcuse să creadă că *veniseră* trimişi de bunicul său.

Şi numai sora mea ştia că eram în Felarati. Am visat că străbăteam împreună cu ea un tărâm ciudat. A fost un vis

sau...

Începu să sâsâie când Tyressa se apucă să-i bandajeze mâinile cu feşe din mătase.

— Îmi palpită mâinile.

— Aşa o să fie o vreme, dar se vor vindeca.

Îi legă cu grijă un bandaj deasupra încheieturii mâinii.

— Ţine-le curate şi uscate, dacă poţi.

— Am să încerc. Keles oftă. Şi ce-o să facem acum?

— În legătură cu ce?

— Cu acest loc. Aceşti oameni.

În toiul furtunii, pe când scunzii şi crâncenii Cei-fără-Ochi se apropiaseră de fortăreaţa în ruine, Keles nu numai că o reconstruise, dar îi transformase şi pe refugiaţi. Cei vârstnici pierduseră din ani, iar copilandrii îi luaseră asupra lor. Din senin, apăruseră armuri şi arme, iar garnizoana putea, acum, să respingă un nou asalt. Dar nu aveau provizii. Puteau fi înfometaţi cu uşurinţă de cei din afara cetăţii.

— Ar fi trebuit să umpli cămările cu orez şi vin în timp ce reconstruiai totul.

El îşi arcui o sprânceană.

— Glumeşti.

— Da, însă am şi sperat. Ea-i legă încă un bandaj. N-ai putea face asta acum?

Keles ridică din umeri.

— Aş putea dacă aş şti ce-am făcut. Rekarafi spune că este pentru a doua oară când am făcut aşa ceva. Prima dată s-a întâmplat când am mutat caverna din Ixyll, dar nu-mi amintesc nimic de asta. Noaptea trecută, m-am simţit grăbit şi frustrat, şi totuşi...

— Şi totuşi, pentru că n-a fost la fel în Ixyll, ai îndoieli că emoţiile ar putea avea legătură cu asta?

Dădu din cap.

— Cunosc *jaedunto.* Moraven Tolo a fost un spadasin Mistic. În cele câteva ocazii când l-am văzut luptând, a fost aproape lipsit de orice trăire. Din moment ce ceea ce-am făcut azi-noapte avea nevoie de vrăji, trebuie să admit că am ajuns la nivelul de *jaedun.* În Ixyll asta are înţeles: am

desenat o hartă pentru că sunt cartograf. Dar noaptea trecută? Este adevărat, am lucrat ca inginer în Felarati, însă nu am nicio pregătire formală semnificativă.

Tyressa azvârli castronul cu apă folosit pentru a-i spăla mâinile.

— Neştiind ce-ai făcut, e greu să repeţi.

— Trebuie să existe elemente comune între cele două situaţii. De fiecare dată am fost foarte concentrat într-o manieră unică. Mi-am reprezentat lucrurile în minte cu o claritate incredibilă. Ridică din umeri. Trebuie să fie o modalitate de a folosi magia, însă n-am auzit niciodată de cineva capabil să facă astfel de lucruri.

— Adevărat. Tyressa privi în jurul ei, apoi se încruntă. Măcar dacă ai putea să aduni provizii. Nu putem rămâne aici. Trebuie să te duc înapoi în Nalenyr, şi mai trebuie să o scot şi pe Jasai din Deseirion. În plus, trebuie să păstrăm un avans faţă de Cei-fără-Ochi. Cu cât putem pleca mai repede, cu atât mai bine. Nu crezi?

Keles chibzui o clipă, după care îşi dădu seama că Tyressa îi cerea permisiunea de a-i organiza pe supravieţuitori.

— Mă încred în judecata ta. Ai tot sprijinul meu. Când?

— Pe la amiază. Suntem în formă bună. Dacă avem suficientă apă, nu vom avea probleme vreo două zile. Mai există sate unde putem opri pentru hrană. Odată ce ajungem în Helosunde, vom fi printre prieteni.

— Îmi place ideea de a fi în Helosunde.

Keles se ridică şi-i întinse Tyressei o mână. Ea i-o luă cu grijă şi nu i-o strânse, nici nu se sprijini de ea când se săltă de jos.

— Am să vorbesc cu Jasai despre cum să-i organizăm pe oameni. Îi sunt devotaţi.

— Bună idee.

Făcu o plecăciune spre Tyressa, iar ea i-o întoarse. În timp ce se îndepărta, o abordară tot felul de oameni. Aruncau priviri furişe spre el. Majoritatea îşi desenaseră cercuri pe armură sau purtau amulete rotunde.

Pentru a se apăra de vrăji. Keles se înfioră şi o luă spre

poarta deschisă a cetăţii. Cu mai bine de şapte veacuri în urmă, magia provocase un cataclism cunoscut sub numele Vremea Gheţii Negre. Valuri de vrăji necontrolate se împrăştiaseră în întreaga lume, ucigând pe mulţi şi transformându-i pe ceilalţi. De atunci, orice folosire haotică a vrăjilor era considerată un lucru abominabil.

Reacţia oamenilor nu-l surprindea pe Keles. În aceste momente erau recunoscători cu toţii pentru transformarea care le îngăduise să se apere. Foarte curând, însă, se vor teme de puterea folosită de el. Se vor întreba dacă ar putea lua înapoi ceea ce le dăduse, şi de ce nu îi readusese la starea lor de dinainte.

Dar nu erau singurii care se temeau.

Şi el era înspăimântat de ceea ce făcuse. Nu putea controla aceste forţe. Nici măcar nu le putea identifica. Era posibil ca, din întâmplare, să fi făcut ceva şi mai rău. Putea deveni la fel de malefic ca un *vanyesh.*

Încetează! Keles se încruntă în timp ce se deplasa pe marginea şanţului de apărare noroios. Întreaga sa viaţă se concentrase în jurul învăţării mersului lucrurilor, şi totuşi acum era convins că nu-şi va putea da seama niciodată cum să controleze magia. Misticii promovau disciplina şi antrenamentul, ambele putând să ascută mintea unei persoane, să o elibereze de gândurile reziduale şi să-i permită să se focuseze asupra a ceea ce trebuia făcut.

Am nevoie de o sarcină asupra căreia să mă pot concentra. Se ghemui la marginea şanţului şi scobi noroiul cu vârfurile degetelor. Îşi plimbă degetul mare peste el: ceva nu era în regulă. Noroiul era rece şi sfărâmicios, însă nu atât de aspru pe cât s-ar fi aşteptat. Nu semăna nici pe departe cu nisipul pe care deseienii îl amestecau pentru a face ciment. Erau rămăşiţele Celor-fără-Ochi, topiţi în şanţ.

Nu conta. Keles se concentră şi-şi aduse aminte cum se juca în noroiul de pe malurile Râului Auriu. Tatăl său fusese acolo, împreună cu sora sa, Nirati, construise castele din noroi. În vreme ce el şi Nirati ridicau grămezi informe, tatăl lor le transforma, cumva, în ziduri drepte şi turnuri înalte.

Se concentră asupra acelei imagini şi-şi făcu mintea să creadă că noroiul avea forma potrivită. Nu-şi îngădui să mai aibă alt gând. Îl va transforma în ceea ce se presupunea că ar trebui să fie.

Începu să simtă o furnicătură la baza scalpului, care urcă de-a lungul firelor de păr. Ceva se schimbă şi noroiul îi alunecă de pe degete. Un castel se înălţa măreţ sub privirile sale. Dintr-odată, se văzu acolo, în vârful unui turn, privind peste întinderea unui continent vast. Munţii se ridicau şi se prăbuşeau. Norii se adunau. Scăpărau fulgere înspăimântătoare. Cădea zăpada şi vântul urla.

Apoi, cortina albă se despărţi, dezvăluind silueta suplă a unui bărbat înveşmântat într-o robă albă, cu păr alb, fluturând. În jurul lui, ierburile înverzite creşteau prin zăpadă. Bărbatul îşi îndreptă spinarea, ridicându-şi privirea de la baza turnului.

Keles se cutremură.

— Bunicule?

Qiro râse.

— Un turn? Asta-i tot ce poţi? Credeai că mă poţi înlocui, când tot ce poţi ridica este doar un turn?

— Eu niciodată…

Keles scutură din cap.

— Unde ne aflăm? Ce-i locul acesta?

Qiro îşi deschise braţele, iar munţii se înălţară străpungând norii care acopereau valea.

— Acesta-i Anturasixan. Este lumea *mea.* Eu am creat-o! Am făcut ceea ce tu n-ai să poţi să faci niciodată.

— Nu înţeleg.

Keles se sprijini de parapet. Cu toate că piatra părea să fie un granit şlefuit, o simţea rece şi umedă, precum noroiul din şanţ.

— Cum se face că am ajuns aici?

— Nu eşti aici. Nu încă. Dar vei fi. În curând. Vino la mine, Keles. Şi tu poţi deveni un zeu.

Apoi turnul se surpă, prefăcându-se din nou în mocirlă, care îl împroşcă pe Keles cu un val vâscos. Ceva tare i se închise în jurul gleznei, trăgându-l jos. Bărbatul lovi ceva

solid, însă strânsoarea din jurul gleznei sale doar se înteţi şi mai mult.

Keles dădu din mâini. Se loviră de suprafaţă. *Şanţul, el trebuie să fie!* Plămânii îi ardeau, carnea i se înfiora. Lovi din nou, încercând să înoate spre suprafaţă, însă lucrul acela îl trăgea tot mai la fund.

Pe Keles îl dureau plămânii. Să respire ar fi însemnat să se înece, dar pornirea era irezistibilă.

Mi-am udat mâinile. Aerul bolborosea din plămânii încinşi. *Ce prostesc este acest ultim gând.* Apoi ceva căzu de sus în şanţul de apărare. Strânsoarea de la glezna sa dispăru imediat, în timp ce mâini puternice îl apucară de ceafă şi coapsă, trăgându-l prin mocirlă. Ţâşni la suprafaţă, împroşcând peste tot, şi aspiră aerul răcoros înainte de a cădea ca un bolovan, tăvălindu-se.

Încercă să-şi oprească rostogolirea, dar nu făcu decât să-şi rănească mâinile. Se izbi de zidul cetăţii şi rămase întins, ştergându-şi noroiul de pe ochi.

O creatură mătăhăloasă ieşi din şanţ, noroiul ascunzându-i trupul. Mizeria nu-i putea acoperi şi plăcile osoase de pe braţe, sau cârligele de la coate. Mâlul se scurgea de pe mâinile cu gheare, iar apa-i lipise părul lung şi negru pe jumătate din faţă. Chipul se despărţi într-un rânjet care dezvălui o falangă de dinţi sidefii, ascuţiţi ca acele.

— Trebuie să fii mult mai prudent, Keles Anturasi.

Cuvintele Virukului răsunau ca un bubuit adânc şi greu.

— Unul dintre Cei-fără-Ochi te-a apucat de gleznă.

Keles scutură din cap.

— Dar nu era niciunul pe-aici.

Rekarafi îşi îndepărtă noroiul de pe umeri.

— Nu, până n-ai readus tu unul la viaţă.

— Poftim?

— Eram acolo, pe zid, şi priveam. Ai scormonit noroiul, apoi l-ai lăsat să se scurgă. Cei-fără-Ochi a prins formă. Te-a înşfăcat de gleznă şi te-a tras la fund.

Keles îşi ridică genunchii, sprijinindu-se cu spatele de zidul solid.

— Dar nu asta s-a întâmplat. Încercam să fac un castel de nisip din noroi. Dintr-odată, m-am trezit într-un turn, faţă-n faţă cu bunicul meu. Voia să vin la el şi atunci s-a surpat turnul, iar eu am fost tras la fund.

Virukul se lăsă pe vine şi-şi puse şi puţin noroi pe limbă. Îl scuipă imediat şi noroiul bolborosi pe pământ.

— Acest noroi nu-i de pe-aici.

— Am avut aceeaşi impresie. Keles îşi trase genunchii la piept. Bunicul meu i-a făcut pe Cei-fără-Ochi. Cred că i-a plămădit din noroiul tărâmului creat de el.

Ochii întunecaţi ai Virukului se căscară.

— A creat viaţă din nimic?

— Aşa s-ar părea.

— Asta schimbă tot.

— Cum adică?

Rekarafi îşi miji ochii.

— Dacă poate da viaţă din nimic, la fel de uşor poate transforma vieţuitoarele în *nimic.* Iar dacă nu-l poţi opri, chiar asta va face.

3

Ziua a 4-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande Nalenyr

Prinţul Pyrust al Deseirionului ar fi vrut să râdă. Stătea acolo, la nouă trepte distanţă de tronul Naleni al Dragonului. Prinţul Cyron, după ce-şi pierduse jumătate de braţ din cauza unui asasin, zăcea pe tron, trăgând să moară. Totuşi, la capătul celălalt al covorului roşu întins până la intrarea în sala tronului, o curtezană mică de statură, cu părul închis la culoare, cunoscută printre Cele Nouă drept Doamna de Jais şi Jad, tocmai îi *poruncise* lui Pyrust să nu-l omoare pe Cyron.

Prinţul deseian clătină din cap.

— Frumos, şi totuşi o nebunie. Îi zâmbi lui Cyron, apropiindu-se. N-o să-ţi supravieţuiască prea mult.

Cyron nu răspunse. Doar se holba dincolo de Pyrust, la Doamna de Jais şi Jad, cu ochii deja sticloşi, ca şi cum ar fi fost mort. Totuşi, nările-i palpitau într-o respiraţie grea, neregulată.

Pyrust intenţiona să mai facă încă un pas înainte, apoi un altul. Şi-ar decapita duşmanul dintr-o singură lovitură puternică. Sabia sa ar trece atât de repede prin gâtlejul omului, încât capul i-ar rămâne pe loc, până când un gheizer de sânge l-ar azvârli în sus. Capul va cădea pe covor, rostogolindu-i-se la picioare, cu ochii holbaţi spre el, pe faţa mânjită de sânge. Apoi, duşmanul său cel mai aprig ar fi murit, iar Nalenyrul ar fi fost al său.

O simţi lângă el înainte să-i vorbească.

— Nalenyrul nu va fi niciodată al tău, Pyrust.

Înaintase fără zgomot şi se afla în raza lui de acţiune.

— Crezi că-i o naţiune rivală, dar este doar o biată provincie a imperiului *meu.* Îţi contest dreptul de a-l ucide pe guvernatorul meu provincial.

Pyrust se răsuci pe călcâie, cu sabia pregătită să lovească.

— N-ai decât să bolboroseşti cât vrei despre cum ai fi tu Împărăteasă, dar n-am să te cruţ nici pe tine, nici pe el. Nu sunt un prostănac, să cred toate balivernele. Nu există nicio matroană protectoare care va veni să ne salveze.

Doamna de Jais şi Jad afişă un zâmbet seducător. Mâna curtezanei se ridică încet, răsucindu-se, deschizându-şi degetele precum un lotus înflorit. Fascinaţia gestului îl cuceri cu o uşurinţă subtilă. Apoi iat-o, chiar deasupra lui, în unghiul său mort. Cealaltă mână a ei se înălţă deasupra platoşei lui stropite de ploaie şi-l mângâie pe obraz.

Îl cuprinse căldura, ridicându-i-se la faţă. Transpiraţia i se adună pe frunte şi i se împrăştie în ochi, arzându-i. Îşi amintea de această senzaţie de la ultima împreunare cu nevasta lui, Jasai. În înfierbântarea momentului, lăsase un copil în ea. Plăcerea îl potopise cu căldură şi pace.

Exact cum mă simt acum.

— Nu!

Pyrust se repezi s-o împingă de lângă el, însă ea alunecase dincolo de raza lui de acţiune. Înaintă spre ea, dar piciorul stâng îi slăbi şi se muie sub el. Căzu într-un genunchi şi o mână, reuşind, încă, să-şi ţină sabia departe de covor. Încercă să se ridice, dar şi piciorul drept îl lăsase. Se chinui să-şi salte capul, apoi se pomeni în genunchi, înaintea Tronului Dragonului, o postură pe care şi-o imaginase numai în cele mai negre coşmaruri ale sale.

Singura lui consolare era că şi Cyron se holba neîncrezător la curtezană. Dacă s-ar fi mişcat şi şi-ar fi înălţat sabia, Pyrust ar fi fost la mila lui. Membrele prinţului deseian tremurau incontrolabil.

Şi atunci doamna de Jais şi Jad le făcu amândoura o plecăciune.

— Îmi cer sincer iertare pentru înşelătoria pe care am perpetuat-o. De la întoarcerea mea din Ixyll, cu veacuri în urmă, am cunoscut mulţi conducători. Voi mi-aţi dat cele mai mari speranţe şi mi-aţi produs cele mai mari temeri.

Cyron clătină încet din cap.

— E imposibil. Nu eşti Cyrsa din legendă. Nu poţi fi ea.

Femeia zâmbi cu căldură, şi totuşi cu un aer superior, care aproape că-l făcu pe Pyrust s-o creadă.

— Asta pentru că Cyrsa era o Împărătească războinică, ce a condus expediţia pentru distrugerea Turasyndului?

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, fapt care-i provocă un hohot înăbuşit.

— Istoria mă pomeneşte aşa cum o face pentru că am cheltuit o grămadă de bani cumpărându-i pe menestreli, povestitori şi dramaturgi pentru a mă prezenta drept o războinică vrednică de Keru. Mulţi ştiu că n-am fost decât o curtezană a ultimului Împărat; însă, din moment ce am condus o armată, presupun cu toţii că am pregătire militară. Dar n-am fost niciodată o luptătoare, doar o curtezană, oferită Împăratului pentru a-i distrage atenţia. A ezitat, atunci când era necesară hotărârea pentru salvarea imperiului, aşa că am acţionat chiar eu.

Pyrust se încruntă.

— Atunci ar trebui să ai peste şapte sute de ani…

— Aproape opt sute, cu toate că am impresia că timpul cât am dormit în Ixyll nu se pune la socoteală. Îşi puse mâinile în şolduri. Sunt o Mistică. Priceperea în artele mele mi-a conferit această longevitate. Tu, Prinţe Pyrust, ai gustat întru câtva din ceea ce-mi poate permite magia mea să fac.

Pyrust dădu încet din cap. Nu avusese orgasm atunci când îl atinsese, însă corpul său reacţionase ca şi cum aşa ar fi fost. Plăcerea intensă, istovirea care-l lăsase atât de slăbit încât nici nu putea sta în picioare, toate dovezile erau acolo. Era ca şi cum, cu o simplă mângâiere, ea putea trezi la viaţă senzaţiile pentru a-l potoli.

Neajutorat.

Ridică privirea spre ea.

— M-ai fi putut ucide, nu-i aşa?

— Da, într-un mod mult mai plăcut decât îşi rânduieşte victimele Mama Umbrelor a ta.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Cyrsa zâmbi.

— N-a fost niciodată stilul meu, distrugerea unor bunuri folositoare Imperiului. Imperiului *meu.* Prinţul Cyron m-a informat asupra situaţiei din Erumvirine, continuă ea privindu-l. Invadatorii, oricine ar fi ei, par să fi ocupat Kelewan. De acolo, pot fie să lovească în sud, la Cele Cinci Principate, sau la nord. Dar cred că au atacat în ambele direcţii şi au plătit pentru asta.

Prinţul deseian se încruntă.

— Au o armată atât de mare?

— Nu ştiu, însă egoul conducătorului lor cu siguranţă că e mare.

Cyron ieşi, parţial, din letargia sa.

— Cine-i conduce?

Doamna de Jais şi Jad se întunecă la faţă.

— Prinţul Nelesquin.

— Căpetenia *vanyesh?*

Pyrust îşi frecă, nevolnic, fruntea cu jumătatea lui de mână.

— A murit în Ixyll.

— A murit. M-am îngrijit să fie îngropat în Pustietăţi. Apoi supravieţuitorii împreună cu mine – după ce ne-am îmbăiat atât de mult în vrăjile sălbatice, încât miracolele făcute de *vanyesh* de-abia dacă mai erau nişte trucuri de complotişti pentru noi – ne-am retras şi-am construit un sanctuar. Am ridicat Voraxanul cu ajutorul magiei, pentru ca puterea să se scurgă din rândurile noastre. Nu am reuşit în întregime şi nu ne-am putut întoarce aici, ca nu cumva să distrugem imperiul pe care am luptat să-l salvăm. Dormeam cu schimbul, iar unii dintre noi plecau în patrulare. Am fost trezită şi condusă la mormântul lui Nelesquin. Privirea ei se pierdu în depărtare în timp ce continuă. A fost cioplit din bazalt negru şi era impecabil. Am pus piatră în jurul lui, ca un fel de iederă ţepoasă. Nu puteai să-l priveşti şi să-l vezi altfel decât ca un loc blestemat, un cuib de vipere şi otrăvuri. Noi am sperat că oricine se va aventura prin Pustietăţi îl va ocoli.

Pyrust se cutremură, cuvintele ei zugrăvindu-i în minte un loc întunecat, deformat şi obscen. Unghiurile se

contorsionau, decoraţiunile erau groteşti şi înspăimântătoare. Nu se putea să nu-ţi dai seama de natura nemernică a ceea ce zăcea în spatele acelor pereţi.

— Dar ceea ce-am găsit a reaprins groaza în sufletele noastre. Nelesquin plecase în expediţie aducându-şi *vanyesh*-ul, însă n-a intenţionat niciodată să salveze Imperiul. Scopul lui a fost să pună mâna pe Turasynd, şi ca eroii imperiali să se distrugă unul pe celălalt. Anticipase Urgia şi voia ca *vanyesh*-ul său să folosească puterea. Apoi avea să se întoarcă, pentru a forţa Imperiul să devină o maşinărie care le-ar permite să cucerească întreaga lume cunoscută. Şi acolo, la locul său de odihnă, am descoperit că ambiţiile sale n-au murit odată cu el. Mormântul îi fusese spart şi deschis *din interior.*

Îi privi pe amândoi intens. Fiorii reci, care-i străbăteau spinarea, îi cuprinseră lui Pyrust şi măruntaiele.

— Nimeni dintre noi nu credea că ar avea puterea de a se scula din morţi. Se pare că ne-am înşelat.

Cyron se foi pe tron.

— Şi de-asta te-ai întors, să priveşti şi să aştepţi. Ţi-ai construit o reţea de spioni, să te avertizeze de revenirea lui.

— N-am avut de ales.

Prinţul deseian se ridică într-un genunchi.

— Dacă te-ai temut de întoarcerea lui, de ce nu te-ai străduit să reunifici Imperiul? Ca naţiuni separate, suntem dezavantajaţi.

— N-am ştiut *cum* se va întoarce. S-ar putea ca, foarte simplu, să uzurpe un tron de provincie, sau chiar tronul imperial. Prin menţinerea secesiunii, l-am împiedicat să obţină o bază semnificativă de putere. Astfel, a găsit o alta, altundeva.

Cyron oftă istovit.

— Anturasixan.

Ea dădu din cap.

— M-am temut că acesta-i adevărul, când mi-ai pomenit de asta.

— Despre ce vorbiţi? Pyrust îşi mută privirile de la unul

la celălalt. Un tărâm numit după unul dintre cartografii tăi? L-a descoperit expediţia îmbarcată pe *Lupul Furtunii?*

— Nu. Cyron îşi miji ochii. Se pare că Qiro Anturasi a reuşit să ajungă la magie. Este un Mistic, şi, după uciderea nepoatei sale de către un nebun, Qiro şi-a pierdut minţile. A trasat o hartă cu un continent desenat cu sângele său. L-a numit Anturasixan. Dar acolo există şi un avertisment: „Aici sunt monştri." Mă tem că dacă expediţia *Lupului Furtunii* l-a descoperit, au fost nimiciţi acolo.

Faţa lui Pyrust se goli de sânge, însă se sforţă să se ridice în picioare.

— Are un continent unde-şi poate încropi o armată? Cât e de mare?

— Un sfert din suprafaţa terestră. Cyron privi în depărtare, în direcţia Anturasikunului. Am să-ţi arăt harta, dacă mai trăiesc până atunci.

Împărăteasa clătină din cap.

— Nu va fi ucis nimeni. Am nevoie de voi, amândoi. Fiecare dintre voi ar fi putut reuni Imperiul. Unul prin sabie, celălalt cu aurul. Prinţe Cyron, l-ai descris pe Prinţul Pyrust ca pe un lup. Că este necruţător şi implacabil. Şi că l-ar putea înfrunta pe Nelesquin.

Pyrust nu zâmbi, hotărât să nu dezvăluie ce efect aveau asupra-i linguşelile ei. Nu putea fi sigur dacă plăcerea pe care o simţea era provocată de vrăjile ei ori de adevărul din cuvintele ei. Indiferent cum era, avea dreptate: doi paşi şi încă ar mai putea să-l lase pe Cyron fără cap, punând mâna pe Nalenyr.

— Iar tu, Prinţe Pyrust, pe bună dreptate te-ai temut de influenţa împăciuitoare a Prinţului Cyron asupra ta şi naţiunii tale. Dacă invazia n-ar fi slăbit Nalenyrul, ai fi fost ţinut la respect pe timp nelimitat. Încă o recoltă dezastruoasă ar fi afectat Deseirionul. Ţara ta ar fi devenit un stat clientelar al Nalenyrului. Foarte curând după aceea, vi s-ar fi alăturat şi alte naţiuni, toate legate bine cu lanţuri de aur.

Pyrust ar fi protestat, dar nici Cyron nu părea să fie încântat de afirmaţiile ei. Dar ceea ce spusese s-ar putea

să fie perfect adevărat. Cu Helosunde ca zonă-tampon între ei, şi cu un Consiliu de Miniştri dorind să poarte un război prin interpuşi, Nalenyrul ar fi fost privilegiat.

Cât pe ce. Pyrust îşi băgă sabia în teacă, apoi se aplecă şi recuperă teaca din lemn a sabiei lui Cyron.

— Acum ai nevoie de amândoi?

Ea zâmbi.

— Fiecare din voi are talentele sale. Tu, Pyrust, vei fi războinicul meu. Trupele nalenyriene vor mărşălui împreună cu războinicii tăi deseieni pentru a-i distruge pe invadatori. Îl veţi zdrobi pe Nelesquin.

Pyrust îşi ridică o sprânceană.

— Şi să-l las pe fratele meu aici, să ne consolideze naţiunile, stând chiar el pe tron?

— Uiţi că-i tronul *meu,* şi nu v-aş lăsa pe niciunul dintre voi pe el. Pot să mă ocup cu uşurinţă de chestiuni politice, dar Cyron are nişte talente deosebite.

Cyron tuşi discret.

— Mă tem, Împărătească, că nu vă voi fi prea mult de folos în starea mea.

— Te vei simţi mai bine, sunt sigură.

Se îndreptă spre el, acceptând teaca de la Pyrust, apoi luă sabia din mâna lui Cyron, băgând-o în teacă.

— N-ai fost niciodată un războinic, însă priceperea ta în logistică este punctul tău forte. Acest război va necesita o la fel de mare organizare ca şi expediţia în Turasynd, poate chiar mai mult. Logistica n-a fost niciodată o pavăză puternică pentru Nelesquin, şi am de gând să folosesc asta împotriva lui.

Cyrsa îndreptă spada nalenyriană înspre Pyrust.

— Aşa că vei lupta în războiul meu, iar Cyron te va ajuta să-l poţi purta.

Pyrust îşi miji ochii când privi dincolo de ea, spre Cyron. Bărbatul era tot prăbuşit pe tronul său, arătând ca un copil cu faţa pământie, captiv într-o armură de adult. Paloarea sa cenuşie şi sângele picurându-i din bandajele de pe ciotul braţului sugerau că era terminat. Şi totuşi, în ochii lui de un albastru-deschis ardea acum o scânteie, risipind orice

speranţă că avea să moară din cauza rănilor sale. Va supravieţui.

Va prospera.

Pyrust dădu încet din cap. Întreaga sa viaţă fusese mândru de moştenirea sa. Deseienii făcuseră atâtea, cu atât de puţin. Se întrebase mereu ce-ar fi putut face el dacă i s-ar fi oferit o zecime din resursele duşmanului. Prinţul deseian îşi ţinea mâna pe mânerul sabiei.

— N-am decât o singură întrebare pentru tine, Împărăteasă.

— Sigur.

— Înainte ai spus că ai făcut aranjamentele pentru dispariţia lui Nelesquin. Că reprezenta o ameninţare pentru tine. De unde ştiu eu că nu mă vezi şi pe *mine* la fel?

Ochii ei se înrăiră, devenind imediat reci şi căpătând un aer străvechi.

— *Te* consider o ameninţare. Dacă n-ar fi aşa, nu te-aş arunca împotriva lui Nelesquin. Dacă n-ai reprezenta o ameninţare, nici n-ai avea vreo şansă să-l înfrângi. Ridică sabia băgată în teacă până la nivelul inimii lui. Eşti un bărbat ambiţios. La fel ca Nelesquin. Te asmut împotriva ambiţiilor lui. După ce vei învinge, vei fi răsplătit. Din plin, voi doi.

— Nu pot fi doi împăraţi.

— Cât trăiesc eu, s-ar putea să nu fie niciunul. Ochii i se îmblânziră. Dar alungaţi această ameninţare la adresa Imperiului meu şi vor apărea multe oportunităţi.

4
Ziua a 4-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea de la Urgie
Jaidanxan (al Nouălea Cer)

Divinitatea care se încarnase, cândva, ca Jorim Anturasi se străduia să-şi menţină controlul asupra identităţii sale omeneşti. Era o sarcină demnă de un zeu, pentru că viaţa omenească părea atât de insignifiantă în comparaţie cu divinul. Ce mai contau zbaterile muritorilor, când însăşi natura realităţii era în pericol?

Jorim – pentru că aşa dorise să fie identificat zeul-dragon din Wentoki – îşi menţinea, în cea mai mare parte, forma omenească. Măcar prin contur şi mărime, cu toate că pielea-i devenise solzoasă. De la gât şi până la vintre, avea o nuanţă puternic aurie, în vreme ce restul pielii avea o culoare subtilă ca de abanos, ceea ce-i permitea să dispară în umbră, iar asta aproape că-l făcea să râdă, pentru că, în calitate de zeu, ar fi putut face asta fără niciun efort.

Privi în jur, conştient dintr-odată de prezenţa altora în palatul său. Fiecare dintre cei nouă zei avea un palat plutind deasupra planului existenţei muritorilor. Marmura albă se scurgea în linii dure, care defineau în mod abstract natura sa ca dragon. Perdele străvezii dansau în adierea vântului. Treptele late coborau spre un balcon de unde putea să privească pe deasupra lumii.

Tsiwen, sora lui mai mare, zeiţa Înţelepciunii, aproape că zbura peste trepte. Roba sa neagră purta un blazon cu un liliac alb pe-o aripă, iar trăsăturile ei ascuţite trimiteau la natura sa meditativă. Întunecată şi frumoasă, ochii ei mari dezvăluiau sagacitate; se putea conta pe ea pentru un sfat bun.

Odată cu ea, coborau alţi doi zei. Grija, cenuşiu şi lupesc, era trădat de propria sa nervozitate. Duhnea a moarte, esenţa naturii sale, iar înfăţişarea sa reflecta acest

lucru. Roba lui jerpelită atârna de trupul său scheletic. Blana care-i acoperea picioarele se desprinsese în smocuri, lăsând să se vadă, dedesubt, o piele roşie şi iritată.

Între ei păşea Chado, una dintre cele mai bătrâne zeităţi. Avea un mers studiat, care-i unduia muşchii. Avea o înfăţişare omenească, aleasă în semn de respect faţă de decizia lui Jorim, dar purta o robă oranj, cu dungi negre, de tigru. Ca zeu al Umbrelor, menţinea o strânsă alianţă cu Grija şi era autorul multor suferinţe ale lumii. Cu toate că Jorim admitea foloasele bolii şi putreziciunii în promovarea înnoirii lumii, nutrea puţină afecţiune pentru fratele său.

Jorim îşi deschise braţele, îngăduind ghearelor aurii să-i iasă din vârful degetelor.

— Bine aţi venit pe domeniul meu.

Grija mârâi neliniştit, cât pe ce să cadă pe ultima treaptă.

— Te-ai mai gândit la ce ţi-am spus? Ai făcut ceva în acest sens?

Se încordase, şi-ar fi sărit la Jorim dacă mâna lui Chado nu s-ar fi lăsat grea pe umărul său.

— Uşurel, frate, pentru că încă nu s-a obişnuit cu adevărata lui natură.

Chado zâmbi destul de repede, însă rânjetul său rapace nu contribui cu nimic la risipirea senzaţiei de apocalipsă încercată de Jorim.

— Am înţeles că doreşti să ţi se spună Jorim.

— Da, asta serveşte scopurilor mele.

Jorim nu-i luă în seamă pe fraţii săi, şi-şi îmbrăţişă sora.

— Eşti întotdeauna binevenită.

— Şi mie-mi face întotdeauna plăcere să fiu aici.

Jorim îşi îngădui să-şi imagineze că îmbrăţişarea ei fusese caldă. Eliberând-o, se întoarse spre fraţii săi.

— Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la ce-ai spus tu, Grija. Nu mă îndoiesc de faptul că-ţi închipui că ar fi necesar pentru mine s-o ucid pe sora mea muritoare. Este o soluţie a unei probleme. Oricum, nu sunt convins că ar fi *singura* soluţie.

Zeul Morţii se înfurie.

— Nu sunt prost! Când o să-ţi dai seama de asta?

S-ar fi aruncat la Jorim, însă Chado îl potoli din nou.

— M-am temut ca nu cumva reacţia lui să fie una pripită, aşa că Tsiwen a sugerat să explic eu. De unde să încep? Grija mi-a povestit că sora mea muritoare, Nirati, ne dă bătăi de cap. E moartă, dar, *cumva,* nu-i moartă. A scăpat de pe tărâmul lui Grija. Îmi pot imagina astfel de lucruri, însă ceea ce găsesc eu curios este că, dacă el nu o poate atinge, eu pot. Cum este posibil aşa ceva? Suntem zei. Există ceva dincolo de puterea noastră?

Zeul-tigru îi dădu drumul lui Grija şi începu să meargă încoace şi-ncolo.

— În esenţă, nu; dar la modul direct, mai mult ca sigur. Începe cu copacul creaţiei. Această realitate, pe care o împărtăşim cu toţii, este trunchiul copacului, iar ramurile sunt numeroase. Cu toţii suntem parte din el. Suntem născuţi din el, creaţi de cel care a creat totul.

Jorim dădu din cap.

— Nessagafel?

— Da, tatăl nostru. Chado făcu un semn cu mâna spre lumea de jos. Facem parte din lucrarea lui, suntem şi o parte din ea. Şi noi am creat lucruri. Unii dintre noi fac lucruri din materie, iar alţii alcătuiesc lucruri mult mai eterice.

Tsiwen râse degajată.

— Descreţeşte-ţi fruntea, frate. Nessagafel i-a creat pe Viruki şi nu putem să-i atacăm direct. I-a protejat, cu un cost pentru el care l-a făcut vulnerabil. Chado a generat boli; pe unele le putem ameliora, dar pe altele nu.

Jorim îşi frecă maxilarul cu mâna.

— Ce-am creat? Nessagafel s-a încarnat sub forma unui Viruk. Am creat oamenii, apoi am devenit unul dintre ei?

Chado râse.

— Nu, frate. Oamenii sunt o creaţie pentru care noi, Cei Nouă, am colaborat. Tu ai creat altele, cum ar fi Fennychii, însă ţi-ai păstrat cea mai măreaţă creaţie spre beneficiul omenirii.

Grija zgârie aerul spre braţul lui.

— Asta a generat problema.

Tsiwen luă mâna stângă a lui Jorim între ale ei.

— Nu ţi-ai îngăduit să-ţi aminteşti prea multe, însă eşti cel mai tânăr dintre noi. Astfel, ai încercat cel mai mult să-l îmbunezi pe tatăl nostru. În vreme ce noi făceam omenirea, tu-l priveai, pe el şi pe Virukii lui. L-ai urmărit dându-le puteri vrăjite şi te-ai asigurat că un alt fel de magie i se va dărui şi omului. Oricum, acesta-i cel mai periculos dar, căruia i te-ai opus în dorinţele tale.

— De ce?

— Pentru că distruge totul.

Grija sfâşie aerul spre lumea muritorilor cu gheara degetului său.

— Am văzut asta cu Virukii. Magia le dă o abilitate care ar trebui să fie numai a noastră: puterea de a schimba realitatea. Ştiţi ce poate face în lume descătuşarea magiei. Oamenii sunt prea limitaţi ca să priceapă cum se controlează o asemenea forţă. Chiar şi constrângerile plasate de voi asupra ei sunt insuficiente ca să prevină dezastrul.

Prin Jorim curgea spaima. Explicaţia lui Grija, cu toate că fusese abruptă, sintetiza perfect dilema. Magia a permis oamenilor să creeze. Dacă puteau crea, era de presupus că i-ar fi putut împiedica pe alţii, inclusiv pe zei, să intervină direct asupra creaţiei lor.

Le-ar permite să devină chiar ei zei.

Chado dădu din cap.

— Înţelegi asta, Jorim. Am găsit întotdeauna căi să ocolim măsurile de siguranţă. Nessagafel i-a creat pe Viruki. Aceştia i-au luat în robie pe oamenii noştri. Tu ai creat Fennychii, ca pe un fel de năpastă pentru Viruki, şi l-ai împiedicat pe Nessagafel să poată interveni asupra lor. Eu am zămislit diverse maladii care-i pot ataca pe toţi. Asta a stabilit un oarecare echilibru.

— Păi, dacă a existat un echilibru, de ce a fost necesară anihilarea lui Nessagafel?

— Evenimentele, prăvălindu-se unul peste altul, lucruri nebănuite şi imprevizibile.

Chado se opri la marginea balconului şi se aplecă puternic peste balustradă.
— Când Nessagafel a creat Virukii, încă mai era mândru de noi, progeniturile sale. Ne-a făcut zei printre ei, şi-am fost adoraţi. Virukii au prosperat, dar faptul că i-au înrobit pe oameni a început să irite. Au crescut tensiunile, iar Nessagafel a înţeles două lucruri. Primul a fost că Virukii erau o creaţie superioară faţă de propriii săi copii. Şi al doilea lucru, mult mai important, ne-a dotat cu suficientă putere încât să putem pune de-o rebeliune împotriva lui. A devenit tot mai hotărât să taie toate ramurile creaţiei, cu excepţia Virukilor. Voia să refacă totul şi să ne anihileze pe noi.
Jorim se încruntă.
— De unde ştii asta?
Zeul Umbrelor râse.
— Datorită ţie.
— Mie?
Tsiwen îl bătu încet pe mână.
— L-ai iubit pe tatăl nostru şi i-ai căutat atenţia. Totuşi, ne-ai rămas loial tuturor, aşa că atunci când s-a manifestat adevăratul pericol i te-ai împotrivit.
Jorim râse.
— Parcă ar vorbi bunicul meu, Qiro.
— În multe privinţe, sunt legaţi unul de altul. Zeiţa Înţelepciunii zâmbi. Îngăduieşte-ţi să reflectezi asupra numelui Talrisaal.
Jorim recunoscu imediat numele ca fiind de origine Virukiană, însă înţelegerea lui se opri acolo. Şi totuşi, concentrându-se, eliberase amintiri mai vechi. Prin faţa ochiului minţii sale se derula o scenă din adâncurile junglei din Ummummorar. Jorim se avântă în jos, vederea lui străpungând vălul des al frunzelor. Aşa cum oamenii vedeau culoarea şi auzeau zgomotul, la fel şi simţămintele străine rezonau în interiorul său.
Dedesubt, un grup de Viruki goneau de-a lungul unei cărări şerpuitoare din junglă. Războinicii maturi, cu excepţia unuia singur, o luară la fugă. Unul se prăbuşi prin

tufăriş, înaintea tânărului, în vreme ce ceilalţi şase priveau constant în spate, în direcţia urmăritorilor. Războinicii murmurau rugăciuni către Kojai, zeul Războiului, gândindu-se că acesta ar putea să fie mai milos decât măreţul şi înspăimântătorul Nessagafel.

Dar tânărul, Talrisaal, s-a rugat lui Wentoki. A căutat curajul, pentru a nu se dezonora în mijlocul războinicilor. Se temea de dezonoare mai mult decât de moarte, iar fervoarea rugăciunii sale i-a atras atenţia lui Wentoki.

Următorii lor mişunau prin junglă. Fennychii se deplasau într-un grup imens, aplecaţi, cu dinţii strălucind şi sfâşiind vegetaţia cu ghearele. Când crease Fennychii, Wentoki îi făcuse blânzi – o încrucişare hazlie între maimuţe mici şi urşi. Oricum, îi impregnase cu oarece farmece şi le permisese să-şi schimbe forma, pentru a se adapta unor situaţii noi. Iarna, blana lor se deschidea la culoare sau, dacă vânau prin peşteri, ochii li se măreau, ca să vadă mai bine.

Însă în prezenţa Virukilor, îşi pierdeau orice fărâmă de umor şi deveneau sângeroase animale de pradă. Vrăjile Virukilor nu-i puteau opri, cel puţin nu în mod direct. Războinicii îi puteau ucide, dar nu prea uşor deoarece ghearele le puteau sfâşia carnea de parcă ar fi fost fum.

Un războinic a căzut, apoi al doilea, în vreme ce pâlcuri de Fennychi îi loveau şi-i tăiau. Covorul îmblănit de trupuri musculoase le-ar fi înăbuşit orice ţipăt, dacă războinicii ar fi avut timp să scoată vreunul. Sângele gâlgâia, iar Fennychii se ungeau cu el înainte de a se repezi înainte pentru a ucide şi mai mulţi.

Fennychii înaintau într-o semilună cu vârfurile extinse dincolo de Virukul aflat în frunte şi aceasta se închidea încet. Virukii dădură năvală într-o dumbravă. Cercetaşul se repezi înainte, ajungând la lizieră, apoi dădu îndărăt, împiedicându-se, cu vreo şase Fennychi după el, sfâşiind hălci de carne. Cei doi din ariergardă nici măcar nu ajunseră la luminiş, lăsându-i pe ultimii doi războinici care-l păzeau pe tânăr să se holbeze la ochii luminoşi clipind din umbră.

Cu toate că războinicii încercară să-l oprească, el păşi înainte şi vorbi cu un glas clar, fără nicio urmă de teamă. Desenă un cerc cu degetul şi un zid de foc izbucni peste tot în jurul lor. Flăcările se înălţară până la ochii lui Talrisaal. Războinicii se ghemuiră, aşteptând şi privind.

Fennychii traseră în pădure trupul cercetaşului.

Tânărul stătea acolo, fără a încerca să se ferească, ci întorcându-se încet pentru a se holba şi el la Fennychi. Frica încă sălăşluia în el, dar refuza să-i cedeze. Voia să radieze curaj şi slăvea numele lui Wentoki cu fiecare răsuflare a sa. Voia ca Fennychii să ştie că nu va fugi sau urla. Cu toate că puteau să-l ucidă, nu-l vor înfrânge niciodată, şi chiar şi Fennychii păreau să accepte asta.

Wentoki se înfăţişă în luminiş sub forma unui bărbat. Virukul se holbă la el. Talrisaal nu-şi putea ascunde uimirea că un zeu al Virukilor putea lua forma unui sclav. Tânărul se lăsă în genunchi şi atinse pământul cu fruntea.

— Îmi bucură inima, oh, Wentoki, că ai venit să vezi cum este folosit darul tău.

Inocenţa tânărului impregna cuvintele sincere.

— Nu-ţi voi dezonora darul.

Wentoki alese să-i ignore pe războinicii care încă cerşeau intervenţia fratelui său câine.

— Te-ai rugat pentru curajul de a muri cum se cuvine, Talrisaal. Nu ai nevoie de el.

Zeul-dragon făcu un semn şi flăcările dispărură. Se făcu întuneric, spart de mârâituri şi urlete.

Apoi, cercul de flăcări reapăru, mai mic, iar tânărul era îngenuncheat în centrul său. Sângele însoţitorilor săi fusese împroşcat pe el, dar nu mai rămăsese nicio altă urmă din ei. Lumina focului reaprins nu umplea întreaga poiană, iar Fennychii năvăliseră la marginea umbrei.

— Mă încerci, să vezi dacă sunt vrednic de darul tău?

Tsiwen făcu un gest şi lumea se învârti sub ei. Departe, în Marea de Est, se întindea un nou continent.

— Ea e acolo, într-un loc numit Kunjiqui, pe tărâmul Anturasixan.

Jorim se holbă în jos.

— Un continent numit după familia mea. Cum aşa?

Se gândi o clipă şi durerea îi iradie în piept.

— Bunicul meu a devenit un Mistic. A creat acest loc şi a tras-o pe Nirati acolo, în loc s-o distrugă.

— E atât de greu de înţeles asta? mârâi Grija, dezvelindu-şi dinţii. Ai creat magie omenească, iar prin ea a fost făcut acest loc. Nouă ni se interzice să ne amestecăm acolo, dar nu şi ţie. Du-te acolo, distruge-o, iar ameninţarea întoarcerii tatălui nostru poate fi anihilată pe veci.

5
Ziua a 6-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Prinţul Nelesquin descălecă în faţa zidurilor Oraşului Ilustrat. Va intra în capitala imperiului său pe jos, fără gardă. Noilor săi supuşi s-ar putea să nu le vină să creadă că era *chiar* Prinţul Nelesquin, însă atâta vreme cât ştiau că era şi puternic, şi neînfricat, asta era tot ce conta. Puternic, pentru că aceia care cuceriseră oraşul îşi vor coborî genunchii la trecerea lui. Neînfricat pentru că va merge pe străzile Kelewanului neînarmat.

Bărbatul masiv se îndrepta încrezător spre Poarta Violetă. Era cea mai mică dintre intrările oraşului şi numai celor de sânge regesc li se îngăduia să treacă prin ea. Porţile masive, mov, se deschiseră încet şi o duzină dintre războinicii săi Durrani se aliniară băţoşi de fiecare parte. Soarele spre asfinţit scălda într-o lumină aurie cămăşile lor de zale argintii, lucind pe albastrul pielii lor. Vârfurile ascuţite ale urechilor se iţeau prin coamele dese şi întunecate, iar ochii lor arămii căutau neobosiţi.

Apropiindu-se, războinicii se lăsară într-un genunchi, se loviră cu pumnul drept în umărul stâng şi-şi plecară capul. Nu toţi deodată, ci pe rând, pentru ca întotdeauna să fie cineva care să stea cu ochii pe el. Iar dincolo de ei, pe drumul umbrit, comandantul lor aştepta, chiar şi mai vigilent.

Ochii albaştri ai lui Nelesquin se îngustară.

— Dacă eşti aici să mă saluţi, Keerana, pot să presupun că Gachin e mort?

Căpetenia durraniană dădu din cap o dată, înainte de a se lăsa într-un genunchi pentru a-şi saluta stăpânul. Rămase în această poziţie până când i se porunci să se ridice din nou. În picioare, îşi trase sabia şi i-o prezentă lui

Nelesquin cu mânerul înainte.
— Ce-i cu asta?
Keerana îşi ridică privirea, înfruntând-o fără teamă pe a lui Nelesquin.
— Dacă nu ţi-aş fi cerut permisiunea de a pacifica toate cele Cinci Principate, aş fi luat cu asalt Tsatol Deraelkun. Eu aş fi fost cel răpus acolo.
Nelesquin îşi dădu capul pe spate şi râse.
— Tsatol Deraelkum i-a învins şi pe cei mai mari dintre războinici. Chiar şi eu am fost înfrânt acolo o dată.
Keerana se încruntă.
— Cum a fost posibil aşa ceva, stăpâne?
Nelesquin îi făcu semn căpeteniei sale să-l însoţească în vreme ce păşea pe străzile înguste. Clădirile înalte acopereau totul, cu excepţia unei fâşii de cer, dar nu conta. Prinţul nu avea ochi decât pentru Quunkun, Turnul Ursului, şi palatul care urma să fie al său.
— N-a fost vina ta, Keerana, asta l-a costat pe Gachin viaţa. A căzut înaintea unui om care m-a înfrânt şi pe mine o dată pe câmpiile acelea. Eram fraţi.
Nelesquin clătină din cap.
— Să-mi fi alunecat sabia şi să-l fi omorât atunci.
Durranianul, urmându-l la jumătate de pas distanţă şi din stânga, îşi menţinu vocea scăzută.
— Bărbatul îşi zicea Moraven Tolo. A luat capul lui Gachin, dar a avut bunul-simţ de a ne lăsa să-i recuperăm trupul.
— Nu contează cum îşi spune. Ştiu cine este. Mă voi ocupa de el la timpul potrivit.
Glasul lui Nelesquin se stinse nostalgic. Studie clădirile aliniate de-a lungul străzii. Kelewanul fusese împărţit în zeci de districte de mărimi diferite, cel Violet fiind ocupat de mica şi marea nobilime, precum şi de ambasadele diverselor provincii. Acestea se credeau naţiuni, dar Nelesquin refuza să recunoască aşa ceva. Naşterea lor fusese la fel de ilegitimă ca şi cea a ucigaşului lui Gachin.
Frescele colorate care decorau clădirile dăduseră localităţii numele de Oraşul Ilustrat. Păşi dincolo de o

ambasadă – morythiană, după aspect – evantaiul ei de imagini celebrând momente istorice semnificative. Minciuni şi închipuiri cu toatele, din câte putea să-şi dea seama Nelesquin. Va pune ca pereţii să fie spălaţi şi revopsiţi într-o manieră mult mai potrivită.

I-ar fi putut porunci lui Keerana să şi înceapă treaba, dar nu voia să-l dezonoreze. Durranii fuseseră creaţi pentru a fi nişte războinici perfecţi, şi chiar erau. Agili, puternici, neînfricaţi şi inteligenţi, înfruntaseră, generaţii la rând, toate provocările aruncate asupra lor de Nelesquin. Durranii care sosiseră pe mare din Anturasixan cuceriseră mare parte din Erumvirine cu o rapiditate năucitoare, şi astfel pacificaseră cele Cinci Principate. Acest lucru asigurase frontiera sudică, iar acum nu mai trebuia decât să meargă spre nord, în Nalenyr şi dincolo de el.

Curând, cât de curând. Nelesquin zâmbi, cotind pe un bulevard care se lăţea, îndreptându-se spre inima oraşului şi palatul Quunkun. Prinţul se opri, iar durranianul o luă înainte. Keerana puse mâna pe sabia de la cingătoare, însă strânsoarea lui Nelesquin pe umărul lui îl opri.

— Nu-i niciun pericol, Keerana. Frumuseţea mi-a tăiat respiraţia.

Spre deosebire de oraşul spoit ţipător care-l înconjura, Quunkun rămăsese neatins. Clădirea fusese placată cu marmură albă. Nelesquin constată că era uşor să-şi imagineze că lipsise numai o săptămână, şi nu şapte veacuri. Privi spre căpetenia sa.

— Nu au predat turnul fără luptă.

— Nu, Înălţimea Ta. Keerana îşi ridică privirea spre el. Am adunat zidari şi pietrari şi daunele au fost reparate cât s-a putut mai bine.

— Foarte bine executat. Este aşa cum mi-l amintesc.

Nelesquin grăbi pasul şi, intrând în curtea vastă din jurul turnului, îşi dădu seama cât de mari fuseseră distrugerile suferite de Kelewan. În vreme ce districtul Violet fusese curăţat în întregime, funinginea încă mai zăbovea pe alte clădiri. Ferestre oarbe se holbau la el, cu obloanele într-o parte. Oamenii, slăbănogi şi mişcându-se

încet, se înghesuiau unii în alţii prin locuri întunecoase, ori scotoceau, neîncetat, prin grămezile de resturi.

— Oamenii au avut necazuri mari?

— Rezistenţa s-a prăbuşit odată cu armata. Prinţul Jekusmirwyn a fost convins să facă o declaraţie publică care-a pus capăt oricăror altor probleme. Controlăm magaziile, aşa că oamenii trebuie să vină la noi pentru mâncare. Keerana zâmbi şmechereşte. Fiecare persoană are dreptul la o mână de orez pe zi, însă intendenţii noştri mai dau câteva în plus celor care ne ajută.

— Ai procedat cu multă înţelepciune. Ai preluat şi postul din Dost, ca să-ţi poţi conduce oamenii aşa cum trebuie?

— Doar dacă vei considera că trebuie să fac asta, stăpâne.

— Funcţia este a ta, Keerana.

Nelesquin urcă treptele late spre Quunkun. Trecu de uşi care nu purtau niciun semn că s-ar fi purtat o luptă pentru turn. Cizmele-i clănţăneau pe podeaua de marmură a rotondei şi se opri din nou. La baza domului fusese plasat un catafalc. Pe acesta zăcea un trup despre care presupuse că era al lui Gachin. O siluetă înaltă, subţire, înveşmântată într-o mantie cu glugă, negru-cu-verde, stătea lângă leş, cu mâna întinsă învăluită într-un foc violet pe care-l plimba înainte şi-napoi peste pieptul şi capul trupului neînsufleţit.

Keerana înaintă, scoţând sabia cu un şuierat. Se deplasa fără nicio ezitare; Nelesquin se minuna cât de uşor se strecurase în faţă, fără niciun efort, mortal. Faptul că se confrunta cu ceva ce nu mai văzuse până atunci nu-l intimida.

— Keerana, aşteaptă. Nelesquin zâmbi. Prietene, aruncă-ţi mantia pentru ca ochii mei să confirme ceea ce ştiu în sufletul meu.

Focul violet pieri când personajul întinse mâna şi-şi desprinse mantia. Căzu fâlfâind la podea, dezvăluind un bărbat înveşmântat într-o robă neagră ca tăciunele, cu un dragon verde înfăşurat pe piept şi pe spate. Bărbatul zvelt zâmbi, iar prin ochii săi căprui juca încântarea.

Se lăsă într-un genunchi şi-şi plecă fruntea, cu toate că nu-şi menţinu plecăciunea atât de mult cât să-i placă lui Keerana sau lui Nelesquin.

— Complimente, Prinţe Nelesquin. A trecut o veşnicie.

— Cel puţin, tu poţi marca trecerea timpului, Kaerinus. Acesta este un lux necunoscut pe tărâmul lui Grija.

Nelesquin îşi lăsă ranchiuna deoparte, fără nicio dificultate, apoi îşi apucă prietenul de umeri.

— Asta s-a urmărit cu multă vreme în urmă.

— După cum ţi-au fost planurile, stăpâne. Kaerinus se ridică şi dădu din cap spre trupul lui Gachin. S-a dus prea departe ca să-l pot reînvia. Spiritul şi sufletul său au dispărut. E pierdut pentru tine.

— Nu contează.

Nelesquin îi făcu semn războinicului durrani, aflat în faţă.

— El este Keerana, acum Dost de Durrani. Iar el, Keerana, este Kaerinus, unul dintre *vanyeshii* mei. Cu siguranţă, cel mai credincios dintre ei. Numele care ţi s-a dat era în cinstea lui.

Kaerinus zâmbi.

— Cred că-i simţi pe ceilalţi la fel ca şi mine, stăpâne. Se adună pentru a te servi.

— Simt multe lucruri.

Nelesquin întinse o mână spre cadavru şi invocă o vrajă. Încerca să-şi confirme ceea ce deja ştia.

— Virisken Soshir a *fost* cel care l-a ucis. Cum se face că încă mai trăieşte?

— Nu ştiu, stăpâne. Vrăjitorul arătă vag spre nord. Mi-am petrecut timpul în Nalenyr oblojindu-i pe cei care îndrăznesc să rişte atingerea magiei. L-am transformat într-un loc infam. Au dat vina pe noi pentru Urgie. *Vanyeshii* sunt consideraţi nişte creaturi căzute, a căror reîntoarcere în lume este temută.

Nelesquin râse.

— E bine că ni se ştie de frică.

— Dar am fost şi aşteptaţi. L-am simţit din nou pe Soshir, vag şi la depărtare, anul trecut, la vindecare. Nu

ştia cine era atunci, dar cred că vrăjile mele s-ar putea să-l fi ajutat să afle. Va veni după tine, bineînţeles.

— Bineînţeles. Pentru distrugerea lui şi a speciei lui i-am antrenat pe Durrani. Keerana, aici de faţă, l-ar omorî cu uşurinţă. Nu-i aşa?

Războinicul durrani se lăsă într-un genunchi.

— După cum spune stăpânul meu.

— Asta şi chiar mai mult. Nelesquin zâmbi. Sosesc tot mai multe nave, iar la bordul lor am multe arme, pentru a-i zdrobi pe Soshir şi armata sa. Vei alege pentru mine un grup dintre cei mai buni războinici ai tăi – inclusiv tu – şi te vei ridica la înălţimi la care nici nu visai.

Keerana încuviinţă, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Să încep acum, stăpâne?

— Te rog. Prietenul meu şi cu mine ne vom instala acasă.

Războinicul îl salută pe Nelesquin, apoi se retrase. Prinţul privi spre Kaerinus.

— Sunt chiar remarcabili prin loialitatea şi ferocitatea lor. În această privinţă sunt mai degrabă ca nişte câini, dar mai deştepţi.

— Nu prea mulţi câini l-ar ataca pe Soshir la Tsatol Deraelkun.

Ai uitat că tocmai am făcut asta şi-am pierdut? Nelesquin îşi privi o clipă însoţitorul, apoi dădu din cap.

— Vei vedea cum Keerana îl atacă şi cucereşte cetatea.

— Este o afirmaţie îndrăzneaţă.

— Mai degrabă ar muri decât să mă dezamăgească, şi cu ce-am adus eu, va învinge. Nelesquin oftă şi privi din nou spre Gachin. Loialitatea lor complică lucrurile. Imaginează-ţi, să-l las pe ăsta să putrezească aici, în palat.

Prinţul făcu un gest, iar energia violetă ieşi din degetele sale. Se concentră într-un nor umflat, care înghiţi deopotrivă cadavrul şi catafalcul. Un fulger scăpără argintiu în interiorul norului. Căldura verii încinse pulsa suficient de tare încât să facă mantia lui Kaerinus să se rostogolească pe podea. Se înfăşură în jurul bazei coloanei din firida goală.

Un zâmbet şters ţuguie buzele lui Nelesquin. Făcu un semn cu mâna spre firidă. Norul o umplu, apoi se rostogoli precum mantia prietenului său, dezvăluind o statuie a lui Nelesquin. Kaerinus zâmbi.

— Foarte bine făcut, stăpâne. Întoarcerea ta pune din nou lucrurile pe făgaşul corect.

Nelesquin deschise braţele, intenţionând să se ridice cu ajutorul unor aripi magice, însă slăbiciunea îl potopi. Se clătină, dar înainte să se prăbuşească îl prinse Kaerinus. Îl coborî pe prinţ la podea, însă Nelesquin refuză să zacă întins înaintea propriei sale statui.

Nelesquin îl împinse cât colo, surprins de propria-i slăbiciune.

— Accelerarea navelor mele, realizarea statuii… m-au obosit peste măsură.

— Există un adevăr în cuvintele tale, dar nu-i numai atât.

— N-am mai simţit niciodată o asemenea oboseală.

— Ba da, ai simţit. Numai că ai uitat.

Nelesquin clătină din cap, dar ameţeala îi măcină forţa. Se lăsă la loc pe coate.

— N-am fost aşa în momentul în care am perfecţionat magia. Am simţit un soi de slăbiciune, dar a fost una trecătoare.

— Aşa va fi, stăpâne, dar vei osteni.

— Nu înţeleg.

Kaerinus îngenunche lângă el.

— Când am perfecţionat mijloacele de a-ţi separa spiritul şi sufletul, pentru ca apoi să-ţi scoatem sufletul din trup, ţi-am garantat că n-ai să mori. Când trupul tău a încetat să mai funcţioneze, Grija ţi-a scos spiritul şi sufletul odată cu el, a crezut el. Spiritul tău a fost lăsat de izbelişte pe tărâmul său, până la întoarcerea ta. Trupul, sufletul şi spiritul formează triunghiul etern, spiritul ancorând sufletul în orice loc s-ar afla. Spiritul tău a atras materia pentru crearea unui trup, când ai ieşit din Lumea Morţilor, însă această creaţie nu a fost perfectă. Simţi lipsa sufletului. Odată ce-l vom readuce la tine, vei fi mai măreţ decât ai fost vreodată.

— Precum am plănuit. Nelesquin zâmbi. N-am uitat de înţelegere, Kaerinus. Când voi deveni împăratul lumii, tu vei domni asupra multor popoare. Întregul pământ va fi al nostru. Tu, eu şi consoarta mea.

— Consoarta?

— Nirati Anturasi. Ea este cea care m-a ajutat să scap din cele Nouă Iaduri.

Kaerinus îşi miji ochii.

— Nirati Anturasi. O cunosc. Am atins-o cu vrăjile. N-am crezut că-i atât de puternică.

— N-are importanţă.

Nelesquin se ridică, strângându-şi genunchii la piept.

— Îmi voi drămui puterea, până când vom putea face ceea ce s-a săvârşit la moartea mea.

— Simţi unde zace sufletul tău?

Nelesquin se concentră o clipă, apoi dădu din cap.

— La nord, departe, în nord. Dacă aş putea percepe mai multe, i-aş porunci să vină.

— Iar efortul te-ar ucide, mai mult ca sigur.

— Ce ironie, nu?

Nelesquin se ridică, încet, în picioare.

— Am mai simţit încă ceva. Pe Împărăteasă. Se află între mine şi destinul meu.

Kaerinus clătină din cap.

— Acesta nu-i un loc în care mi-ar plăcea să fiu.

Nelesquin surâse.

— O opinie pe care, sunt sigur, o va împărtăşi şi ea cât de curând.

6
Ziua a 8-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ţinutul Faeut
Erumvirine

M-am aplecat peste meterezele cetăţii Tsatol Deraelkun şi-am scrutat câmpul de bătălie. Câmpiile verzi au fost contopite în mlaştini de iarbă, împroşcate cu sânge. *Kwajiinii* îşi recuperaseră camarazii morţi şi se retrăseseră. Iscoadele mele i-au urmărit şi au raportat că se întorceau în Kelewan. Nu mai conta. Ştiam că-şi vor face din nou apariţia, curând.

Războinicii cu pielea albastră abandonaseră cadavrele propriilor lor *vhangxi.* Nici nu puteam să-i condamn, căci aceste creaturi batraciene nu miroseau prea grozav nici în timpul vieţii, cu atât mai puţin după ce au fost măcelărite. Jivinele cu pieliţă între degetele de la picioare, săltăreţe, erau bune în lupta în câmp deschis; aşa am văzut când i-au nimicit pe Urşii de Fier. Instituirea unui asediu asupra unei cetăţi de munte necesită însă mai mult minte decât curaj. *Vhangxii* nu aveau nici una, nici alta.

Noroiul începuse să se usuce, încremenind urmele de paşi ca şi cum ar fi fost mici turbulenţe pe o mare calmă şi maronie. Dacă mă uitam mai bine, aş fi putut să deosebesc şi urmele lăsate de hoitari, inclusiv câţiva supravieţuitori *vhangxi,* care se ascundeau prin pădurea din apropiere. Se aventurau afară ca să se hrănească, iar arcaşii Casei Derael făceau rămăşaguri, apoi îi ucideau.

În mijlocul câmpului de bătălie se afla o insuliţă, cu un cerc de piatră pe ea. Fusese cât pe ce să-mi găsesc moartea acolo. Gachin *murise* acolo, şi odată cu el şi asaltul său. Dacă m-ar fi nimicit şi-ar fi lăsat viaţa tuturor celorlalţi, să-şi amintească bătălia, era posibil să fi avut şi eu un mic monument ridicat în memoria mea.

În loc de asta, aveam doar o poveste, destinată să devină legendă.

Totuşi, la fel ca şi ceilalţi Mistici, mă vindecam destul de bine şi mult mai repede decât ar fi fost posibil pentru un bărbat de vârsta mea. Urechea mea dreaptă încă mă mai mânca acolo unde-o cususe la loc Soth Gloonul, Urardsa. Rana de la piept mi se închisese, dar încă mă mai durea când tuşeam. Încă o cicatrice pentru tot restul vieţii. Dar lucrul bun despre cicatrice este că înseamnă că ai supravieţuit.

— Maestre Tolo, ai de gând să mori?

Zâmbind, m-am întors spre băiatul care urcase ca să stea în turn cu mine. L-am cunoscut când avea numai nouă ani, pe drum, împreună cu tatăl şi bunicul său, îndreptându-se spre Moriande şi Festivalul Recoltei. După nici şase luni, era greu să-l recunoşti. Dunos fusese pirpiriu pentru cei nouă ani ai săi, însă cu ochii sclipitori şi fericit. Se descurcase bine cu braţul lui stâng, vestejit: cea mai mare dorinţă a sa la vremea respectivă fusese să devină spadasin, cu toate că ar fi fost bucuros să poată da o mână de ajutor la moara familiei.

Chiar şi acum, în pofida ororilor la care fusese martor, încă mai păstra o urmă de inocenţă. Buza inferioară-i tremura, iar ochii-i străluceau.

— Spuneau că vei muri.

Am dat din cap.

— N-au înţeles ei bine.

— Ziceau că Gloonul a prevăzut asta. Pot vedea în viitor.

— Nu întotdeauna, Dunos.

Mi-am scos cele două săbii din cingătoarea robei şi m-am lăsat la baza zidului. Dunos se aşeză la picioarele mele, cu braţul său ologit părând aproape normal, îmbrăcat în cămaşa de zale. I se dăduse o robă de culoare roşie, purtată cândva de Pasuram Derael, împodobită cu blazonul familiei, cu ursul rănit, brodată cu galben. Cu spiritul, era unul dintre ei.

Am avut grijă ca glasul să-mi fie cald.

— Îţi aminteşti când eram în Moriande şi ne-am dus să

vedem vindecările făcute de Kaerinus?

— Am fost acolo cu femeia aceea, Nirati.

— Da, aşa este. Ai văzut cicatricea mare de pe pieptul meu, îţi aminteşti?

A dat din cap.

— Arăta de parcă cineva ar fi încercat să te taie în două.

— Au făcut o treabă mai bună în această privinţă decât *kwajiin*-ul. M-am dus la adunare în speranţa că voi fi tămăduit. Dar nu s-a întâmplat aşa. Mi-am ciocănit tâmpla cu degetul. Mai era ceva ce trebuia să se vindece şi, cu timpul, s-a vindecat. Cicatricea… păi, îmi amintesc puţine despre ea. E cam la fel ca tine, cu mâna.

— Eram pe-afară şi mă jucam şi-am găsit o piatră lucitoare pe malul râului. Am luat-o şi nu-mi amintesc decât că tatăl meu m-a scos afară din apa de la moară. Dunos îşi ridică mâna stângă şi-o lăsă să cadă. Când mi-am revenit, mâna era aşa.

— Îmi amintesc că mi-ai povestit. Erai la vreo doi kilometri sau aşa ceva în aval, dar ai supravieţuit. Şi eu am supravieţuit şi m-am trezit în casa maestrului meu. Au avut ei grijă de mine. M-au îngrijit până m-am însănătoşit. Maestrul meu m-a antrenat să devin un mare spadasin. Mi-a predat toate lecţiile pe care le-a învăţat de la maestrul spadasin Virisken Soshir. I-am întins una dintre cele două săbii pe care le aveam. Ia uită-te la ea. Şnururile care acoperă mânerul sunt portocaliu cu negru, ca dungile tigrilor. Cel care a adoptat modelul provenea din Moryth.

Examină şnururile cu mare atenţie.

— Da, văd şi mica amuletă, tigrul acela de bronz, dedesubt.

— Acela-i Chado, paradisul tigrilor. Uită-te la garda sabiei. Vezi dragonul de pe disc? Asta înseamnă că săbiile au fost făcute înainte de prăbuşirea civilizaţiei. Mai înseamnă şi că armele au aparţinut unui membru al gărzii imperiale.

Donos dădu din cap.

— Virisken Soshir.

— Ai perfectă dreptate.

Ridică privirea.

— De ce ţi-a dat ţie contele Derael aceste săbii?

— Nu mi le-a dat, Dunos.

I-am primit deschis privirea mirată.

— El mi le-a înapoiat.

Sprâncenele lui Dunos se arcuiră.

— Ceea ce a vindecat Kaerinus nu era cicatricea, ci amintirile pe care le-am pierdut atunci când am fost grav rănit. Nu sunt Moraven Tolo, nici pe departe. Sunt Virisken Soshir.

Băiatul clipi, fără să înţeleagă.

Nu-l puteam învinovăţi. Găsisem această revelaţie cu totul nefirească, şi totuşi ştiam că era adevărată. Cumva, trecuseră peste cinci sute de ani între momentul în care mă dusesem cu Împărăteasa Cyrsa la Ixyll şi până când mă trezisem la *Serrian* Jatan. Fostul meu ucenic devenise maestrul meu, fără a-mi dezvălui cine eram cu adevărat. Privind retrospectiv, era uşor să-mi dau seama că ştiuse tot timpul, dar nu găsise niciodată că era potrivit să-mi spună şi mie.

Dunos îşi depăşi nedumerirea şi se concentră din nou.

— Dar nu ţi-a spus Gloonul că vei muri?

— Nu. A zis că pentru că acum ştiu cine sunt cu adevărat, sunt *liber* să mor. Însă am fost cât pe ce, de câteva ori, şi nu mi-a plăcut prea mult.

— Sunt de acord cu tine.

M-am întins şi i-am ciufulit părul castaniu.

— Asta-i bine. Nu vreau să mori. Ai o viaţă întreagă înaintea ta.

A ridicat din umeri.

— Mă pricep destul de bine să mă feresc de *vhangxi.* M-au lovit de două ori, dar nu m-a durut.

— Excelent!

— Aşadar, ai fost războinic cu multă vreme în urmă?

— Am fost garda de corp a Împăratului. Am fost unul dintre fiii lui, nu un prinţ ca Nelesquin, dar eram de încredere, fără îndoială. Iar după aceea au venit Turasyndienii.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă. Mai eşti în viaţă pentru că eşti un Mistic, nu?

Era răspunsul cel mai evident. Trăiam şi pentru că eram un Mistic. Dar Phoyn Jatan, care fusese mai tânăr decât mine, acum era mult mai bătrân. Ar trebui să fie imposibil să fi sărit, cumva, câteva sute de ani şi să nu fi îmbătrânit, dar îl cunoscusem pe Ryn Anturasi. Contele Derael spunea că Ryn îi dăduse spadele mele strămoşului său, dar, cu toate acestea, era viguros şi entuziast când l-am cunoscut. Mai mult, avusese un mijloc bizar de transport, care mă adusese din inima Ixyllului la Erumvirine într-o clipă. Ţinând cont de faptul dovedit că putea străbate instantaneu distanţe vaste şi, poate, chiar călători în timp, trebuia să presupun că mă găsise şi mă adusese ca să fiu vindecat şi reinstruit ca Moraven Tolo.

— Cred că ai dreptate, Dunos. M-am încruntat. Ai văzut cicatricea, totuşi. Cineva a vrut să-mi facă de petrecanie şi nu ştiu de ce.

Băiatul ridică din umeri cu nepăsarea încrezătoare a unui copil.

— Acela trebuie să fi fost Prinţul Nelesquin. Era duşmanul tău.

— Viaţa nu-i niciodată pe-atât de limpede pe cât o cântă menestrelii.

Aş fi vrut să continui, însă m-a săgetat un gând. Vremea Gheţii Negre şi războiul împotriva Turasyndienilor au creat două personaje importante: Împărăteasa Cyrsa şi Prinţul Nelesquin. Ea a aşteptat, în adormire, pentru a salva imperiul distrus. El era încarnarea răului şi cauza tuturor necazurilor abătute asupra lumii. *Vanyeshii* lui erau demonizaţi. Iar diferiţi alţi eroi, precum Amenis Dukao, aveau propriile lor poveşti, care nu-i lăsau pe oamenii obişnuiţi să uite marile sacrificii făcute pentru oprirea Turasyndienilor.

Însă Virisken Soshir rămânea, practic, necunoscut. Am aflat o mulţime de lucruri despre el, dar numai de la Phoyn. Istorisirile despre Cyrsa pomeneau arareori de altcineva apropiat mie, iar atunci când o făceau, numele

meu era stâlcit dincolo de orice posibilitate de a fi recunoscut. Este adevărat, unele dintre poveştile Phoyn pe care mi le spusese au fost neplăcute. Este clar că n-am fost o căpetenie prea blândă, dar sunt convins că oamenii conduşi de mine din Kelewan ar fi de acord cu această apreciere.

Ranai Ameryne ar fi. În fuga noastră din Kelewan, m-am folosit de o gloată de suflete pierdute spre a abate atenţia duşmanului, pentru a putea să trecem prin liniile lor de asediu. Cu toate că amintirile mele de viaţă ca Virisken erau înceţoşate, dezorganizate şi fragmentate, în acel moment n-am avut niciun fel de dificultăţi din cauza a ceea ce făcusem. Virisken, un bastard imperial, nu avea nicio ezitare în a se folosi de cei inferiori lui. Fusesem ambiţios – aproape aidoma ca fratele meu vitreg – aşa că un conflict între noi era inevitabil.

Gândindu-mă acum la toate astea, am avut remuşcări. I-am spus lui Ranai că oamenii erau, oricum, hărăziţi să moară şi că unii dintre ei s-ar *putea* să scape. Nu credeam asta, dar nici n-am făcut nimic ca să-i ajut. Dacă mi-aş fi adunat toate forţele şi-aş fi atacat, poate că ar fi putut scăpa şi mai mulţi dintre ei. În mod sigur, i-am fi putut recupera pe unii dintre ei.

Dar unul sau doi, sau chiar câteva zeci, ar fi avut vreo importanţă? Virisken ar răspunde că nu, pentru că erau ţărani dezrădăcinaţi, împinşi înaintea invadatorilor. Oameni ca ei cădeau întotdeauna răpuşi de războinicii care avansau, la fel cum şoarecii cad pradă şoimilor. Aşa mergeau lucrurile pe lume.

Însă aceasta era atitudinea unui copil din flori, care se credea mai presus de rubedeniile sale legitime. Ar fi trebuit să fie inclus în succesiunea la tron. Ar fi domnit mult mai eficient şi mai bine decât ei. Oricum, şansele ca el să acceadă la tron erau ca şi inexistente.

Doar dacă ar fi izbucnit o revoltă, iar vechea dinastie ar fi fost înlocuită cu una nouă.

M-au scuturat frisoanele, pentru că omul care fusesem nu avea niciun fel de scrupule vizavi de o asemenea idee.

De fapt, o găsea atrăgătoare.

Dar nu mai eram acel om. *Acesta* a fost motivul pentru care Phoyn mă instruise aşa cum o făcuse. Nu ca să-mi cizeleze îndemânarea mea cu sabia, ci ca să mă reconstruiesc ca om. Trauma provocată de rănirea mea mă costase memoria, iar Phoyn mă transformase în cel pe care-l percepuse el. Mă salvase în mai multe feluri.

Am clipit.

— Iartă-mă, Dunos, m-am lăsat purtat de gânduri.

— Bunicul meu obişnuia să…

Vocea băiatului s-a stins. A strâns din buze şi şi-a întors faţa de la mine. M-am întins şi i-am răsucit capul tocmai când o lacrimă mare a lăsat o dâră prin praf. Băiatul s-a smiorcăit, apoi şi-a împrăştiat lacrima pe tot obrazul.

— Îmi pare rău, Maestre.

— Nu trebuie, Dunos. L-am cunoscut pe bunicul tău, mai ţii minte? Merită să-l plângi. La fel şi pe tatăl tău… întreaga ta familie. Eşti îndreptăţit să jeleşti.

— Îi urăsc pe *vhangxi.*

— Nu eşti singurul.

Dunos îşi strânse buzele într-o linie subţire.

— De ce n-am murit?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu, Dunos. Ştiu că doreşti ca familia ta să fi scăpat cu viaţă. De ce Grija ia un om şi nu pe altul este un mister pe care numai zeii îl pot dezlega.

— O vrăjitoare din satul nostru a zis că eram prichindelul lui Grija. Dunos scuipă în stânga. Şi pe el îl urăsc.

Am zâmbit.

— Mă aştept să devii coşmarul său cel mai cumplit, tinere.

— De ce spui asta?

— Eşti tânăr, curajos, cu siguranţă nu te temi de el, iar ceilalţi pot învăţa din exemplul dat de tine. Mi-am mijit ochii. N-a fost niciodată zeul meu preferat.

— De ce?

— O fi el zeul Morţii, dar cu se ocupă? Îi ia pe cei slabi şi

neajutoraţi. Se fofilează. Am atins tigrul pornit la vânătoare, brodat pe roba mea. Chado este un vânător adevărat. Wentoki, Dragonul, e curajos. Chiar şi Virine este de neclintit şi puternic, iar Kojai este câinele Războiului. E vrednic de veneraţie, dar nu Grija.

Dunos se zgribuli.

— Dar Grija te poate închide în oricare dintre cele Nouă Iaduri.

— După tot ce-am văzut noi? Cât de înfricoşător ar mai putea fi aşa ceva? Am ridicat din umeri. În afară de asta, alţi zei ne vor da o mână de ajutor în Kianmang. Acolo se crede că se duc războinicii.

Dunos zâmbi.

— Şi aş putea ajunge acolo chiar şi cu mâna asta a mea?

— Îţi garantez. I-am făcut cu ochiul. Le voi spune zeilor că ai fost un războinic atât de măreţ, încât nu ţi-a trebuit decât un braţ.

A râs, iar eu m-am alăturat. Râsul îmi făcea bine. Sunetul a alungat şi ultimele rămăşiţe malefice rămase după bătălie.

— Un lucru este foarte important, Dunos.

Băiatul dădu din cap.

— Care anume, Maestre?

— Trebuie să continui să speri. *Vhangxi* ţi-au omorât părinţii, dar nu ştim dacă l-au prins pe Matut. S-ar putea să fie acolo, căutându-te.

Băiatul căzu pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Şi de asta-i ucidem pe monştri. Să-l protejăm. Pe el şi pe toţi cei ca el.

Dunos se ridică şi se apleacă peste metereze, să privească deasupra lor.

— Au să se întoarcă, nu?

— Şi vor fi pregătiţi să ne nimicească.

— Vor reuşi?

Se lăsă în jos şi mă scrută cu privirea.

— Tsatol Deraelkun a fost menit să *descurajeze* invadatorii, însă nimeni nu şi-a imaginat vreodată că-i va opri. *Kwajiinii* au cucerit Kelewanul şi cine ştie câte altele.

Dacă-şi adună toate forţele, această cetate va cădea.

Băiatul se încruntă un moment, apoi privi în sus, spre mine.

— Acum, că ai spadele, nu-ţi mai trebuie şi celelalte, nu?

— Nu.

— Le iau eu. Poţi să începi să-mi dai lecţii. Dădu solemn din cap. Învaţă-mă bine. Dacă mă duc în Kianmang, mă duc ca spadasin.

7
Ziua a 22-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tolwreen, Ixyll

Ciras Dejote îşi dori să nu fi renunţat la principiile sale şi să fi refuzat să călătorească pe unul dintre acei armăsari, *gyanrigot.* Borosan avusese dreptate: maşinăria putea merge mai mult şi mai repede decât caii. O calitate, cu siguranţă, însă instruirea lua timp, care ar fi putut fi folosit mult mai bine mergând spre casă.

Problema consta în descoperirea modului în care funcţionau lucrurile. Borosan plecase de la presupunerea că semănau cu *thanatonii* săi. A creat nişte panouri de control pentru a-i controla, iar ei s-au supus fără crâcnire. Totuşi, dispozitivele nu au asigurat nicio interacţiune cu călăreţul.

Şi astfel, a început o a doua fază a testelor şi a instrucţiei, care a dezvăluit o diversitate de abilităţi ascunse ale bidiviilor. Când un călăreţ se avânta în şa, spre exemplu, din flancurile armăsarului se deschideau plăci blindate pentru a-i proteja picioarele. Acest lucru l-a făcut pe Borosan să examineze creaturile cu şi mai multă atenţie. A modificat plăcile de control în aşa fel încât armăsarul să răspundă apăsării comutatoarelor: dacă un călăreţ exercita presiune cu genunchiul stâng, maşinăria se întorcea la dreapta, iar intensitatea apăsării determina cât de strâns va fi virajul.

Şi putea fi destul de strâns. Ciras îşi ridică umerii. Vânătaia aproape că dispăruse, dar ceva din rigiditate mai rămăsese. Hotărâse să vadă cât de abruptă putea fi o întoarcere în plin galop. A apăsat cu putere cu genunchiul drept. *Gyanrigotul* a pivotat pe copita stângă din spate şi s-a răsucit imediat, azvârlindu-l pe Ciras în aer. A căzut greoi pe spate şi s-a rostogolit, trezindu-se cu bidiviul

lângă el, neclintit.

Borosan îl ajutase să se ridice în picioare.

— Maestre Dejote, se pare că *gyanrigotii* sunt capabili de lucruri pe care oamenii nu le pot îndura. Voi face în aşa fel încât să nu se mai întâmple aşa ceva.

— Nu. Să nu faci nicio schimbare care i-ar putea încetini pe armăsari.

Inventatorul privi întrebător spre el.

— Am crezut că nu-ţi plac asemenea lucruri.

— Nu-mi plac. Însă nu i-aş cere unui armurier să tocească o sabie pentru că vreun învăţăcel nepriceput s-ar putea tăia cu ea.

Aşa că, cu toate că-i displăceau caii metalici, s-a străduit să stăpânească cu măiestrie unul dintre ei. S-a ambiţionat să devină expert şi apoi a ajutat la instruirea altora. I-a făcut chiar şi lui Borosan sugestii care au cizelat şi mai mult capacităţile bidiviilor.

I-a făcut plăcere să-i antreneze pe alţii; l-a făcut să se simtă demn. Se întoarse în şa, pe când călăreau prin valea de sticlă din Ixyll, şi studie oglindirile strâmbe ale eroilor. Trei companii de războinici, cu toţii Mistici, care supravieţuiseră bătăliei cu Turasyndienii şi Urgiei. Aceştia erau oameni deveniţi legende în imperiu. Îşi păstraseră credinţa în conducătorul lor, iar la mai bine de şapte sute de ani după aceea răspunseseră iarăşi chemării datoriei.

Vlay Laedhze călărea lângă el, cu craniul ras protejat de un coif din piele.

— Pari amuzat, Maestre Dejote.

Ciras clătină din cap.

— Mai degrabă uimit. Am visat îndelung să fiu erou. Am vrut să fiu demn de a servi alături de dumneavoastră. Chiar şi aşa, nu mă pot imagina făcând ceea ce-aţi făcut.

— Să supravieţuieşti? Să rămâi loial? Bătrânul războinic ridică din umeri. Astea chiar că sunt mărunţişuri. Supravieţuirea, păi… există vreo altă alegere? Supravieţuirea depinde foarte mult de noroc. De ce-ar lovi o săgeată pe cel care stă lângă mine şi nu pe mine? Săgeţile nu-i iau ca ţintă pe cei virtuoşi sau pe cei răi; iar

cei loviţi de norii de săgeţi cad fără ca asta să fi fost adevărata intenţie a arcaşului. Bărbatul zâmbi stins. Iar loialitatea, cât de dificilă să fie? Iei o decizie şi alegi să n-o discuţi. Onorezi înţelepciunea arătată atunci când ai făcut alegerea.

— Şi ce se întâmplă dacă a fost o greşeală?

— Atunci trebuie să onorezi înţelepciunea care ţi-a arătat greşeala. O îndrepţi.

— Asta nu-i întotdeauna uşor.

— Crezi că ai făcut vreo greşeală, Maestre Dejote?

Ciras scuipă dezgustat, apoi bătu cu palma gâtul calului pe care-l călărea.

— Am încălecat unul dintre aceştia.

Vlay râse.

— A trecut multă vreme de când n-am mai stat într-o şa, dar n-am de ce mă plânge. Acesta-i la fel de bun ca orice cal pe care-am călărit vreodată.

— Dar, Maestre, nu-i cal. Este o maşinărie. Un monstru.

— Şi-ai descoperit că-ţi place.

— Da. Ciras scutură din cap. Aceşti *gyanrigoti* sunt malefici, chiar sunt. Au lăsat magia în mâinile celor care nu au puterea de a o controla. Sunt un pericol.

— Un pericol pentru cine, Ciras?

— Pentru lume. Pentru pace. Lucruri precum acest bidiviu, sau o sabie *gyanrigot,* ori vreunul dintre *thanatonii* lui Borosan, ar putea convinge pe oricine că-i un războinic. Pot fi adunate armate întregi şi echipate, iar ţările pot fi distruse.

— Şi cu ce-i aceasta diferită de magia pe care o deţii tu?

— Am petrecut ani la rând perfecţionându-mi abilităţile. Sunt conştient de ce pot face, cât de rău i-aş putea afecta pe ceilalţi.

— Şi ai atacat vreodată pe cineva, fără o motivaţie corectă?

Ciras scutură din cap.

— Evident că nu.

— Atunci eşti un om foarte norocos. Vlay arătă spre răsărit. Ai fost educat să ne vezi pe toţi ca pe nişte eroi,

dar eram – şi încă mai suntem – oameni ca şi tine. Am făcut greşeli. De exemplu, războiul cu Turasynd. Turasyndienii ne-au invadat, dar de ce? Sunt malefici, năvălind doar din dorinţa de a prădui?

— Eu aşa cred. Ciras studie expresia distantă a bărbatului. Nu aşa s-a întâmplat?

— Cred că da, însă am auzit multe alte lucruri. Am auzit că o companie de Dragoni Imperiali bântuia prin Pustietăţi. Poate că voiau să jefuiască. Poate că voiau să-i pedepsească pe Turasyndieni pentru atacarea Deseirionului. Nu ştiu care e adevărul în acest caz, dar sunt sigur că este pe undeva, pe la mijloc.

Vlay îl privi şi zâmbi.

— Motivul pentru care subliniez asta este unul simplu: Dragonii Imperiali aveau acelaşi gen de antrenament ca şi tine, şi totuşi asta nu l-a împiedicat pe comandantul lor să dea ordin să fie ucişi femei şi copii. Instrucţia şi disciplina nu sunt stavile în calea ambiţiilor, după cum absenţa instruirii nu presupune o permisiune de revenire la barbarie.

— Dar nu-i adevărat, Maestre, că un om conştient de responsabilităţile sale va fi mai puţin înclinat să le abandoneze?

— Adevărat, dar hai să cercetăm două situaţii. Prima este cea în care un conducător în care ai încredere îţi dă ordin să ucizi. Îţi spune că ţinta ta este malefică şi trebuie să dispară, pentru binele omenirii. Faci ceea ce ţi se porunceşte, dar se dovedeşte că tocmai ai omorât un poet a cărui singură crimă era că scrisese o satiră la adresa conducătorului tău. Ai acţionat în mod responsabil, însă ai fost transformat într-o unealtă a răului, în pofida disciplinei tale.

Ciras dădu din cap.

— Aş fi obligat de onoare să acţionez în spiritul dreptăţii şi să fac unele corecţii.

— Pe cât de onorabilă ar fi asta, tot nu l-ar scula din morţi pe poet. Al doilea caz e şi mai simplu. Dacă disciplina este o stavilă în faţa ambiţiilor, atunci singura

cale de a preveni războiul ar fi să-i antrenezi pe toţi pentru a-l putea duce. Dacă toţi sunt războinici, cum eşti tu, nu prevezi o eră de pace eternă?

Ciras începu să vorbească, dar se opri. Întreaga instruire din lume nu putea toci ambiţiile. De fapt, ambiţia ar fi putut motiva antrenamentul. Propria lui ambiţie de a deveni erou îl îmboldise să-şi continue instruirea atunci când ar fi putut să cedeze. *Ambiţia altcuiva de a deveni împărat l-ar fi putut însufleţi la fel ca pe mine.*

— Aveţi dreptate. Disciplina s-ar putea să nu împiedice ambiţia. Dar acesta nu-i un motiv pentru a lăsa arme ucigătoare în mâinile celor care nu înţeleg ce nenorociri vor provoca.

— De acord, Maestre Dejote. Soluţia ta, oricum, este acea de a socoti unealta drept *malefică.* Bătrânul războinic ridică din umeri. Îmi rezerv dreptul de a judeca modul în care este folosită unealta. Tu te-ai antrenat cu spada. Acum te vei antrena şi cu acest cal de metal. Stăpâneşte-l. Dreptatea va limita ambiţia şi, prin tine, o sabie şi un armăsar s-ar putea să slujească dreptatea la fel de bine.

Expediţia voraxanilor se îndreptă spre sud-est cât de repede putea. Pentru că era tărâmul *vanyeshilor,* Tolwreen deveni obiectivul lor. Împărăteasa Cyrsa n-ar fi vrut să-i cheme să-i distrugă pe *vanyeshi,* dar dacă i-ar fi lăsat să trăiască n-ar fi servit intereselor ei.

Ciras se temuse că drumul spre Tolwreen ar putea fi ascuns. El şi Borosan presupuneau că *vanyeshii* îi vor căuta, aşa că expediţia rămase în stare de alarmă pe măsură ce se apropiau. Dar drumul spre Tolwreen nu fusese nici mascat, nici pus sub pază. Găsiră fortăreaţa montană fără nicio dificultate, ba chiar descoperiră propriile lor urme, lăsate cu trei săptămâni înainte. Păstrarea urmelor l-a speriat pe Ciras. Era ca şi cum n-ar fi trecut timp de atunci şi descoperi că era uşor să-şi imagineze că s-ar putea vedea pe el şi pe Borosan evadând din nou.

Tunelul de la baza muntelui se căsca precum o gură

aşteptând să-i înghită. Borosan trimise înainte doi dintre *thanatonii* lui cu picioare de păianjen, iar aceştia se întoarseră fără niciun incident. Unul aduse cu el şi un motan *gyanrigot,* aflat încă în perfectă stare de funcţionare.

Borosan îl ridică.

— Ăsta-i cel pe care i l-ai dat lui Pravak.

— L-a abandonat pentru că ştia că l-am folosit ca să-i luăm urma sau e o momeală dintr-o capcană?

Vlay luă din mâinile lui Borosan pisica mecanică.

— Pravak n-a fost niciodată din cale-afară de subtil. Dacă ar fi aici, ne-ar ataca imediat. Intrăm?

Pocni cu călcâiele pe crupă, făcându-şi bidiviul s-o ia la galop înainte. Ciras îl urmă, prinzând curaj datorită faptului că statuile uriaşe care păzeau intrarea nu mai erau acolo. Sunetul metalic al copitelor răsună prin tunelul scurt, apoi călăreţii intrară în inima muntelui şi se împrăştiară.

— Au plecat.

Borosan arătă spre rămăşiţele citadelei care se înălţa cândva puternică şi mândră.

— Şi-au luat şi armele cu ei.

Ciras dădu din cap. Citadela fusese ridicată cu sabia şi scuturile, armurile şi suliţele. Fusese o capodoperă a artei militare. Acum, cablurile de care fusese susţinută cândva atârnau nevolnice, iar ceea ce mai rămăsese din ea zăcea împrăştiat precum banii de aur dintr-o pungă tăiată.

Din umbrele îndepărtate ieşiră oameni sălbatici. Unii purtau arme de parcă acestea erau talismane. Câţiva îmbrăcaseră armuri. Apărătorile le atârnau jalnic de umeri, iar altele strângeau gambele prea tare. Coifurile fuseseră răsucite de-a-ndoaselea, apoi trase spre vârful capului, pentru ca purtătorii lor să-şi poată vedea vârfurile picioarelor.

Vlay bătu poruncitor din palme, iar sălbaticii se risipiră, huiduind şi urlând. Se întoarse în şa şi privi spre Ciras.

— Iată şi disciplina dorită de tine.

— Unde s-au dus *vanyeshii?*

Borosan scoase din coburii şeii un dispozitiv mic, colţuros.

— Sunt mai mulţi motani sub Sala Prinţului. Haideţi să vedem ce fac acolo.

Căutările luară ceva timp, dar au dat peste o serie de tuneluri care i-au condus adânc sub munte. Folosind maşinăria lui Borosan drept ghid, pătrunseră într-un şir de caverne naturale terminate cu o peşteră imensă, modificată extensiv. La prima privire, lui Ciras îi amintea de atelierul unde fuseră creaţi armăsarii, în Voraxan, dar mult mai mare.

Borosan descălecă imediat. Ataşă lumini albastre, de *gyanrigot, thanatonilor* săi şi porni în explorare. Lumina fantomatică dezvălui forje masive, cu ciocane şi cleşti uriaşi, sprijinite pe angrenaje circulare care le permiteau să se rotească uşor. Mai putea fi văzut un dispozitiv cu ciocane mai mici; iar dincolo de el erau şi alte maşinării, cu braţe terminate în ciocane mai mici, pentru lucrări mai fine.

Borosan se opri lângă dispozitivul mai mare şi ridică una dintre plăcile sale de comandă.

— *Vanyeshii* au folosit aceste forje pentru a crea trupurile purtate de ei. N-aş putea spune ce altceva au mai putut face, dar aici există o grămadă de plăci de comandă. Probabil, au cai la fel ca noi. S-ar putea chiar să fi creat destui pentru Vulturii Negri din Turasynd.

Ciras se înfioră.

— Chiar atât de smintiţi să fie?

Borosan ridică din umeri.

— I-ai văzut. Majoritatea au încetat să mai fie oameni cu multă vreme în urmă. Vorbeau cu Turasyndienii, de ce-ar ezita să-i înarmeze pe barbari?

— Nu-mi pot imagina. Ciras oftă. Poţi să-ţi faci vreo idee despre plăcile astea?

— Probabil. Dacă reaprindem forjele, ne putem da seama ce fabricau. Aş putea face piese de schimb pentru caii noştri. Mi-au venit unele idei încă de când am plecat la

drum…

— Prima dată, vezi ce fabricau.

Ciras se uită la Vlay.

— La ce vă gândiţi?

— Este clar că *vanyeshii* credeau că Nelesquin îi cheamă la arme. Nu ştiu de ce deoarece prinţul e mort. Capul i-a fost smuls de pe trup şi împreună au fost îngropate într-un mormânt construit după îndrumările Împărătesei. Ai spus că scheletul lui se află într-o încăpere de deasupra noastră.

Ciras dădu din cap.

— Aurit, fiecare milimetru al său, în afară de craniu, care lipsea.

— Arată-mi, te rog.

Vlay şi o mână de războinici îl însoţiră pe Ciras sus, până în Sala Prinţului. Înaltă, îngustă şi adâncă, încăperea părea chiar şi mai ostilă pentru că-i lipsea lumina reflectată de robele aurii ale *vanyeshilor.* Galerii etajate se ridicau de-o parte şi de cealaltă. De la intrare, sala părea să fi fost abandonată de veacuri. *Trei săptămâni şi declinul s-a şi instalat.*

Cu mâna pe mânerul spadei, Ciras mergea alături de Vlay. S-au oprit chiar lângă covorul purpuriu, întins până la tronul masiv.

Vlay dădu din cap.

— Este Tronul Celest, acela pe care-l râvnea tare Nelesquin.

Ciras trase sabia şi-o aţinti spre veşmântul mov aruncat peste braţele tronului.

— Scheletul purta acea robă.

— Seamănă cu cel cu care a fost îngropat Nelesquin. Străvechiul războinic clătină din cap. I-am plasat mormântul la o răscruce de drum, ca să nu ştie care-i calea spre casă. Se pare că această precauţie a fost insuficientă.

8
Ziua a 23-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Helosunde

Keles se lăsă într-un genunchi, pe cărarea din pădure. Îi putea simţi pe ceilalţi în urma lui, însă învăţaseră să păstreze tăcerea când ridica el mâna. Apăsă palma dreaptă pe argila jilavă, frământă puţin din ea, între degetul arătător şi cel mare, şi se concentră.

Lumea se scurse cu totul din conştiinţa sa. Se concentră asupra pământului răcoros, umed, care-i murdărea degetele. În frunzele şi noroiul frământat de copitele căprioarelor, surprinse o senzaţie de descompunere imediată. Şi oamenii străbătuseră acest drum, dar urma era trecătoare şi nesigură; s-ar fi putut să se fi petrecut ieri sau acum două sute de ani.

Simţurile-i părăsiră solul pentru a se avânta deasupra suprafeţei pământului. Lumea se desfăşura în mintea lui, împrăştiindu-se ca o pată de ulei gros. Conştiinţa urcă deasupra dealurilor şi pe panta lor, prin râpe. Curgea peste stânci şi se împrăştia prin albia râurilor. Se subţia prin vaduri şi se învolbura acolo unde apa clipocea în jurul pietrelor rotunjite.

Experienţa îl ajută să descifreze peisajul. Cunoştea bine pădurile. Se întindeau spre sud, peste relieful tot mai înalt, astfel că râpele tindeau să coboare spre nord şi spre est. Panta lor se termina, în cele din urmă, la Râul Negru.

Îşi împinse simţurile şi mai departe în peisaj şi simţi o furnicătură la baza scalpului. Acolo, departe, spre est, sus şi lângă o râpă cu pereţii abrupţi, în pădure se afla o poiană. Era destul de întinsă pentru ca refugiaţii să-şi poată aşeza tabăra. Puţin mai încolo, spre est, era un pârâu de unde puteau lua apă, iar pădurea avea destule vreascuri pentru foc.

Keles îşi deschise ochii şi zâmbi când Rekarafi îi apăru în faţă.

— Acolo, cam la patru sute de metri. Un luminiş?

Virukul dădu din cap.

— Acolo-i una mică. Va fi mai mare după ce o cercetez din nou?

— E destul de mare.

Keles se frecă cu palma pe frunte, mâzgălind-o cu pământ.

— Pari să crezi că dacă iau eu o decizie, lumea se modifică. Nu-i chiar aşa.

— Am văzut schimbările pe care le-ai făcut. *Am simţit* magia.

Virukul se lăsă pe vine şi scrijeli pământul cu o gheară, închipuind un simbol.

— Trebuie să înţelegi ce faci, să poţi să-i spui putere.

— Poate că-i o putere pe care n-o doresc. Şi, cu toate astea, dacă n-o stăpânesc, bunicul meu ar putea distruge lumea.

— Gândeşte-te, Keles. Spune-mi, te rog, cum lucrează puterea.

Keles închise ochii.

— Nu-mi impun voia asupra pământului. Eu văd, pur şi simplu, lucrurile aşa cum ar trebui să fie. Cel puţin, aşa simt. Văd doar cum s-ar dori să fie lucrurile.

— Cine ar vrea să fie aşa?

Cartograful deschise ochii.

— Nu ştiu. Eu? Bunicul meu? Zeii? Poate că pământul însuşi. Tot ce ştiu este că văd ceea ce simt că e corect. Crezi că asta ar fi posibil?

— *Posibil?*

Virukul se ridică şi arătă în depărtare, în direcţia poienii. Cercetaşii grupului îi conduceau pe oameni într-o procesiune şerpuitoare care dispărea în crepuscul.

— A fost bine să-i refaci pe oameni?

— Poate, într-un fel. Copiii au devenit adulţii în care s-ar fi transformat, iar bătrânii s-au întors la ceea ce-au fost. Ministrul şi gărzile sale au devenit versiuni ideale ale lor

înşile, chiar acei eroi pe care şi i-au imaginat că ar fi. Doar tu, Tyressa şi Jasai aţi rămas neschimbaţi, pentru că voi sunteţi aşa cum se cuvine să fiţi.

— Totuşi, m-aş mira să fie pământul… În Ixyll, vrăjile au schimbat teritoriul în multe feluri, dar există lucruri de bază care nu s-au transformat. S-ar putea ca o vale să prăsească o carne metalică vie, dar tot o vale a rămas. Stâncile s-ar putea să se fi transformat în fructe uriaşe, dar tot se rostogolesc la vale. Este posibil ca lumea însăşi să aibă o vrajă care să reziste vrăjilor? Este realitatea prea dificilă pentru a o schimba la o scară atât de mare?

Dinţii ivorii ai lui Rekarafi licăreau în lumina asfinţitului.

— Am trăit mulţi ani, Keles Anturasi. Am văzut prăbuşindu-se imperiul Viruk. Am văzut şi imperiul oamenilor sfărâmându-se. Există constante. Această idee, că pământul posedă propria sa magie, nu poate fi negată. Poate că ar trebui să te concentrezi asupra găsirii a ceea ce există, pentru a perfecţiona.

Keles zâmbi.

— Să mă las în voia curentului, nu să înot împotriva lui?

— Ar fi mai puţin probabil să fii înghiţit de curent.

Virukul îi făcu semn să se ridice.

— Hai să vedem dacă ceea ce-ai văzut se potriveşte cu ceea ce-mi amintesc eu să fi văzut.

Refugiaţii începuseră să instaleze tabăra şi să stabilească posturi de pază când sosiră ei. Se organizară după un plan standard, cu războinicii plasaţi în cercul exterior şi adăpostul Prinţesei Jasai ridicat în mijloc. Santinelele fuseseră răspândite prin pădure. Ţinând cont de natura Celor-fără-Ochi şi de felul în care vânau, oamenii trebuiau să fie avertizaţi din vreme de apropierea lor.

Din fericire, vremea ploioasă, care-i muiase de-a lungul aproape întregului drum spre sud, împiedicase în mare parte şi urmărirea lor. Rekarafi estimase că aveau acum un avans de o zi asupra Celor-fără-Ochi, iar companionii lor cu aspect de maimuţe nu mai fuseseră văzuţi de o săptămână.

Keles îi zâmbi virukului.

— Asta-ţi aminteşti?
— Ai schimbat-o doar puţin. Ceva mai mare. Cu scurgere mai bună.
Virukul se descotorosi de bagajul pe care-l cărase.
— Data viitoare, adu ţarcul căprioarelor mai aproape.
În vreme ce Rekarafi plecă la vânătoare, Keles îşi luă echipamentul şi-l cără până în locul unde se afla Jasai, stând lângă un foculeţ. Îşi scoase raniţa şi apoi se aşeză. Îşi răsuci umerii, simţind o serie de pocnituri străbătându-i şira spinării. Gemu, iar ea zâmbi, aruncând un beţişor în foc.
— Keles, chiar trebuie să mă laşi şi pe mine să duc ceva când ne vom relua drumul.
— Duci destule, prinţesă.
Femeia blondă îşi plimbă mâna peste pântec.
— Da, ştiu, viitorul Helosunde, un copil care va uni naţiunea mea cu Deseirion.
— Nu contează al cui copil este. Este suficient că porţi acest copil în pântec.
Keles se uită în jur, la ceilalţi, care pregăteau adăposturile, şi-şi coborî glasul.
— Iar tu eşti conducătoarea expediţiei noastre. Aceşti oameni îţi sunt loiali ţie, nu Deseirionului.
Lumina aurie a focului nu putu topi gheaţa din ochii ei albaştri.
— Sunt supuşii soţului meu. I-a adus la o asemenea ascultare încât mă vor urma până la Munţii de Gheaţă şi prin Poarta spre Lumea de Jos. Sunt bănuitori faţă de tot ce-i aici. Se consideră duşmani pe pământ străin.
— Aşa te vezi pe tine?
Ea pufni, iar furia-i îngustă ochii.
— Ar trebui. Consiliul de Miniştri a ales ca fratele meu să fie prinţ, apoi l-au convins să atace Meleswinul. L-au abandonat acolo, iar Pyrust m-a luat de soţie şi în pat. Singurul motiv pentru care se vor bucura să mă vadă este că m-ar putea folosi ca pe o modalitate de a-l constrânge pe Pyrust.
Keles râse, iar ea-şi opri privirea rece asupra lui.

— Te amuză ceva?

— Doar faptul că te judecă atât de greşit. Oricine-şi închipuie că eşti o modalitate de a rezolva o problemă este un smintit, iar asta-l include şi pe Prinţul Pyrust.

Ea păru oarecum îmbunată după asta, dar Keles se deprinsese deja să nu se mai încreadă în aparenţe. Jasai îi spusese că, în ceea ce-o privea, şi el era tot un mijloc de a-şi atinge scopul. Intenţionase să-l folosească pentru a-i facilita fuga din Deseirion. Însă mătuşa ei sugerase că Jasai ajunsese să-l iubească.

Mă întreb care-i adevărul. Nu avea cum să ştie şi nici nu putea să se încreadă în orice presupunere. De fapt, nu voia să facă presupuneri pentru că se îndrăgostise de Tyressa. Cu toate că o considera pe Jasai dezirabilă, Tyressa era mai mult decât atât. Dar dacă Tyressa n-ar exista, dacă Jasai n-ar fi fost măritată cu un prinţ deseian şi însărcinată cu copilul acestuia…

Prea multe dacă şi niciunul adevărat.

Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi putut schimba astfel de lucruri, să transforme *dacă* în *iată.* Asta ar reduce mult toate complicaţiile din viaţa sa. Însă ceea ce strălucise glorios un moment deveni întunecat şi strâmb o clipă mai târziu. În multe privinţe, bunicul său îşi folosise voinţa şi influenţa pentru a schimba viaţa celor din jurul său. Schimbase chiar şi soarta lui Jorim cu a lui Keles. Într-un acces de vrajbă, le schimbase misiunile. Dacă bunicul său ar fi deţinut atunci magia reală, fără nicio îndoială că ar fi folosit-o pentru asta şi chiar mai mult.

Keles se încruntă. Poate că problema era cu magia. Când putea fi dobândită uşor, atunci vrăjitorul nu mai avea nicio reprezentare a consecinţelor faptelor sale. Rekarafi spusese că a îmbunătăţit scurgerea apei din poiană, dar plantele din centrul ei preferau un pământ mai umed.

Pentru a usca poiana am mutat mii de metri cubi de apă.

De pe întinderea solului, apa se scursese înspre vest, într-o râpă. Şiroaiele de acolo ar fi putut provoca o mică inundaţie. Izvorul umflat ar fi năvălit spre pădure.

Keles încetă să-şi mai imagineze şi începu să *vadă.* Mai

jos pe cursul pârâului, apa erodă susţinerea unui mic pod din piatră. Podul începu să se surpe. Pietrele se mişcară, iar mortarul crăpă. Copiii care se jucau pe el încremeniră. Apa furioasă se învolbură până sus. Unul dintre ei ţipă…

— Nu!

Keles îşi băgă mâna în apă. Ridică podul, îl ţinu să nu se desfacă. Copiii ţipau, dar săriră la adăpost. Pietrele podului se rostogoleau în viitura furioasă, scurgându-se precum nisipul printre degete nevăzute.

— Keles!

Ochii i se deschiseră dintr-odată în vreme ce Jasai îi îndepărtă mâna. O cascadă de cărbuni fierbinţi zbură prin aer şi aceştia şuierară la atingerea pământului jilav. Îşi scutură mâna, apoi se lovi peste bandajele fumegânde.

— Ce făceai?

— Hmm… Privi în depărtare. Cred că am împiedicat un mic torent să omoare doi copii.

— Băgându-ţi mâna între cărbuni.

Se întinse şi-i luă mâna într-a ei. Îndepărtă urmele de cenuşă.

— Te-ai rănit?

Dădu încet din cap.

— Nu, nu cred. Nu doare deloc.

— Trebuie să ai grijă.

— Voi încerca.

Expiră, iar oboseala-l lovi în plin.

— Nu ştiu cum de mi-am imaginat lucrurile…

— Nu contează.

Ea-i sărută palma cu grijă, apoi îi dădu drumul.

— Nu s-a întâmplat nimic rău.

A doua zi, în timp ce urmau cursul pârâului revărsat, au ajuns la podul dărâmat. Pe acolo au trecut prin vad şi, după instrucţiunile lui Keles, au găsit casa unde locuiau copiii. Tatăl lor i-a condus bucuros pe refugiaţi până în satul din apropiere, iar de acolo călăreţii au fost trimişi într-un oraş mai mare să aducă ajutoare.

Refugiaţii aproape că-i depăşeau ca număr pe săteni,

însă aceştia nu păreau îngrijoraţi. Imediat au instalat-o pe Prinţesa Jasai în casa starostelui şi începură pregătirile pentru sărbătorire. Refugiaţii au fost împărţiţi în grupuri mici, pentru a fi găzduiţi în sat, unde au tăiat lemne, au cărat apă şi astfel au oferit muncă pentru găzduire.

Şi totuşi, deşi localnicii o slăveau atât de mult pe Prinţesa Jasai, se temeau de mătuşa ei. Keru deveniseră legendare pentru curajul lor şi, din moment ce-l slujeau pe Prinţul Cyron de Nalenyr, nu erau văzute prea adesea departe de curtea de la Moriande. Tyressa era constant însoţită de chicotelile fetelor care o urmau, spionând-o pe după clădiri sau de sub trăsuri. Tyressa îşi asumase statutul ei semidivin cu mult umor şi chiar îşi alocase o oră pentru a le instrui pe fete în tainele mărşăluirii.

Totul decurgea bine, cu mâncare pregătită şi mese puse în piaţa din centrul satului, când unul dintre călăreţi se întoarse din expediţia spre oraş. El relată că autorităţile vor sosi într-o zi sau două pentru a-i ajuta pe refugiaţi. I-a mai anunţat că Prinţul Eiran fusese omorât.

Vestea morţii fratelui ei o dărâmă pe Jasai. Keles o găsi învelită într-o pătură ţesută în casă şi plângând încet. Ceea ce-ar fi trebuit să fie o sărbătoare gălăgioasă deveni un recviem mut. Keles rămase cu ea, ţinând-o de mâini în vreme ce-i povesti despre fratele ei.

— Eram atât de supărată pe el. N-a avut curaj să i se împotrivească Prinţului Pyrust. L-a lăsat să mă ducă departe şi ceea ce a înrăutăţit şi mai mult lucrurile a fost privirea din ochii lui. Ar fi vrut să acţioneze, dar nu putea. Îi era prea frică, era prea nesigur. În acel moment, şi-a dat seama că fusese folosit de Consiliul de Miniştri şi, din această cauză, am fost pusă în pericol. Începu să plângă uşor. Am jurat că n-am să-l iert niciodată, dar…

Ridică din umeri, iar Keles îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— În ultimele luni mi-am mai schimbat atitudinea. Voiam ca şi copilul meu să aibă un unchi. Pyrust îi ucisese fratele, aşa că Eiran era singura mea şansă.

Keles zâmbi uşor, bucuros că faţa-i era ascunsă în

umbră.

— Aş fi bucuros să fiu unchi. Şi fratele meu, sunt convins.

Ea închise ochii şi-şi lăsă obrazul pe palma lui.

— Mulţumesc. Poţi să-mi faci o favoare?

— Orice.

— Rămâi aici în seara asta. Doar… să stai aici. Nu vreau să fiu singură.

— Bineînţeles, după cum ţi-e voia, prinţesă.

Ajutorul sosi mai repede decât se anticipase. Pe la amiaza zilei următoare apăru un batalion al miliţiei locale. Câţiva aveau arme şi armuri, dar majoritatea oamenilor aveau câte-un îmblăciu, furci şi alte asemenea unelte. Le-au cerut refugiaţilor să lase armele jos şi înţelegând isteţimea solicitării, Jasai dădu ordinul. Tensiunile care pluteau în aer se evaporară, iar satul îşi reluă pregătirile pentru sărbătoare.

Pe la mijlocul amiezii, apăru călare un bărbat înalt, musculos, înveşmântat în robă de ministru, cu spadă şi un cal cu harnaşament bogat. Descălecă şi i se adresă conducătorului miliţiei. Căpitanul dădu ordinele, iar oamenii săi începură să se alinieze. Ministrul se apropie apoi de Prinţesa Jasai şi-i făcu o plecăciune, dar nu prea adâncă şi nici pentru prea mult timp.

Jasai îl privi cu prudenţă.

— Eşti Ieral Scoan. Îmi amintesc că tu ai fost cel care i-a adus coroana fratelui meu.

Bărbatul scoase o batistă şi-şi şterse buza de sus.

— Sunt măgulit, ducesă.

— Nu trebuie. Nu-mi amintesc cu plăcere de tine. Jasai ridică bărbia. Ducesă a fost rangul pe care mi l-a dat Consiliul de Miniştri. Acum sunt prinţesă.

— Da, de Deseirion.

Bărbatul zâmbi cu graţie, însă printre cuvintele sale răzbătea dispreţul.

— Însă acum suntem în Helosunde. Aici eşti ducesă şi nimic mai mult.

Keles făcu un pas înainte.

— Dar nimic mai puţin.

Scoan râse grăbit.

— De fapt, mult mai puţin.

Scoase o mică foaie pătrată de hârtie, împăturită, sigilată cu ceară roşie.

— Ţi se cere să te prezinţi la Vallitsi şi să compari înaintea Consiliului de Miniştri.

Jasai privi intens, în jos, foaia de hârtie, apoi din nou pe bărbat.

— Şi dacă aleg să ignor această *cerere?*

— Iartă-mă. N-am intenţionat nicio clipă să sugerez că ai avea de ales. Eşti arestată.

Ministrul scoase un rânjet de animal de pradă.

— Te-ai aliat cu duşmanul, ducesă. Vei fi judecată pentru trădare şi spânzurată, lăsată să atârni până la moarte.

9

Ziua 23-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Dacă n-ar fi avut decenii de antrenament, Marele Ministru nalenyrian nu şi-ar fi putut ascunde surpriza şi indignarea. Poate că nu slujise întotdeauna cu entuziasm Dinastia Komyr, dar cu sârguinţă şi, cu siguranţă, la un nivel superior celui meritat de prinţi.

Prinţii Komyr nu apreciaseră niciodată rolul jucat de birocraţie în stabilizarea situaţiei din lume. Însă acest… acest scandal arăta cât de mult o luase razna Prinţul Cyron. *Iar Prinţul Pyrust i s-a alăturat.*

Pelut Vniel stătea în pragul sălii tronului nalenyrian, însoţit de un grup de miniştri mai puţin importanţi. Coloane de lemn împărţeau încăperea în trei. Un covor roşu, tivit cu purpuriu, ocupa centrul sălii, întinzându-se chiar până la uşă. Dacă Vniel ar fi făcut imprudenţa de a păşi pe acolo pe unde mergea doar nobilimea, şi-ar fi putut pierde viaţa.

În stânga tronului se afla Prinţul Cyron. Purta o robă violetă, pe care era brodat dragonul auriu. Pelut nu mai văzuse veşmântul până atunci, iar felul în care se încolăcea dragonul în jurul unei coroane aurite cu siguranţă că nu mai fusese observat încă dinainte de fărâmiţarea Imperiului. Cele nouă vârfuri ale coroanei aveau, fiecare, câte un semn zodiacal, cea mai importantă pereche fiind cea a dragonului nalenyrian şi a şoimului deseian.

Pyrust îl ajutase şi fusese complicele lui Cyron în această sminteală. Purta o robă de un albastru-închis, cu un şoim în zbor, brodat pe ea. Aripa stângă avea două pene scurtate, simbolizând jumătatea de mână a prinţului. Şoimul se pregătea să aterizeze pe coroana imperială, în

care se cuibăriseră doi pui. Imaginea nu mai fusese văzută de dinainte de Urgie.

Însă atenţia sa se concentră asupra celei de-a treia persoane, femeia care stătea pe Tronul Dragonului. Era târfa Prinţului Cyron, neobişnuit de frumoasă, despre care se zvonea că fusese tovarăşa de pat şi a celorlalţi prinţi Komyr. Impostura ei era o satiră de prost-gust, demnă de Jaor Dirxi sau de alţi artişti de teapa lui.

Miniştrii din spatele lui icniră.

Femeia de pe tron deschise brusc un evantai, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de sunet. Pe evantai era incrustată o coroană mov, la fel ca şi pe roba ei aurie, străveche. Femeia stătea pe tron ca şi cum acesta i-ar fi aparţinut cu adevărat, iar calmul ei îl şocă pe Pelut atât de tare, încât, în cele din urmă, începu să analizeze ceea ce-i vedeau ochii.

Felul în care deschisese evantaiul, folosindu-l ca să-şi acopere faţa, însemna că miniştrii trebuiau s-o ignore. Era limpede că înţelegea jocurile de curte, însă nu era singură în efortul de a invoca simboluri.

Pelut îi făcu o plecăciune adâncă şi rămase aplecat suficient cât să respecte tronul, dacă ar fi fost gol. Apoi se îndreptă de spate şi se înclină spre Prinţul Cyron, atât timp cât se cuvenea pentru un prinţ domnitor. Aşteptă ca Cyron să reacţioneze, dar prinţul cu jumătate de braţ nu făcu altceva decât să-şi încline capul. De la Prinţul Pyrust, Pelut nu obţinu decât un mârâit. Reuşi însă să-şi mascheze iritarea în faţa unui asemenea afront.

Intrând în sală, Pelut avusese de ales. În calitate de Mare Ministru, ar fi putut lua loc chiar în dreapta tronului, însă făcând asta, s-ar fi plasat înaintea Prinţului Cyron. Sau ar fi putut să se aşeze în stânga lui. Din moment ce mâna stângă a ambilor bărbaţi era ologită, prin această alegere şi-ar fi putut semnala disponibilitatea de a servi tronul mult mai bine decât ar fi putut ei.

Se decise pentru ultima variantă, deplasându-se lângă marginea covorului, asigurându-se că tivul robei sale nu-l atingea. Înaintă cu paşi mici. Ritmul mersului era potrivit

cu ocazia şi-i permitea să-l perpelească pe Pyrust cu propria-i nerăbdare. Pelut ajunse la locul cuvenit şi se plecă iar adânc spre tron, în vreme ce miniştrii săi umpleau sala în urma lui.

Odată ce zgomotul paşilor târşiţi încetă, se îndreptă.

— Îmi face plăcere să văd că sunteţi amândoi bine, prinţii mei.

Cyron dădu din cap dispreţuitor.

— Mă simt mult mai bine, mulţumesc.

Prea bine. Ultima dată când îl văzuse Vniel, Cyron era pe trei sferturi mort şi părea că pierde teren. Invazia lui Pyrust în Nalenyr adusese o armată străină până la marginea oraşului. Trădătorii nobili din vest deschiseseră larg porţile oraşului, convinşi că Pyrust îl va omorî pe Cyron. Cu toate că Cyron nu părea să-şi fi revenit în totalitate, pe Pelut îl înnebunea nuanţa trandafirie a obrajilor lui.

Cyron coborî de pe podium şi căzu în genunchi, vizavi de Marele Ministru. Făcu o plecăciune spre tron, însă fu ridicat din nou în picioare dintr-o zvâcnire a evantaiului. Se sprijini pe călcâie, apoi agită ciotul de braţ în direcţia tronului.

— Am deosebita onoare să ţi-o prezint pe Împărăteasa Cyrsa. A venit să-şi recupereze imperiul.

— Ce fel de joc este acesta, Prinţe Cyron? O glumă, acum, în vremuri de restrişte?

Ministrul privi spre Prinţul Pyrust.

— Nu i-aţi văzut armata dispersându-se pe câmpiile din jurul Moriande? N-aţi auzit paşii lor cadenţaţi, în timp ce treceau peste poduri şi se regrupau spre sud? Ţara voastră nu mai există.

Pyrust izbucni în râs.

— Nu mai *există* niciun fel de ţări, ministre, numai provincii imperiale. Nu cunoşti blazoanele pe care le purtăm? Nu te-au informat spionii tăi asupra steagurilor sub care se adună trupele noastre?

— Ba da, însă…

Pelut văzuse flamurile şi avea rapoarte asupra misiunii

lor. Presupunea că acestea semnalau ridicarea Imperiului Desei. Cyron îl privea întrebător.

— Nu te-au surprins rapoartele pe care le-am cerut în ultimele săptămâni?

Capul lui Pelut se ridică.

— Dacă-mi este îngăduit să fiu sincer, Alteţă, am presupus că aţi negociat cooperarea cu duşmanul în schimbul vieţii voastre. Toate acele rapoarte i-au dat indicaţii Prinţului Pyrust asupra rezervelor şi capacităţilor noastre. I-au facilitat cucerirea teritoriului Erumvirine.

— Voiai să spui eliberarea Erumvirinei. Ochii albaştri ai lui Cyron se îngustară. S-ar putea să existe o diferenţă semantică, însă am învăţat – de la tine – că folosirea precisă a cuvintelor are o mare importanţă.

— Ar mai fi trebuit să învăţaţi, Alteţă, că miniştrii mei şi cu mine trăim ca să slujim statul. Îl vom sluji pe Prinţul Pyrust tot atât de bine cum v-am servit şi pe dumneavoastră.

Pyrust mârâi.

— Sper că mai bine decât l-ai servit pe el.

Pelut lăsă privirea-n jos, furios pentru că roşise. Cyron îşi pierduse jumătate de braţ în urma unei tentative eşuate de asasinat puse la cale de Pelut. Ucigaşul tocmit de el dispăruse. Dacă prinţul l-ar fi găsit şi ar fi dovedit implicarea lui, covorul roşu s-ar fi îmbibat cu sângele lui Pelut.

— Vă rog să mă iertaţi, prinţii mei, dacă voi sublinia că şarada transformării Doamnei de Jais şi Jad în Împărăteasă nu este necesară. Dacă domniţi împreună, vă vom sluji cu credinţă. Nu trebuie să creaţi un personaj, doar dacă credeţi că poporul are nevoie de un asemenea simbol pentru a-i încuraja pe oameni în astfel de vremuri grele.

Niciunul dintre prinţi nu răspunse. Liniştea domni câteva clipe, apoi un ţăcănit ritmic o spulberă. Piesă cu piesă, evantaiul se închise, degete delicate făcând să dispară coroana, încet şi cu precizie.

Doamna de Jais şi Jad privi în jos de pe tron. Pelut simţi cum îl cuprinde panica. În spatele lui, miniştrii făcură,

instinctiv, o plecăciune, ascunzându-şi feţele. Pelut începu să se încline şi el, dar se opri tocmai când palmele sale se lipiră de duşumeaua rece, din lemn.

— Nu ai niciun motiv să crezi că sunt Împărăteasa Cyrsa reîntoarsă din Pustietăţi. Mă cunoşti drept Doamna de Jais şi Jad. Ştii că am instruit nenumărate femei în plăcerile cărnii. Soţia ta nu se numără printre ele, dar amanta ta, da.

— Perfect adevărat, dar nimic din toate acestea nu te fac să fii Împărăteasa Cyrsa. Ceva mai încrezător, Pelut se lăsă din nou pe călcâie. Nu există nimic din ce-ai putea face sau spune care să mă convingă că eşti altceva decât o impostoare.

— Iar acesta-i exact motivul pentru care nu poţi fi Mare Ministru al Imperiului meu. Arătă cu evantaiul închis spre Prinţul Cyron. Prinţul Cyron este stăpânul tău de-acum, iar tu i te vei supune în toate privinţele, dacă nu vrei să mă superi.

— *Poftim?*

Cyron zâmbi.

— Nu contează dacă tu crezi că ea-i Împărăteasă. Prinţul Pyrust şi cu mine *credem* şi acţionăm potrivit poruncilor ei. Prin tine şi miniştrii tăi, voi coordona resursele din Nalenyr, Helosunde şi Deseirion, pentru a putea să-i zdrobim pe invadatori.

Pelut privi spre prinţul deseian ciung.

— Îi cedaţi controlul asupra resurselor ţării voastre?

— Mi-a dat comanda armatelor ţării lui. Nu-i un aranjament corect?

Femeia de pe tron întoarse evantaiul pentru a-l îndrepta spre Prinţul Pyrust.

— Iată-l pe războinicul meu. El va conduce apărarea imperiului meu.

Nu e posibil aşa ceva. Pelut îşi desfăcu braţele.

— Prinţii mei, dacă există vreun rost în acest joc, dezvăluiţi-l acum. Dacă aţi ajuns la o înţelegere, spuneţi-ne şi nouă. Dacă vreţi să ne alăturăm omologilor noştri din Helosunde şi Deseirion, vom fi încântaţi s-o facem. Vă vom

ajuta să concepeţi legile pentru succesiune. Vă putem ajuta să împărţiţi teritoriile. Dar nu vă dezonoraţi prin înălţarea în rang a acestei femei.

Chipul lui Cyron se împietri ca o mască.

— Adevărul este că nu-i vorba de un *joc* – n-a fost vreodată. Totuşi, pentru mult prea mult timp, ai tratat situaţia ca atare. Crezi că ştii mai multe şi mai bine decât conducătorii unei ţări. Adesea, o *faci* prin informaţiile pe care decizi să ni le furnizezi. Creezi o impresie, apoi potriveşti răspunsul nostru pentru a fi conform realităţii pe care ne-o ascunzi. Aşa ceva nu mai poate continua, ministre Vniel. Nu se mai pot modifica veştile proaste dinspre sud. Ai ascuns lucrurile până când n-am mai putut face absolut nimic în privinţa lor. Alianţa despre care crezi că există între Prinţul Pyrust şi mine ar fi putut fi posibilă, la un moment dat. Dar din pricina uneltirilor tale, nu l-am putut întâlni ca de la egal la egal, aşa că am fost nevoit să-l păcălesc; şi iată în ce situaţie am ajuns.

— Alteţă, sugeraţi că nu dau nicio importanţă vorbelor şi dorinţelor voastre.

Cyron râse.

— Eu am vorbit despre o singură întâmplare, iar tu ai transformat-o într-o condamnare a activităţii tale de când ai intrat în birocraţie. Vicleşugul tău retoric i-ar putea face pe alţi prinţi să bată în retragere şi să-ţi laude eforturile. Ei ar rata adevărul confirmat de trucurile tale: *există* situaţii când îmi ignori, pur şi simplu, dispoziţiile. Atunci când îţi socoteşti judecata mai presus de a mea. Procedând aşa, nu-ţi mai slujeşti naţiunea, ci doar birocraţia.

Pelut îngădui şocului să i se citească pe faţă.

Pyrust puse mâna pe sabie.

— Împărăteasă, îngăduie-mi să-i iau capul chiar acum. Am să-i descăpăţânez pe toţi, şi-i vom înlocui.

Doamna de Jais şi Jad respinse sugestia cu un gest din mână.

— Capetele lor nu sunt dovleci, ca să fie recoltate. Fiecare dintre aceşti bărbaţi este un păianjen care şi-a ţesut plasa. Toate plasele se întrepătrund, iar reţeaua

aceasta este valoroasă. Se uită direct la Pelut. Spre deosebire de prinţi, ministre, eu deţin numeroase dovezi despre felul în care lucrezi. Am propria mea reţea de agenţi, iar ceea ce negi acum, faţă de Prinţul Cyron, devine lăudăroşenie în siguranţa cuibuşorului tău de nebunii. Aşa că, să fie bine înţeles, dacă tratezi asta ca pe un joc, este un joc pe care-ai să-l pierzi.

Pelut îşi împreună palmele.

— Sunt judecat aspru. Mă tem că şi cei care mă slujesc sunt judecaţi la fel. A fost de datoria noastră ca, de când a luat fiinţă imperiul, să menţinem ordinea şi stabilitatea. Dacă am greşit, atunci recunosc bucuros că sunt vinovat. Poate că, de aceea, ar fi cel mai bine ca Prinţul Pyrust să-mi taie capul.

— Nu, asta nu va fi necesar.

Cu un zvâcnet, deschise din nou evantaiul.

— Atunci iată ce este necesar.

Prinţul Cyron începu să-şi recite doleanţele şi necesităţile cu un glas monoton. O puzderie de miniştri de rang inferior începură să şi le noteze. Foşnetul hârtiei din pai de orez îi amintea lui Pelut de frunzele de toamnă, împrăştiate pe străzile pavate cu piatră.

Nu asculta. Nu putea. Cuvintele erau o blasfemie. Tot ceea ce voia Cyron ar fi adunat în grabă, iar graba aducea numai informaţii incomplete şi nesigure. Să acţionezi pe baza unor informaţii eronate ducea la dezastru.

Numai un smintit ar nega că situaţia din Erumvirine necesita o acţiune urgentă; dar rămâneau atâtea lucruri necunoscute despre invadatori, încât ar fi fost imposibil să desfăşori o forţă care să li se opună. Unele istorisiri sugerau că erau nişte monştri neomeneşti. Altele dădeau de înţeles că erau fiinţe superioare, care-i vor alunga pe oameni din imperiul lor, tot aşa cum oamenii îi izgoniseră pe Viruki dintr-al lor. Nimeni nu ştia dacă se putea negocia cu ei, ori dacă intenţionau cu adevărat să se îndrepte spre nord. Şi la ce-ar fi servit să trimită trupele, în mare grabă, spre sud când rămânea atât de multă întindere de ţărm rămasă vulnerabilă la atacuri?

Se ştiau prea puţine. Cyron şi Pyrust îşi puteau derula jocurile lor, dar asta-i va distruge, la fel ca pe ţările lor. Ar lăsa popoarele fără conducători, ori mijloace de supravieţuire. Ar fi mai rău decât pe vremea Gheţii Negre.

Şi nu pot îngădui aşa ceva. Pelut îşi menţinu imobilitatea feţei. Se va supune vrerii lui Cyron şi-i va da ce-şi dorea. Tot. Îl va potopi pe prinţ cu detalii mult mai numeroase şi triviale pentru a putea fi folositoare. Odată ce Cyron va fi copleşit, acesta va lăsa lucrările lumii pe mâna celor instruiţi pentru asta.

Apoi jocul se va termina, iar perdanţilor le va părea, într-adevăr, rău.

10
Ziua a 23-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Jaidanxan (Al Nouălea Cer)

— Eşti uimit, frate.

Jorim simţise prezenţa lui Tsiwen, dar preferase s-o ignore, până în momentul când îi vorbise. Se întoarse de la marginea curţii palatului şi se sprijini cu spatele. Se materializă o balustradă, împiedicându-l să se rostogolească spre pământ. Nu era sigur care anume se materializase, dar o lăsă să-i suporte greutatea.

— Sunt, surioară. Îşi încrucişă braţele la piept. Am stat aici şi-am tot privit, până când au plecat fraţii mei. Pare că nici n-a trecut timpul, dar nopţile şi zilele au clipit la suprafaţa lumii. De-abia dacă am răgazul să chibzuiesc asupra tuturor celor ce mi s-au povestit, dar, cu siguranţă, nu suficient ca să iau o decizie în legătură cu Nirati şi cu moartea ei.

Zeiţa râse încetişor, sunetul ajungând cu blândeţe la urechile lui, ca o adiere caldă de vară.

— Fratele nostru crede că moartea este soluţia tuturor problemelor pentru că el este stăpânul ei. Din cauza puterii magice pe care ai dăruit-o oamenilor, nu se poate atinge de sora ta muritoare.

— Nici eu nu cred că pot.

Tsiwen îşi arcui o sprânceană.

— Veşti cumplite, dacă-i adevărat.

Jorim o aduse la marginea curţii, iar balustrada se evaporă.

— Uite, acolo jos: Anturasixan. Bunicul meu s-a folosit de vrăjitorie pentru a-l crea.

— Da, pot să simt puterea din teritoriu şi din el.

— Fratele meu şi cu mine obişnuiam să discutăm dacă un cartograf putea sau nu să devină Mistic. Ce ne-ar ajuta

farmecele să facem? Să trasăm hărţi fără pană şi cerneală? Am putea să realizăm o hartă principală, iar toate hărţile desenate după ea să se modifice odată cu ea? Cam la asta ne gândeam, însă Qiro pare să fie capabil să creeze tărâmuri după pofta inimii. Obişnuia să spună că niciun loc nu exista până nu-l punea el pe hartă, iar acum locurile par să existe *pentru că* le plasează el pe o hartă.

— Aşa se pare.

Jorim îşi scărpină gâtul cu o gheară de aur.

— Dar acum şi-a creat propria sa lume. Şi intenţionat sau nu, i-a sfidat pe zei şi le-a interzis accesul la creaţia lui.

Tsiwen îşi încrucişă strâns braţele.

— Chiar dacă soluţia lui Grija ar fi cheia, pur şi simplu nu poţi apărea acolo şi s-o distrugi pe Nirati.

— Nu. Cineva fără o legătură de sânge cu bunicul meu nici nu poate pune piciorul acolo. Nirati este tolerată. Lucrurile pe care le face el – unele sunt creaturi scoase direct din coşmarurile pe care i le-am povestit – sunt libere să plece de-acolo. Cred că a creat aceste lucruri înainte chiar să-şi fi făcut continentul şi ele au ieşit să-i atace pe Amentzutl. Mozoyanii au devenit tot mai complicaţi, odată cu trecerea timpului, pe măsură ce-i tot reproiecta inconştient, îmbunătăţindu-i.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci nimic nu poate ajunge la sora ta.

— Nu. Se află acolo pentru că este carne din carnea lui, prin tatăl meu. La fel ca şi fratele meu. Şi el poate ajunge acolo.

Un nor trecu pe sub palat, ascunzând, pe moment, lumea. Tsiwen se întoarse şi privi în ochii săi aurii.

— Cum poate el să împiedice pe cineva să meargă acolo?

— E viclean. Întotdeauna a fost. Jorim făcu un gest cu mâna, spre continent. Eşti Înţelepciunea încarnată, surioară. Poate găseşti tu o cale să-l depăşeşti pe bunicul meu.

Tsiwen zâmbi şmechereşte, apoi păşi peste marginea curţii şi se îndreptă spre est. Veşmântul ei mătăsos se

zbătea în vântul care trăgea de el, apoi mânecile care-i fluturau se întinseră ca nişte aripi de liliac în timp ce ea intra în picaj, fâlfâind până-i dispăru din priviri. Părea că se distrează atât de mult, încât Jorim aproape că-şi deschise şi el aripile ca să i se alăture.

Însă, deja ratase misiunea în care se lansase ea. Nu avea niciun chef să se simtă din nou frustrat. Era mai puţin furios pentru că-l zădărnicise un muritor decât de faptul că nu putea să-l depăşească pe bunicul său. Nu reuşise niciodată să fie mai viclean decât Qiro, pe când era om, iar divinitatea nu schimbase prea mult lucrurile.

Dar nu-i Qiro un fel de zeu el însuşi? Deoarece Qiro devenise un Mistic, avea acces la alcătuirea realităţii. S-ar putea să nu dispună de puterea unui zeu, dar avea destulă. Spre deosebire de alţi Mistici, Qiro nu părea să împrăştie multă magie haotică ca produs secundar al talentelor sale; se părea că o folosea pe toată.

Mă întreb dacă asta-i ca urmare a faptului că el creează ceva, nu doar îndeplineşte o sarcină. Să fie posibil ca Misticii să absoarbă mult mai multă energie decât le era necesară pentru a-şi face treaba, de unde şi excedentul eliminat de ei? *Eliberarea de energie magică în exces ar fi trebuit să-i avertizeze pe oameni împotriva folosirii ei exagerate.*

Fâlfâitul aripilor lui Tsiwen îi dezvălui iritarea când se întoarse. Ateriză, apoi se desfăşură în sus cu o expresie înveninată pe faţă.

— Ai fi putut să mă previi, frăţioare.

— Am şi făcut-o. Ţi-am spus că a devenit foarte isteţ.

— Şi ştiai că am să iau asta drept o provocare. Ai dreptate, oricum. Pot vedea continentul, dar nu pot găsi calea către el.

— Exact. Dacă nu-ţi dă el o hartă sau nu doreşte să ne apropiem, nu putem să *atingem* Anturasixanul.

Tsiwen se uită cu atenţie la el, apoi ochii i se măriră.

— Bunicul tău nu-i singurul deştept. *Tu* ai putea ajunge acolo dacă ţi-ai reanima trupul.

— Sunt absolut sigur de asta.

Jorim arătă cu degetul şi lumea se roti. Sub ei, se întindea acum un continent, până departe spre est, acolo unde se născuse el. Cu un alt gest, lumea se apropie, oferind o privelişte clară a capitalei Amentzutl, Nemehyan. Aproape o duzină de corăbii se legănau în golf, cea mai mare fiind *Lupul Furtunii.* Oamenii păşeau de-a lungul unui chei plutitor, aducând provizii la bordul navei.

— Mi-au înfăşurat strâns cadavrul în faşe şi l-au cufundat într-un butoi cu ulei, ca să-l conserve. Mă duc acasă pentru funeralii. Zâmbi. Aş putea intra din nou în acel trup şi să-l readuc la viaţă.

— Asta ar provoca o oarecare agitaţie. Tsiwen dădu din cap. Nu-i soluţia pe care ţi-aş recomanda-o.

— Dacă ar mai fi vreuna, aş alege-o. Jorim se încruntă. Am văzut-o pe sora mea şi l-am căutat pe fratele meu. L-am găsit în Helosunde. Este distant şi inabordabil.

— Cum aşa?

— Keles nu pare să ştie cine este. Din moment ce-i pierdut, nu există nicio cale de a-l găsi. Jorim dădu din umeri. Oricum, problema-i incertă, din moment ce aducerea lui în Anturasixan ar dura foarte mult timp şi atunci… Sunt gemeni. N-ar putea s-o ucidă niciodată.

— Tu ai putea?

Jorim clătină încet din cap.

— Nu ştiu. Grija şi Chado mi-au spus că Nessagafel doreşte să înlăture toate creaţiile, în afară de Viruki. Asta ar însemna distrugerea tuturor celor pe care-i cunosc şi-i iubesc. Nu pot să permit asta. În acelaşi timp, pot eu să-mi ucid sora, doar ca să-i salvez pe toţi ceilalţi?

— M-ai putea ucide pe mine ca să-i salvezi pe toţi?

În timp ce vorbea, Tsiwen luă aspectul lui Nirati şi-i împrumută vocea.

— Pe care-o iubeşti mai mult? O bucăţică din creaţie sau partea sa mai vastă?

— Nu face aşa ceva, te rog.

Jorim îi întoarse spatele şi privi în jos, spre Nemehyan. Acolo, pe puntea *Lupului Furtunii,* Anaeda Gyrst ţipa ordine marinarilor. O parte din echipaj părea să fie

formată din Amentzutlii, ceea ce-l surprinse pe Jorim. Aceştia nu aveau vreo tradiţie maritimă despre care să se poată vorbi, dar se părea că se instruiseră destul de rapid.

De sub punţi ieşi o femeie Amentzutl, înaltă şi subţire, Nauana. Avea o seninătate care nu se potrivea cu locul, cu activitatea ca dintr-un stup din jurul ei. Ceea ce-l intrigă cel mai mult pe Jorim era roba ei din mătase neagră, cu aur la manşete şi revere. Fusese ţesută cu fir de aur, cu o imagine a lui Tetcomehoa, şarpele cu pene. Jorim fusese considerat o încarnare a acelui zeu Amentzutl. Roba, clar confecţionată din material nalenyrian, fusese accesorizată cu motive Amentzutl, demonstrând cooperarea dintre cele două popoare.

Jorim o privi în timp ce briza mării îi prinse o şuviţă de păr lung şi negru, împingându-i-o pe obraz. Îşi dori să fi fost acolo, ca să i-o dea la o parte, să sărute acel obraz şi s-o ia în braţe. Ca zeu, avea posibilitatea s-o zdrobească, însă ca bărbat, ar fi putut s-o ţină strâns în braţe şi să făurească o nouă realitate împreună cu ea. Deşi faţa ei nu trăda nimic, simţea cum durerea pricinuită de moartea lui i se fixase adânc în inimă.

Ar fi fost copleşit de tristeţe, însă Shimik sălta şi se rostogolea după Nauana. Blana lui devenise neagră ca bezna nopţii, în afară de auriul de pe gât, piept, palme şi tălpi. Ochii-i erau şi ei aurii, completând transformările care-l marcaseră în culorile lui Jorim. Fennychul o zbughi printre marinari, sări pe unul dintre cele nouă catarge ale navei, alergă de-a lungul unei vele pătrate, apoi săltă pe punte, în faţa Nauanei, scoţând un ţipăt.

Ea-l opri din rostogolire şi râse. Acel râs se împrăştie printre membrii echipajului, şi chiar şi Anaeda Gryst schiţă un zâmbet la giumbuşlucurile creaturii.

Tsiwen îi frecă umărul.

— Ştiu ce durere simţi; durerea nutrită şi de ei. Oricum, nu trebuie să te gândeşti la vreo întoarcere.

— De ce nu?

Grija răcni şi se materializă sub forma unui morman de blană cenuşie.

— Pentru că, pur şi simplu, n-am să permit eu asta. Ai trecut de porţile tărâmului meu şi acestea s-au închis în urma ta. Dacă te las să pleci iar cine ştie ce prăpăd ai să mai dezlănţui? Ai putea să-i eliberezi pe demonii din cel de-al Cincilea Iad sau pe vrăjitorii din Tolwreen. Ei ar putea provoca mai multe probleme decât Nessagafel.

Ochii aurii ai lui Jorim se îngustară.

— Cum se face, frate, că ai un control atât de redus asupra propriului tău tărâm? Nu eşti tu zeul Morţii?

— Sunt.

Grija se ridică la înălţimea sa reală şi se transformă într-un lup negru cu ochi fioroşi.

— Te-am revendicat, nu?

— Da. De multe ori. Am fost blocat acolo, jos, din cauza ta.

— Atunci îmi cunoşti puterea. Nu te juca acum cu mine. Privi spre lumea pieritoare. Te-ai hotărât cum să scapi de femeie?

Jorim nu zise nimic pentru că spusele lui Grija referitoare la puterile lui păreau cam străvezii. Ori îşi putea controla tărâmul, ori nu. Dacă nu putea – iar sfidarea lui Qiro sugera slăbiciune – atunci soluţia lui Grija să fie doar una?

Sau era eficace şi profitabilă numai pentru Grija?

Încă ceva-l intriga pe Jorim. În vreme ce Nalenii aveau nouă zei, Amentzutlii aveau doar şase. În cosmologia lor, Omehoa îl devorase pe zeul morţii, Zoloa. Pentru Amentzutli, Grija exista, însă numai ca o formă de manifestare a zeului-jaguar al Umbrelor. Jorim nu ştia cum se consolidaseră zeii, dar se întreba dacă nu cumva asta-i ştirbise, cumva, lui Grija controlul asupra puterii. Era abilitatea sa de a manipula realitatea limitată de numărul de oameni care credeau în el?

— Am încercat să ajung la Nirati, pe Anturasixan. Ştii că nu te poţi atinge de ea. Şi aşa cum sunt acum, nu sunt una dintre creaţiile lui Qiro Anturasi, aşa că pot să interacţionez cu acest teritoriu. Singura cale prin care pot ajunge la ea ar fi să-mi readuc la viaţă rămăşiţele-mi

pieritoare. Asta e cheia, la fel cum am fost şi eu cheia descoperirii laturii mele divine pentru a-mi recupera puterea. Lasă-mă s-o fac, şi toată povestea s-ar putea încheia.

— Nu. Este imposibil.

— De ce? Mi-ai îngăduit să mă reîncarnez iar şi iar.

— Da, dar întotdeauna într-un trup nou, într-un loc nou. Aşa se face. Lupul îşi dezveli colţii. Reînvierea în trup, niciodată.

— Niciodată este un cuvânt greu.

Lupul aruncă o privire spre zeiţa Înţelepciunii.

— Ar trebui să-i împrumuţi din inteligenţa ta, dragă surioară, pentru că tare ar avea nevoie de ea.

Jorim o privi pe sora lui.

— Despre ce tot vorbeşte?

— Când Nessagafel ne-a creat, nu aveam particularităţile noastre. Nu exista un zeu al Morţii, nicio zeiţă a Înţelepciunii. Dar când i-am creat pe oameni, ne-am conturat aceste aspecte. Ne-au permis să ne focusăm puterea, cam la fel cum fac Misticii tăi când îşi perfecţionează vreo abilitate. Totuşi, deşi moartea este o realitate, niciunul dintre noi nu a vrut să devină paznicul ei, cu toate că s-a dovedit a fi necesar.

Grija mârâi din gâtlej.

— Tatăl nostru i-a făcut pe Viruki să trăiască mult. Creaţia noastră n-a fost fără cusur, aşa că oamenii mureau într-o clipă. Sufletul lor se reîncarna, iar ei îşi *aminteau* de vieţile lor anterioare. Asta a provocat unele complicaţii, aşa că a fost creată Lumea Morţilor. Noi am făurit cele Nouă Iaduri, apoi le-am echilibrat cu cele Nouă Ceruri. Am reţinut sufletele şi spiritele suficient cât să uite cine-au fost, apoi le-am permis să se nască din nou. Pe unele le-am ţinut mai mult timp, precum cele ale vrăjitorilor, pentru că au tendinţa de a se crampona de amintirile lor şi de putere, dar majoritatea revin în scurt timp.

— Şi dacă ar fi să-mi readuc la viaţă trupul meu mort, ar fi tulburat o parte din acest echilibru?

— Eşti zeu, Wentoki. Lupul pufni. Trupul tău muritor nu

poate susţine ceea ce eşti. Iar esenţa care nu poate fi cuprinsă s-ar împrăştia pe tărâmul meu, provocând haos.

Jorim se încruntă.

— Dar o mare parte din natura mea divină mi-a fost retezată înainte. Asta nu s-ar mai putea întâmpla încă o dată, permiţându-mi să mă întorc pentru a mă ocupa de Nirati şi de Nessagafel?

— Dacă ţi-ai îmbrăţişa cu totul natura divină, ţi-ai aminti cât a fost de dureros. Firele de blană de pe gâtul lupului se zbârliră. Urletul unui zeu nu-i un lucru plăcut.

— Dar ar funcţiona?

— S-ar putea. Dar nu, nu pot îngădui aşa ceva.

— Cred că va trebui.

Forma lui Jorim se mări până ajunse la cea a unui dragon. Se încolăci în jurul lupului şi-l privi de sus.

— E singura noastră şansă, frate.

Lupul sări din cercul cozii lui Jorim.

— Nici să nu te gândeşti să mă ameninţi. Nu-i ceva ce-ar putea fi tratat cu uşurinţă. Am să mă mai gândesc, dar *trebuie* să fie singura cale.

Jorim reveni la forma lui de muritor.

— Nu te ameninţ şi-am să caut o alternativă. Însă, trebuie să înţelegi asta. Durerea nu are consecinţe dacă tot ce ştim este cum să fim salvaţi. Bănuiesc că disconfortul va fi nesemnificativ în comparaţie cu pierderea de a nu fi existat niciodată. Hotărăşte-te repede, frate, altfel vom afla că temerile mele se vor adeveri.

11
Ziua a 23-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului, Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron Al 163-lea an al Dinastiei Komyr Al 737-lea an de la Urgie Wangaxan (Al Nouălea Iad)

Se întreba întotdeauna de ce făcea Grija lumină când venea să-l tortureze. Nessagafel nu-i găsea utilitatea. Lumea Morţilor exista, însă conturul şi forma sa erau o iluzie convenită atunci când Grija acceptase rolul de suveran al ei. Lumea Morţilor era întunecată pentru că era întunecată, însă niciun zeu nu avea nevoie de lumină aici.

Mutarea şi foamea lui Grija îl aduseseră pe Nessagafel înapoi din infinit. Dacă Nessagafel i-ar fi acordat un moment de reflecţie atunci când crease totul, s-ar fi făcut omniscient. Dar când le crescuse pe toate, în special pe copiii săi, descoperise că bucăţi şi părţi din creaţia sa se separaseră de el. Prima oară, asta i se păruse interesant, din moment ce considera că surpriza făcută de copiii săi era o provocare. Putea întotdeauna să descopere şi să spulbere micile lor uneltiri, însă le permitea să comploteze pentru că le considera provocările de-a dreptul distractive.

Grija, fiind primul dintre copiii săi, fusese conceput în grabă şi din această pricină-i lipsea imaginaţia. Grija se agăţase de moarte, ca particularitate a sa, fără măcar să se gândească vreo clipă, în vreme ce ceilalţi aleseseră cu mai multă grijă. Deşi toate odraslele sale îi ascundeau diferite lucruri, Grija avea cel mai puţin de ascuns. În decursul eonilor, Nessagafel ajunsese să-l cunoască foarte bine.

Aproape în întregime.

Grija se apropie – cu toate că distanţa era, de fapt, un concept fără sens în Lumea Morţilor – aşa că Nessagafel adoptă formă şi substanţă. Însă nu scăpase de lanţurile grele şi de inelul subţire pe care copiii săi le confecţionaseră pentru el. Curând, se va sfârşi o eternitate

de încătuşare, iar planurile bine alcătuite se conturau încet.

Grija i se înfăţişă ca un lup, aşa că Nessagafel deveni un hoit de lup, putrezit şi umflat, cu carnea înnegrită acolo unde-i căzuse blana. Un ochi atârna pe botul năclăit de sânge. Buzele-i fuseseră mâncate, încremenindu-i într-un rânjet perpetuu.

— Foarte drăguţ, tată. E vreo viziune a viitorului meu?

— Nu una pe care s-o vezi tu, vreodată, copile.

Grija se dădu înapoi la auzul comentariului.

— N-am s-o sfârşesc niciodată aşa. Lucrurile se desfăşoară aşa cum am plănuit. Curând, cât de curând, am să te eliberez. Ca agent al meu, ţi-ai putea ridica din nou Virukii la măreţia de care s-au bucurat cândva. Ai putea stăpâni lumea oamenilor.

Nessagafel îngădui cărnii să i se desfacă de pe un antebraţ.

— Iar tu ai să-i faci pe Ansatl să înflorească? Oamenii i-au înfrânt chiar atunci când te gândiseşi să-i duci la apogeu.

— Wentoki ţi-a călcat pe urme şi a devenit om. El le-a dat oamenilor magia. Dacă nu l-ar fi avut în frunte, Ansatlii mei i-ar fi zdrobit pe oameni.

Apoi s-ar fii ridicat să se împotrivească Virukilor mei sau a ceea ce a rămas din ei? Ar fi râs dacă n-ar fi găsit transparenţa lui Grija atât de plictisitoare. Când uneltise cu toţi ceilalţi pentru a-i crea pe oameni, Grija alesese o înfăţişare pe care oamenii n-ar fi respectat-o niciodată, nici n-ar fi venerat-o cu adevărat. Era posibil să dea atenţie şi deferenţă Morţii, dar s-o slujească? Imposibil. Iar apoi Wentoki, unul isteţ, crease Fennychii, iar Tsiwen pe Soth. Grija încercase să-şi făurească propriile sale creaturi, Ansatlii, însă oamenii-şopârlă erau, la fel ca şi el, superficiali şi nepotriviţi pentru cuceriri. Apetitul lor pentru ucideri îi făcea să-şi secătuiască întotdeauna resursele proprii şi oamenii erau forţaţi să-i distrugă. Chiar şi acum, rămăşiţele populaţiei erau împrăştiate într-un arhipelag, unde se împărţiseră în facţiuni şi lansau raiduri

canibalice unii asupra celorlalţi.
Grija îşi dezveli colţii.
— Nu trebuie să existe niciun conflict între noi, tată. Ansatlii şi Virukii vor domina lumea împărţindu-şi-o. Îi vom nimici pe cei care ni se opun, apoi ne vom susţine unii pe alţii. Puteri îngemănate, ziua şi noaptea, lumină şi întuneric.
— De aici, creaţie şi absenţă.
— Realitatea şi neantul din care s-a ivit. Grija ridică privirea spre ceruri, încă un gest inutil. Ai avut dreptate atunci când ai decis să distrugi lucrurile, dar intenţionai să mergi mult prea departe. A trebuit să fii oprit.
— Desigur. Gândindu-mă îndelung la erorile mele, m-am convins de asta. Însă fraţii şi surorile tale trebuie nimiciţi. Sunt prea imprevizibili, şi mult prea dificil de controlat. Dacă nu s-ar fi temut de tine, Grija, te-ar fi anihilat de mult.
— Vorbeşte limpede.
Nessagafel îşi deschise falca într-un zâmbet, apoi lăsă osul să-i atârne într-o parte a capului.
— Te cred slab. Au acceptat că Wentoki este cheia ţinerii mele închis aici, în cel de-al Nouălea Iad. Dar nu ştiu că atunci când vei accepta să-i iei divinitatea, îţi vei asuma şi puterile lui. Apoi, folosindu-le ca să mă controlezi pe mine, îi vei distruge. Te cred incapabil de un astfel de tertip.
Grija mârâi sfidător, dar cu toate astea amândoi ştiau că răgetul s-ar transforma într-un scâncet dacă Chado, Quun sau Wentoki şi-ar fi făcut apariţia.
— M-au subestimat întotdeauna. Cred că mă interesează numai recoltarea de suflete şi ţinerea lor aici, pentru a-mi extrage puterea din ele. Rugăciunile morţilor sunt o supă subţire în comparaţie cu devoţiunea celor vii. Cred că sunt slab tocmai de aceea.
— Dar *eşti* slab, Grija.
Ochii întunecaţi ai lui Grija deveniră ură topită. Biciui aerul şi inelul de la gâtul lui Nessagafel se strânse. Prin el trecea mânia pură, contractându-l. Suferinţa pulsa în zeul cel bătrân. Îl răsturnă pe Nessagafel. Îi topi oasele într-o

plasmă sidefie, pe care Grija o modelă într-o sferă delicat ornată, închizând astfel restul esenţei tatălui său.

Durerea urcă prin Nessagafel precum bulbucii într-o apă care fierbe. Nu putea vorbi şi nu ţipa. De-abia dacă putea să tremure. Durerea-l străbătea ca nişte fulgere argintii, apoi se înfipse adânc în trupul său, ca nişte colţi în carne. Îl topea din interior spre exterior, arzându-l într-un morman tulbure de existenţă de nerecunoscut.

— Slab? *Slab?* Să însemne asta slăbiciune?

Grija luă înfăţişare omenească pentru a-şi exprima revolta într-un mod cât mai potrivit.

— Eşti *în puterea mea.* Să nu uiţi asta, tată. Mi te vei *supune* întotdeauna. Nu am *nevoie* de tine ca să reuşesc. Aş vrea să-ţi redau libertatea îndelung refuzată, pentru că fraţii mei te-au nedreptăţit. Opresiunea lor mă irită.

Nessagafel îşi îngădui să icnească vag, hrănind egoul lui Grija. Cât putea el de repede, zeul cel bătrân întări liniile pe care durerea le trasase în existenţa sa. Se agăţă de acea reţea, scurgându-se în ea. Prin intermediul ei, putea descifra orice mânie pe care o cunoscuse Grija din clipa când izbucnise în existenţă. La fel ca în toate celelalte momente de tortură, Grija se folosise de propria sa durere ca model pentru ceea ce se abătea asupra tatălui său. Clipă după clipă, îi dădu lui Nessagafel ceea ce-i era refuzat prin lipsa omniştiinţei.

Nimeni nu scapă dintr-o închisoare, ci doar de temnicer.

Grija mergea de colo-colo şi vorbea vrute şi nevrute:

— Numai tu poţi să pricepi cu ce m-am pus, pentru că suntem amândoi prinşi aici. Ei cred că m-au păcălit acceptând Lumea Morţilor ca tărâmul meu, dar ştiam ce fac. În cele din urmă, voi avea întreaga putere.

— Dar nu-ţi place să aştepţi.

— Nerăbdarea este doar un viciu al celor cărora le lipseşte intelectul de a descifra inevitabilitatea viitorului. Grija strânse pumnul. Totul va fi al meu, aşa că de ce să aştept?

— Chiar, de ce?

Grija-şi miji ochii.

— De ce spui asta? Ce ştii?

Dacă Nessagafel ar fi simţit nevoia s-o facă, ar fi ridicat din umeri.

— Nu-i ciudat că eşti zeul Morţii şi cu toate astea n-ai murit?

— Ciudat, însă irelevant. Dacă aş muri, m-aş readuce, pur şi simplu, înapoi la viaţă.

— Să creezi ceva din nimic? Asta-i, cu adevărat, o sarcină dificilă.

— Dar tu ai făcut-o.

— Aşadar, cât de greu poate fi?

Grija râse.

— Exact.

— Nu-i greu deloc.

Nessagafel se decise să zâmbească, însă Grija nu putea recunoaşte zâmbetul.

— Am creat moartea din nimic. V-am făcut pe voi, toţi, din nimic.

— Şi, cu toate astea, iată-ne. Grija scutură din cap. Dar vei fi eliberat curând, să-mi fii vasal.

— Aş prefera *agent.*

Ochii lui Grija scăpărară şi durerea-l străbătu pe Nessagafel.

— Fii bucuros că nu te fac *sclav.*

Nessagafel mârâi şi se linişti.

— Nu mă poţi prosti, tată. Zeul Morţii scutură din cap. Să nu cumva să crezi că nu m-am gândit la trădare din partea ta. Mi-am luat măsuri de siguranţă.

Sunt sigur că ţi-ai luat. Nessagafel îşi alcătui un ochi şi se holbă la Grija. *Prefer să cred că nu vor fi eficiente.*

— Cât de curând, tată. Grija dădu din mână şi strălucirea care-l înconjura scăpără şi dispăru. Zeii vor tremura şi zeii vor muri.

12
Ziua a 24-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Cele trei nave ieşeau în evidenţă, parţial, datorită mărimii lor enorme. Cocile lor fuseseră construite din lemn negru, iar corăbiile erau atât de late faţă de direcţia de deplasare, încât din timonerie putea fi văzut foarte puţin dinspre malul râului. Şase catarge mari se ridicau de la mijlocul fiecăreia, însă niciunul nu avea pânze. Alunecau încet în amonte, iar dacă ar fi fost găsite plutind în apele vreunui golf, ar fi fost uşor să fie luate drept epave.

Cu toate că erau în mod clar construite pentru călătorii pe mare, navele se deplasau neabătute în susul apei. La fel ca şi ceilalţi participanţi la traficul pe râu, care navigau împotriva curentului, corăbiile erau legate cu o funie de animalele de tracţiune. Dar dacă un bivol sau un taur ar fi putut trage o ambarcaţiune, nici doisprezece dintre ei n-ar fi putut să ţină măcar navele pe loc împotriva curentului. Şi totuşi, frânghiile au fost întinse, iar animalele de tracţiune se opinteau pentru a le trage, pas cu pas, târându-se cu greu, tot mai aproape de Kelewan.

Nelesquin citi neîncrederea pe faţa lui Keerana, când prima dintre corăbiile negre îşi făcu apariţia de după un cot al râului. Expresia războinicului începuse să se schimbe mai înainte, într-una de uimire, când pământul se cutremură sub copitele animalelor. Nelesquin ştiuse ce să caute cu privirea, aşa că văzuse capul primului animal înălţându-se chiar deasupra celor mai înalţi copaci. Creatura, cu o lungime care trecea lejer de treizeci de metri şi pe jumătate dintr-atât în înălţime, avea un gât lung care-i permitea să ronţăie cu uşurinţă frunzele fragede din vârful celor mai înalţi copaci.

Durranianul se holbă năucit.

— N-am văzut niciodată o astfel de jivină.

— Au fost create după plecarea ta.

Nelesquin flutură neglijent din mână spre creatura de un verde-închis, care trăgea nava în susul râului.

— Îmi amintesc, tardiv, cât ar putea fi de greu de nimicit Tsatol Deraelkun. Am făcut câteva lucruri să te ajut, şi le-am trimis aici.

— Dar cum? Ochii căprui ai războinicului se îngustară. N-ai fi putut transporta pe o navă mai mult de una sau două dintre aceste creaturi. Apetitul lor trebuie să fie enorm.

Pământul se zgudui şi mai violent, pe măsură ce fiinţa se apropia. Armăsarul lui Nelesquin se sperie, iar prinţul îl struni dur, pentru a-l controla din nou.

— I-am pus la îngrăşat în Anturasixan, apoi le-am presărat prin mâncare boboci din orhidee de Stea Însângerată. Creaturile au adormit, iar cele trei pe care le vezi acum au fost trezite în apropierea coastei. Sunt docile şi uşor de controlat.

Nelesquin arătă spre spinarea lungă a creaturii. Între omoplaţii ei stătea un războinic durrani. Manevra două tije aurite, cam de mărimea unor cozi de mătură.

— Aceste tije sunt introduse în spaţiul dintre vertebre. În acest fel, călăreţul controlează animalul.

Keerana dădu din cap, privind, mâinile imitând mişcările făcute de războinic.

Nelesquin zâmbi. *De la curiozitate la şoc, apoi la viclenie. Cântăreşte fiara cu gândul la luptă.*

— Magnific, nu?

— Da, Stăpâne, incredibil. Aş putea să-i pun pe oamenii mei să construiască o platformă pentru spinare. Arcaşii ar putea trage de acolo. Şi, în funcţie de fortificaţii, creatura ar putea dărâma zidurile, sau am putea trece de pe spatele ei peste o palisadă.

— Oh, nu, nu, nu, Keerana, nimic de felul ăsta. Aceste creaturi... cărora poporul tău s-ar putea să le spună *kasphana,* sunt menite tragerii căruţelor şi corăbiilor. Am altele pentru dărâmarea zidurilor. Vei fi uimit.

— Da, Stăpâne. Keerana zâmbi. Te rog, mulţumeşte-i doamnei tale, Nirati, pentru strădiunţa ei în toate acestea. Pot vedea mâna ei blândă plămădind aceste lucruri.

— Atunci ochii te înşală, Keerana, pentru că Nirati n-a avut nicio contribuţie la *kasphana,* nici în celelalte aduse de mine. Cu siguranţă, unele eşecuri se află în bătătura ei, însă nu acestea sunt. Au fost crescute pentru război şi, din fericire, la asta se pricepe foarte puţin.

— Este o fiinţă prea blândă pentru război.

— Aşa este.

Nelesquin se încruntă, amintindu-şi de reîncarnarea lui. Ieşise la iveală din nimic şi cunoscuse cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Cel puţin, aşa simţea el. Era ceva în legătură cu ea, care părea să răspundă tuturor necesităţilor lui. Fusese perechea lui perfectă.

Cel puţin, asta fusese valabil în acel moment.

Apoi, îl cunoscuse pe bunicul ei, Qiro Anturasi, şi găsise în ura omului împotriva celor Nouă Principate un punct comun al lor. Nu trecu mult timp, şi proiectele imperiale şi ambiţiile lui Nelesquin renăscuseră. Având-l pe Qiro drept aliat, făurirea unei armate pentru a-şi îndeplini dorinţa comună de răzbunare şi dreptate fusese floare la ureche.

Nelesquin lucrase fără să-şi facă nicio iluzie, pentru că avea să trebuiască să-l distrugă pe Qiro. Ştiuse asta din prima clipă, evident. Qiro voia distrugerea naţiunilor pentru ca el să se poată ridica deasupra tuturor celorlalţi. Nelesquin ştia că *era* deasupra tuturor celorlalţi, iar un rival nu era ceva ce prinţul ar fi tolerat.

Însă Nirati n-ar fi acceptat prea uşor moartea bunicului ei. Asta era diferenţa dintre ei, pentru că Nelesquin dăduse o mână de ajutor la *pregătirea* morţii bunicului său.

În ochii lui Keerana se aprinse o luminiţă când pomeni de Nirati. Durranianul o venera pe ascuns, considerând-o o zeiţă a păcii între bătălii. Keerana era binecuvântat printre compatrioţii săi, pentru că ea-i zâmbise. Probabil, o şi iubea chiar.

La fel ca mine. Însă Nelesquin ezita, întrebându-se dacă o iubea. Cu siguranţă că o *iubise* – atât îşi mai amintea. Amintirea ei, a trupului ei moale, a ochilor ei de un verde-deschis, izul transpiraţiei ei, după ce făceau dragoste; toate aceste lucruri îi aduseră un zâmbet pe faţă. Era regina lui, fără nicio îndoială, dar chiar o iubea?

Nelesquin îşi struni calul, rotindu-se cu el, şi începu să măsoare la trap navele negre. Nirati fusese tot ce-şi dorise în Anturasixan, dar de la reîntoarcerea lui lucrurile se schimbaseră. Iată-l acum, în pragul victoriei, pretinzând-o drept cuvenită lui, prin sânge şi fapte, şi unde era ea? Rămăsese împreună cu bunicul ei, împiedicată să i se alăture, fără îndoială, chiar de bătrân. Şi cum de se alegea ea cu rămăşiţele experimentelor lui? Ce făcea cu ele? Erau nişte fundături, cam la fel cum erau şi Principatele.

Îi trecu prin minte un gând nou, unul care nu-i prea plăcea. Ea avea fraţi care o iubeau mult. Iar bunicul ei era, cu unele rezerve, cel mai puternic om din lume. Dacă n-ar fi fost atât de orbit de răzbunare, ar putea deveni chiar şi o zeitate sau, cel puţin, ar fi putut să se pună cu zeii. Ce-ar fi dacă Nirati ar urmări ca Nelesquin să se îndrăgostească de ea ca să plece în expediţie, să recucerească Imperiul, apoi ea-l va uzurpa, introducând familia Anturasi în linia de succesiune la tronul imperial?

Asta nu-i posibil, nu-i aşa? Dar Cyrsa îşi ucisese soţul pentru a-i lua tronul. Asta se mai întâmplase şi înainte.

Nelesquin se răsuci în şa.

— Cât de mult crezi, Keerana?

Ochii Durranianului se căscară cât cepele.

— În tine, Stăpâne, cu devotament şi total. Eşti părintele seminţiei mele. Îţi datorăm totul şi trăim ca să te slujim.

— Fidelitatea ta este foarte apreciată.

Nelesquin făcu un gest, iar războinicul veni la trap, plasându-se în dreapta lui.

— Dar ai tăi, cât de încredere sunt?

— În clanul meu, Stăpâne, loialitatea este totală. Poate că există rivalităţi, dar este singura cale prin care ne-am putea perfecţiona, după cum doreşti şi tu. În afara clanului

meu, încrederea trebuie să fie dobândită.

— Dacă ţi s-ar da o soaţă dintr-un alt clan, ai avea încredere în ea?

Keerana se încruntă.

— Atunci ar deveni una din clanul meu, aşa că ar trebui să mă încred în ea. Dacă m-ar trăda, nu i-ar folosi nici ei, nici clanului ei, pentru că tu ai pedepsi o asemenea trădare, nu-i aşa, Stăpâne?

— Într-adevăr, aşa aş face.

Nelesquin zâmbi. Creându-i pe Durranieni, plămădise cei mai de temut războinici. Aprigi, implacabili, aroganţi în luptă, arătând respect în odihna lor, erau ceea ce şi-ar fi dorit un conducător. De asemenea, inteligenţi, deoarece chipul lui Keerana trăda că se gândea intens la întrebarea pusă.

— La ce te aştepţi din partea duşmanului, Keerana?

— Vor fi ingenioşi, însă asta nu-i va ajuta cu nimic în faţa noastră.

— Bine spus, dar Gachin a fost ucis şi oastea lui a fost alungată de lângă Tsatol Deraelkun.

Expresia războinicului se înăspri.

— Gachin a nesocotit semnele privitoare la ce-l aştepta, socotindu-le nişte prostii. Forţa care a izbucnit din Kelewan, mai târziu, ne-a atacat trupele prin păduri, aruncându-se împotriva lui la Tsatol Deraelkun. Pentru că au lovit din ascunzători şi au fugit din calea asediului, i-a considerat laşi.

— Dar tu nu?

— Mă aştept ca o viperă să se încolăcească şi să lovească. Faptul că nu luptă cu aceleaşi arme nu mă surprinde. Keerana arătă spre nord-vest. Tsatol Deraelkun este bine poziţionată pentru apărare, iar faptul că un războinic destoinic comandă trupele o ajută şi mai mult. Este un puzzle interesant, care trebuie rezolvat.

Nelesquin zâmbi când o creatură masivă, cu aripi din piele şi picioare scurte, sări peste copastia primei nave. Un războinic stătea într-o şa legată în punctul în care gâtul lung al animalului se unea cu trupul şi unde fuseseră

introduse în spinarea creaturii pârghiile aurii de control. Jivina-şi trase înapoi capul triunghiular şi ţipă, apoi se năpusti în atac. Se lansă în zbor planat, la mică înălţime, deasupra râului, pentru a dobândi viteză, apoi bătu din aripi şi se înălţă cu uşurinţă până acolo de unde putea pluti în curenţii de aer, deasupra solului.

Nelesquin arătă spre fiara zburătoare.

— Acela-i un *jarandaki,* şi l-am conceput pentru recunoaştere. Bănuiesc că vreo doi arcaşi ar putea fi puşi într-o şa, pe spatele lui, dar atunci ar trebui să ştie să tragă din picaj.

Keerana îşi reveni şi dădu din cap.

— Nu le-ar servi la nimic dacă ar trage prin aripa unui *jarandaki.*

— Nu, nicidecum. Lucrul cel mai bun la ei este că ar oferi o vedere de ansamblu asupra câmpului de bătălie. Dacă Gachin s-ar fi folosit de vreunul pentru recunoaştere, ar fi ştiut de capcana în care-au căzut trupele sale.

— Este posibil, Stăpâne, dar chiar dacă ar fi ştiut asta, tot s-ar putea să nu fi răspuns corect. Keerana îşi plecă fruntea. Cei care luptă sub Blazonul Berbecului sunt, adesea, lăudăroşi, aşa că s-ar putea ca Gachin să fi ignorat ameninţarea, pentru că altfel ar fi pus vreun subordonat să se ocupe de ea.

Nelesquin îşi examină războinicul cu atenţie.

— Tu n-ai face o asemenea greşeală?

— N-aş putea, Stăpâne, eu nu slujesc pentru mine, eu te slujesc pe tine. Ca să cad pradă unei astfel de ambuscade, ar însemna o renunţare la datoria mea. Slujirea ta este mai importantă decât orice.

— Ai hotărât strategia pentru cucerirea cetăţii Tsatol Deraelkun?

— Planurile mele vor fi revizuite în funcţie de minunăţiile de la bordul navelor, Stăpâne, însă am studiat problema şi am pus la punct o strategie. Ochii-i deveniră pătrunzători. Pentru a doborî zidurile de la Tsatol Deraelkun, cineva trebuie să atace puternic într-un singur punct. Loviturile continue vor străpunge măcar primul şir

de ziduri.

— Dar dacă ai ataca în acest fel, ai permite duşmanului să se strecoare afară cu un grup de atac şi să te hărţuiască din flancuri.

— Aşa că nu-mi pot permite aşa ceva. Războinicul arătă spre corăbiile negre de pe râu. Am să-mi desfăşor forţele în adâncime. Un atac din flancuri va fi respins printr-un atac împotriva flancurilor duşmanilor. Cu nişte *jarandaki,* semnalele dintre unităţi vor fi transmise mult mai uşor şi mult mai direct. Cu ajutorul unui steag ridicat, călăreţul va putea transmite informaţii trupelor.

Nelesquin bătu din palme.

— Genial. Atacul tău trebuie să se desfăşoare stăruitor şi cu viteză.

— Îţi cer iertare, Stăpâne, dar e de presupus că va fi într-un fel sau altul.

Prinţul se încruntă.

— Fă-mă să înţeleg.

— Graniţa dintre rapiditate şi grabă este subţire. La fel şi cea dintre stăruinţă şi încăpăţânare. Să te mişti cu rapiditate înseamnă să renunţi la flexibilitate. Stăruinţa poate deveni un sprijin încăpăţânat pentru strategii ineficiente. Nu ţi-aş risipi trupele, Stăpâne, într-un efort nedemn de tine şi incapabil să aducă victoria.

— Cu toate astea, nu există nicio şansă ca, rămânând prea flexibil, să refuzi un asalt într-un moment în care încă un efort ar aduce victoria?

Expresia lui Keerana se înăspri.

— Un laş ar putea face aşa, Stăpâne.

Nelesquin dădu aprobator din cap.

— Iar tu nu eşti laş. Bine. Iar flexibilitatea înseamnă că vei folosi darul pe care ţi l-am dat într-un mod corespunzător.

— Să nu-ţi fie teamă, Stăpâne, Tsatol Deraelkun va cădea. Asta-i voia ta, iar eu sunt instrumentul voinţei tale.

— Exact.

Cei doi călăreţi se avântară în pădure, lăsându-i pe *kasphani* să tragă corăbiile spre Kelewan. Trecură printr-o

vale şi urcară un deal jos. Nelesquin trase repede de hăţuri, în vreme ce Durranianul călări mai departe şi se interpuse între personajul învăluit în mantie, apărut pe drum, şi prinţ.

Nelesquin mârâi.

— De ce-mi vii cu jocul ăsta, Kaerinus? Te găsesc pândind, iar Keerana este iarăşi pregătit să te ucidă.

Vrăjitorul zâmbi şi se întoarse spre ei, ridicând o mână.

Un fluture verde-smarald cu negru se agăţă de un deget. Kaerinus zâmbi şi apoi suflă asupra lui. Insecta îşi luă zborul şi dispăru repede printre crengile de sus.

— Nu din lipsă de respect, Prinţe Nelesquin, ci din nevoie imediată. *Vanyeshul* ridică din umeri. Am petrecut prea mult timp departe, aşa că, uneori, uit de eticheta imperială. Ce creaturi minunate ai acolo. Sper ca acelea înaripate să nu-mi mănânce fluturii.

— Preferă o pradă ceva mai mare. Nelesquin îl ocoli pe Keerana. Ce-i atât de urgent?

— Prinţe, îţi aminteşti de Muntele Shanfa, din Moryth?

— Ştii bine că da. Nelesquin aruncă o privire în spate, spre Keerana. A fost un loc rău, întunecat şi lugubru, o piatră răscolită şi smulsă prin carnea lumii. Virisken Soshir şi-a petrecut mult timp acolo.

— Îmi amintesc locul din scurta mea campanie în cele Cinci Principate. Keerana dădu încet din cap. Asta-mi spune multe lucruri preţioase.

— Bine. Nelesquin îşi întoarse atenţia spre Kaerinus. Ce-i cu locul acela? Mai degrabă aş uita de el decât să mi-l amintesc.

— Atunci eşti norocos, prinţul meu. Vrăjitorul arătă spre sud. Există nişte rapoarte. Cum că muntele a *dispărut.*

13
A 30-a zi, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ţinutul Faeut
Erumvirine

Armata venită să distrugă Tsatol Deraelkun nu era ceea ce aşteptasem. Nu eram suficient de nătâng să-mi imaginez că fratele meu vitreg ar fi adus aceeaşi armată pe care a condus-o cu mult timp în urmă, când am dat o falsă bătălie, doar spre a-i face plăcere tatălui nostru. Desigur, tatăl nostru nici nu s-a ostenit să privească. Chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi observat cum Nelesquin şi cu mine ne opinteam unul împotriva celuilalt.

Încă nu ajunsesem să ne urâm reciproc.

Stăteam la fereastra unui turn, iar Contele Derael şedea în scaunul său pe rotile, alături de mine.

— Cred că ai dreptate, Maestre, creaturile ca nişte maimuţe, cu cap turtit, sunt menite să azvârle bolovani, precum o catapultă. Celelalte, cu braţe lungi, sunt căţărătorii. Pavăza osoasă din jurul gâtului lor le acoperă umerii în timp ce escaladează zidurile.

Glasul îi era ferm, în pofida tremurului care-i trecea prin membre.

— Sunt albicioşi şi nu au ochi de care să se poată vorbi măcar. Cred că se bazează pe miros. Putem să ne ocupăm de ei.

I-am aruncat o privire.

— Cred că vor marca zidurile olfactiv. Ceva azvârlit pe ele.

Îşi întoarse faţa spre mine, iar surprinderea i-o lumină preţ de o clipă, înainte ca oboseala lui generală să-i readucă indiferenţa pe chip.

— N-ai observat lucrurile acelea mici şi albe, acolo, la stânga, în umbra pădurii?

M-am uitat.

— Le-am luat drept oi, Stăpâne, deşi par a avea trupuri de păianjen.

— Da, iar lâna lor este toarsă într-o membrană, gata să fie folosită. Ţinând cont de cum sunt separaţi căţărătorii de păianjenii cu lână, dar adulmecă încontinuu când bate vântul, cred că îi mănâncă. Contele Derael inspiră cu greutate. Păianjenii cu lână vor fi trimişi împotriva noastră. Când o să-i ucidem, sângele lor va marca meterezele şi, poate, chiar îi va face pe căţărători să înnebunească.

— Şi-apoi vor apărea *kwajiinii.*

Am dat încet din cap. Invadatorii adunaseră nouă mii de războinici şi aveau întreaga lor forţă aranjată împotriva sectorului sud-estic al cetăţii. O armată convenţională ar fi găsit o asemenea abordare dificilă. Singura zonă potrivită pentru maşinile de asediu se afla la limita razei lor de acţiune şi sub nivelul liniei de sol a castelului. Cu toate că încă mai puteau lovi zidurile, le-ar lua foarte mult timp ca să le dărâme, iar atunci trupele ar trebui să gonească urcând dealul pentru a se lupta cu apărătorii.

— Vezi vreo jivină săpătoare de tunele, Maestre Soshir?

— Nu, dar asta nu mă surprinde deloc.

Mi-am încrucişat braţele.

— Nelesquin nu este un mare iubitor de tunele după ce-am răzuit un labirint Viruk plin de piraţi. Un timp, n-a mai ştiut ce să facă, şi odată ce i-am distrus pe corsari, n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu tunelele.

— Şi cu toate că acest lucru îţi este cunoscut, trebuie să presupun că s-a pregătit acum.

Ochii bărbatului scăpărară intens.

— Acest lucru complică apărarea căminului nostru.

— Nu poate rezista.

— Ştiu asta, Maestre Soshir.

Mâna i-a zvâcnit spre dreapta, iar gestul a părut să-l obosească.

— Dacă m-ai putea întoarce spre hărţi.

Am răsucit îndatoritor scaunul şi l-am împins traversând încăperea rotundă până în locul în care erau atârnate

hărţile, pe peretele opus. Diagrame de toate felurile fuseseră desenate cu foarte multă precizie şi marcate cu sigilii şi semne pe care n-am putut să le descifrez.

— I-am pus pe inginerii mei să deschidă coloanele false de dedesubt. Vom aprinde focuri în ele. Vor aduce focul pietrelor-cheie. Ştii ce se întâmplă cu granitul când e încălzit, nu?

— Se poate transforma în pulbere.

— Într-o oră sau două, această cetate se va surpa. Cu puţin noroc, va prinde sub ea şi grosul trupelor năvălitorilor.

Am dat din cap.

— Două ore sunt suficiente pentru a scoate pe toată lumea de-aici. Am amplasat deja Primul Regiment de Dragoni Nalenieni şi pe Keru în munţi, să acopere breşele, în timp ce evacuăm oamenii. Mesajele pe care le-am trimis în Moriande ar trebui să aducă şi mai multe trupe. Vom apuca să mai luptăm încă o zi.

— S-ar putea, Maestre Soshir, dar aceasta-i ultima mea bătălie.

M-am lăsat pe vine şi mi-am pus mâna pe a lui. Pielea-i era rece, dar încă mai simţeam viaţă în el.

— Aceasta nu-i ultima ta bătălie. În celelalte dăţi când s-au prăbuşit zidurile, asta n-a însemnat şi sfârşitul familiei Derael. Te-ai putea gândi că, dacă n-ai fi bolnav, acest loc n-ar cădea nicicând. Că ai fi putut rezista primului şi celui de-al doilea atac. Poate şi celui de-al treilea. Însă nici toţi Misticii pe care Împărăteasa Cyrsa i-a condus în Pustietăţi nu l-ar putea opri pe Nelesquin să cucerească această cetate. Tot aşa cum şi-a adus invadatorii şi maşinile sale de asediu însufleţite, va aduce tot mai multe creaturi înspăimântătoare. Pierderea cetăţii nu-i o înfrângere, dar capitularea din cauza pierderii ei *este.*

Bărbatul şi-a lăsat un moment capul jos.

— Nu înţelegi cum stau lucrurile, Maestre Soshir. *Eu* sunt cetatea Derael. Vlăguirea mea este şi a cetăţii. Murim împreună. Nu există nicio cale să fiu convins că nu-i aşa.

O altă voce, un glas de tânăr, a izbucnit din pragul uşii:

— N-am să încerc să te faci să te răzgândeşti, Conte Derael. Îţi *ordon* să părăseşti cetatea.

Contele nici nu şi-a ridicat privirea.

— Mă onorezi, Prinţe Iekariwynal, însă acesta-i un ordin căruia nu mă pot supune.

Tânărul prinţ virianian intră în încăpere purtând o armură albă, cu un blazon pe pieptar, cu un urs roşu pe metereze.

— Eşti luptătorul meu, Conte Derael, şi am nevoie de tine. N-am să te las să mori aici.

— Dar nu sunt de niciun folos în serviciul tău.

— Nu. L-am auzit pe Maestrul Tolo ţinând un discurs trupelor sale despre cum este mai bine să-l faci pe duşman să se înfricoşeze de moartea ce-l va secera. Aceşti *kwajiini* nu ştiu de frică, însă pot afla despre ea. Chiar supravieţuirea ta va inspira teamă. Cunoştinţele tale vor fi seminţele înfrângerii lor.

— Ar fi mai bine ca voi doi să puneţi la cale planuri pentru înfrângerea duşmanului, nu să mă convingeţi de câte parale fac.

Dar înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceva, un corn răsună de pe meterezele de afară. Am alergat la fereastră, iar prinţul l-a împins înainte pe luptătorul său. Acolo, din depărtare, venea o fiară masivă, cu un cort pe spate. Creatura păşea încet, dar era atât de mare, încât acoperi destul de repede distanţa. Asta mi-a uşurat descifrarea flamurilor care fluturau deasupra cortului.

— A sosit Nelesquin.

Prinţul arătă cu degetul.

— Uitaţi-vă acolo.

Păsări-lilieci, cu aspect malefic, pluteau pe deasupra vârfurilor copacilor, apoi se înălţară şi începură să zboare în cercuri, ca vulturii.

— Au arcaşi pe spatele lor.

— Aşadar, au făcut-o, Alteţă.

Ochii contelui se îngustară.

— Asta schimbă lucrurile. Va începe asaltul acum.

— Ştiu. Poate că aş putea să-l mai încetinesc.

Contele se prinse de marginea mânecii mele.

— Nu vei comite neghiobia de care mă acuzi pe mine, da?

— Vom trăi amândoi să continuăm această discuţie pe mai târziu, Stăpâne.

L-am strâns de umăr, apoi am părăsit turnul. Am traversat curtea interioară, am trecut printr-o ieşire ascunsă, închisă imediat în urma mea, apoi am urcat pe meterezele de pe zidul exterior. Cu toate că nu purtam nicio armură, blazonul cu tigrul pornit la vânat, portocaliu pe roba neagră, va fi destul de uşor de distins de către fratele meu.

Creatura care purta cortul se opri şi-şi coborî capul până la pământ. Din pavilion ieşiră două siluete, trecură de conducătorul animalului şi pe gâtul jivinei. Nelesquin sări jos de pe bot, în vreme ce însoţitorul său plutea spre sol. În timp ce înaintau, o companie de arcaşi ai Ursului de Oţel urcă pe metereze, încadrându-mă.

Le-am făcut semn să lase arcurile jos.

— Vom schimba vorbe, nu săgeţi.

Nelesquin înainta cu prudenţă. Păşea cu grijă pe câmpul de bătălie. Răsăriseră fire noi de iarbă, însă nu aveai cum să nu vezi oasele albe răspândite pe pământul negru, îmbibat de sânge. Încrederea oglindită pe faţa lui mi-a readus în memorie fragmente fugitive din întâlnirea noastră anterioară de la Tsatol Deraelkun, de dinainte ca noi să fi devenit duşmani de moarte.

Binevoitor, îşi desfăcu larg braţele.

— Mi s-a spus că trăieşti, frate, deşi o ştiam deja în inima mea.

— Nici n-aş şti cine sunt, frate, dacă n-ar fi fost arta de tămăduitor a tovarăşului tău. M-am înclinat în direcţia lui Kaerinus. Pentru întâia dată, până acum, sunt recunoscător unui *vanyesh.*

— Dacă ai fi venit mai curând să fii vindecat, Soshir, am fi putut sfârşi acest joc mult mai repede.

Am clătinat din cap.

— Acest joc se desfăşoară după un program pe care nu l-

a conceput niciunul dintre noi.

O expresie iritată fulgeră pe faţa lui Nelesquin, apoi fu copleşită de un zâmbet fals.

— Un îndemn pentru predarea cetăţii Tsatol Deraelkun va fi respins, nu?

— La fel de repede precum sugestia mea de a ne duela din nou pentru posesia ei.

— Gambitul a fost oferit şi refuzat; foarte bine. Nelesquin îşi privi armata. Nu poţi învinge, ştii asta.

— Dar te-aş putea costa o victorie. Am arătat înspre nord. Ştii că se apropie floarea Nalenyrului.

— Întotdeauna i-ai considerat pe Naleni intimidanţi, dar nu şi eu.

Îşi strânse pumnii pe şold, atrăgând atenţia asupra faptului că nu avea nicio sabie.

— Nu lua asta drept un semn de făţărnicie că nu te ucid cu mâna mea.

— Nu e cazul, poate un semn de laşitate.

— Mă aşteptam la asta.

Arătă spre trupele sale, iar una din maimuţele cu căpăţâna teşită, trecând lejer de nouă metri înălţime, cu braţe din cale-afară de musculoase, aproape la fel de lungi, ridică o piatră uriaşă. O trase înapoi, peste cap, iar eu m-am gândit o clipă că avea de gând să mă zboare de pe metereze. În loc de asta, creatura – răspunzând comenzilor războinicului cu tijele aurite – aruncă piatra la pământ. Făcu un salt, şi-am simţit atât lovitura iniţială, cât şi pe cea de-a doua.

Înainte să fi putut descifra motivul pentru această acţiune, un alt şoc străbătu pământul. Zidul s-a mişcat. În mortarul său au apărut crăpături, iar suportul pentru pasarelă a cedat. Arcaşii căzură, unii peste zid, dar majoritatea în curtea interioară. M-am lăsat într-un genunchi, apoi am sărit când secţiunea meterezelor pe care mă aflam s-a surpat.

Drumul dintre zidurile castelului s-a avântat în sus. Pietrele de pavaj se ridicară spre mine, propulsate de nasul sub formă de stea al unei cârtiţe de mărimea unui

elefant. Ghearele sale scurte adunară pământul într-o movilă, apoi ţâşni afară. Odată ce cârtiţa a destupat gaura, războinici *kwajiin* au năvălit din ea.

O ploaie de săgeţi s-au pogorât spre sol, împrăştiindu-i pe războinicii cu pielea albastră. Am aterizat în poziţie ghemuită, trăgându-mi ambele spade. Lovituri de forfecare retezară braţul unui *kwajiin* şi-l orbiră pe altul. Un soldat lovit de săgeată se izbi de un războinic care se repezise înainte. Am parat cu o sabie şi i-am străpuns gâtul celuilalt.

Dincolo de gaura aceea se mai deschise una, şi încă una. Apoi începură să zboare pietrele, spulberând crenelurile. Aşchiile de piatră cădeau ca o ploaie în spaţiul dintre ziduri, ricoşând fără nicio discriminare. Bărbaţii urlau căzând de pe ziduri. De la o asemenea apropiere, Urşii de Oţel puteau băga săgeţi în spaţiul dintre platoşele armurii *kwajiinilor.* O săgeată pătrunse direct sub un coif, ieşind sub falca războinicului, făcându-l să cadă la picioarele mele.

Nu era timp pentru strigăte de alarmă sau îndemnuri vitejeşti; era ora recoltei pentru Grija. Seceră sau vei fi secerat, mila fiind doar un moft, care nu va găsi prea mulţi amatori. Sângele s-a împrăştiat pe ziduri, licărind umed la mult timp după ce inima încetase să mai bată. Membre retezate cădeau cu zgomot la pământ, iar mâinile se încleştau spasmodic. Oamenii se sprijineau de ziduri, băgându-şi, inutil, maţele înapoi în pântece. Alţii urlau în tăcere, cuvintele lor ieşind ca un sânge negru din adâncurile lor.

Am devenit imediat inconştient şi foarte alert. În acel haos am observat totul. Fără să mă gândesc, îi etichetam pe duşmani în funcţie de ameninţarea pe care o reprezentau, apoi mă ocupam de cei mai periculoşi. Mă avântam cu un anumit scop, neîncercând să scap. Intenţia mea era să ucid câţi mai mulţi *kwajiini* puteam.

Căzură şi mai mulţi bolovani, iar zidurile au început să se surpe. Păianjenii cu lână au ajuns pe metereze, fără să semene deloc cu oile, cu membranele lor desfăşurate. Au

fixat-o pe creneluri, apoi s-au aruncat în luptă. Liniile pânzei lor s-au întărit şi segmente întregi din ziduri au căzut în afară. Păianjenii cu lână atacau orice mişca, dovedindu-se la fel de sâcâitori pentru *kwajiini* ca şi pentru noi.

La un moment dat, un *kwajiin* şi cu mine ne-am întrerupt duelul cu spadele pentru a elimina câte-un păianjen. L-a ucis pe al său printr-o lovitură rapidă prin carapace. Înarmat cu două săbii, i-am retezat capul. *Kwajiinul* şi cu mine ne-am zâmbit unul altuia, uniţi în eforturile noastre comune, un semn despre cum ar fi putut fi colaborarea dintre noi.

Apoi, cu o zvâcnire nepăsătoare, i-am potrivit o tăietură pe gâtlej cu despicătura subţire a zâmbetului său.

— Maestre Soshir, pe aici!

Dunos stătea în faţa unei mici porţi secrete, cu un păianjen mort lângă el. Ochii-i ardeau şi cu toate că braţul său beteag de-abia ţinea una dintre săbiile mele, cealaltă sabie era năclăită cu un fluid închis la culoare.

Am doborât doi dintre *kwajiini* în vreme ce alergam spre poartă.

— Du-te înapoi, Dunos! Închide poarta!

M-am întors cu spatele spre ea, gata să-i împiedic pe *kwajiini* să pătrundă înăuntru. O mână necruţătoare m-a înhăţat de şnur, trăgându-mă înapoi. M-am împiedicat de Dunos şi-am căzut, gândindu-mă că totul era pierdut.

Arcurile cântară, iar săgeţile umplură deschizătura. Primul *kwajiin* căzu destul de departe de poartă şi cel puţin alţi şase se prăbuşiră în urma lui. Apoi, un războinic uriaş, îmbrăcat în armura Urşilor de Jad virinieni, trânti poarta, închizând-o şi zăvorând-o cu ajutorul unei răngi solide.

Căpitanul Lumel m-a ridicat în picioare.

— Nu mai putem păstra acest loc. Ne retragem. Vino.

M-am îndepărtat în fugă împreună cu oamenii săi şi cu Dunos. Adânc în măruntaiele cetăţii, i-am ajuns din urmă pe Deshiel Tolo, Ranai Ameryne şi alţi *xidantzu,* care luptaseră de partea mea. Împreună cu ei aşteptau şi

Contele Derael, soţia sa, fiul şi Prinţul Iekariwynal.

Contele dădu din cap pe cât putea el de bine.

— Focurile au fost aprinse. Nimic nu mai poate opri distrugerea.

— Atunci plecaţi. Căpitane Lumel, condu-i afară. Dunos, tu-l păzeşte-l pe prinţ. M-am uitat la ceilalţi *xidantzu.* Aţi văzut cu toţii planurile. Cunoaşteţi toate gâtuirile. Îi vom ţine pe loc cât de mult vom putea, iar atunci când cetatea se va surpa îi vom ucide pe supravieţuitori.

Lupta din tuneluri n-a fost atât de crâncenă pe cât mă aşteptasem. Nelesquin, fericit că stratagema lui funcţionase, nu ne-a mai încolţit. Cu toate că am ucis mai mulţi *kwajiini,* aceştia nu ne-au urmărit. Ne-am retras prin munţi. Am ieşit într-un loc care domina Tsatol Deraelkun.

Focul cuprinsese cetatea. Turnurile sale înnegrite vomitau flăcări şi fum, ca nişte vulcani îndepărtaţi. Apoi, unul după altul, s-au prăbuşit în infern. S-a ridicat un nor de scântei şi un vânt fierbinte a ieşit din tunelul prin care scăpasem noi. Jos, sub noi, *kwajiinii* au ovaţionat moartea cetăţii, dar totul a sunat fals.

Mi-am băgat spadele înapoi în teacă şi mi-am luat picioarele la spinare mergând spre nord. Îl învinsesem pe Nelesquin la Deraelkun data trecută, dar acum m-a înfrânt el pe mine. Am încercat să mă conving că asta nu mă îngrijora defel, însă nu avea niciun rost să mă mint.

Nelesquin se întorsese din mormânt. Victoria şi cucerirea cetăţii Tsatol Deraelkun deschideau un şir apetisant de cuceriri. Asta ar fi fost suficient să încânte pe oricine, dar nu şi pe Nelesquin. Ambiţia-i fusese destul de puternică încât să-l readucă la viaţă, şi nu eram sigur dacă puteam face ceva ca să-l opresc.

14
A 32-a zi, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Cu toate că toţi războinicii expediţiei din Voraxan ar fi vrut să răspundă chemării Împărătesei Cyrsa cât mai repede puteau, au căzut de acord cu Borosan că o amânare, pentru a le putea face armăsarii mai rapizi, ar fi avantajoasă pe termen lung. Inventatorul a modificat mecanismele şi alte părţi ale armăsarilor, apoi a produs noi bidivii în atelierele din Tolwreen. Cei vechi aveau să fie folosiţi ca animale de povară, o idee care l-a întristat pe Ciras, în pofida îndoielii sale în jivinele mecanice.

Vlay găsise ideea mai degrabă amuzantă.

— Semeni cu Jogot Yirxan, a cărui spadă o porţi.

Ciras se răsuci în şaua noului său armăsar, care era mai mare, mai lat şi mai puternic decât celălalt, decorat cu filigran din argint cu flăcări şi tigri adormiţi.

— L-aţi cunoscut?

— Nu prea bine. Îl ştiam de dinainte de a fi devenit *vanyesh.* Spadasinul îşi plimbă palma peste scăfârlia lui rasă. A ajuns la *jaedun* prin sabia sa, apoi curiozitatea l-a purtat mai departe. A învăţat mult de la Nelesquin şi Kaerinus.

Ciras îşi trase sabia din teacă. Însemne negre se foiau pe ea.

— El a creat această sabie şi cuvintele schimbătoare?

Vlay zâmbi.

— Da. A fost destul de mândru de ea. Zicea că sabia va fi bardul care-i va spune povestea.

Ciras se încruntă.

— Mi s-a dat de înţeles că Prinţul Nelesquin şi Turasyndul au căzut la o învoială.

— Aşa este. Împărăteasa Cyrsa l-a trimis pe Virisken

Soshir înainte, cu un contingent, pentru a-i distruge pe *vanyeshi.* Privi în jur, spre Tolwreen. Din câte se pare, nu au reuşit, dar i-au lovit puternic.

— Când ne-au arătat scheletul lui Nelesquin, nu mai rămăseseră decât optzeci şi unu.

Ciras băgă sabia înapoi în teacă.

— Am avut parte de o experienţă neobişnuită când am folosit prima dată sabia aceea. Mă aflam aici, în Ixyll. Mă gândeam la tot felul de înfăţişări şi, după cum mă gândeam la duşmani, aceştia veneau spre mine. Turasyndieni, cu toţii, cu excepţia unuia. De ce s-ar fi luptat Yirxan cu Turasyndienii dacă era unul dintre *vanyesbi,* iar aceştia-i erau aliaţi?

Ochii lui Vlay se îngustară.

— După cum am spus, nu l-am cunoscut prea bine, dar am auzit lucruri despre el chiar şi după ce s-a alăturat *vanyeshilor.* Am aflat că şi-a păstrat loialitatea faţă de Împărăteasă. Era agentul ei printre ei. Datorită lui am aflat noi de alianţă. Fără nicio îndoială, Turasyndienii şi-ar fi arătat nemulţumirea faţă de această dovadă de credinţă.

— Iar Turasyndienii n-au mai putut spune nimic acasă dacă au fost măcelăriţi.

Ciras dădu din cap, gândindu-se la ardoarea pe care şi-o amintea din acele fapte. Jogot Yirxan fusese încântat de distrugerea Turasyndienilor. La rândul său, şi el fusese magnific, confruntându-se în luptă dreaptă cu ei şi doborându-i.

— Dacă-i adevărat, atunci îmi pun întrebări cu privire la încă un lucru văzut de mine.

— Şi care era acela?

— Yirxan a doborât un spadasin. L-a atacat pe la spate, rănindu-l îngrozitor.

Ciras închise ochii.

— N-am văzut chipul celui lovit de el, însă blazonul lui era un tigru negru la vânătoare.

— Un tigru negru la vânătoare?

Surprinderea din glasul lui Vlay îl făcu pe Ciras să-l privească atent, însă nu descifră nicio emoţie pe faţa

omului.

— Ştiţi cine-a fost? Întreb, pentru că maestrul meu, Moraven Tolo, purta acest blazon. De asemenea, avea şi o cicatrice pe piept, care corespunde acelei lovituri.

— Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur.

Vlay îşi strânse o clipă buzele.

— Tigrul negru la vânătoare a fost purtat de ibovnicul Împărătesei, comandantul Gărzilor Imperiale. Spui că-l chema Moraven Tolo?

— Vi-l pot descrie, dacă vreţi.

Celălalt bărbat scutură din cap.

— Nu-i nevoie. Dacă Nelesquin a supravieţuit, e posibil ca şi Virisken Soshir s-o fi făcut. Amândoi erau oameni cu mari ambiţii, dintre cei de care e înţelept să te temi, Maestre Dejote.

— Dar asta n-are niciun sens. Ciras se încruntă. Maestrul meu era oricum altcumva, dar *nu* ambiţios. Era un *xidantzu* şi, cu toate că le era cunoscut prinţilor, nu avea niciun fel de pretenţii sau dorinţe nesăbuite. Nici măcar nu m-a vrut ca învăţăcel, însă maestrul său a insistat.

— Poate că greşesc eu, iar povestea cu blazoanele nu-i decât o coincidenţă.

— Însă misterul persistă. Dacă, aşa cum spuneţi, Yirxan îi era loial Împărătesei, atunci ce motiv ar fi avut să-i atace iubitul?

Vlay zâmbi.

— Nu-i niciun mister. Soshir era ambiţios. Împărăteasa era o modalitate de distrugere a lui Nelesquin, rivalul său. Dacă-l făcea prinţ-consort, Soshir ar fi putut deveni împărat din toate punctele de vedere, dar nu oficial. O ascensiune la un asemenea rang, plecând de la o origine atât de umilă, ar fi fost ceva remarcabil. Totuşi, ar fi putut să urce şi mai mult. La urma urmelor, ea a urcat pe tron după ce şi-a ucis soţul. Soshir ar fi putut s-o omoare, echilibrând balanţa, readucând sângele regal pe Tronul Celest. Aşa ar fi gândit Soshir.

— Aşa că l-a trimis într-o misiune împotriva lui Nelesquin, care ar fi trebuit să se termine cu moartea amândurora, iar când Soshir n-a murit…

— … a făcut să fie ucis de un om de încredere. Vlay clătină din cap. Ambiţia poate contracara, uneori, ambiţia, dar să fii prins în mijlocul unei asemenea lupte este o situaţie mortală.

— Aşa se pare.

— Nu te mai gândi la asta, Maestre Dejote.

Vlay zâmbi şi o luă din loc ca să termine de încărcat carele.

— Doar găseşte o cale s-o eviţi.

Ciras dădu din cap, însă gândurile deja-i goneau. Dacă maestrul său era, într-adevăr, Virisken Soshir, atunci n-ar fi el un pericol la fel de mare pe cât fusese el? Iar dacă *era,* l-ar putea ucide Ciras? Nu l-ar lovi niciodată pe la spate pe maestrul său, şi nu era deloc sigur că l-ar fi putut înfrânge într-o luptă dreaptă.

Şi mai important, loialitatea sa fusese dăruită lui Moraven Tolo, nu unei împărătese pe care n-o întâlnise niciodată. O ştiuse drept curtezană. Ea şi maestrul său se cunoşteau, însă ştia Moraven cine era? Ştia Moraven cine era *el?* Alegerea numelor era o fereastră spre intenţiile sale ori un oblon care să le ascundă?

Mulţi războinici îşi schimbau numele. Unii o făceau dintr-o toană. Alţii ca să cinstească un maestru sau un patron. Adesea, un războinic proceda aşa pentru a comemora vreo faptă măreaţă. Ciras nu şi-l schimbase pentru că era mândru de numele lui, şi dorea să-şi onoreze familia.

Moraven Tolo, atunci când era scris, putea fi descifrat în mai multe feluri. *Dragonul adormit* era cea mai comună interpretare. O alta ar putea fi *curajul dezvăluit* Însă cea mai macabră dintre toate era *izbânda dorinţei,* care nu părea să ţină cu maestrul său, sugerând unele ambiţii ascunse.

Ciras mârâi în barbă.

— Joci jocuri copilăreşti. Îţi cunoşti maestrul. Îi ştii

caracterul. Ambiţia lui e să-şi păstreze sabia în teacă.

Însă mintea sa nu se putea abate chiar atât de uşor de la speculaţii. La fel şi Jogot Yirxan, acesta putea fi citit în multe feluri. *Extrem de loial* era cea mai la-ndemână interpretare, însă ceea ce spusese Vlay despre Yirxan punea asta la îndoială, din punctul de vedere al unui *vanyesh. Dreptate la miezul nopţii* era şi ea valabilă. După cum spusese Vlay, dreptatea se poate opune ambiţiei, iar Yirxan trebuie că făcuse chiar asta.

Poate că reuşesc să le fac pe amândouă. Ciras apucă mânerul sabiei sale.

— Sunt moştenitorul unei săbii, dar nu şi a circumstanţelor care au înfipt-o în maestrul meu.

Odată cu ultimele căruţe încărcate şi gemând sub greutatea prăzii luate de Borosan din Tolwreen, expediţia din Voraxan se puse din nou în mişcare. Iar Ciras admise că noii bidivii aproape că păreau vii, însă se abţinu să-i considere animale sau cai. Îşi duceau călăreţii fără hurducăieli, de parcă ar fi plutit pe apele unui râu.

Traversară în viteză un şir de văi. Ciras nu recunoscu niciuna. Păduri de copaci argintii produceau frunze care se transformau în pulbere înainte de a ajunge la pământ. Un covor de flori roşii părea destul de nevinovat, însă când unul dintre *thanatoni* s-a avântat în vale, înaintea călăreţilor, războinici-şerpi ieşiră din pământ, cu inflorescenţe roşii în vârful antenelor. Au încercat să doboare *thanatonul,* pentru a-l opri, însă *gyanrigotul* se desprinse dintre ei, iar săgeţile Voraxanilor tăiară avântul urmăritorilor.

Ocoliră acea vale, ceea ce le prelungi călătoria. Valea se curba înspre sud şi se intersecta cu linia lor de marş. Călăreţii măriră viteza pentru că oamenii-şarpe nu erau prea rapizi, dar procedând aşa aproape că s-au repezit spre dezastru.

Au escaladat un şir de dealuri şi au coborât într-o depresiune largă şi prăfoasă. Ciras călărea în frunte şi găsi un loc îmbietor şi paşnic, până când văzu călăreţi gonind

direct spre ei. Înainte să apuce să sugereze grupului să încetinească, se recunoscu în persoana conducătorului celorlalţi, devenind tot mai mare, ca şi cum s-ar fi avântat într-o oglindă. Neştiind sigur dacă era un miraj sau ceva mult mai periculos, Ciras trase sabia din teacă şi atinse un comutator de pe gâtul bidiviului său, iar armura şi ţepii ieşiră la iveală.

Cu o clipă înainte ca Voraxanii să intre în oglindă, călăreţi Turasyndieni năvăliră prin cortina iluzorie. Lansară un nor de săgeţi. Acestea ţâşniră prin despicătura tot mai îngustă, urmărind să-i cosească pe călăreţii Împărătesei din şeile lor.

Săgeţile au ricoşat din armăsarul lui Ciras. Plăcile de metal curbat ieşiseră la iveală pentru a-i proteja fluierele picioarelor şi coapsele. Coama bidiviului a încremenit ca o perie aspră, apoi s-a despărţit de-o parte şi de alta a liniei gâtului, ca aripile unor fluturi. Săgeţile ricoşau din coamă sau se rupeau inofensive de pieptul lat al armăsarului.

Din crupa şi şalele bidiviului ţâşniră lame şi ţepuşe. Ciras se năpusti direct asupra călăreţilor Turasyndieni. Şocul ciocnirii îl zdruncină, însă rămase ferm în şa. Ţâşni sângele, iar caii se cabrară. Armăsarii răniţi se prăbuşeau nechezând şi zvârcolindu-se, zdrobindu-i sub ei pe nenorocoşii călăreţi.

Ciras lovi, trecându-şi sabia printr-o subsuoară. Se împrăştiară pene negre, pentru că aceştia erau Vulturii Negri. Sângele de un roşu fierbinte fu împroşcat pe garda sabiei, apoi se împrăştie pentru că lovi un alt Vultur Negru. Aerul se umplu de un iz de cupru. Dirijându-şi armăsarul cu apăsări de genunchi, Ciras pară, apoi lovi şi tăie. Călăreţii cădeau, iar armăsarii mecanici le stingeau şi ultimele rămăşiţe de viaţă trecând peste ei.

Ţâşni prin aliniamentul Turasyndienilor şi prin cortina magică dincolo de el. Acolo nu mai pândea niciun Turasyndian, asta dându-i oarecare speranţe. Strunindu-şi armăsarul, se aruncă din nou în luptă. Erau destui Turasyndieni de ucis*, poate prea mulţi.*

Turasyndienii atacaseră într-un şir subţire. Formaţiunea

lor îi flancase pe Voraxani, ajungând până departe, la căruţe. Războinicii Împărătesei au luptat din greu, însă Turasyndienii îi depăşeau numeric într-o proporţie de unu la patru. Ovaţionară triumfători când unul dintre care fu răsturnat, rostogolindu-se de două ori, împrăştiindu-şi încărcătura pe întregul câmp de bătălie.

Ciras îşi conduse intenţionat bidiviul în şarje razante, care secerară Turasyndieni şi cai deopotrivă. Detesta să rănească animalele, dar provocând haos în rândurile Turasyndienilor era mult mai eficient decât să-i ucidă, pur şi simplu. Zbieretele unui cal în agonie şi implorările camarazilor sfârtecaţi puteau să-i facă să renunţe la luptă chiar şi pe cei mai aprigi dintre războinici.

Un uriaş Vultur Negru Turasyndian, de pe penele căruia, aşezate pe umeri şi braţe, lumina soarelui izbucnea argintie, îl atacă pe Ciras. Nu exista niciuna dintre politeţurile unei lupte civilizate. Niciun fel de provocare formală sau de alt fel, doar un urlet sălbatic şi o sabie ridicată cu furie.

Ciras pară o lovitură de sus, apoi tăie în jos. Lovitura lui tăie cămaşa de zale şi despică şoldul bărbatului. Sânge proaspăt se împrăştie pe gâtul calului, apoi încă un Turasyndian se aruncă asupra lui. Ciras se aplecă înainte, ferindu-se de lovitură, şi simţi înţepătura unei răni în carne, apoi îl străpunse pe atacator. Îşi smulse sabia, degajând-o, iar muribundul căzu din şa.

Unul sau doi dintre Vulturii Negri dădeau semne de *jaedun,* însă lipsa lor de disciplină îi condamnă. Ciras exersase contracararea unor astfel de atacuri. Sabia lui Jogot Yirxan părea nerăbdătoare să se adape în sângele Turasyndian, iar Ciras îi îngădui să se sature.

Ciras gonea de-a lungul flancului Turasyndienilor, spre carul răsturnat. Barbarii se adunaseră acolo, cu intenţia de a-l prăda, cu toate că bătălia continua furioasă. Câţiva Voraxani înjghebaseră o apărare energică, dar era doar o chestiune de timp până când ar fi fost copleşiţi.

Borosan scoase din rând un alt car, ca şi cum ar fi vrut să blocheze năvălirea Turasyndienilor. Sări de pe locul

vizitiului în spate, cu ochii holbaţi, refugiindu-se repede în dosul vechilor scuturi montate pe laterale. Săgeţile se loveau de ele, iar şase Turasyndieni se repeziră asupra atelajului.

Unul după altul, o mână de *thanatoni* ieşiră din spatele scuturilor, pe picioarele lor de păianjeni. Nişte panouri se traseră înapoi şi ţâşniră săgeţi de arbaletă. Salva îi răsturnă pe Turasyndieni din şa, ucigând câţiva.

Un Vultur Negru rănit şchiopăta în spatele carului răsturnat. Căuta un refugiu, ghemuindu-se printre cutiile metalice, dreptunghiulare. Mici *thanatoni* – cei pe care Borosan îi considera „prinzători de şoareci” – ţâşniră de-acolo, ca răspuns la mârâitul gutural al bărbatului. Râsul lui îi urmări pe *gyanrigoţi* pe când aceştia se împrăştiau pe pământ, dar pieri abrupt când prima dintre cutiile metalice se desfăcu singură. Se iţiră nişte picioare, iar braţele se opintiră, ridicând în picioare războinici scheletici, mecanici, care se năpustiră asupra Vulturului Negru. Înainte ca expresia lui să poată trece de la triumf la groază, cel mai apropiat *gyanrigot* ridică o mână cu gheare şi-i frânse cu uşurinţă gâtul.

Şi mai multe săgeţi lansate de *thanatoni* îi doborâră pe călăreţi. Ceva metalic clicăi în spatele lui Ciras. Unul dintre şoricari sărise pe crupa bidiviului său şi-şi introdusese picioarele în găurile mici aflate de-o parte şi de alta a cozii. Partea de sus a domului şoricarului se răsuci şi ţâşni afară o săgeată mică, ricoşând din apărătoarea pentru nas a unui Turasyndian.

Ciras se răsuci şi-l mătură pe luptător din şa. Alţi doi barbari se repeziră spre el. Şoricarul îl săgetă pe unul în gât. Cu toate că de-abia dacă făcea victime, săgeata îl distrase pe războinic suficient cât Ciras să-l elimine cu uşurinţă. Apoi spadasinul se întoarse în şa şi pară lovitura celui de-al doilea, în timp ce trecură unul pe lângă celălalt.

Se întoarse să-l atace din nou, dar unul dintre *gyanrigoţii* războinici ai lui Borosan lovise deja. Fierarul uşor modificat din Tolwreen spulberă capul calului cu o lovitură de baros. Animalul se prăbuşi, aruncându-şi

călăreţul înainte. Barbarul se clătină ca beat, încercând să se ridice în picioare şi fu doborât de un alt Voraxan.

Se prăbuşi din nou, cu faţa despicată. *Gyanrigotul* fierar termină treaba, înfundându-i în craniu aproape tot coiful. Turasyndianul se surpă, sânge şi creieri picurând de pe barosul ucigaşului.

Thanatonii avansau la unison, spulberând flancul Turasyndienilor. Ciras şi ceilalţi goniră mai departe, tăindu-le retragerea. Omorâră cât de mulţi Vulturi Negri putură.

Pe ceilalţi îi împinseră în valea oamenilor-şarpe. Ciras nu ştia sigur dacă era mai bine să mori acolo ori să fii ucis de un *gyanrigot.* În cele din urmă, decise că nu contează. Dar dacă ar fi fost obligat să aleagă, ar fi ales şerpii.

15
A 32-a zi, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vallitsi, Helosunde

Keles săltă o dată, apoi se rostogoli, oprindu-se în peretele micii celule din piatră. Gol şi suferind de durere, se pregăti pentru ceea ce ştia că va urma. Îşi ridică genunchii când îl lovi apa rece din găleată. Tuşi şi scuipă, refuzând să se destindă până în clipa în care uşa beciului său avea să se închidă.

Temnicerii, ambii purtând amulete rotunde, îl scuipară din prag.

— Ştim noi cum să procedăm cu cei de teapa ta. Te-am fi terminat deja, însă avem ordine. Dar situaţia o să se schimbe cât de curând. Noaptea-i de-abia la-nceput, iar soarta ta va fi hotărâtă cu mult înainte de venirea zorilor.

Cei doi bărbaţi râseră hodorogit, apoi trântiră uşa, închizând-o şi zăvorând-o cu un scrâşnet metalic.

Keles rămase ghemuit la podea, tremurând. Mantia întunericului îi oferea unele plăceri pasagere. Nu putea vedea arsurile şi vânătăile care-i acopereau trupul. Zilnic – *de două ori, astăzi* – temnicerii săi îl scoteau din celulă. Îl băteau cu beţe despicate şi funii înnodate. L-au spânzurat de încheieturile mâinilor, până când braţele aproape că i-au fost smulse din umeri. I-au tocat rinichii cu lovituri grele de pumni.

Nu putea să vadă, însă trebuie că urina cu sânge.

La început, nu pricepea de ce-l agresau temnicerii.

Era din Nalenyr, iar Nalenyrul era de multă vreme aliat al celor din Helosunde. Arestarea Prinţesei Jasai sugera o modificare a politicii, însă politica helosundiană n-ar trebui să aibă prea multe în comun cu situaţia lui. Era un Anturasi, şi numai acest lucru ar fi trebuit să-i ofere siguranţă.

Dar un Anturasi sau nu, cei care-l capturaseră au aflat repede ce se întâmplase la Tsatol Pelyn. Keles făcuse minuni acolo şi n-a contat că magia lui salvase vieţi. Îi schimbase pe oameni. Era *malefică.* El era un *xingnadin* şi, probabil, *mai mult* decât un practicant al magiei. Trebuie că era un maestru al ei, un *xingnacai,* poate chiar un *jaecaixingna,* un Mare Maestru. Asta-l făcea egal cu un *vanyesh* şi toată lumea cunoştea ororile împrăştiate de ei peste tot.

Frica de vrăji îi făcuse pe temnicerii săi să fie creativi, ca nu cumva să-i trăsnească. Pentru că *era* un Anturasi, se temuseră să-l ucidă imediat, aşa că tortura era, pur şi simplu, o îndrăzneală la limita prudenţei. De asemenea, îi strecuraseră prafuri în porţiile pe sponci pe care i le dădeau, sperând că între bătăi şi narcotice nu va putea să-şi folosească arta lui blestemată.

Dacă ar fi ştiut.

Zăcând acolo, pe podeaua de piatră rece, Keles îşi retrase conştiinţa în interior. Fugi de durere şi frig. Dinţii îi clănţăneau. Din nas îi picura apă rece. Foamea-i rodea pântecul. I se făcuse pielea de găină, însă toate acestea păreau nişte abstracţiuni. Făceau parte din natura sa fizică, dar asta era totul.

Ai înţeles cum stă treaba. Trebuie să faci asta acum, cât încă mai ai ceva putere.

Se concentră asupra apei şi-i căută adevărata natură. Voia să se scurgă spre punctul cel mai jos din celulă. O încurajă. Îi dădu un mic impuls, apoi încă unul, simţind furnicătura de la baza craniului. Atingea magia foarte fin, dar era suficient. Apa care băltise în jurul lui se scurse încet în altă parte.

Apoi îşi îndreptă atenţia asupra pietrei de sub obrazul său. Era doar o lespede de piatră, de-abia demnă de luat în seamă, dar scotoci înlăuntrul ei. Mai călătorise aşa înainte şi descoperise că era mai uşor să păşească pe această cale cu fiecare repetare. Intră în trecutul pietrei în timpul în care se odihnea în albia unui râu secat, absorbind lumina soarelui. Keles o surprinse într-un moment de cea mai

intensă căldură, şi aduse acea energie în prezent.

Piatra se încălzi sub obrazul său.

Îşi înălţă capul şi se târî înapoi, când începură să se ridice aburii.

Piatra prinse a străluci uşor. Se holbă, o clipă, la mâinile sale zdrelite, apoi începu să râdă. Hohotul răsună încet. Cu toate că nu era încă unul nebunesc, purta în el suficientă ameninţare încât şobolanii chiţcăiră şi fugiră să se adăpostească prin pereţi. Dacă temnicerii săi trăgeau cu urechea, probabil că-l credeau cu minţile duse şi aveau să considere că-şi desăvârşiseră opera.

Keles şi-ar fi putut vindeca mâinile. Ar fi fost, pur şi simplu, o revenire la natura lor adevărată. Avea destule cunoştinţe de anatomie ca să ştie cum ar trebui să fie, însă asta nu era destul pentru el ca să invoce magia. Ca să facă o schimbare, trebuia să-şi cunoască propria lui natură. Şi cu toate că încercase s-o identifice, nu reuşise. Asta poate pentru că era în schimbare.

— Nu de mâini vindecate am nevoie.

Se ridică în şezut şi-şi mişcă umerii. Rigiditatea începuse deja să se instaleze. Rezolvarea acestei probleme nu necesita magie, aşa că nici măcar nu se gândi s-o folosească. Se concentră asupra problemei mai mari şi căută soluţii ca să se elibereze.

După capturarea lor, au fost transportaţi la Vallitsi, să aştepte plăcerea reunirii Consiliului de Miniştri helosundian. Deseienii pe care-i transformase lăsaseră, de bunăvoie, armele deoparte, însă în fiecare dimineaţă se trezeau şi se îmbrăcau iar în armurile lor, cu armele la-ndemână. Helosundienii nu mai ştiau ce să creadă despre asta. Deseienii nu erau ostili, aşa că helosundienii s-au decis să nu-i măcelărească.

Tyressa şi Rekarafi rămăseseră în coloană timp de trei zile, dar dispăruseră tocmai când ajunseseră în apropierea capitalei. Niciunul dintre ei nu-şi abandonase armele, aşa că Keles nu-şi prea făcea probleme pentru siguranţa lor. *Chiar şi neînarmaţi, n-ar fi în pericol.*

La Vallitsi au început şi bătăile, fără îndoială, la ordinele

lui Ieral Scoan. Keles era aproape sigur că individul încerca să ajungă la un acord cu Jasai, care să-i confere patronului său un avantaj asupra celorlalţi miniştri. O chinuia cu ideea că îl băteau pe Keles şi se oferise să pună capăt ciomăgelilor în schimbul cooperării sale.

Keles îndura senin bătăile pentru că, pur şi simplu, nu avea o altă opţiune. A încercat să se folosească de magie ca să evadeze ceva mai înainte, dar n-a mers. Când şobolanii au refuzat resturile de mâncare, a bănuit că-l drogau. Odată ce-a încetat să mai mănânce, a putut să utilizeze din nou magia, pregătindu-şi încet evadarea.

Iar asta trebuia să se întâmple acum.

Auzind, din întâmplare, un comentariu al unuia dintre torţionarii săi, a urgentat lucrurile. Omul i-a cerut altuia să nu-l lovească pe Keles peste faţă şi să aibă grijă să nu-i rupă vreun picior.

— Trebuie să fie prezentat Consiliului reunit.

Cu toate că celălalt torţionar căzuse de acord cu asta, replicase:

— Vor fi ocupaţi până peste cap cu târfa lui Pyrust.

Remarca paznicului însemna că întregul Consiliu se reunise la Vallitsi. Jasai avea necazuri mari. Keles, obosit, lovit şi flămând, trebuia să acţioneze.

O parte din el rămăsese detaşată şi îndepărtată în timp ce el invoca magia. O folosi atunci ca să se ridice în picioare şi ca să-şi echilibreze membrele. Inspirând adânc, aruncă o privire în spate şi dădu încet din cap. *Acum începe.*

Atinse apa şi-i modifică natura, de la fluid la vapori. Aburii plutiră prin temniţă şi se scurseră în încuietoarea de fier. Odată ce vaporii atinseră metalul, apa se condensă.

Keles îşi împinse sinele în încuietoare. Ar fi putut atinge fierul, aşa cum făcuse cu piatra, readucându-l într-un moment în care era foarte fierbinte, dar asta i-ar fi luat prea mult din forţă. În loc de asta, se concentră asupra apei, făcând-o să consume metalul. Apa se scurgea prin locurile uzate şi fisurile minuscule, împrăştiindu-se prin zăvor ca o iederă ruginie. Cât ai zice peşte, zăvorul cedă.

Uşa se bălăbăni, apoi balamalele, care ruginiseră şi ele, se rupseră. Uşa celulei căzu înăuntru, apoi se făcu bucăţi din cauza izbiturii. Cuiele se dezintegrară în pete de rugină. Gălăgia stârnită de scândurile care zăngăneau pe treptele de piatră i se părea asurzitoare.

Îl copleşi un val de oboseală. *Prea neglijent. Trebuie să am mai multă grijă. Nu am atâta forţă.*

Prăbuşirea uşii stârni strigăte. De-a lungul coridorului tropăiau picioare. Umbrele paznicilor căzură asupra lui Keles, acoperindu-l.

— Ce drăcie mai e şi asta?

Unul dintre paznici îşi apucă sabia. Keles atinse magia şi mângâie mai mult apa. Un şuvoi fluid se năpusti în sus, în nările omului. El scuipă şi se înecă, dând din mâini. Încercă să urle, dar şi mai multă apă îl copleşi. Cu ochii ieşiţi din orbite, se aruncă înapoi, izbindu-l pe celălalt paznic de perete, apoi căzu în genunchi. Faţa i se întunecă în timp ce încerca, zgomotos, să tragă aer în piept, apoi leşină.

Celălalt paznic se reechilibrase şi se pregătea să tragă sabia. Keles împinse apa în teaca de lemn. Lemnul se umflă, blocând rapid arma. Nedumerirea îi încreţi fruntea, apoi făcu loc furiei. Paznicul îşi trase sabia din teacă, apoi atacă.

Keles făcu un pas în faţă şi bătu din picior. O scândură din stejar se ridică, lovindu-l pe paznic în genunchi. Urlând, bărbatul se prăbuşi la podea, lovindu-se cu capul. Sabia-i zbură dintre degetele lipsite de vlagă. Se rostogoli, oprindu-se într-o băltoacă şi se dizolvă încet, devenind o pată portocalie.

Oboseala îl cuprinse pe Keles într-o mantie de plumb. Se clătină şi se prinse cu mâna de ceva. Durerea-i năvăli pe braţ în sus, limpezindu-i mintea. Îşi trase o clipă răsuflarea, apoi porni înainte clătinându-se, urcând încet treptele. Păşi peste celălalt cerber şi-şi continuă drumul pe coridor.

La postul de pază smulse de pe un rastel o pătură aspră, de lână, înfăşurând-o strâns pe trup, deşi îi zgâria pielea

zdrelită.

Se opri la nivelul solului, uitându-se prin fereastra îngustă, zăbrelită, de la uşă. Camera de gardă servea şi drept cazarmă. Nu văzu niciun soldat dormind sau şezând la masa singuratică. În vatra din centrul încăperii încă mai ardea focul, iar acolo fierbea un ceaun cu ciorbă. Pe masă se aflau patru castroane cu orez aburind. Oricine o fi fost de gardă, fusese chemat, recent, în altă parte.

Probabil ca să se ocupe de Consiliu. Norocosul de mine.

Însă, motivul pentru care plecaseră nu conta. Un inel de chei atârna de un cui bătut în perete. Libertatea lui depindea de luarea acelor chei.

Dar cum?

Apoi zâmbi. O găleată găurită, pentru apă, se afla lângă vatră. Se concentră şi forţă. Trosni un toiag. Găleata se goli şi Keles dirijă apa spre peretele unde erau cheile.

Îndată ce băltoaca se mări simţitor, schimbă starea apei din lichidă în solidă. Se înălţă un ţurţur şi ridică inelul de chei de pe cui. Ajunse pe culme, cheile zornăiră strident.

Încă o sforţare şi gheaţa crăpă la bază. Ţurţurele căzu spre uşă. Apa se mai topi şi îngheţă de două ori, ridicând cheile, apoi aruncându-le cu un zornăit. În cele din urmă, apa le aduse până la ferestruică, iar Keles descuie uşa.

Apoi, tocmai când ieşea din temniţă, uşa postului de gardă se deschise. Apa se scurse în mâna întinsă a lui Keles, îngheţând în forma unui pumnal scurt.

Femeia care ieşi pe uşă îi aruncă o privire şi zâmbi.

— Ţi se topeşte arma.

— Tyressa? Pumnalul lui Keles se făcu bucăţi pe podea. Ce faci aici?

— Ai uitat că Prinţul Cyron m-a însărcinat să am grijă de tine?

— Nu. Se lăsă cu totul pe cadrul uşii. Trebuie s-o găsim pe Jasai şi s-o salvăm.

— Deja s-a rezolvat. Păşi spre el şi-l luă în braţe. Te scot de aici.

— Lasă-mă jos, pot să merg.

— Trebuie să fugim.

Tyressa deschise uşa cu vârful piciorului şi se pierdu în noapte. O tăie pe o alee care se îndrepta spre est. Din clădire se desprinseră şi alte umbre şi i se alăturară. O geană de lumină îl scoase la iveală pe Marele Ministru Rislet Peyt, un aliat. Keles se linişti şi Tyressa râse încet.

— Treaba mea era să te găsesc, după ce ţi-am eliberat însoţitorii.

— Acum te întorci după Jasai? Pot să te ajut.

— Nu-i nevoie.

Tyressa încetini, apoi îl lăsă pe Keles jos, într-o curte interioară mică, aflată lângă una dintre porţile estice ale oraşului. Era deschisă, iar mai multe care aşteptau în apropierea ei. Deseianul din Tsatol Pelyn păzea poarta şi, la un semn al Tyressei, ieşi.

— Nu pricep. Căruţe? Provizii? Cum ai obţinut astea?

Keles se agăţă de umerii Tyressei.

În noapte răsună un clănţănit de potcoave pe pietrele de pavaj. Călăreţii se apropiau în goană. Tyressa îl lăsă pe Keles în spatele unei căruţe, apoi se întoarse şi-şi trase sabia. Războinicii deseieni se împrăştiară, cufundându-se din nou în beznă, gata să atace dacă era nevoie.

Călăreţii ieşiră la iveală, iar hohotul triumfător al Tyressei semnală că nu va fi necesară nicio luptă. Majoritatea călăreţilor îi depăşiră, ieşind pe poartă, dar unul îşi struni calul în apropierea căruţei. Tyressa o trase pe femeia din spatele bărbatului şi o lăsă lângă Keles.

— Jasai?

Keles ar fi vrut să mai spună ceva, însă nodul din gât îl împiedica.

— Da, Keles.

Prinţesa se aplecă şi-l sărută apăsat. Asta-l făcu pe călăreţ să râdă.

— Tu eşti acel Anturasi despre care tot vorbea ea.

Jasai fu trântită pe spate când căruţa se smuci şi-o luă spre poartă.

— El ne-a salvat la Tsatol Pelyn.

— Atunci ai mulţumirile mele.

— Cu plăcere. Keles îl scrută intens pe călăreţ. Cine

eşti?

— Prinţul Eiran, la dispoziţia ta.

— Dar eşti mort.

— Cu siguranţă asta a vrut Consiliul de Miniştri. Prinţul râse. În timp ce benchetuiesc cu toţii, sărbătorind capturarea surorii mele, noi ne-am dus şi-am luat-o de-acolo. Mă îndoiesc că asta le va uşura digestia.

Keles îşi arcui o sprânceană.

— Cumva, am îndoielile mele că asta te-ar preocupa din cale-afară de mult.

— Ai dreptate.

Prinţul aruncă o privire înapoi spre oraş şi poarta deschisă.

— Sunt mult mai preocupat de ce vor face ca s-o recupereze. Sper că vom ajunge suficient de departe încât să nu mai trebuiască să ne confruntăm cu consecinţele faptelor noastre.

16
A 32-zi, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Câmpiile Tsengui, Nalenyr

Prinţul Pyrust a recunoscut în Virisken Soshir un spirit asemănător lui chiar din prima clipă în care l-a văzut. Cu toate că Soshir avea o înfăţişare neîngrijită şi hăituită, retragerea de după căderea cetăţii Tsatol Deraelkun îi justifica aspectul. Zvonurile care-l dădeau drept un Mistic străvechi, reîntors ca s-o ajute pe Împărăteasă să-şi distrugă pe duşmanul, îl intrigau pe prinţ, însă oricine cu experienţă militară era binevenit.

Ceea ce Pyrust găsea cel mai agreabil era modul în care reacţionaseră ceilalţi. Sufletele cadrelor sale erau *xidantzu,* indivizi independenţi, puternici şi talentaţi. Cu toate astea, se vedea clar că erau gata să moară pentru el. Chiar şi băiatul acela cu braţul ologit părea gata ca, la un semn din deget făcut de Soshir, să-l taie pe Pyrust în două.

Pyrust venise în sud, în Câmpiile Tsengui, cu mare parte din trupele aduse în Nalenyr. Desfăşurase acolo două armate, cu cele mai bune trupe deseiene în centru. O forţă naleniană echivalentă se afla în flancul stâng. Contele Linel Vroan a luat flancul drept, cu o armată formată din unităţi recrutate din provinciile vestice rebele ale Nalenyrului. Prinţul avea două armate din miliţiile deseiene ca forţe de rezervă, gata să ofere sprijin acolo unde trebuia.

În timp ce prinţul stătea cu Soshir şi Vroan pe un deal, în lumina amurgului, nemulţumirea *xidantzului* cu privire la aranjamente deveni evidentă.

— Cu ce nu eşti de acord, Maestre Soshir?

— Poziţia nu va rezista.

Linel Vroan, înalt şi arogant, pufni cu dezgust.

— Câmpiile Tsengui au văzut multe bătălii. Prinţul a

poziţionat trupele noastre pe panta pârâului care curge în centru. L-am îndiguit pe malul estic, pentru a inunda terenul de lângă povârniş. Dublă protecţie pentru flancul nostru. De asemenea, ne permite să ne concentrăm forţele aici, lângă drum, pentru a bloca trecerea.

Soshir îl privi pe prinţ.

— Amplasamentul trupelor tale este impecabil. Transformarea marginii câmpului de luptă într-o mlaştină este o idee la fel de bună. Dacă ai lupta cu o forţă convenţională, duşmanul s-ar gândi de două ori înainte de a se pune cu voi. *Kwajiinii* nu o vor face. Vă vor străpunge liniile.

Dezgustul umplu cuvintele lui Vroan.

— Să nu crezi că oamenii noştri-s nişte laşi, doar pentru că trupele *tale* s-au risipit şi-au pierdut Tsatol Deraelkun.

Soshir îşi focaliză încet atenţia spre nobilul nalenyrian.

— Presupui multe lucruri, domnul meu. Eşti un prost. Crezi că Tsatol Deraelkun era invulnerabilă. Pierderea ei presupune eşecul trupelor care o apărau.

Vroan îşi miji ochii.

— Negi că exact asta s-a întâmplat? Ai înfrânt o forţă de două ori cât cea care a spulberat cetatea. Cum altcumva să interpretezi ceea ce s-a întâmplat?

Pyrust ridică mâna lui înjumătăţită.

— Cred, Conte Vroan, că Maestrul Soshir vrea ca noi să reflectăm asupra posibilităţii că duşmanul cu care ne confruntăm a fost capabil să realizeze cu o armată şi jumătate ceea ce nu s-a mai înfăptuit până acum. La urma urmelor, acestea sunt nişte circumstanţe extraordinare.

Vroan râse.

— Da, cârtiţe de luptă şi maimuţe gigantice, aruncătoare de pietre. Creaturi coşmareşti pentru a justifica laşitatea.

Soshir arătă în depărtare, spre flancul drept.

— Dacă asta crezi, Conte Vroan, atunci ar trebui să-ţi deplasezi trupele. Forţele viriniene, care s-au retras de la Tsatol Deraelkun, sunt cele care-ţi apără flancul.

— Nu am nevoie de ele, se zborşi Vroan. Lasă-le să plece spre nord, împreună cu Contele Derael şi prinţişorul. Se

pot ascunde cu toţii prin Moriande.

Unde, fără îndoială, ai fi tu fericit, Conte Vroan, unde l-ai înlocui pe Prinţul Cyron.

Pyrust întinse mâna.

— Te rog, domnule, calmează-te. Maestre Soshir, bănuiesc că înţelegi nemulţumirea lui Vroan. Noi speram să ne masăm forţele în Tsatol Deraelkun, pentru a opri invazia. În loc de asta, ne-am întâlnit cu iscoadele tale, ne-am oprit aici şi-am profitat cât am putut de mult de situaţie. Istoric vorbind, asta a fost o poziţie bună.

— N-am să contrazic acest punct de vedere, Înălţimea Ta. Doar atât că, *istoriceşte,* nimeni nu s-a mai confruntat, vreodată, cu o asemenea forţă. Soshir clătină din cap. Ar trebui să retragi grosul trupelor înapoi în Moriande.

— Şi să cedez jumătate din ţară? Vroan îşi depărtă braţele. Nu putem abandona în mâinile lor atât teritoriu.

Soshir îi ignoră protestele.

— Îi vei obliga să asedieze cetatea şi să-şi întindă, până la limită, liniile de aprovizionare. Poţi menţine trupe în teritoriu pentru atacarea acestora. Asedierea unui oraş precum Moriande va necesita o armată incredibilă, şi chiar dacă ar reuşi s-o adune, vor trebui s-o şi hrănească. Îi poţi face să sângereze. Poţi năvăli în Erumvirine. Îi poţi obliga să se concentreze în altă parte. Nelesquin se va plictisi de războiul lui când lucrurile vor începe să treneze.

Pyrust se încruntă.

— Chiar crezi că Prinţul Nelesquin – *Prinţul* Nelesquin – s-a întors din mormânt ca să-şi conducă trupele lui de *kwajiini?*

— L-am văzut cu ochii mei. Am vorbit cu el. Da, Conte Vroan, poţi să râzi de mine dacă vrei. N-am să te provoc la duel, din moment ce această armată are nevoie de trupele tale. Dar am să mă rog ca Grija să nu te ia la el, pentru că am să-ţi cer mai târziu socoteală pentru jignirile tale.

Vroan rânji.

— Carnea ta va fi mult mai lesne de frăgezit decât orgoliul tău.

— Nu, aici confunzi motivaţiile mele cu ale tale, domnul

meu. Soshir arătă spre sud. Nu-mi pasă ce părere ai despre mine sau trupele mele. Am vărsat destul sânge, pentru bine sau pentru rău, aşa că părerea ta nu are nicio importanţă. Ceea ce mă enervează este prostia uluitoare care te face să crezi că-ţi cunoşti suficient de bine duşmanul, câmpul de bătălie şi istoria pentru a hotărî că acesta-i locul în care vei ieşi victorios. Spui că bătăliile de pe aceste câmpii au adus izbânda forţelor naleniene, însă nu te întrebi *cine* a luptat, de fapt, acolo. Acum o sută douăzeci de ani, *eu* am fost aici şi-am luptat să apăr Nalenyrul. Înainte de Urgie, am fost din nou aici, ca şi Nelesquin. Am luptat împreună şi-am repurtat o mare victorie. Cunosc acest câmp de bătălie mai bine ca tine, la fel şi el. Tot aşa cum a urzit un plan pentru capturarea cetăţii Tsatol Deraelkun, are un plan şi pentru înfrângerea unei armate aici.

Pyrust îşi mângâie bărbia cu ciotul lui de mână.

— Ce crezi că este?

— Aş minţi dacă ţi-aş spune că ştiu. Vino.

Soshir se întoarse şi intră în cortul care-i servea lui Pyrust drept centru de comandă. Se îndreptă spre masa pe care fusese întinsă o hartă a Nalenyrului. Bătu cu degetul pe poziţia lor actuală.

— Ştie că aici va fi aşteptat de o armată. Are noimă. Aşadar, trimite o forţă aici care îţi va ataca trupele. S-ar putea să nu treacă prea repede munţii, pentru că liniile tale de aprovizionare sunt la fel întinse până la limită ca şi ale lui.

Soshir arătă spre munţii care flancau defileul prin care trecea Drumul Imperial.

— Mai există şi alte trecători prin munţi. Sunt mici şi risipite. În mod normal, să-ţi strecori trupele prin ele ar fi o idee proastă, pentru că joncţiunea lor cu o forţă mai amplă este dificilă. Însă Nelesquin are creaturi zburătoare care pot purta mai mulţi oameni o dată. Le poate folosi pentru a coordona deplasările trupelor.

Pyrust dădu din cap.

— Vrei să spui că-şi poate infiltra unităţile de-a lungul

întregii graniţe? Crezi că le va folosi pentru a ne întrerupe liniile de aprovizionare?

— Nu ştiu. Mă gândesc că aversiunea lui pentru tuneluri ar împiedica utilizarea a orice altceva în afara cârtiţelor lui gigantice. Dar poate că şi-a învăţat lecţia.

— Poate că nu-i Nelesquin.

Capul lui Soshir zvâcni, răsucindu-se.

— Dacă asta-i adevărat, Conte Vroan, atunci avem o problemă chiar şi mai mare. Înţelegi, dacă *este* Nelesquin, atunci ştim că încearcă să consolideze imperiul. Dacă nu-i el, ci doar cineva care se preface a fi el, care a dobândit, cumva, puterea de a crea *kwajiini,* atunci nu avem nicio idee asupra motivaţiei lui. După cum ne putem da seama, trupele lui au măcelărit tot în jumătatea estică din Erumvirine. Deţine o poziţie acolo. S-ar putea să fi colonizat teritoriul şi de acolo aduce trupe noi.

Pyrust clătină din cap.

— I-ar trebui cel puţin cincisprezece ani ca să obţină o nouă recoltă de războinici. Mai degrabă douăzeci.

— Nădăjduiesc că ai dreptate, dar, de fapt, nu avem nicio idee despre câte trupe are în dispozitiv. *Vhangxii* lui sunt nişte animale, însă au sfârtecat dintre oameni la fel de mulţi pe câţi am făcut-o şi noi pe câmpul de bătălie. Iar *kwajiinii,* luptători la fel de feroce pe cât am văzut eu vreodată. Soshir privi spre Vroan. Cel mai bine ar fi să nu faci niciun fel de comentarii despre experienţa mea. Sunt un *jaecaiserr,* iar săbiile *kwajiin* m-au tăiat nu o dată.

Vroan îşi muşcă buza de jos şi nu zise nimic.

Pyrust îşi trecu un deget peste hartă.

— Dacă şi-a strecurat trupele prin munţi, le-ar putea folosi ca să ne hărţuiască liniile. Dacă aş fi în locul lui, aş încerca să trec peste ele cu o forţă mai puternică şi-aş lansa atacuri pe la hotarele de vest ale nalenienilor, până în Ixun.

— Nu te contrazic, însă atunci ştim mult mai multe despre politica naleniană decât e de presupus că ştie el. Soshir îşi încrucişă braţele. Nici nu te-aş învinovăţi, Conte Vroan, dacă te-ai întoarce în Ixun ca să-ţi păzeşti casa.

Bărbatul zvelt îşi ridică bărbia.

— Dacă Nalenyrul cade, Ixunul îi va împărtăşi soarta. Bătălia se va decide aici.

Soshir clătină din cap.

— Tot nu mă asculţi. Nelesquin ştie cum să lupte aici. S-ar putea să nu ţi se pară aşa, însă este o capcană. Te retragi, îl loveşti din flancuri. Îi ataci liniile de aprovizionare. Trimiţi trupele în Erumvirine.

Pyrust asculta. Insistenţa lui Soshir sublinia înţelepciunea vorbelor sale. Se confruntau cu un duşman pe care nu-l cunoşteau, care ar putea avea trupe mai bune, mii şi mii. Să ocupi o poziţie şi să adopţi o strategie înaintea atâtor necunoscute era prostie.

— Înţelege ceva, Maestre Soshir. Evaluarea făcută de tine duşmanului s-ar putea să fie corectă, şi pun asta pe seama experienţei dumitale doar în Erumvirine, nu şi pe trecutul relaţiilor cu Prinţul Nelesquin. Îmi voi împărţi chiar şi una dintre forţele mele de rezervă, divizând-o în regimente pe care le voi trimite în est şi-n vest pentru a găsi orice trupe a trimis Nelesquin prin munţi. Astea fiind spuse, simt că trebuie să opun rezistenţă aici. S-ar putea să ai dreptate când spui că Nelesquin cunoaşte acest loc, dar amândoi ştim că nu există niciun loc mai bun de aici şi până-n Moriande pentru a te împotrivi unei armate.

Xidantzu dădu din cap, ezitant.

— Nu încape nicio îndoială că aşa este.

— Astfel, mă aflu între ghimpii unei dileme. Dacă acţionez pe baza celor spuse de tine, şi se dovedeşte că ai păcătuit prin prudenţă, retragerea ar putea distruge întregul Nalenyr. În vreme ce Moriande, fără nicio îndoială, poate rezista o vreme acestei armate. Dacă suntem împotmoliţi acolo, Nelesquin s-ar putea strecura dincolo de noi şi ar putea captura Helosunde şi Deseirionul, pentru a se întoarce apoi spre Moriande.

— Dacă-ţi împrăştie forţele aici, o să facă asta oricum.

— Da, însă atunci va avea mai puţine efective cu care s-o facă. Pyrust ridică din umeri. Desigur, mai există şi o altă problemă.

— Care?
— Împărăteasa Cyrsa mi-a poruncit să-l opresc pe Nelesquin aici.
Soshir clipi.
— Atunci, coroana imperială de pe flamurile unităţilor n-a fost pusă doar ca să-l irite pe Nelesquin? S-a *întors* Împărăteasa?
Pyrust dădu solemn din cap.
— S-a întors.
Soshir privi spre clapa de la intrarea în cort.
— N-am văzut niciuna dintre trupele care au aşteptat-o în Ixyll.
— Nu ştiu dacă aceste trupe sunt un mit sau nu. Prinţul îşi frecă maxilarul cu ciotul mâinii. N-a pomenit nimic despre ele.
Xidantzu se încruntă.
— Am avut un învăţăcel care a străbătut Ixyllul pentru a o trezi. A reuşit?
Pyrust dădu din cap.
— Nu ştiu. Împărăteasa părăsise de mult sanctuarul. A stat acolo eoni la rând, aşteptând şi privind şi punând la punct propria sa reţea de informaţii. În mod sigur ştiai cine este: Doamna de Jais şi Jad.
Soshir clipi neîncrezător.
— Nu se poate aşa ceva.
Vroan clătină din cap.
— O confirm. Am întâlnit-o înainte de a pleca din Moriande. Era Doamna de Jais şi Jad. Prima mea nevastă i-a fost, cândva, novice.
Soshir se frecă cu palma pe frunte.
— Cum de n-am văzut asta? Era Paryssa.
Vroan dădu uşor din cap.
— I-ai spus Paryssa, după numele florii?
Soshir ridică privirea, cu o expresie deschisă şi fără fereală.
— După un parfum preferat de ea înainte de a deveni Împărăteasă. Când, ulterior, am făcut cunoştinţă cu Doamna de Jais şi Jad, obişnuia să ardă esenţă de parrysa.

Aşa i-am dat numele. O parte din mine s-ar putea să-şi fi amintit, dar…

Reacţia omului la aceste veşti îl fascina pe Pyrust, în primul rând pentru că dezvăluia o latură surprinzătoare a lui. Dacă era să dai crezare zvonurilor din tabără, Virisken Soshir avea un suflet de fier într-o platoşă de oţel şi se pricepea suficient de bine la luptă ca să-şi păstreze armura neatinsă.

Şi totuşi, la menţionarea unei femei, s-a muiat brusc. Să fie asta iubire? Pyrust se gândi în treacăt la soţia lui, Jasai, căutând o reacţie similară. Cu siguranţă, simţise ceva pentru ea. Mândrie. Speranţa pentru pruncul pe care-l purta. Ar fi putut chiar numi ceea ce simţea *dragoste,* însă ardea înlăuntrul său mult mai firavă decât în Soshir.

— Acum e în Moriande. M-a împiedicat să-l omor pe Cyron.

— Şi ţi-a poruncit să vii aici pentru a-i nimici duşmanul. Soshir dădu din cap. Nu cumva, ea…?

— Fără îndoială că ar fi transmis dispoziţii şi pentru tine, dacă ar fi ştiut că eşti aici. Pyrust ridică din umeri. Mai degrabă te crede în Ixyll, împreună cu învăţăcelul tău.

— Desigur. Ai dreptate, dădu Soshir din cap. N-ai putea să-ţi pui solul să ducă un mesaj din partea mea?

Prinţul încuviinţă cu un semn din cap.

— Un mesager pleacă în zori. Răspunsul ar putea veni chiar în ziua următoare.

— Mulţumesc, Alteţă.

Pyrust îşi plecă fruntea.

— Desigur, trupele tale sunt binevenite aici. Bănuiesc că sunt nerăbdătoare să ucidă şi mai mulţi dintre *kwajiini.*

— Pe cât de mulţi vor putea, Alteţă. Soshir îşi miji ochii. Acesta nu-i un loc unde aş alege să mor, dar pentru a ucide este potrivit.

17
A 32-a zi, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Jaidanxan (Cel de-al Nouălea Cer)

Jorim îi dărui lui Tsiwen un zâmbet pe cât de curajos era el în stare să şi-l facă.

— Aşa va fi cel mai bine, surioară. Mulţumesc pentru că l-ai convins pe Grija.

Ea-i întoarse o privire întunecată.

— Asta te va readuce pe tărâmul muritorilor, însă nu stabileşte şi modul în care te vei descurca atunci cu sora ta. Ce-ai să faci?

El începu să păşească de-a lungul balconului, în sus şi-n jos, bucurându-se să simtă răceala pietrei. Nu conta că era o iluzie.

— Nu ştiu. S-ar putea ca Nirati să poată fi convinsă să intre de bunăvoie în Lumea Morţilor, pentru a salva realitatea.

Tsiwen se încruntă.

— Asta ar rezolva problemele imediate, însă îl va lăsa pe Grija cu alta. Un muritor în Lumea Morţilor – cineva în forma sa fizică intactă – înseamnă necazuri.

Jorim înălţă o sprânceană.

— S-a mai întâmplat aşa ceva înainte?

— De mai multe ori. Eroi de-ai oamenilor, încercând să-i elibereze pe cei dragi din ghearele fratelui nostru. În general, l-au forţat pe Grija să cedeze, ori l-au păcălit, iar el a eliberat sufletul în cauză.

Jorim se opri şi se întoarse spre ea.

— L-a înfrânt pe Grija un muritor?

— Asta s-a petrecut destul de frecvent, până când am ascuns porţile spre Lumea Morţilor. Fratele nostru a acceptat stăpânirea asupra morţilor pentru că e greu de crezut că morţii l-ar putea prosti sau copleşi prin forţa

fizică.

— Dar un muritor?

Zeiţa Înţelepciunii zâmbi.

— Viaţa pieritoare este ea însăşi o forţă. Muritorii se vor ruga adesea ţie sau mie, pentru ajutor divin, dar ai văzut şi tu cât de repede trece vremea acolo. Cam pe când aş remarca eu vreo implorare fierbinte, momentul în care aş putea interveni a trecut de mult. Şi totuşi, cumva, aceşti muritori reuşesc să găsească o soluţie, ori să-şi afle curajul din ei înşişi. Ni-l atribuie nouă şi ne aduc mulţumiri şi laude, dar noi n-am făcut nimic pentru ei. Dacă şi-ar cunoaşte puterile, ar putea lansa o campanie pentru răsturnarea noastră, la fel cum şi noi l-am doborât pe tatăl nostru.

Jorim se frecă cu palma pe falcă.

— Sugerezi că viaţa însăşi este magică?

— Nu-i nicio sugestie. Aşa stau lucrurile. Naşterea unui copil este o creaţie la fel de mare ca facerea unei lumi. Meşterirea unui arc sau izbutirea unei lovituri de sabie, toate acestea sunt creaţii. Zâmbetul lui Tsiwen se lăţi. Fiecare act de creaţie, indiferent cât de amplu sau cât de mic, modifică realitatea. Consecinţele unei schimbări sunt imposibil de calculat, fapt care face ca poziţia noastră să fie una cât se poate de precară. Odată ce cineva decide că zeii nu există, s-ar putea ca, de fapt, să încetăm a mai fi.

Zeul-dragon dădu încet din cap.

— Cei care creează în loc să distrugă se obişnuiesc cu extinderea realităţii. Vine şi vremea când accesul lor la ea se extinde şi el. Dobândesc controlul asupra ei.

— Adevărat, însă prea mulţi se consideră limitaţi. Tu şi fratele tău s-ar putea să vă fi întrebat cum ar fi să devii un cartograf Mistic, însă asta ar fi ca şi cum ai studia o ceaşcă cu apă când eşti scufundat într-un ocean.

— Aşadar, dezvoltarea unui talent este un mijloc prin care aduci sfârşitul, nu sfârşitul însuşi?

— Nu şi dacă eşti capabil să-l duci dincolo de limite. Tsiwen se apropie de el şi-l cuprinse într-o îmbrăţişare. Fratele nostru vine să te despoaie de tot ce iubesc. Îmi

amintesc prea bine durerea de data trecută, aşa că n-am să rămân.

Jorim îşi înclină capul şi-o sărută pe frunte.

— Aşteaptă-mă pe *Lupul Furtunii.* S-ar putea să am nevoie de ajutor ca să navighez până în Anturasixan.

— Voi fi încântată să te sprijin.

Într-o clipă, se micşoră, luând forma unui liliac. Bătu din greu din aripi şi-i dădu ocol de două ori, înainte de a intra în picaj, din palatul lui ceresc spre tărâmul de jos, al muritorilor.

Jorim o privi cum se duce şi, când se răsuci, se trezi faţă-n faţă cu Grija. Ceva părea altfel la el. Arăta mai puţin fricos, mai înţepat, însă diferenţa era subtilă şi-l nelinişte pe Jorim.

— Ne-am înţeles sau nu, frate, că voi rămâne în trupul meu fizic, pentru o durată normală de viaţă, după care mă voi întoarce aici?

Zeul Morţii dădu solemn din cap.

— Ne-am înţeles, frate. N-am să te înşel cu anii, deşi ştiu că ai intenţia de a-i risipi în frivolităţi cu femeia din răsărit.

— Pari aproape gelos.

— Pentru plăcerile cărnii? Niciodată. Mult prea trecătoare. Grija-şi deschise braţele. Începem?

— Te rog.

Jorim îl lăsă pe fratele său să i-o ia înainte pe treptele late de fildeş, conducându-l spre un dormitor.

— Am căzut de acord că esenţa mea va rămâne aici, până mă întorc, nu?

— Am jurat, deja, că nu vor exista niciun fel de vicleşuguri.

— Mi-ar plăcea să-mi amintesc că ai făcut acest legământ şi ultima dată.

Jorim se întinse pe pat şi se transformă până găsi o poziţie confortabilă. Ştia că nu trebuia să facă asta, din moment ce disconfortul său era tot o iluzie, însă transformările erau ceva ce făcuse ca Jorim.

— Sunt gata.

— Bine.

Grija ridică un deget şi din el crescu o gheară lungă. Lumina licărea pe marginile ei.

— Moartea înseamnă schimbare. Acum voi îndepărta tot ce nu ţine de Jorim Anturasi.

— Nu-mi voi aminti nimic din cum a fost să fiu zeu?

— S-ar putea să păstrezi unele amintiri, însă ele vor păli treptat. Odată ce-ţi voi reteza esenţa divină, vei fi dezlegat. Acea parte a sufletului tău, modelată în vremea în care ai avut această identitate, va reveni la forma sa fizică.

— Forma *mea* fizică, vrei să spui.

— Carne, piele şi oase, da, oasele tale. Privirea lui Grija se înăspri. Pot să încep?

Jorim dădu din cap şi închise ochii. Se strădui să topească toate iluziile. Percepţiile sale fizice dispărură, senzaţia de căldură şi răceală, lumina. Aceste lucruri încă mai existau, însă nu însemnau nimic pentru el. Se scufundă într-un neant întunecat, apoi pe dinaintea ochilor săi dansă un caleidoscop de imagini. Una era un dragon, alta un Fennych. Se văzu pe sine ca Jorim, şi din nou ca Tetcomehoa şi ca primul Împărat, Taichun. Toate imaginile pluteau în jur, legate prin firişoare eterice.

Apoi, o gheară le mătură pe toate, întrerupându-i legătura cu dragonul. Îl fulgeră o durere cum nu mai simţise nicicând. O parte din el îşi aduse aminte că era o iluzie, însă chiar şi această informaţie se risipea. O parte importantă din esenţa lui se tot micşora, pierzându-se în neant.

Gheara execută un alt circuit şi Jorim urlă. Putea simţi cum gâtul i se sfâşia în bucăţi, pe când Taichun dispăru. Şi mai multă durere, topită şi umflându-se, îl izbi în plin pe când Tetcomehoa pieri. Sângele-i ardea precum un acid. Trupul i se cutremura.

Întruparea sa de muritor, ţeapănă şi rece, îl trăgea înlăuntrul ei.

Gheara lui Grija săpă prin esenţa lui iar şi iar. Fiecare fibră se rupea cu zbârnâitul unui tendon retezat. Lumina explodă pe dinaintea ochilor lui Jorim. Panica se insinuă în el. Nu mai ştia cine este, ce este. Nu se mai recunoştea pe

sine însuşi.

Acea parte din el care era zeu dispăruse.

Iar trupul său îl acceptă din nou. Spasmele-l răvăşeau şi-i îndoiră spatele. Mâinile i se zbăteau. Substanţa se sfâşie. Braţele îi fluturau, picioarele loveau, apoi ateriză dur pe o suprafaţă solidă. Pe dinaintea ochilor săi erupseră scântei când se lovi cu capul. Se chinuia să respire şi, în cele din urmă, izbuti să ia o gură zdravănă de aer.

Se rostogoli într-o parte şi tuşi. Trase de pânza aşezată pe faţa sa. Se sfâşie, eliberându-l. Inspiră din nou, iar un aer fierbinte-i umplu plămânii. Tuşi cu putere, eruptiv, simţind gust de pucioasă. Apoi sesiză fierbinţeala pietrei şi-şi aminti că trupul său fusese conservat într-un butoi cu ulei. Fâşiile de pânză care-l ţineau nemişcat încă mai musteau de el, însă nu mai era nicio urmă de butoi.

Din spatele lui se auzi un vaiet stins.

— Oh, nu, ce-ai făcut?

Jorim se întoarse şi se ridică în capul oaselor.

— Cine? Grija?

Zeul Morţii arăta aidoma unei potăi flămânde. O zgardă neagră şi groasă îi încingea gâtul, iar de la ea porneau două lanţuri negre care se întindeau la infinit. Lanţurile-l îl apăsau la pământ, ţinându-i capul jos.

— Ce-ai făcut?

— Ceea ce m-ai ajutat tu să fac. Jorim smulse resturile de pânză care-i legau picioarele. M-am reîntors în trupul meu.

— Nu, nu, nu, să nu-mi spui că ai făcut-o. Ţi-am spus să n-o faci.

— N-ai intervenit în niciun fel. Jorim se aplecă asupra lui şi ridică pumnul. Ai fost de acord să mă reîntorc.

Grija bătu în retragere.

— Acela n-am fost *eu.* Nessagafel îmi luase locul.

— Poftim? Cum e posibil aşa ceva?

Grija se tângui ca un copil orfan.

Jorim aproape că-l pocni. Se lăsă într-un genunchi şi ridică lanţurile. Nu păreau deloc grele, însă Grija de-abia dacă se putea mişca.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.
— A fost numai greşeala ta, a ta şi a celorlalţi.
Grija îşi strâmbă buza înapoi cu un mârâit, însă fără forţă şi fără să reprezinte o ameninţare.
— V-aţi bătut cu toţii joc de mine. Mai rău decât atât, m-aţi sfidat. V-am pedepsit, însă nu v-a păsat. Ceilalţi au râs de mine pentru asta. N-am putut tolera aşa ceva, ştii, n-am mai putut. Nimeni nu m-a admirat. Nicio poezie nu m-a slăvit. Niciun cântec nu m-a preamărit. Tot ce-am obţinut a fost frica. Nu poţi trăi din frică, Wentoki, nu se poate.
Jorim scutură lanţurile şi Grija scânci.
— Trebuie să ştiu ce-ai făcut.
Zeul Morţii privea prin el.
— Mi l-aţi dat cu toţii pe Nessagafel şi-a dormit aici. M-aţi ajutat să-l leg, iar odată ce-a plecat aţi preferat să vă duceţi după el, să deveniţi muritori, să trăiţi cum a trăit el. Ceilalţi v-au privit, i-au privit pe Oameni, s-au distrat cu bufoneriile lor, dar am putut şi eu? Nu. Tot ce-am primit au fost sufletele urlând, după ce muriseră. Morţii nu sunt paşnici. Nu îi supun la cazne de nevoie. Ca să-l torturez pe vreunul, tot ce trebuie să fac este să-l prind într-o sferă reflectată, ca să-şi poată vedea eşecurile care i-au marcat viaţa. Apoi, în cele din urmă, le dau drumul, ca să poată trăi din nou. Dacă reuşesc, atunci îşi duc traiul cu voi, în paradis. Dacă dau greş, sunt ai mei, din nou. Ochii lui Grija se focusară. Dar ştii cine nu urlă sau se plânge? Nessagafel. A cunoscut pacea, aşa că o fur aici, în cel de-al Nouălea Iad, pe cea rezervată pentru el şi numai pentru el. Stau aici, mă scald în pacea lui, şi-atunci începe să-mi vorbească. Îi răspund. Zicea că am procedat greşit ucigându-l. Nu avea de gând să nimicească totul. N-avea de gând să ne distrugă, oricum, nu pe toţi. Doar pe unii. Chado şi Quun. Ei l-au omorât. L-am convins că noi n-avem nicio vină, frate, tu şi cu mine. Ne-ar fi fost bine.
Jorim simţi minciunile, dar nu mai conta. Căutase să-şi reintre în trup, ca să poată deschide drumul spre Anturasixan şi să-l închidă pe Nessagafel pentru totdeauna. Grija se opusese acestui plan, ştiind că Wentoki

va insista asupra lui. Orice plănuise Grija dăduse greş, iar Jorim trebuia să afle ce intenţionase fratele său.

— Vrei să mă închizi din nou în forma mea muritoare, nu? De ce?

— Nu, n-am avut această intenţie.

Jorim aruncă lanţurile. Greutatea lor îl sugrumă pe Grija şi-l obligă să se culce la pământ.

— Nu mă minţi. Ai vrut să devin muritor din nou. De ce?

Grija-şi dezveli colţii.

— Îmi trebuia esenţa ta. Aveam nevoie de forţă.

— Atunci, tărăşenia cu pricina cu Nirati a fost o minciună?

— Da, o înşelătorie, iar tu ai căzut în capcană. Şi Tsiwen. Nu-i chiar atât de înţeleaptă, nu?

Jorim sări pe lanţuri, izbindu-l, din nou, pe Grija cu faţa de pământ.

Zeul Morţii îşi ridică botul, sânge negru curgându-i din nas.

— Cu esenţa ta, frate, l-aş fi putut controla pe tatăl nostru. Ar fi putut să nimicească unele lucruri şi să le refacă pe altele. Aş fi devenit primul între zei. Şi-atunci v-aţi fi temut de mine.

— La ce i-ar trebui lui Nessagafel esenţa mea?

Grija râse ca un smintit.

— Ai ajutat la închiderea lui aici. Esenţa ta este cheia pentru lanţurile lui. Cu ajutorul ei şi-ar recăpăta libertatea. Ca s-o obţină, m-a înlocuit.

— Însă n-a prea fost ca tine.

Fusese ceva nelalocul său cu Grija.

— Nu şi-a rânjit fasolea, nu i-a fost frică.

— Eu nu-mi rânjesc fasolea.

Jorim mârâi, iar Grija se făcu mic.

— Dacă tatăl nostru te-ar putea înlocui, de ce n-a făcut asta până acum?

— Avea planuri, frate, şi au ajuns să se îndeplinească. N-a fost niciodată suficient de puternic încât să-ţi poată smulge esenţa. I-ai dat-o de bunăvoie.

Chiar i-am dat-o? Amintirile sale ca zeitate nu dispăreau.

Simţind schimbările din Grija, nu se agăţase prea tare de ele?

Grija îl studie mai cu atenţie.

— Eşti mai mult decât un muritor, nu-i aşa?

Jorim privi spre trupul său. Nu arăta niciun semn de putrezire ori urme ale traumelor suferite de el înaintea morţii.

— Nu sunt sigur ce sunt. Nu un zeu. Poate un făcător de vrăji, asta dacă nu cumva Nessagafel m-a vindecat. Dar de ce-ar face aşa ceva?

Zeul cel laş scheună.

— Din motivele lui îngrozitoare.

Jorim se ridică.

— Ai spus că ne aflăm în cel de-al Nouălea Iad. Wangaxan?

— Da, şi nu-i cale de scăpare.

— Ha!

Jorim privi în jur. În afară de fratele său nu mai era nimic.

— Nessagafel a scăpat. Dacă el poate face asta, pot şi eu.

— Vei fi nevoit să te mai gândeşti la asta, Jorim Anturasi.

Nessagafel se materializă ca Viruk.

— În fond, acest loc a fost creat pentru încarcerarea zeilor. Ce şanse ar avea un muritor să scape de-aici? Mai ales când n-am nicio intenţie de a te lăsa s-o faci?

18
A 33-a zi, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Cu toate că în ciotul braţului simţea o mâncărime îngrozitoare, Prinţul Cyron nu avea vreme să se scarpine. Îl mânca de la o vreme încoace, dar nu-l prea luase în seamă… fapt care-l surprindea. Cu mai puţin de o lună înainte, felul în care acest braţ îi sorbea viaţa devenise centrul existenţei sale.

Rana nevindecată a fost o metaforă pentru lume. Invazia dinspre sud, invazia dinspre nord, dispariţia lui Qiro Anturasi şi rebeliunea provinciilor sale din vest îl sfâşiaseră. Îi abătuseră atenţia, îl făcuseră incapabil de altceva decât de capitulare. Fusese la fel de mort ca şi carnea pe care viermii i-o devoraseră din rană.

Dar acum… Cyron râse în timp ce un ministru de rang inferior îi întinse un vraf de hârtii cu cifrele exacte privind inventarul de săgeţi, arcuri şi corzi pentru arcuri din cele nouă armurării din Moriande. Dispunea de mii de arcuri şi sute de mii de săgeţi, însă de mai puţin de două mii de corzi.

Ridică hârtiile în mâna dreaptă.

— Ce este mai probabil să se rupă? Un arc sau coarda lui? Ce poate fi mai rău, un arc ud sau o coardă umedă?

Funcţionarii şi miniştrii de rang inferior rămaseră gheboşaţi asupra meselor lor, dând din cap, în semn că-i auziseră întrebările. Se obişnuiseră cu astfel de izbucniri, însă, prima oară, fuseseră cu totul tulburaţi de ele. Niciunul nu îndrăznise să răspundă.

Însă circumstanţele se schimbaseră.

Un funcţionar se întoarse spre el.

— Corzi, Alteţă. De câte avem nevoie?

— Două de fiecare arc.

— Voi da dispoziţie pentru trei, Alteţă, şi ne vom mulţumi cu două şi jumătate.

Cyron îi făcu omului un semn scurt din cap. Funcţionarul scrise o dispoziţie, iar un mesager – purtând o eşarfă lată, de un roşu-deschis, în jurul taliei – i-o luă şi părăsi în grabă ceea ce fusese odată sala de audienţe private a lui Cyron. El va duce dispoziţia în altă încăpere din Turnul Dragonului, unde va fi multiplicată şi distribuită fiecărui atelier de arcuri din oraş şi mai departe. Îi vor vinde tot ce aveau şi vor produce mai multe, repede.

Cyron puse pe masă inventarul arcurilor şi un alt funcţionar îl luă de acolo pentru a fi sortat şi completat pentru recuperare imediată. Totuşi, alţi funcţionari vor căuta printre dosare, citind totul, notând anomaliile şi asemănările, iar acestea-i vor fi aduse la cunoştinţă. El va lua o decizie rapidă, vor fi scrise alte dispoziţii şi rapoarte, iar procesul se va relua.

Aparatul birocratic îl urâse pe Cyron de la început. O parte din el era o rămăşiţă din cel de dinainte, însă numirea operată de el pentru funcţia de Mare Ministru Imperial înrăutăţise lucrurile. Le agravase. În loc să transmită ordinele prin intermediul lui Pelut Vniel şi al altor mari miniştri, Cyron ceruse un personal format din funcţionari mărunţi. Voia femei şi bărbaţi care încă nu deveniseră cu totul îndatoraţi superiorilor lor. Astfel încât ridicase în rang mulţi dintre funcţionarii care încă nu fuseseră recunoscuţi formal de miniştrii lor. Cyron i-a catapultat înaintea altora, oameni care se spetiseră de mult mai multă vreme.

Treizeci de funcţionari umpleau camera; omologii lor erau împrăştiaţi în alte şase încăperi de prin castel. Când un proiect necesita mai multe resurse decât cele imediat disponibile, un amploaiat pleca să rezolve problema, iar un altul îi lua locul. În vreme ce aşteptau să fie chemaţi în Prima Încăpere, ceilalţi se ocupau de procesul de revizuire.

Asta i-a pus în cap întregul aparat birocratic. Înainte,

acesta acţionase ca un filtru. Distila informaţiile, în aşa fel încât prinţul afla numai ceea ce credea birocraţia că se cuvenea să ştie. Miniştrii manipulau informaţiile, ascunzându-le de colegii lor şi de superiori. Pentru că informaţia însemna putere, nu circula nestingherită.

Cyron clătină din cap. Birocraţia menţinuse ineficienţa prin sugrumarea forţei creative a celor care lucrau în sistem. Inovaţia murea pe la baricadele de pe drum. Problemele erau sechestrate şi îngropate, pentru ca asupra ministrului responsabil de găsirea unei soluţii să nu se reverse niciun fel de ruşine. Asta permitea ca problemele să stea la dospit, chiar şi cele mai simple.

Cyron extinsese distribuţia de informaţii şi încurajase găsirea de soluţii. Cu fiecare aspect adus la cunoştinţa sa, el cerea analize şi soluţii. Înainte, aparatul birocratic ar fi luat decizii de capul său, însă Cyron se delecta cu ideea de a avea opţiuni. Dacă alegea să le ignore, atunci aşa rămânea; dar avea sute de oameni ocupaţi cu găsirea unor soluţii la care el nu s-ar fi gândit niciodată.

Pelut Vniel a încercat să-l oprească pe Cyron. Prinţul obţinuse tot ce-şi dorise, chiar mai mult. Miniştrii l-au îngropat sub o avalanşă de informaţii. Îi parveneau de-a valma, confuze – mormanul se ruga să fie rezolvat de miniştri. Vniel îi permitea, cu mărinimie, lui Cyron să ia câţi funcţionari avea nevoie – în special din aceia fără experienţă – pentru a sorta informaţiile.

Cyron întorsese însă lucrurile în favoarea sa. Începuse prin a elabora planuri pe baza informaţiilor primite, apoi le trimisese miniştrilor pentru a-şi da cu părerea. Nu se grăbeau deloc să revină asupra problemelor, însă el anticipase şi asta. Acţiona fără a le mai aştepta sfaturile, făcând modificări atunci când răspundeau, dar, de cele mai multe ori, mergea mai departe cu planurile lui. Când miniştrii protestau că le ignorase răspunsul, el sublinia că replica lor întârziată era în acord cu acţiunile sale.

Atunci se răfuia cu ei, îngropându-i în rapoarte, cereri şi dispoziţii pentru alte acţiuni. Acei miniştri care se plânseseră că nu le dădea nimic substanţial de lucru

fuseseră recompensaţi cu îndatoriri grele. Dacă reuşeau să realizeze ceva solid, continua să-i folosească. Dacă nu, îi reducea la tăcere cu măguliri şi-i marginaliza.

Ce păcat că prostia nu-i mortală. Birocraţia practicase stupiditatea într-o manieră calculată să păgubească naţiunea. În primul rând, neglijau să se ocupe de *întreţinere.* Armurăriile erau un prim exemplu. Cel dintâi inventar indicase că existau de două ori mai multe săgeţi, însă nu se făcuse nicio numărătoare propriu-zisă; numărul fusese obţinut prin adăugarea cifrelor din arhive, unele dintre ele provenind de la începuturile Imperiului. Armele distribuite în momente de criză nu erau numărate la ieşirea din depozite şi puţine se mai întorceau la locul lor. Drept urmare, un prinţ putea examina socotelile şi să se simtă destul de liniştit în ceea ce privea pregătirea ţării.

Însă când se arătau duşmanii, se putea confrunta cu necazuri serioase.

Asta acţiona în favoarea aparatului birocratic, iar Cyron înţelesese acest lucru. Un prinţ la locul său promova stabilitatea. Un prinţ agresiv ar putea lua în considerare plecarea la luptă, însă ambiţiile sale ar fi compromise dacă ieşeau la iveală adevăratele cifre. Birocraţii îi vor promite arme şi chiar le vor procura; însă omologii lor din alte ţări se vor pregăti atunci şi ei de război. Va surveni un impas, iar stabilitatea ar fi fost păstrată.

Prinţul nu se îndoia că mai erau şi alte binefaceri de pe urma birocraţiei. Atunci când săgeţile trebuiau să fie produse rapid, preţurile creşteau. Producătorii de arcuri, doritori să aibă parte de contractul guvernamental, îi răsplăteau bucuroşi pe miniştri pentru că-i favorizau. La fel se întâmpla şi cu cei plătiţi să transporte săgeţile şi cu cei în ale căror depozite erau păstrate. Pierderile inerente din sistem îi puteau îmbogăţi uşor pe birocraţi, aşa că nu prea existau motive să vrea cineva să-l schimbe.

Şi după toate astea, avea şi alţi funcţionari care ieşeau să verifice dacă peşcheşurile erau plătite. Aceia care-i deconspirau pe oficialii corupţi primeau recompense, iar oficialii erau penalizaţi. Cyron nu nutrea nicio iluzie că va

reuşi să elimine corupţia – voia doar s-o facă mai puţin profitabilă.

Era prea devreme să-şi dea seama dacă eforturile sale vor fi răsplătite. Miniştrii importanţi se plângeau ca pişcaţi. Majoritatea se temeau de pedepse mari dacă corupţia lor din trecut iar fi ieşit la iveală. Deşi sosiseră şi rapoarte referitoare la asta, Cyron nu acţionase în niciun fel. Totuşi, nu promisese că *nu* va lua măsuri; avea să pună mâna pe bâtă atunci când va fi necesar.

Şi va fi. Singurul ministru nepătat de corupţie era Pelut Vniel. Desigur, zvonurile abundau. Tentativa de asasinat, care-l costase pe Cyron jumătate de braţ, *trebuie* că fusese aprobată de Vniel. Contele Nerot Scior fusese identificat drept omul din umbră în complot, şi se părea că existau puţine îndoieli că plata asasinului provenea din chimirul *lui.* Bărbatul fugise din Moriande, în ţinuturile apusene, însă n-ar fi îndrăznit niciodată să încerce să uzurpe Tronul Dragonului, dacă nu ar fi încheiat o anumită înţelegere cu Marele Ministru.

Până acum tot ce făcuse Cyron împotriva lui Vniel fusese asaltul acela generalizat împotriva aparatului birocratic: deja apăruseră fisuri, pe măsură ce miniştrii, unul câte unul, începeau să colaboreze cu prinţul. Copiile tuturor misivelor inundau cabinetul lui Vniel, însă transcrierile neoficiale ale consultărilor nu ajungeau acolo. Cyron presupunea că simpla aflare a existenţei acestor consultări l-ar irita pe Vniel. Cu puţin noroc, setea lui Vniel pentru cunoaştere îi va distrage atenţia, astfel împiedicându-l să provoace probleme.

Un mesager se înclină în faţa prinţului.

— Alteţă, Împărăteasa a sugerat că într-o oră ar putea fi pregătită să vă audă raportul privind pregătirile pentru atac.

— Spune-i că voi veni în cel mai scurt timp la ea.

Prinţul dădu din cap, apoi aruncă o privire spre raza de lumină solară care pătrundea prin intrândul de deasupra rezervaţiei lui de animale. Cădea pe spatele a doi funcţionari, aceştia punând jos penele în acelaşi moment.

Bărbatul îi dădu femeii un teanc de hârtii, iar ea le îndoi la jumătate. Se ridică şi i le prezentă lui Cyron.

— Ultimele rapoarte, Alteţă, inclusiv lista de materiale aflate în drum spre sud, precum şi gradul de pregătire a trupelor concentrate aici, în Moriande.

Nu luă foile împăturite de la ea.

— Vei veni cu mine, ministre Tamirsai. Vei ţine documentele, ca să le pot consulta.

— După cum doriţi, Alteţă.

Femeia zâmbi. Desigur, era o mare onoare să fie prezentată Împărătesei. Cyron îi răsplătea regulat pe funcţionari pentru munca lor de calitate, luându-i ca să ducă documente Împărătesei. Tamirsai lucra repede şi merita din plin să fie recompensată.

De asemenea, Tamirsai fusese instruită şi de Doamna de Jais şi Jad, însă niciunul dintre colegii ei nu ştia asta. Acţiona ca ochii şi urechile Împărătesei, ca una dintre multele agente dintr-un cadru despre care Cyron ştia foarte puţin, probabil mult mai puţin decât credea el. Deşi informaţiile pe care le avea ea asupră-i erau de mare importanţă pentru Împărăteasă, cunoştinţele despre orice fel de viclenii în rândul personalului lui Cyron ar fi fost şi mai şi.

— Prea bine, să mergem. Cyron o aşteptă să treacă înaintea lui. Ne vom întoarce cât de repede posibil, fără îndoială, cu noi ordine. Voi avea nevoie de cifrele pentru grânele depozitate şi un inventar al fântânilor până mă întorc. Lucraţi bine şi voi vă veţi bucura, în curând, de favoruri din partea Împărătesei.

19
A 34-a zi, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Câmpiile Tsengui, Nalenyr

Am înfruntat plin de curaj deschiderea băierilor cerului şi ploaia care turna.

Apa s-a scurs pe câmpul de bătălie, întinzând smârcurile. Norii au venit, întunecaţi şi ameninţători, ascunzând munţii virinieni. Ei i-au făcut şi pe zburătorii lui Nelesquin să se ţină aproape de sol. Prinţul Pyrust porunci să se pună strajă, şi, în afară de evoluţiile razante pe deasupra mlaştinilor a liliecilor iadului, sau de câte-o săgeată rătăcită, trasă dinspre aripi, n-au mai făcut nimic.

Întinderea smârcurilor ne-a făcut să ne schimbăm formaţiunea de luptă. Contele Vroan se folosi de ocazie ca să iniţieze o realiniere a poziţiilor noastre. Una dintre miliţiile deseiene s-a mutat în flancul stâng, pentru a asigura dispozitivul dinspre mlaştină. Următorii au fost Şoimii Deseieni, care s-au plasat în centru, dar trupele naleni s-au deplasat la dreapta. Westronii lui Vroan încă mai menţineau flancul drept, dar liniile noastre se mutaseră de pe axa est-vest spre o poziţie din nord-est-sud-vest. De fapt, asta plasa trupele lui Vroan cel mai aproape de duşmani, dar cursul de apă continua să-i asigure flancul.

Vroan a cerut, iar Pyrust a fost de acord, ca jumătate din armata mea de *xidantzu* şi trupele viriniene să fie retrase într-o poziţie de rezervă. Combaterea logicii sale era ceva dificil. Noua poziţie făcea ca trupele naleniene să se susţină reciproc pe dreapta, iar cele deseiene să se susţină unele pe altele pe stânga. Din moment ce nalenii şi deseienii se amestecau în centru, Pyrust îi putea comanda în mod direct. Regimentele din cadrul armatelor fuseseră alternate, astfel încât trupele naleni şi deseiene se

suprapuneau în centru.

Efectivele lui Nelesquin îşi făcuseră apariţia în ordine şi s-au aliniat într-o formaţiune mult mai strânsă decât a noastră. Noi dispuneam de patruzeci şi patru de mii de oameni, dintre care şapte mii erau în rezervă. *Kwajiinii* erau cel mult jumătate. Aduseseră cu ei o parte dintre monştrii pe care i-am văzut la Tsatol Deraelkun. Apariţia lor i-a şocat pe toţi cei din trupele noastre, însă felul în care li se afundau picioarele în mocirlă ne-a uns la suflet. În vreme ce maimuţele cu cap de ciocan – Dunos a decis că trebuia să li se spună *xonarchi,* însemnând „creieri bolnavi” – ar fi putut să azvârle cu bolovani în liniile noastre, proiectilele lor mai degrabă vor rămâne înfipte în pământ decât să ricoşeze prin formaţie.

În ajunul bătăliei, Prinţul Pyrust m-a invitat în cortul său. Ne-am aşezat sub un umbrar. Ploaia răpăia din greu pe pânza cortului şi picura prin două cusături. Niciunul dintre noi nu era în armură, dar aveam săbiile. Am considerat un semn de respect că îmi permisese s-o păstrez pe a mea.

Pyrust studie liniile duşmanului.

— Nu au cavalerie.

— În noroi, nici n-ar fi foarte eficientă.

— De asta am s-o ţin pe a mea departe de mocirlă.

Am dat din cap.

— Bună idee. Nelesquin şi-a rupt colţii în luptele cu bandiţii şi piraţii. Nu şi-a dezvoltat niciodată vreo aptitudine la folosirea cavaleriei. Pe când deprindeam tacticile de cavalerie, el se dedicase magiei.

— Dar oare comandantul lui nu vede avantajele cavaleriei?

Pyrust arătă spre un pavilion mare, peste câmpul de bătălie din faţa noastră.

— Presupun că nu-i acolo, Nelesquin ăsta al tău. Nu luptă sub flamura cozii de tigru.

— Nu. Am ridicat din umeri. Cred că s-a întors la Kelewan. Deja a căutat să afle rezultatul bătăliei în pietrele lui de ghicit, primite de la Viruki.

Prinţul ridică o sprânceană.

— Crede în astfel de oracole?

— Este o fandoseală pe care a adoptat-o ceva mai târziu. Obişnuia să spună că pietrele nu l-au lăsat niciodată de izbelişte, însă invazia turasyndiană nu s-a soldat cu rezultate prea bune pentru el.

— Să sperăm că-l vor dezamăgi şi aici.

Pyrust îşi ridică bărbia.

— L-ai văzut luptând pe generalul lui?

— Nu. Bătălia de la Tsatol Deraelkun a dezvăluit puţin despre cum va lupta aici.

— Dar îţi menţii părerea că ar trebui să ne retragem, să ne dispersăm şi să-i tăiem?

— Da. Mi-am mijit ochii. De asta ai acceptat sugestia lui Vroan, ca trupele mele să fie trecute în spate? Îţi închipui că am să-mi retrag forţele prea curând?

— Dacă aş fi crezut asta, te-aş fi trimis în Moriande acum câteva zile. Pyrust îşi încleştă mâinile la spate. Am convingerea că vom lupta cât putem de bine, însă asta nu garantează victoria. Nu ştiu cum îşi va conduce bătălia acest general. Cu toate că tu şi oamenii tăi m-aţi ajutat să-mi fac o părere, asta nu înseamnă că n-am putea pierde.

Îşi ridică privirea spre flamura imperială, care se legăna în bătaia vântului.

— N-a existat prinţ, de la crearea Celor Nouă, care să nu fi visat să lupte sub o flamură imperială. Ei, poate că Cyron o fi excepţia, dar cu siguranţă că nu şi eu. Când am sosit în Moriande, am fost cât pe ce să-l omor pe Cyron, dar mi-a cerut ceva care m-a intrigat. Mi-a cerut să nu distrug mai mult decât aş putea reconstrui. Am considerat imperiul ca pe o entitate politică, însă el îl vede prin prisma vieţii oamenilor.

Pyrust privi în jos, cu o umbră de zâmbet pe faţă, în mod sigur amintindu-şi, limpede, vorbele lui Cyron.

— Duşmanul meu de moarte mi-a dat acea viziune, iar acum este responsabilitatea mea. Voi lupta aici pentru că este de datoria mea să fac asta. M-aş dezice de responsabilitatea mea dacă nu m-aş gândi la ce s-ar

întâmpla dacă aş fi înfrânt.

L-am privit cu atenţie.

— Ai de gând să-mi ceri să-mi retrag oamenii şi să nu-i pun să lupte?

S-a întors şi m-a împuns cu jumătatea de mână în coşul pieptului.

— Ceea ce-am să-ţi cer este să urmezi ordinele, ordinele *mele,* indiferent care sunt acestea. Contele Vroan n-o va face. Le va respecta până va descoperi o cale de a se acoperi de glorie, apoi, ordinele mele n-au decât să se ducă pe pustii. Voi avea grijă să aibă gloria sa.

— Post-mortem.

— Asta e cel mai bine. Pyrust şi-a ridicat mâna ciungă. Mă pricep bine la războaie. Dacă totul va deveni lipsit de speranţă, voi avea nevoie de tine ca să organizezi o retragere ordonată. Dacă eşuăm aici, *kwajiinii* vor ajunge la Moriande fără să întâmpine nicio rezistenţă. Dacă ne zdrobesc forţele, atunci pentru apărarea din Moriande va fi necesară o conducere înţeleaptă.

— Poate că, atunci, ar trebui să schimbăm locurile, Alteţă.

— Nu. Oamenii mei vor lupta pentru tine, însă pentru mine *vor lupta mereu.* E o diferenţă care va însemna mult mâine.

I-am făcut o plecăciune adâncă.

— Mă voi supune ordinelor tale, Alteţă.

— Mulţumesc. Şi, curând, vom râde la curtea Împărătesei de prudenţa mea.

— Mai bine s-o facem în Oraşul Ilustrat. Vom bea, împreună, vin dintr-o cupă făcută din scăfârlia lui Nelesquin.

Pyrust zâmbi.

— Aşa vom face, Maestre Soshir, aşa vom face.

Nimeni de sub comanda mea n-a apreciat înţelegerea la care am ajuns, dar le înţelegeam simţămintele. Căpitanul Lumel şi Virine voiau răzbunare pentru naţiunea lor. Ai mei *xidantzu* trăiau ca să-i apere pe alţii prin priceperea

lor la mânuirea armelor. Ţinerea lor în rezervă le rănea sufletul. Le-am reamintit că rezervele câştigau bătăliile, iar acest lucru i-a mai potolit întru câtva.

Dimineaţa se arăta întunecată şi rece. Ploaia se transformase într-o burniţă îngheţată. Norii au rămas jos, aşa că aripile de piele nu s-au avântat prea sus pe cer. Arcaşii urcaţi pe ele au provocat pagube neînsemnate, dar nici arcaşii noştri n-au fost foarte eficienţi, în afară de unul. Penxir Aerant, un arcaş *xidantzu* şi o matahală de om, care folosea un arc mai mare decât mine, a lansat o săgeată spre una din aripile din piele, aflată în retragere. Săgeata şi-a lovit ţinta după o traiectorie cu boltă. A trecut prin spatele celui care conducea şi gâtul jivinei. Vârful lat al săgeţii trebuie că a retezat un nerv. Aripa dreaptă s-a zbătut spasmodic şi s-a strâns. Liliacul iadului s-a prăbuşit, azvârlindu-i pe cei doisprezece arcaşi *kwajiin* pe care-i purta. Miliţia deseiană a trimis câteva valuri de săgeţi asupra supravieţuitorilor, ucigând jumătate dintre ei.

Ai noştri au luat asta drept o mare victorie. Eu am considerat-o ca pe o sărbătorire prematură. Cu toate că erau loviţi de săgeţi, ceilalţi *kwajiini* s-au strecurat singuri prin mlaştini. Cel puţin unul dintre ei şi-a smuls săgeata din picior şi şi-a reluat locul în rândurile atacatorilor.

Într-un război, obiectivul este nimicirea celor cu care te confrunţi. Un duşman care nu se lasă răpus cu uşurinţă este unul de temut. Formaţiunile de *kwajiini* erau pline de astfel de oameni, fiecare purtând săbii şi suliţe lungi şi scuturi împletite din răchită, acoperite cu pânză. Însemnele de clan se întindeau pe scuturi. Războinicii se adunaseră într-o formaţiune strânsă, astfel încât grupul lor s-a transformat într-un zid înţesat cu suliţe.

Comandantul *kwajiin* îşi împărţise efectivele în trei, fiecare secţiune opunându-se uneia dintre cele trei aripi ale trupelor noastre. A îngăduit goluri între aripile sale, însă le-a umplut cu jivinele lui. *Xomarchii* au adus bolovani în linia întâi şi i-au azvârlit în mlaştina noastră. Prima dată ne-a pufnit râsul, apoi ne-am dat seama că bestiile puteau înainta printre ei şi îi puteau arunca din nou.

N-am văzut niciunul dintre păianjenii cu lână ori căţărătorii pe ziduri, însă folosirea lor pe un astfel de teren deschis ar fi fost discutabilă. De asemenea, n-am văzut niciuna dintre broaştele zburătoare, care scuipau otravă, utilizate cu un oarecare succes în asediul de la Kelewan. N-am văzut niciun *vhangxi,* iar asta era la fel de bine. Acei oameni-broscoi aveau atâţia dinţi în gură că l-ar fi făcut şi pe un rechin s-o ia la goană.

Strategia lui Pyrust era destul de simplă: să-i facă pe *kwajiini* să plătească cu sânge pentru fiecare palmă de pământ. Forţându-i să mărşăluiască printr-un sol noroios şi să atace pe deal în sus, aveau să înregistreze pierderi grele. Dacă Pyrust şi-ar putea aduce şi cavaleria în scenă, pentru a-l încercui pe duşman şi a-l flanca din dreapta, întreaga formaţiune s-ar putea prăbuşi. Aceasta părea cea mai viabilă strategie, şi m-aş fi aşteptat să funcţioneze, dacă n-ar fi existat un mic detaliu.

Ranai Ameryne l-a văzut şi-a atras atenţia asupra lui.

— Nu aşa s-au desfăşurat *kwajiinii* la Kelewan sau când i-au nimicit pe Urşii de Fier.

— Şi-au schimbat strategia. Concentraţi în acest fel, mai mult ca sigur că vor trece prin infanteria noastră. Noi avem o formaţiune mai răsfirată, aşa că ne putem folosi săbiile.

— Dar o asemenea formaţie strânsă va fi mai greu de şarjat cu caii.

Arătă spre mlaştină.

— Până la amiază, acolo va fi un lac de sânge.

Mai jos de noi, Pyrust ieşi din cortul său. Ridică mâna dreaptă şi, cu un zvâcnet, a deschis un evantai alb. Mai departe, prin rândurile trupelor, au început să bată tobele. Arcaşii au alergat în faţă, prin poziţia infanteriei, şi-au potrivit săgeţile şi le-au lansat. Cu toate că niciunul dintre ei nu avea îndemânarea lui Penxir Aerant, proiectilele au căzut cu boltă în formaţiunea duşmanului. Ultimul rând şi-a ridicat scuturile, alcătuind un acoperiş. Săgeţile s-au izbit, zbârnâind, de scuturi. În vreo două locuri au căzut oameni, însă rândurile s-au strâns la loc, destul de repede.

În cealaltă parte, generalul *kwajiin* a ieşit din cortul său şi a urcat în spatele unuia dintre animalele lui de tracţiune, cu gât lung. Spatele jivinei era destul de lat cât să ducă întregul cort al comandantului, însă el stătea acolo, singur, pe o mică platformă. Vizitiul a pus creatura să înainteze. Deşi ne aflam atât de departe, tot puteam auzi zgomotul umed provocat de picioarele sale la ieşirea din noroi.

În timp ce jivina înainta, *kwajiinii* au executat o manevră complexă. Ambele aripi s-au contractat, închizând spaţiile libere. Apoi, s-au răsucit spre spatele frontului şi au mărşăluit înapoi la unison. Formaţiunea lor s-a transformat dintr-o linie curbată într-un triunghi, deschis în partea cea mai îndepărtată, grupând cele mai mari dintre creaturi la mijloc. Odată ce şi-au ocupat poziţiile, s-au orientat din nou spre exterior, aranjându-şi scuturile şi suliţele.

Pentru ca miliţia lui Pyrust să poată ataca, trebuia să înainteze până la smârcuri. Trupele lui Vroan aveau o cale de apropiere mult mai lesnicioasă, pe un teren mai solid, dar tot trebuiau să treacă printr-un vad pentru a traversa râul umflat.

Odată ce *kwajiinii* şi-au ocupat poziţia, au luat-o spre noi. M-a surprins precizia lor. Vârfurile suliţelor nu tremurau. Unităţile din flancuri ţineau pasul, chiar dacă mărşăluiau lateral. Avântându-se la marginile mlaştinii, asta i-a încetinit; înaintau ca o unitate, cu *xonarchii* şi animalele de tracţiune în mijlocul lor.

Pyrust şi-a înlocuit evantaiul alb cu unul roşu. Ritmul tobelor s-a schimbat. Săgeţile noastre au umplut văzduhul. *Kwajiinii* au căzut, iar sângele lor s-a scurs în mlaştină, dar nu suficient după gustul meu. Cavaleria a început să manevreze în liniile noastre, cu trei regimente ieşind din centru şi începând să învăluie flancul din dreapta.

Cavaleria avea să ocolească în aşa fel încât să ajungă în spatele forţelor *kwajiin.* Îi vor lovi din spate, obligându-i să fugă spre mlaştină sau în săbiile noastre. Ţinând cont de numărul nostru mai mare şi de poziţia noastră, era vorba de o strategie fără cusur. Dacă aş fi fost în locul lui Pyrust, s-ar fi putut să dau aceleaşi ordine.

În vreme ce cavaleria bubuia prin jur, cu manevrele lor de învăluire, Vroan îşi împinse aripa în faţă. Se deplasau în alt ritm decât celelalte trupe naleni, care încă mai aşteptau ordinul de înaintare. Asta a creat un interval liber. Pyrust a lansat un semnal cu un evantai şi jumătate din rezervele miliţiei sale au galopat să acopere breşa.

Pe partea stângă, cealaltă unitate din miliţia sa a auzit tobele şi-a imitat întocmai înaintarea lui Vroan. S-au mişcat puţin mai în dezordine, dar nu chiar dezastruos. Însă Pyrust le-a observat eroarea şi le-a cerut să se oprească. Conducătorul lor a strigat ordine, iar trupele şi-au îndreptat rândurile.

Arcaşii au tras din nou, de data asta ochind. Rândul din faţă al *kwajiinilor* s-a prăbuşit la pământ precum iarba cosită. Suliţele lor căzuseră, dar rândul următor i-a înlocuit. *Kwajiinii* continuau să vină, cu suliţele ameninţătoare şi, în cele din urmă, ne-au lovit primul rând de trupe.

Xonarchii aruncau pietre, care loveau cu o forţă incredibilă. O clipă vedeai pe câte unul aflat într-un loc, iar în clipa următoare, picioarele i se zbăteau sub un bolovan năclăit de sânge. Alţii se retrăgeau, însângeraţi, cu braţele rupte şi coastele zdrobite. Dacă pământul ar fi fost uscat, bolovanii s-ar fi rostogolit şi mai departe, dar chiar şi-aşa era cumplit.

Cavaleria s-a regrupat pe celălalt mal al râului, şi-a coborât suliţele şi s-a pregătit să şarjeze. Creatura care-l căra pe generalul *kwajiin* a slobozit un urlet. Prima dată m-am gândit că asta ar fi putut să însemne panică, din cauza reacţiei imediate a *kwajiinilor.* Pentru un moment, s-a instalat haosul, apoi duşmanul a efectuat o manevră de o precizie şi eleganţă pe care nu le-aş fi crezut niciodată posibile la vreo paradă, darămite în miezul unei bătălii.

Cu asemenea trupe, lumea s-ar putea să-ţi aparţină, Nelesquin.

Ultimele trei rânduri din urma fiecărei aripi au alergat spre sud, spre spatele formaţiunii, închizând, practic, careul. Şi-au orientat, imediat, suliţele în exterior. Chiar

înainte să-şi înceapă şarja, cavaleria se confrunta cu o formaţiune în pătrat, fără nicio deschidere pentru atac.

Pyrust a dat din nou un semnal şi tobele au bubuit. Şoimii lui s-au împins înainte şi aripa naleni a fost nevoită să se pună în mişcare. Oamenii lui Vroan s-au grăbit înainte, aşa că trupele noastre au împresurat laturile dinspre nord şi dinspre vest ale careului. Presiunea soldaţilor a stopat înaintarea duşmanului. Suliţele i-au ucis pe câţiva dintre oamenii noştri, însă am pătruns în liniile lor şi-am început să ne croim drum printre scuturi.

Greutatea forţei noastre s-a dovedit a fi prea mare. Pentru că-şi sacrificase o treime din adâncime pentru a-şi întări spatele, aripa de vest a *kwajiinilor* a început să se curbeze. Cavaleria a aşteptat ca aripa să cedeze sau să le sară în ajutor *kwajiinii* dinspre est. Prevăzând asta, Pyrust şi-a agitat evantaiul şi miliţia din flancul stâng a năvălit înainte.

Acesta a fost momentul în care planul *kwajiinilor* ni s-a dezvăluit. Mlaştina fierbea de mişcare. Capete şi umeri s-au ivit din adâncimile lichide, ridicându-se precum bulbucii. Sute de *vhangxi* – mii – au străbătut apa mică şi au atacat.

Voiam să cred că *vhangxii* aşteptaseră în străfundurile mlaştinii în tot acest timp, iar noi, cumva, nu i-am observat. Trebuia să cred că am fi putut preveni dezastrul. Voiam să cred că exista o şansă, indiferent cât de firavă, ca noi să fi putut ieşi victorioşi în acea zi. Însă, cu fiecare clipă care trecea, îngrozitoarea realitate a bătăliei se contura tot mai bine.

Cred că vorbele lui Ranai au fost profetice. Cred că *vhangxii* au fost răspândiţi în apă ca ouă sau mormoloci. Au rămas acolo până când sângele a curs. Au crescut rapid – cu o viteză mărită, cumva, prin vrăjile lui Nelesquin – iar această hoardă, proaspăt ieşită din găoace, a început să se înfrupte din oamenii miliţiei.

Vhanxii au erupt în mijlocul miliţiei noastre. Au ţâşnit din apă, smulgând picioare şi braţe. Tăiau cu ghearele, sfâşiind feţe, apoi au înşfăcat armele celor căzuţi. Nu s-au

oprit nicio clipă din atacul care ne-a zdrobit flancul stâng.

Numai idioţii şi generalii stâlpi de tavernă ar fi dat vina pe miliţie pentru străpungere. Nu erau decât nişte recruţi care mărşăluiseră aproape şapte sute douăzeci şi patru de kilometri, în decurs de mai puţin de-o lună. Nu fuseseră instruiţi cu adevărat. Raţiile de-abia dacă le ajungeau ca să supravieţuiască. Unii din rândurile din spate nu aveau nici măcar arme, iar *vhangxii* erau mult mai bine pregătiţi la recuperări decât ei.

Formaţiunea miliţiei s-a rupt. *Vhangxii* i-au lovit din flanc, iar *xonarchii* au azvârlit bolovani spre locul unde miliţia se unea cu Şoimii. Moartea pândea de fiecare parte a formaţiunii lor, aşa că singura lor salvare era în spatele frontului. Cei prea înceţi au fost călcaţi în picioare sau măcelăriţi. Bărbaţii care fugeau au frământat mlaştina, transformând-o într-o spumă noroioasă.

Au murit mult prea mulţi acolo.

Kwajiinii s-au năpustit înainte, în breşa creată, şi-au lovit flancul Şoimilor Desei. Războinicii lui Pyrust s-au retras, dar s-au oprit şi-au respins primul atac. *Kwajiinii* au presat puternic, forţându-i pe Şoimi să cedeze teren. Deseinii au menţinut linia, fiecare dintre ei ştiind că, odată ce *vhangxii* aveau să iasă din mlaştină, vor fi copleşiţi.

Singura lor şansă de supravieţuire a venit odată cu întăririle. Din păcate, miliţia pusă pe fugă s-a îndreptat drept spre efectivele în rezervă. Trupele în retragere le-au contaminat pe celelalte cu panica lor. Rândurile rezervelor s-au evaporat. Şi-au aruncat armele şi-au fugit spre nord, spre Moriande. După felul în care o făceau, am dedus că unii dintre ei nu se vor mai opri decât după ce vor fi ajuns iar în Felarati.

Dacă ar fi fost pe malul nostru al râului, cavaleria ar fi putut opri înaintarea *kwajiinilor.* Dar cum nu se aflau pe poziţie, ci departe de noi, n-au putut face nimic. Avantajul pe care sperau să-l exploateze nu s-a materializat niciodată.

Evantaiele s-au agitat, iar eu am aşteptat să descifrez ordinele de atac. N-a venit niciunul. Tobele au bătut

retragerea. Şoimii şi Dragonii Naleni s-au retras, însă Ixuniţii lui Vroan n-au mai reuşit să se desprindă de duşmani. *Kwajiinii* i-au împins în breşă. Cavaleria şi-a făcut apariţia şi-a încercat s-o închidă, însă nici ei, nici cele câteva regimente de miliţie din aripa aceea n-au mai putut împiedica înaintarea *kwajiinilor.*

Trupele naleni, presate din greu, au fost următoarele care au cedat şi-au luat-o la goană. *Kwajiinii* i-au copleşit pe westroni. Cum Ixuniţii au abandonat lupta, *kwajiinii* au continuat să înainteze şi, încet, i-au înconjurat pe Şoimii Desei.

Ultima dată când l-am văzut, Pyrust îşi trăsese sabia din teacă. A agitat-o spre mine – semnalul să plec – apoi a încălecat şi a galopat ca să fie cu trupele sale.

Ranai a avut dreptate. Înainte să vină amiaza, mlaştina devenise un lac de sânge. Prea mult din el aparţinuse trupelor care ar fi putut salva Moriande.

20
Ziua a 2-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dealurile Zyarat, Helosunde

Keles se aplecă înainte şi tuşi pe cât de încet putea. Şederea lui în temniţa umedă din Vallitsi nu-i făcuse bine deloc. În cele două zile de după salvarea sa, vânătăile sale trecuseră de la un violet puternic la un maroniu mai stins, tivit cu un galben bolnav. Arsurile i se transformaseră în cruste, dar rănile rămăseseră roşietice, în pofida tuturor cataplasmelor pe care le pusese pe ele. Cel mai rău era că plămânii i se inflamaseră, iar coastele-l dureau de la tuşit.

Nu conta că era înconjurat de plante care puteau produce un ceai capabil să-i aline suferinţele; refugiaţii aveau foarte puţin timp la dispoziţie ca să se odihnească, şi nicio şansă să facă un foc ca să fiarbă apă. Reuşi să mestece câteva frunze şi rădăcini şi să le adune în interiorul obrazului. Gustul amar îi trimise furnicături în tot corpul. Reuşi să-şi stăpânească setea, dar numai când se gândea la mâncare i se revolta stomacul.

Salvarea Prinţului Eiran înfuriase Consiliul de Miniştri. Au trimis imediat mesageri în toate părţile pentru a aduna câte trupe era posibil pentru a-i urmări pe Eiran şi pe sora lui. Cu toate că existau şi acei elosundieni mai mult decât încântaţi să sfideze Consiliul şi să dea ajutor refugiaţilor, trupa era prea numeroasă ca să poată fi ascunsă de cineva. Faptul că mai bine de jumătate dintre ei purtau blazoane deseiene şi aveau aspectul unor veterani căliţi în lupte i-a îndepărtat pe mulţi simpatizanţi.

Cu toate că Prinţul Eiran pretindea că nu intenţionase niciodată să ajungă la coastele Mării Întunecate, miniştrii au tăiat foarte repede această cale de scăpare. Asta i-a făcut pe refugiaţi să se întoarcă spre sud-est, în foarte împădurita regiune a Dealurilor Zyarat, unde copilăriseră

Eiran şi Jasai.

Fericirea lui Jasai de a fi din nou acasă a făcut să pălească primejdia urmăririi lor. Călătorea aproape de Keles, ignorând avertismentul potrivit căruia o femeie însărcinată trebuia să stea departe de magie. Povesti legende populare, bogate în tradiţiile locale. Pentru prima dată în decursul îndelungatei lor asocieri, era cu adevărat fericită.

Asta nu era o surpriză. Îl reîntâlnise pe fratele ei, după ce crezuse că-i mort. Consiliul, lucrând în acord cu Prinţul Pyrust, ordonase executarea lui, însă dăduseră această însărcinare cuiva care îl simpatiza pe Eiran. Fratele lui Jasai a decis că dispariţia ar fi o cale potrivită pentru a câştiga timp ca să descifreze peisajul politic. Adunase deja o mică trupă de loialişti când auzise de capturarea lui Jasai, şi se hotărâse s-o salveze.

Prinţul mergea călare în stânga lui Keles.

— Soarele va apune în curând. Vom găsi un loc de popas, apoi vom continua.

Keles se uită spre sud.

— Mi se pare mie, ori Munţii Helos par să fie mai departe?

— Este o iluzie datorată luminii, Keles.

Jasai îl strânse de braţ.

— Eiran, am putea ajunge până în Valea Rubinelor?

— Acolo aş vrea să ajung, însă nu sunt sigur că vom putea. Trebuie s-o tăiem din nou spre vest. Rekarafi şi Tyressa au plecat ca iscoade înainte, dar nu cred că această cale va fi liberă.

Keles tuşi din nou.

— Aş fi vrut să mă simt mai bine. Dacă m-aş putea concentra, v-aş putea spune unde se află duşmanii noştri.

Eiran râse, iar drumul îi conduse într-o mică vale, de forma unui ceaun.

— Nu te teme, Maestre Cartograf, cunoaştem această regiune destul de bine. Obişnuiam să mânăm vitele prin Valea Rubinelor în drumul nostru spre păşunile de pe dealuri. Abruptă, însă există apă bună; acolo am putea ţine

pe loc o întreagă armată.

Jasai pufni.

— Întotdeauna ai visat să ţii în loc o armată acolo, dar singurii invadatori n-au fost decât vitele noastre.

— Cred că o vale a rubinelor ar fi invadată constant.

— Nu, Keles, tu te gândeşti la un loc în care magia scăpată de sub control preschimbă florile în rubine. Dar aici nu suntem în Ixyll.

Prinţul rânji.

— Ai uitat, surioară, de poveştile răspândite despre anul în care toate florile roşii aveau rubine în loc de petale, rubine adevărate.

— Asta este o prostie şi o ştii şi tu foarte bine.

Jasai scutură din cap.

— Oamenii povestesc cum, în acel an, florile au ieşit cu nestemate. Norodul a alergat în vale, au zdrobit plantele în picioare, s-au călcat unii pe alţii. Au izbucnit încăierări şi s-au săvârşit omoruri. Apoi florile au murit, iar vitele nu au mai avut nutreţ şi au murit şi ele.

Aruncă o privire exasperată spre fratele ei.

— Este doar o poveste, să le reamintească oamenilor că toate bogăţiile din lume nu contează atunci când nu de bani ai nevoie.

— Ei bine, este un loc foarte plăcut, zâmbi Eiran.

— Sunt sigur că aşa este, îi întoarse Keles zâmbetul. Tot ce-am văzut din Helosunde este foarte frumos. Înţeleg de ce continui să lupţi pentru a-ţi recâştiga teritoriul.

— Este vorba de mai mult decât de teritoriu. Jasai arătă spre munţi. Ţinutul şi cele trăite de noi aici ne-au modelat, însă oamenii trebuie să aibă legătură cu pământul. E ca şi povestea cu valea rubinelor. Cum să înveţe copiii adevărata valoare a lucrurilor dacă nu au poveşti şi tradiţii? Un copac nu poate deveni măreţ dacă nu are în ce să-şi înfigă rădăcinile.

Keles dădu din cap.

— Dar povestea lucrează chiar dacă nu eşti de pe-aici.

— Dar cât timp, Keles? Ea clătină din cap. Ştiu că povestea este, probabil, o născocire. În cel mai bun caz

este o exagerare grosolană a vreun eveniment istoric minor. Aşa stând lucrurile, ori de câte ori mă gândesc la vale, simt sub tălpi iarba răcoroasă şi mirosul florilor, iar asta face ca totul să fie adevărat. Oricine-ţi poate povesti despre păcatul lăcomiei. Obiectiv vorbind, îl înţelegem cu toţii, însă eu *simt* pentru că pot lega legenda de un loc care există cu *adevărat.* Îşi plimbă palma pe pântec. Ce va *simţi* copilul meu? Dacă nu-i legat de nimic, poate avea ceva vreo valoare pentru el? Dacă nu cunoaşte necazurile, poate avea vreo compasiune pentru cei greu încercaţi în lupta pentru supravieţuire? Poate un bărbat, care n-a cunoscut niciodată lupta, să fie un bun general? Tu poţi fi un bun cartograf fără să fi încercat lumea?

— Nu, probabil că nu; însă a încerca nu presupune întotdeauna ceva benefic. Keles îşi îndoi spatele şi coloana îi trosni. Tyressa şi cu mine am avut cândva o discuţie. Zicea că speră ca poporul tău să poată merge mai departe şi să-şi găsească un cămin, nu doar să continue să lupte pentru acesta. Zicea că lupta pentru Helosunde este ceea ce vă defineşte pe voi toţi.

— Aş pune chezăşie că avea dreptate, pentru că fiind înrădăcinaţi aici, în Helosunde, asta i-a deformat pe unii. Ea-i aruncă o privire. Agenţii Consiliului nu te-au tratat în felul rezervat de noi pentru oaspeţi şi prieteni.

— Nu cred că eram considerat oaspete ori prieten. Keles tuşi din nou. Ieral Scoan mă vedea ca pe un *xingnadin.* Mă voia zdrobit. Nu cred că-i diferit de oricine din Cele Nouă.

— S-ar putea să ai dreptate aici.

— Şi punctul tău de vedere este bine argumentat, prinţesă. Keles ridică din umeri. Climatul politic din Helosunde i-a modelat pe cei care ne urmăresc acum. Consiliul s-a temut multă vreme de Prinţul Pyrust. Acum, se străduiesc să-i facă pe plac încercând să te captureze.

— Asta înseamnă că atât Jasai, cât şi Tyressa au dreptate. Prinţul dădu ferm din cap. Oamenii au nevoie de un loc unde să înflorească tradiţiile solide; şi s-ar părea că Helosunde, în starea sa actuală, nu este un asemenea tărâm. Fie că găsim altul sau refacem Helosunde, misiunea

care ne aşteaptă nu va fi una simplă.

Se părea că prinţul avea mult mai mult de povestit despre asta, însă tropotul copitelor, care se auzea pe drumul dinspre sud, îl făcu să se oprească. Tyressa trase de frâiele unui cal cu botul plin de spume, venind lângă ei.

— În faţa noastră se află o companie de cavalerie. Îi conduce Scoan.

— Cum a ajuns la sud de noi?

Jasai respinse cu un gest din mână întrebarea fratelui ei.

— Cum de-a găsit atât de mulţi cai?

— Au fost munciţi din greu şi, după cum am observat, nimeni nu avea niciun cal de rezervă. Trebuie că au mers în paralel cu noi, apoi au luat-o spre răsărit, pentru a ne tăia calea când n-am mai ajuns pe coastă. Tyressa sări din şa şi scoase o sabie. Toată lumea să intre în pădure. Îi ţinem noi pe loc, în vreme ce Keles o conduce pe Jasai spre apus.

Prinţesa clătină din cap.

— Nu. Aceşti oameni sunt istoviţi. N-o să-i las să moară acum, ca apoi să fiu capturată la vreo cinci kilometri mai încolo.

— Jasai, Rekarafi te poate scoate de-aici.

Keles privi în jur.

— Unde-i?

— Cerceta spre vest. S-ar putea să fi dat deja de ei.

Tyressa apucă frâiele calului prinţesei.

— Nu mă înfrunta, Jasai. Pleacă de-aici. Ia-l pe Keles şi pe fratele tău. Du-te.

Eiran se lăsă jos din şa şi o apucă pe Tyressa de încheietură.

— Las-o să rămână.

— Nu poţi face asta, Eiran. Ai abandonat-o o dată în Melewin. N-ai să i-o predai.

Eiran ezită, începând să priceapă vorbele Tyressei. Îşi duse o mână la gură, apoi se uită spre sora lui.

— Atunci am fost un laş. Nu-mi cunoşteam propriile limite. Acum am o percepţie mai bună asupra lor.

Prinţul trase sabia şi se îndepărtă pe drum. Tropotul

călăreţilor care se apropiau era de neconfundat. Războinicii deseieni şi cei loiali lui Eiran blocau drumul, cu Tyressa lângă prinţ. Câţiva oameni aprinseră torţele, iar umbra tremurătoare a lui Eiran se zbătea într-o parte şi-n alta a drumului.

Un războinic călare ţâşni din tunelul întunecat al pădurii. Sabia-i şuieră trasă din teacă. Călăreţul gonea năvalnic, cu lama ridicată. Fulgeră în jos. Sabia lui Eiran se înălţă, pară lovitura şi-o devie într-o parte. Călăreţul trase din greu de hăţuri, făcându-şi calul să se rotească pe loc. Copitele se afundară în pământ, dar înainte să mai poată ataca încă o dată, Tyressa se avântă spre el şi-l doborî din şa.

Bărbatul urlă. Tyressa îl reduse la tăcere cu un genunchi în faţă.

Ieral Scoan trase de frâu. Atunci oamenii lui se împrăştiară.

— V-am prins, în sfârşit.

Eiran se aşeză într-o poziţie de luptă, cu sabia ridicată până la urechea sa dreaptă.

— Nu încă.

— Vorbeşti de parcă tu ai fi fost cel care mi-a doborât omul. Nu sunt impresionat.

— Nu-mi pasă dacă te impresionez sau nu, Ieral Scoan. Singura mea preocupare este pentru adevăraţii fii din Helosunde, nu pentru o creatură menită să se supună stăpânilor săi deseieni.

— Nu eu sunt cel care se întovărăşeşte cu deseienii, Duce Eiran.

— *Prinţ* Eiran, pe merit ales pentru această funcţie de cei pe care-i serveşti. Nereuşita lor de a mă ucide nu mi-a anulat titlul. Eiran dădu din cap, în spate, spre cei din urma sa. Or fi ei martiri deseieni, dar sunt în slujba surorii mele.

Ieral râse.

— Iar ea-i o prinţesă deseiană, însărcinată cu copilul lui Pyrust.

— Dar ea-i aici, nu? O fiică a Helosundei, revenind la

casa ei pentru a naşte. Eiran îşi înălţă capul. Privi în jur, la cei care călăriseră împreună cu Scoan. Câte dintre mamele voastre au făcut o călătorie asemănătoare, ca să vă puteţi naşte la nord de aceşti munţi? Cum de le puteţi dezonora pe acele femei curajoase oprind-o pe sora mea?

Câţiva dintre călăreţi priviră ruşinaţi într-o parte.

Ieral îşi ridică o mână, ca să reducă la tăcere murmurele acelea.

— Lumea s-a schimbat, Eiran, şi-ar fi fost mai bine dacă ai fi murit decât s-o vezi. Suntem helosundieni şi suntem mai puternici în unirea noastră cu Deseiron. Prinţul vrea ca noi s-o luăm în pază pe soţia lui şi pe Anturasi.

— Aşadar, Pyrust *vă* controlează. Consiliul nici măcar nu se mai preface că ar fi helosundian. Ce v-a zis? Că urmăriţi nişte criminali? Că opriţi o invazie deseiană? N-a îndrăznit să vă spună adevărul. Niciun fiu adevărat al Helosunde nu i s-ar alătura în această acţiune murdară, dacă ar şti adevărul.

Ieral alunecă din şa şi-şi trase sabia.

— Cuvintele tale mă ofensează.

— Iar pe mine mă ofensează acţiunile tale.

— Prea bine, atunci vom rezolva asta aici şi acum, asta dacă doreşti ca sora ta să te vadă murind. Sunt spadasin din *Serrianul* Tsuxai. Am rangul opt.

Eiran strânse mai bine sabia.

— Nu am urmat nicio şcoală de spadasini.

— Atunci de ce faci asta?

— Pentru că am să lupt eu în locul lui. Tyressa înaintă. Sunt o Keru.

— Keru? Nu mi-e teamă de tine.

Ieral îi făcu semn s-o ia înainte.

— Dacă doreşti o suliţă, am să-ţi dau una.

Eiran o apucă de umăr pe mătuşa sa.

— N-o să-mi iei locul.

Prinţesa îşi îmboldi calul, trecând dincolo de ei.

— Şi niciunul dintre voi nu va trebuie să mă apere. Cu capul sus, Jasai se opri lângă lefegiul miniştrilor. Care-i preţul pentru libera trecere a însoţitorilor mei? Ei nu

înseamnă nimic pentru tine. Eu sunt premiul cel mare.

Ieral ridică din umeri.

— În schimbul tău, Deseienii se pot întoarce acasă. Anturasi şi Keru vin cu noi. Acesta-i singurul târg care se poate face.

— Şi fratele meu?

Ieral scutură din cap.

— Consiliul a poruncit să fie ucis.

— De ce?

Întrebarea-l luă pe Ieral prin surprindere.

— Nu-i treaba mea să mă îndoiesc de ordinele lor.

— Dar cunoşti răspunsul, nu? Jasai dădu din cap. Prinţul Pyrust manevrează sforile lor, iar ei le trag pe ale tale. Strânse de frâie şi calul se întoarse pe loc. Îmi retrag oferta. Nu mă predau unei marionete.

Eiran privi spre oamenii lui Ieral.

— Îi permiţi să tragă de sforile *tale?*

— Nu trag sforile, le tai.

Ieral Scoan se avântă înainte, printre umbre. Îşi ridică sabia şi împrăştie lumina ca un fulger lichid. O repezi în jos, trecând într-o mişcare circulară pe sub garda lui Eiran. Se ridică din nou, în timp ce Ieral se roti pe loc. Câinele în salt, aflat pe blazonul său, deveni tot mai încordat, apoi sabia căzu din nou într-o lovitură care tăie un smoc castaniu din părul lui Eiran.

Lovitura i-ar fi retezat capul prinţului, dacă nu s-ar fi împiedicat păşind înainte în momentul când parase în van. Cordonul robei sale, aproape tăiat peste nod, flutura spre pământ. Prinţul se repezi direct în drum. Spada îi săltă o dată, apoi se roti, trasând pe pământ dâre curbate.

O cizmă o opri.

Ieral îşi schimbă poziţia şi-şi coborî sabia spre nou-venit.

— Cine eşti?

Intrusul îşi strecură vârful cizmei sub mânerul sabiei şi-o azvârli în sus. Lumina focului sclipi pe lama care se rotea încet. O mână o înşfăcă din zbor. Biciui aerul cu ea, apoi o avântă înainte cu asemenea forţă încât lama zbârnâi.

Zâmbi.

— Aşa mai merge.

Keles rămase cu gura căscată. *Nu se poate…*

— *Xidantzu?* Ieral îşi înălţă capul. Pleacă, străine. Nu vrei să te încurci cu aşa ceva.

— Provin din *Serrianul* Foachin. Mi-am făcut ucenicia cu Moraven Tolo.

Ciras Dejote ieşi din umbra armăsarului mecanic de la marginea pădurii şi a Virukului de lângă el.

— Tocmai am văzut un om care pretinde că ar fi un *serrcai* doborând pe altul care nu-şi revendică niciun rang. Asta m-a ofensat.

— Prezenţa ta mă jigneşte pe mine. Ieral păşi înapoi, pentru a-l lăsa pe Ciras pe drum. Vino, dacă eşti atât de nerăbdător să îmbrăţişezi moartea.

— Fă un cerc.

Chiar şi la lumina firavă a torţelor, nu mai era nicio îndoială că faţa lui Ieral se golise de sânge.

— Eşti *jaecaisser?*

— N-ai trasat încă cercul?

— Dar nu-i cinstit.

Ciras îndreptă vârful sabiei spre Eiran.

— Culegi ceea ce semeni. Cercul. Acum.

Ieral îşi coborî sabia.

— Nu-l fac.

Keles sări din şa şi se lăsă într-un genunchi. Apăsă tare pământul cu palma. Acesta se văluri. Pietricelele dansau. Pietrele ţâşniră din drum şi se rostogoliră spre locul lor. Formau un cerc perfect, care-i cuprindea atât pe cei doi spadasini, cât şi pe prinţ.

Ieral îşi îndreptă sabia spre Keles.

— Iată, spadasinule, acolo-i ceea ce-ar trebui tu să omori. *Xingnadin-Jaecaixingna.*

Ciras îşi plecă fruntea.

— Mulţumesc, Keles.

Umerii spadasinului helosundian căzură pentru moment, apoi îşi ridică din nou sabia.

— Cel puţin, voi muri cu demnitate.

Ciras clătină din cap.

— Vremea pentru aşa ceva a trecut de mult.

21
A 2-a zi, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Prinţul Pyrust nu-i putea condamna pe oamenii din Oraşul Ilustrat pentru că ieşiseră pe străzi pentru a-l huidui. Carnagiul din jurul oraşului, porţile în ruină şi expresiile hăituite de pe feţele lor arătau că fuseseră învinşi. Cu toate că Virine nu avusese niciodată prea mult de a face cu armele, oamenii ei nu fuseseră inutili. Mândri dincolo de raţional, poate, dar îşi revendicau o moştenire imperială pe care şi-ar fi dorit-o oricare dintre Cele Nouă Principate.

Pyrust nu fusese niciodată popular în Erumvirine. Spionii raportaseră că prinţii şi populaţia se temeau de el. Le citea această frică în ochi, laolaltă cu mânia. *Dacă aş fi sosit ca eliberator, m-ar fi întâmpinat cu flori.*

Înainta cu greutate, împreună cu ceilalţi aflaţi sub comanda sa. Contele Vroan şi Ixuniţii săi care supravieţuiseră intraseră triumfători în oraş. Trecerea lor era marcată de flori strivite. Vroan rostise repede angajamentul de loialitate faţă de *kwajiini,* iar Ixuniţii chiar îi păziseră pe luptătorii deseieni, scutind de asta trupele lui Nelesquin.

Se pare, Cyron, că altcineva trebuie să te scape de acel trădător.

Lanţurile grele, care legau încheieturile şi gleznele lui Pyrust, zăngăneau la fiecare pas. Nu greutatea lor îl încetinea, ci scurtimea lanţului de la picioare, care-l obliga să-şi târască picioarele, aplecat şi supus.

Sunt nevoit să merg de parcă aş fi fost luat în stăpânire.

Pyrust se simţea oricum altcumva decât luat în stăpânire. Istovit, cu siguranţă, şi rănit. Trei cai muriseră sub el în bătălia aceea. Fusese doborât numai după ce i se

rupsese sabia, iar securea pe care şi-o adjudecase rămăsese atât de adânc înfiptă în pieptul unui *kwajiin,* încât n-o putuse scoate. Cu siguranţă, fusese înfrânt, dar luat în sclavie?

Nu.

— Nu mai eşti atât de ţanţoş, nu?

O femeie nebună, cu un ochi căscat mare şi cu celălalt strâns închis, se smulse din mulţime. Îi înşfăcă lanţurile şi le smuci. Saliva-i împroşca buzele în timp ce urla.

— Avem un Împărat aici! Eşti un smintit că-l înfrunţi!

Pyrust o îmbrânci din cale.

— Eşti supusă Imperiului, da? Piei din faţa mea!

Câţiva din mulţime o aclamară şi-l huiduiră pe el. Războinicii virinieni – oameni bătrâni, majoritatea – purtând cingători albastre peste robele lor, o împinseră pe femeie înapoi. Cineva aruncă un fruct stricat. Îi urmară pumni de noroi, pietre şi fecale, care se abătură asupra lui Pyrust şi a celor optzeci de războinici care erau purtaţi pe străzi.

N-au nicio idee despre ceea ce fac. Noroiul şi fecalele şi-au ratat ţintele şi s-au împrăştiat pe ziduri. Frumoasele picturi murale care dăduseră numele oraşului au fost mânjite din nou, pe lângă sângele deja vărsat asupra lor. Distrugeau de frică, iar din acea frică nu mai era scăpare.

Pyrust îşi ridică fruntea. Cyron îl prevenise să nu distrugă prea multe. Pyrust nu se gândise că era posibil. Kelewan îi dovedise că se putea. De frică, oamenii îi blestemaseră pe cei care i-ar fi eliberat. Oamenii colaborau cu cuceritorii lor. Pyrust nu se îndoia că orice armată mărşăluind spre nord să asedieze Moriande avea unităţi din Virine şi din cele Cinci Principate. Frica-i va frânge şi pe cei mai mari dintre eroi, iar capitularea înaintea fricii era, într-un fel, unul dintre cele mai mari păcate. Bătrâna înţelesese asta. Pentru toţi ceilalţi, era o smintită, dar Pyrust o recunoscuse. Delasonsa, Mama deseiană a Umbrelor, venise deghizată. Ceilalţi o văzuseră smucindu-i lanţurile, dar reuşise să-i strecoare un ineluş din argint, cu granat, pe degetul mic. Ghearele care strângeau marginile

pietrei erau ascuţite şi otrăvite. O zgârietură neglijentă pe gât, şi-ar muri într-un minut.

Şi absolut fără dureri. Nu mi-ar hărăzi ea o moarte umilitoare.

L-ar salva, dacă acest lucru ar fi fost posibil. Pyrust ştia că era mai bine să nu se gândească la asta. Orice efort de a-l salva s-ar solda, fără îndoială, cu moartea unor agenţi deseieni loiali. Nu le-ar răsplăti aşa fidelitatea. Prin cuvintele pe care i le adresase, ar da-o pe Delasonsa Împărătesei Cyrsa, să-i servească la fel de credincioasă, pe cât asasina îl servise pe el. Prinţul Nelesquin nu l-ar fi adus la Kelewan ca să-l omoare, dar, cu siguranţă, n-avea de gând să-l lase să mai scape. Aducându-l pe Pyrust la picioarele lui, punea în scenă un spectacol măreţ, iar asta ar sădi îndoiala în rândurile opoziţiei. Evadând, Pyrust şi-ar putea transforma înfrângerea în victorie.

Nelesquin nu-şi permitea să lase să se întâmple una ca asta.

Murind în locul unde vrea el să fiu ţinut, ca un animal de companie, îl sfidez.

Pyrust zâmbi amar. Înfrângerea aproape că nici nu garanta o condamnare la moarte. Privind retrospectiv, strategia lui Virisken Soshir ar fi fost mult mai eficientă, ba încă ar mai putea fi. Chiar şi cu întăririle venite din sud, armata lui Nelesquin ar întâmpina mari greutăţi în a institui un asediu asupra Moriande. Epuizând armata, lovind-o acolo unde era mai vulnerabilă, toate astea puteau slăbi un atac.

Luptase în câmpie, pentru că Împărăteasa-i poruncise asta, dar ar fi putut, cu uşurinţă, să-i ignore ordinele. Adevărul era că *voise* să lupte acolo. Crezuse că ar fi putut învinge. Şi-ar fi putut s-o facă, într-o anumită conjunctură.

De fapt, nu m-au înfrânt ei, ci eu.

Până la acea bătălie, campania sa din sud se desfăşurase fără cusur. Se folosise de inteligenţa superioară şi de antrenamentul trupelor sale pentru a-şi surprinde adversarul. Îi zdrobise pe Helosundieni. Îl păcălise pe Vroan. Îl copleşise pe Cyron. Însă, în vreme ce inundarea

câmpiilor reflectase tactica folosită de el împotriva Consiliului de Miniştri Helosundian, acţionase, de fapt, împotriva lui. Îngustase câmpul de bătălie, ceea ce le oferise *kwajiinilor* un anumit avantaj, permiţându-le să-şi concentreze trupele.

Mărşăluind prin oraş, ignoră huiduielile şi blestemele aruncate asupra-i, preferând să-şi deruleze prin minte, încă o dată, bătălia. Ar fi putut opri pătrunderea duşmanului în câmpie. Cavaleria sa ar fi putut lansa nenumărate atacuri nimicitoare, secerându-i pe *kwajiini* cu săgeţile. I-ar fi făcut pe invadatori să se teamă de cavalerie, iar acea teamă i-ar fi ucis încet, încet.

Slăbiţi, *kwajiinii* ar fi fost nevoiţi să aleagă între a lupta sau a se retrage. Pyrust s-ar fi putut replia înaintea lor, pentru a lovi apoi liniile lor de aprovizionare. Invadatorii ar fi fost spulberaţi.

Aşa că întrebarea nu este de ce l-am minţit pe Soshir, ci de ce-am preferat să cred în această minciună.

Pyrust ezită un moment, apoi înaintă împiedicat, după ce fusese îmbrâncit din spate. Avea răspunsul, iar pentru acel răspuns credea, de fapt, că ar merita să moară. Făcând ceea ce-ar *fi trebuit să facă,* nu era treaba unui *războinic.* Cyron ar fi putut desfăşura o *astfel* de campanie. Nu ar fi fost o victorie militară, ar fi fost o izbândă a logisticii. Le-ar fi făcut *kwajiinilor* ceea ce încercase Cyron să-i facă lui. Pyrust ar fi ajuns să-i controleze pe invadatori tăindu-le liniile de aprovizionare; un război al magazionerilor.

Victoria era ceea ce se dorea de la mine, însă am vrut un fel anume de victorie, o victorie militară. Ce smintit sunt. Niciodată să nu îneci în sânge ceea ce poate fi câştigat cu vorbe, prin aşteptare sau orez.

Parada soldaţilor se opri la Palatul Imperial. Războinicii *kwajiin* îl traseră pe Pyrust din mijlocul camarazilor săi, şi-l obligară să urce treptele. La capătul lor, îi îngăduiră să se întoarcă şi să arunce o privire înapoi. Mulţimea din Virine îi domina pe soldaţi. Pe cât de jalnici arătau oamenii săi – Deseieni, Nalenieni şi Virinieni laolaltă – aveau mai multă prestanţă decât toţi locuitorii din Kelewan.

În timp ce războinicii îl duceau în palat, Pyrust nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu mai văzuse niciodată acest loc, dar se ridica la înălţimea celor mai extravagante viziuni. Noua statuie a lui Nelesquin îl privea duşmănos, însă nu inspira frică. De fapt, Pyrust prinse curaj văzând-o.

A ocupat nişa foarte repede. Omul suferă în mod clar de vanitate.

Urcarea treptelor şi drumul până-n sala tronului îi confirmară lui Pyrust presupunerile. Picturile murale fuseseră deja refăcute, rescriind istoria din Virine. Chipul lui Nelesquin înlocuise feţele eroilor legendari, fără să mai conteze că evenimentele descrise se petrecuseră *după* Urgie.

Străjerii îl opriră la intrarea în sala tronului. Îi desfăcură lanţurile. Îl dezbrăcară de roba murdară şi-o înlocuiră cu una roşie, simplă. Îi încinseră talia cu o cingătoare de aur şi chiar îi îndesară un pumnal scurt, într-o teacă de lemn, la şoldul drept.

Apoi, uşile se deschiseră. O fâşie lungă de covor roşu, tivit cu violet, se întindea de la intrare până la baza podiumului tronului. Nelesquin şedea pe Tronul Ursului, susţinut de un uriaş disc de piatră, cu toate semnele Zodiacului dăltuite pe margine. Transformase Tronul Ursului într-unul imperial, dar prezenţa sa nu-l surprindea pe Pyrust. Ceea ce-l luase *prin surprindere* era faptul că discul era mai înalt decât orice fereastră sau intrare din încăpere. Nu avea nicio urmă de îmbinare. *Cum l-au băgat înăuntru?*

Poveştile despre *vanyeshii* lui şi puterea lor îl făcură pe Pyrust să simtă o strânsoare în stomac. *Dacă forţele lui sunt sprijinite de xingna, există vreo strategie prin care să-i înfrângi?*

Pyrust îşi ridică bărbia şi începu să păşească de-a lungul covorului. În afară de Nelesquin şi el, în încăpere mai erau doar două persoane. Una, un bărbat zvelt, într-o mantie negru cu verde-smarald, stătea în stânga lui Nelesquin. Celălalt bărbat era îngenuncheat în dreapta lui, pe podea, cu un lanţ de aur legat de zgarda de la gâtul lui şi de

picioarele tronului.

Nelesquin se ridică.

— Despre tine, Prinţe Pyrust, am auzit multe. Generalul meu de campanie te-a lăudat şi pe tine, şi eforturile tale. După cum poţi vedea în cazul fratelui tău, Prinţul Jekusmirwyn, nu sunt lipsit de milă. Un om cu abilităţile tale şi cu reputaţia ta ar putea fi de folos în imperiul meu.

Tonul cald, plin de semnificaţii, al lui Nelesquin umplea sala. Jekusmirwyn tresări la auzul lui. Ochii lui nu erau focusaţi pe ceea ce-l înconjura. Pyrust mai văzuse acea privire şi în ochii celor pe care-i torturase Delasonsa. Înţelese calitatea milei lui Nelesquin. Se opri lângă tron şi decise să nu se încline.

— Nu-mi stă în obicei să mă subordonez unui prinţ.

Nelesquin zâmbi.

— Sunt Împărat.

— Un pretendent la tron. Împărăteasa Cyrsa stă pe Tronul Dragonului, în Moriande. Dreptul ei la tron îl precede pe al tău şi e mai justificat.

Ochii bărbatului se îngustară.

— Credeam că eşti un războinic, dar vorbeşti ca un birocrat. Rosteşte adevărul. Te ascunzi în spatele ordinelor ei.

Pyrust îşi frecă încheieturile zdrelite.

— M-aş ascunde la fel de bine şi în spatele ordinelor tale.

— Genial! Nelesquin privi spre cel de lângă el. Ţi-am spus eu, Kaerinus, că mai sunt bărbaţi de vârsta asta care au oţel în şira spinării. Cei valoroşi n-au murit cu toţii în Ixyll.

Bărbatul acoperit cu mantia nu spuse nimic.

Nelesquin coborî de pe podium şi-i făcu semn prinţului spre o fereastră. Împinse un panou, deschizându-l. Jos, în piaţa din faţa palatului, cei optzeci de oameni care mărşăluiseră în lanţuri, împreună cu Pyrust, se aflau acolo, înconjuraţi de gărzi. Vizibile de la acea înălţime, optzeci de cruci de lemn erau ridicate pe zidurile cetăţii.

— Trebuie să le arăt milă locuitorilor din Kelewan. Voi

cruţa optzeci de bărbaţi şi femei, pentru a celebra victoria noastră, şi îi voi răstigni pe oamenii tăi în locul lor. Este un mod de-a muri cât se poate de neplăcut.

Pyrust dădu din cap şi pipăi inelul.

— Nu sunt străin de răstigniri.

— Eliberarea Virine le va cumpăra fidelitatea, însă am mai puţină nevoie de ei pe cât am de cineva ca tine. Dacă treci de partea mea, atunci Deseirion şi Helosunde te vor urma. Asta ar uşura eliminarea Nalenyrului. Cyrsa va fi detronată şi s-ar putea restabili ordinea cuvenită. Nelesquin îşi lăsă o mână pe umărul lui Pyrust. Vei fi răsplătit din plin, iar oamenii tăi vor fi cruţaţi.

— Oferta ta este foarte generoasă…

Prinţul îşi ridică mâna dreaptă şi-l plesni cu dosul palmei pe Nelesquin, nimerindu-l în obrazul drept. Pretendentul la tron dădu înapoi clătinându-se. Îşi duse mâna la obraz şi pipăi tăietura.

Începu să râdă. Palma-i era uscată. Pielea sfâşiată nu sângera. Căutătura ochilor albaştri ai lui Nelesquin se înfipse în el.

— Otravă, presupun?

— Un venin letal. Bănuiesc că-i al unei vieţuitoare marine. N-o să doară.

Nelesquin dădu din cap.

— Sunt destul de sigur că aşa va fi. Trebuie să-mi fie teamă, Kaerinus?

Bărbatul în mantie clătină din cap.

— Pot s-o neutralizez, dar la ce bun?

— Aşa este.

Nelesquin zâmbi şi-şi trecu un deget peste pielea hăcuită. În urma lui, carnea se lipi la loc.

— Vezi tu, Prinţe Pyrust, atunci când am decis să fiu Împărat, mi-am propus să nu las nimic la voia întâmplării. Nici măcar moartea. Mi-am luat unele măsuri de prevedere. Dacă aş fi fost la fel de chior ca tine, acum aş fi fost mort, iar tu un erou.

Degetele lui Nelesquin ticluiră o pecete. Un foc violaceu ilumină personajul preţ de o clipă, apoi inelul de argint al

lui Pyrust se încălzi. Străluci, apoi se topi pe degetul mic al prinţului. Pyrust îşi strânse palma la piept, respirând şuierat printre dinţii încleştaţi. Picură sânge, dar roba îl absorbi. Apoi, ceva îl izbi în spatele genunchilor, trântindu-l pe podeaua de piatră. Nelesquin înşfăcă un smoc din părul lui şi-i smuci capul pe spate.

— Ţi-aş fi dat multe, şi nu trebuia decât să mi te închini.

— Ceea ce mi-ai fi dat n-aş fi dorit niciodată.

Nelesquin se aplecă şi scoase pumnalul de la cingătoarea lui Pyrust.

— Atunci, am să-ţi dau o eternitate ca să reflectezi la prostia ta.

Prinţul deseian îşi văzu chipul, oglindit ca o străfulgerare pe lama de oţel. Zâmbi. Ochii lui nu trădau nicio teamă şi rămaseră limpezi, chiar şi atunci când Nelesquin îi înfipse pumnalul în gât şi i-l împlântă în şira spinării.

Pelut Vniel se holba la pumnalul care zăcea pe măsuţa lui de ceai. Se uită la imaginea lui reflectată. De-acolo îl privea un om tras la faţă. Cercuri întunecate îi înconjurau ochii. Pielea-i dobândise o tentă palidă.

Privirea i se mută de la pumnal spre biletul adus odată cu el. Îl scrisese Prinţul Cyron însuşi. Pelut îi recunoscu imediat caligrafia. Niciunul primit până acum nu mai fusese scris de prinţ.

„Tragedia luptei ne cere tuturor să prindem curaj şi să ne unim pentru a ne împotrivi duşmanului. Cei care nu-şi vor da străduinţa de a i se opune îi vor fi complici. Să faceţi din acest pumnal un simbol al angajamentului vostru pentru viitor.”

Pelut se zgribuli. Cei care primiseră pumnale din partea prinţului le prinseseră la cingătoare, mândri. Prinţul îi câştigase de partea lui. Lăudându-i, recompensându-i. Făcându-i să se simtă importanţi, dar procedând astfel dăduse peste cap ordinea firească a lucrurilor. Anihilase măsurile de siguranţă care împiedicaseră prăbuşirea naţiunii în anarhie şi despotism. Nu conta că eforturile sale

păreau absolut necesare pentru înfruntarea duşmanului. Au transformat ţara în ceva ce va avea *mereu* nevoie de un duşman.

Odată ce Nelesquin va fi înfrânt – *dacă* va fi înfrânt – la cine va mai apela Cyron? Cyrsa va urca pe tron, însă se va împlini visul lui Cyron cu privire la imperiu. Îşi va transforma viziunea în realitate, luptând şi cu ghearele, distrugând chiar structurile care menţinuseră omenirea în siguranţă.

Pumnalele tuturor celorlalţi miniştri fuseseră puse în teacă, dar nu şi cel trimis lui Pelut. *Cyron e conştient de faptul că sunt o ameninţare.* Ceilalţi au fost invitaţi să i se alăture lui Cyron, dar Pelut fusese invitat să se omoare. Asta însemna lama descoperită. Dacă Pelut îşi folosea propria sa teacă, dacă ar fi vrut să accepte cererea lui Cyron şi să colaboreze cu el, atunci ar putea fi acceptat.

Colegii mei sunt cu toţii nişte proşti.

N-au reuşit să înţeleagă întreaga semnificaţie a darului primit. Credeau că Cyron îi ridicase la un statut egal cu al războinicilor. Le va permite să poarte pumnal în prezenţa sa – un privilegiu rezervat nobililor şi războinicilor respectaţi. Însă asta-i şi obliga; Cyron îi putea omorî dacă dădeau greş. S-ar putea că vreo câţiva să fi înţeles asta, dar n-au luat-o în seamă. Ameninţarea lui Nelesquin făcuse ca planul lui Cyron să pară acceptabil.

Nici vorbă! Am văzut ameninţarea cea mai mare. Pelut întinse mâna spre mâner. Într-un fel, i-ar fi fost mai uşor să ridice pumnalul şi să-şi deschidă vreo venă. Auzise că dacă-ţi tăiai venele nu te durea. Aici, în această încăpere imaculată, înveşmântat într-o robă albă, moartea sa ar putea fi chiar frumoasă.

Mult mai frumoasă decât actuala lui situaţie. Era un ministru de rang înalt, însă doar de formă. Cyron îl izolase şi-l priponise bine. Lucrurile evoluau mult prea repede pentru a putea fi ţinute sub control, iar odată ce urzelile, pentru a căror susţinere se ostenise Pelut întreaga sa viaţă, erau distruse, nu mai puteau fi refăcute niciodată.

Aşadar, asta-i. Confruntarea. Ori mă alătur lui Cyron, ori

mor de propria-mi mână.

Ambele opţiuni îl revoltau. Cu toate că fusese depăşit de situaţie, nu era încă înfrânt. Dacă se omora, lumea pentru a cărei conservare luptase ar muri împreună cu el.

— Îmi dai două posibilităţi, Prinţe Cyron. Să mă alătur ţie, sau să mor. Pelut ridică pumnalul şi se privi cum zâmbea. Eu o văd şi pe a treia. Să lupt împotriva ta. Lumea nu poate capitula înaintea ta, nici nu-ţi poate supravieţui. Aşa că voi lupta, dintre umbre, din spatele unui zâmbet, dar voi lupta.

Dădu din cap, aprobându-se.

— Şi când o veni vremea, acest fier îţi va veni de hac.

22
A 2-a zi, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wangaxan (Al Nouălea Iad)

Jorim se îndepărtă de Nessagafel, însă eforturile sale nu aşezară nicio distanţă între ei. Desigur, celălalt zeu nu se clintise. Virukul s-ar fi putut repezi cu uşurinţă asupra lui Jorim, dar se stăpânea. Se uita la el, iar frica-i răscolea stomacul lui Jorim.

— N-ai cum să scapi din acest loc, Wentoki, şi nici de mine. Nessagafel chicoti, făcând pielea lui Jorim să se înfioare. Cred că ar trebui să-ţi doreşti să fug eu. Trucul ăsta o să-mi iasă numai cu ajutorul tău.

Jorim îşi miji ochii.

— Vrei să distrugi tot, să-i ucizi pe toţi.

— Îi asculţi pe Grija şi pe ceilalţi? Îi crezi? Zeul Viruk clătină din cap. *Au* toate motivele să se teamă. Mai ales Grija. A fost prima mea creaţie, ştii. Primul meu copil. L-am creat cu un singur gând, de fapt vreo jumătate de gând. Nu am fost foarte atent. Nu voiam decât un martor al creaţiei mele, iar el este ceea ce-am obţinut.

Grija se prefăcu într-o grămadă cenuşie, care dispăru cu totul din privirea lui Jorim.

— E…?

— Mort? Nu. Atât timp cât este pomenit ca zeu, nu poate muri de-a binelea. Locul său poate fi uzurpat, poate deveni obscur sau lipsit de relevanţă, dar să moară? Nu. N-am permis să se întâmple una ca asta.

— Dar Quun şi Chado te-au omorât. Constelaţia care te reprezenta a fost spulberată.

— Cum atacurile au continuat, asta s-a realizat cu măiestrie. Nessagafel îşi împreună mâinile. Dacă i-ai fi ajutat, s-ar fi putut să ajung atât de sfâşiat încât nu m-aş mai fi putut aduna niciodată la loc. Ştii, eşti mai puternic

decât toţi ceilalţi laolaltă. Eşti cea mai complexă creaţie a mea.

— Mă măguleşti?

— Aici nu-i vorba de măgulire, Wentoki. Sunt limitaţi. Copiază caracteristicile animalelor obişnuite, însă tu, tu eşti un *dragon.* Ca om, ai călătorit destul prin lume ca să ştii că nu există dragoni şi, cu toate astea, exişti. Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Există multe creaturi mitice.

— Dar niciuna nu-i zeitate, Wentoki.

Nessagafel nu făcu niciun pas, însă distanţa dintre ei se micşoră.

— Când am decis, prima dată, să merg şi să-mi văd creaţiile, apărând în carne şi oase, m-am transformat într-un dragon. N-am făcut prea multe vizite, însă am descoperit că Virukii şi Sothii proslăveau acea înfăţişare. Am ales-o pentru tine şi te-am transformat ca atare. Te-am făcut să ai aspectul *meu.*

— Dar eşti un Viruk.

Nessagafel ridică din umeri.

— Când Virukii au devenit conştienţi, au ales să creadă că zeul lor i-a făcut după chipul său. Desigur, *eu* i-am făcut şi n-am simţit nicio nevoie să-i dezamăgesc. De fapt, această înfăţişare mi se potriveşte, însă o pot schimba.

Virukul dispăru într-o clipă, iar în locul lui apăru un băieţel.

— Iată ceva ce-ar trebui să-ţi fie mai convenabil.

— N-o să mă facă să uit.

— Ce să uiţi?

— Că m-ai păcălit, făcându-mă să renunţ la natura mea divină.

— A fost inevitabil.

Băieţelul ridică mâna dreaptă şi scutură degetul mic. Un inel negru înconjură rădăcina degetului, ciupindu-i pielea.

— Am folosit natura ta pentru a dezlega lanţurile care mă ţineau aici. Acest inel este singurul care mă împiedică să-mi redobândesc întreaga putere.

— Te împiedică să desfiinţezi totul?

Nessagafel dădu din cap.

— De fapt, aşa este, însă asta n-ar trebui să te preocupe. Pe tine n-am să te desfiinţez niciodată.

Jorim înălţă o sprânceană.

— Nu? Cum aşa?

— Pentru că am nevoie de tine. Ştii de ce te-am creat ultimul?

— Nu.

Jorim se uita la Nessagafel şi-i asculta vorbele. Din felul în care bătrânul zeu îi împărtăşea secretele, cuvintele erau menite să-l ademenească. Flatarea, combinată cu sinceritatea şi respectul, era menită să-i adoarmă vigilenţa, şi-ar fi putut face asta dacă n-ar fi existat educaţia primită ca un Anturasi. Nenumăraţi comandanţi de nave se folosiseră de aceleaşi trucuri pentru a obţine hărţi de la el, însă Jorim nu cedase niciodată nici măcar o schiţă.

— Grija, incomplet, aşa cum era, a devenit suspicios. A discutat şi cu ceilalţi şi-a uneltit împreună cu ei. Ştiam că au să vină după mine. Trebuiau să facă asta. Vechiul şi noul nu pot coexista. Aşa că te-am creat după chipul meu, să fii aliatul şi răzbunarea mea. Pentru că nu li te-ai alăturat, mi-ai permis să revin din neant. Împreună, îi putem azvârli din ceruri. Dacă m-ar fi omorât, ştii că s-ar fi întors şi împotriva ta. Dar te-am creat suficient de puternic ca să-i învingi.

— Dacă-i pot distruge pe ei, te pot distruge şi pe tine.

Copilul-zeu zâmbi.

— Da, aşa este. Te-am pregătit să-mi fii rival. Ia gândeşte-te, Wentoki. Ai vrut atât de mult să fii ca mine căci te-am creat atât de asemănător mie. Am devenit carne şi oase, la fel şi tu. Am creat Virukii, tu i-ai creat pe Fennychi, ca să-i răpună pe Virukii. Ştiu că a fost un atac simbolic la adresa mea, dar ţi-am iertat acest exces pentru că suntem atât de asemănători. Le-am dăruit Virukilor puterea magiei, tu le-ai dat-o oamenilor. M-ai făcut să mă simt foarte mândru. Vocea i se transformă într-o şoaptă. Iar pe ei i-ai făcut foarte *geloşi.*

Nessagafel îşi strecură mâna într-a lui Jorim, iar neantul întunecat în care se aflau se topi precum noaptea înaintea zorilor. Vegetaţie verde apăru peste tot, iar florile îşi azvârliră spre cer inflorescenţele roşii şi galbene. Spre dreapta, se întindea o palmă de junglă, asemănătoare celei din Ummummorar. La stânga, erau pădurile din Nalenyr. Pe o pajişte păşteau antilope pătate. Un ghepard dungat trândăvea pe o creangă groasă. Din depărtare se auzi trâmbiţatul unui elefant, căruia îi răspunse răgetul înăbuşit al unui leu.

— Când ceilalţi vor fi înlăturaţi, Wentoki, noi vom reorganiza lumea. Ştii foarte bine că asta făceai. Tot asta făcea şi bunicul tău: recrea lucrurile de la început. Săvârşea, de fapt, lucrarea mea... a *noastră.* Vom face ca lumea să fie aşa cum se cuvine să fie. Tu şi cu mine, noi doi putem face asta.

— Şi cum rămâne cu cei pe care-i iubesc?

Chipul copilului se lumină cu nevinovăţie.

— Îi vom salva! Le vom da tot ce-şi doresc. Îi vom face fericiţi, mai fericiţi decât dacă ar fi murit şi-ar fi urcat în cerul promis lor. Vom face pentru ei orice doreşti. Tot ce trebuie să faci este să înlături această mică, ultimă, piedică.

Jorim se încruntă.

— Cu ce eşti încătuşat?

— E un fleac, de fapt. Mi-am recăpătat puterea. Mă pot duce puţin până-n ceruri, dar sunt încă ancorat aici. Nu pot ajunge în lumea reală, aşa că lucrarea mea trebuie terminată prin interpuşi. Nessagafel ridică mâna. Trage doar acest inel de pe degetul meu şi-atunci mi se va împlini voia.

— Mai e un lucru pe care nu-l înţeleg.

Jorim îşi muşcă buza de jos.

— Ce anume?

În glasul lui Nessagafel se strecurase nerăbdarea.

— Dacă m-ai creat după chipul tău, dacă sunt suficient de puternic ca să-i înfrâng pe ceilalţi, atunci sunt şi destul de puternic ca să te înfrunt şi pe tine. Poate chiar să te şi

înving. Nu sunt *eu* cea mai mare ameninţare pentru tine?

— Vezi? De-asta a fost perfect. Noi doi ne luptăm unul cu altul. Ne-am impus unul altuia să fim mai buni.

— Dar nu te temi că, într-o bună zi, am să te detronez?

Nessagafel clătină din cap.

— Nu. Te-am făcut egalul meu în toate, apoi ţi-am dat ceva ce mie nu-mi foloseşte.

— Ce?

— Mila.

Pumnul copilului se strânse, transformându-se dintr-o mână grăsuţă într-o gheară de Viruk. Nessagafel îşi înfipse ghearele în burta lui Jorim şi trase. Ţâşni sângele, iar maţele curseră.

Jorim se lăsă în genunchi, grăbindu-se să-şi vâre intestinele înapoi în burtă. Palmele i se umplură cu ace de sticlă, care-i găuriră maţele. Încercă să urle, însă din pajişte se ridică o iederă cu ghimpi, găsindu-şi calea până-n trupul său. Dintr-o nară îi crescu un lujer verde, apoi i se înfăşură în jurul capului, închizându-i, strâns, maxilarul.

Peste tot în jurul său, pământul se unduia. Muşuroaiele de furnici erupeau ca nişte mici vulcani. Furnici roşii năvăleau în direcţia lui, precum spiţele dintr-o roată. Fiecare îi smulgea câte-o bucăţică de carne. Păsări negre zburau în cerc la înălţime. Ţipetele lor îngrozitoare îl trăsneau drept în moalele capului. Furnicile se căţărară pe iederă, năpădindu-l pe dinăuntru. Focul lor se abătu înlăuntrul său. Veninul lor îi topi ficatul, iar nectarul lor întunecat hrăni şi încurajă lujerul.

Nessagafel, devenit iar un Viruk, îi aduse o mulţime de păsări în faţa ochilor.

— Priveşte vulturii cât mai poţi, Wentoki. Vor veni şi-ţi vor ciuguli ochii, cât de curând. Apoi, tot ce-ai să mai poţi face va fi să zaci în beznă, simţind cum te pigulesc furnicile, bucăţică cu bucăţică. Această suferinţă va fi una rafinată şi fără sfârşit.

Virukul ridică din nou mâna, iar inelul care îi încingea degetul mic părea acum alb.

— Desfă-l şi-am să-ţi dau drumul. N-ai de ales.

Wangaxan sau eu, Wentoki, salvează-te redându-mi libertatea. Cu cât faci asta mai repede, cu atât va fi mai bine pentru tot ce-ai preţuit vreodată.

Nessagafel dispăru.

Dar nu şi durerea.

23
Ziua a 2-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Nirati se trezi tresărind. Urmele stăruitoare ale focului dispărură de pe mâna ei. Privi în jos. O furnică i se urca pe încheieturile degetelor. O gâdila şi râse de spaima care o trezise.

Takwee, o maimuţă mică cu blană pufoasă, care stătuse sprijinită de abdomenul ei, pescui furnica de pe mâna ei şi-o mâncă.

— Îmi închipui că sunt destule furnici de mâncat pe aici.

Takwee se îndepărtă de ea şi începu să se scarpine prin blana aurie. Se întinse, apoi se rostogoli pe burtă. Se târî tiptil, căutând alte furnici. Îşi exagera mişcările şi aruncă o privire înapoi, uimirea luând, treptat, locul expresiei de încântare plină de aşteptări de pe faţa ei.

Nirati zâmbi şi se ridică, frecându-şi mâna. În mod normal, zbenguielile micii creaturi stârneau râsul, însă Nirati nu putea ignora senzaţia de durere. Undeva, se întâmplase ceva, iar ecourile ajunseseră până la ea.

Privi de jur împrejur, aproape aşteptându-se să dea de năluca fratelui ei geamăn, Keles. Îl mai văzuse şi-altă dată, aici, în paradis, în timp ce el visa. Întâlnirea avusese o consistenţă onirică şi pentru ea. Erau gemeni, iar legătura lor de sânge, ca membri ai familiei Anturasi, le permisese să comunice, cu toate că nu reuşise să facă asta până să vină în Kunjiqui.

Înainte de a muri ca să intru aici.

Se înfioră, iar Takwee veni în fugă s-o îmbrăţişeze.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, micuţo.

Nirati avea un ton indiferent, însă nu putea ascunde minciuna. Se petrecuse ceva rău. Cineva suferea. Nu era Keles, dar era cineva apropiat ei.

Ţinând-o strâns pe Takwee, Nirati se ridică şi începu să meargă spre apus. Nu conta, de fapt, ce cale alegea. Aici, în Kunjiqui, era suficient dacă-şi dorea să meargă spre vest. Intenţia o va duce într-acolo, iar călătoria nu va dura decât atât cât era necesar.

Se gândi imediat la Nelesquin, dar ştia că nu avea niciun fel de dureri. Îl iubea sau, mai degrabă, aşa credea ea. *Sau îl iubise…* De la plecarea lui spre Cele Nouă, îi era tot mai greu să-şi amintească de el. Era ca şi cum el ar fi scăzut ca importanţă pe măsură ce distanţa fizică dintre ei se mărea.

— Dar, de fapt, morţii nu sunt recunoscuţi pentru imaginaţia lor.

Amănuntele legate de moartea ei se evaporaseră, însă ştia că murise. Nelesquin revenise pe tărâmul celor vii, dar fusese împiedicată să-l însoţească. Asta o făcuse să se întrebe dacă iubirea lor *n-ar fi trebuit să existe niciodată.*

Situaţia bunicului ei era un alt motiv de nelinişte. Qiro crease Anturasixanul şi, în interiorul lui, Kunjiqui, ca un sanctuar pentru ea. Nelesquin se folosise de puterile magice ale bunicului ei pentru a transforma Anturasixanul într-un pântec pentru forţele pregătite de el pentru cucerirea Celor Nouă Principate şi reunificarea imperiului. Îl folosise pe Qiro din greu, uzându-l până când, în clipele sale libere, a început să construiască armate întregi din noroi, dându-le drumul pe mare.

Dar bunicul ei nu era chinuit de nicio durere. Ar fi aflat asta direct. După cum el se îngrijea de ea, şi ea o făcea. Se ocupa de tot ce era abandonat în Anturasixan, inclusiv de rămăşiţele naţiunilor şi seminţiilor folosite de Nelesquin pentru a-şi alcătui armata. Dacă ceva nu ar fi fost în regulă, ea ar fi ştiut, însă singurul lucru care nu se potrivea acum era durerea.

Nirati trecu de un colţ şi peisajul se transformă. Stătea pe buza unei stânci de peste un kilometru şi jumătate înălţime, holbându-se la un golf uriaş, circular. În mijlocul lui se afla o insulă; arăta total nelalocul ei, ca şi cum un bolovan colţuros, smuls de undeva, ar fi străpuns Anturasixanul. Până şi păsările de mare o ocoleau.

Iar jos, peştii morţi, adunaţi într-un strat gros, erau aduşi pe plaje.

Îl văzu pe bunicul ei, acolo, jos, şi-i făcu semn cu mâna. El îi răspunse, apoi, din trei paşi imposibili, apăru lângă ea. Îi zâmbi, ridicându-şi capul, lăsându-şi coama de păr alb să danseze în adierea vântului. Dispăruseră toate semnele de oboseală. În locul lor, ochii săi spălăciţi pulsau de energie.

— Ce-i asta, bunicule?

Bătrânul aruncă o privire spre munte de parcă ar fi uitat de prezenţa lui.

— Ai auzit de Muntele Shanfa, din Moryth?

Ea dădu din cap.

— Spuneai că-i cel mai înalt munte de acolo.

— Foarte bine. Îi mângâie părul castaniu. N-am fost mulţumit niciodată de măsurătorile înălţimii sale, făcute de Jorim. Aşa că l-am adus aici, ca să pot face asta eu însumi.

— Jorim?

Ea se frecă din nou la mână.

— Da, întotdeauna i-au plăcut călătoriile spre sud. L-a încântat pe prinţ aducând acasă animale pentru a fi puse în cuşti, cam la fel cum mi s-a întâmplat şi mie. Qiro privi dincolo de munte, spre Cele Nouă. Cyron mai are încă de plătit pentru ceea ce ne-a făcut. Şi totuşi, le-aş fi putut îndura pe toate, dar nu şi ceea ce ţi-a făcut ţie, scumpa mea.

— Bunicule…

Qiro se întoarse, mângâind-o pe obraji.

— Ce s-a întâmplat, Nirati? Te-am tulburat. Muntele-i de vină?

Înainte ca ea să poată răspunde, făcu un gest şi muntele se scufundă, încet, în marea învolburată.

— Nu, bunicule, este vorba de Jorim.

Îi arătă mâna, deşi nu mai rămăsese nicio urmă vizibilă a trecerii furnicii de foc.

— M-am trezit cu dureri, bunicule. Jorim e rănit. Trebuie să-l ajut.

Pe faţa lui Qiro se citi furia.

— Nu, copilă. Ceea ce-ai simţit tu n-a fost adevărat. Nu-i cunosc eu pe fraţii tăi mai bine şi decât tine? Nu împărtăşesc cu ei acea legătură specială, la fel şi gândurile? N-aş şti eu mai bine şi decât tine dacă Jorim ar fi rănit?

— Da, dar…

— Să nu mă pui la îndoială. Îşi deschise, larg, braţele. Ai uitat ce ţi-am dăruit? Alţii te-au abandonat, dar eu nu. Pentru tine am construit acest paradis. Eşti chiar atât de nerecunoscătoare? Atât de puţin înseamnă darurile mele pentru tine?

Nirati făcu un pas în spate.

— Nu, bunicule. Te iubesc… îndrăgesc tot ceea ce-ai făcut pentru mine. La fel şi fraţii mei.

Qiro râse, însă lui Nirati nu-i plăcu deloc cum suna.

— N-au nicio idee despre ce-am făcut, sau despre ce pot face. N-au nicio şansă să înţeleagă. Nici fraţii tăi, nici Nelesquin, niciunul dintre ei. Chiar şi tu refuzi să înţelegi cine sunt şi ce sunt.

Cu o fluturare dispreţuitoare din degete, Qiro făcu muntele să se ridice din nou din adâncurile oceanului. Cu încă un gest îi reteză vârful cu precizia cu care l-ar fi retezat o spadă invizibilă. Stânca se ridică în aer. Se transformă într-un cerc gros, care se adânci în interior, devenind o roată. Spiţele se uniră cu exteriorul dintr-un butuc concav. În el, atârna un podium, legat de muchia butucului prin spiţe subţiri şi roţi. În vreme ce roata cea mare se rostogolea prin aer, podiumul părea să stea pe loc.

Pământul se cutremură când ateriză roata neagră şi începu să se rostogolească spre ei. Takwee scheună, iar Nirati căzu în genunchi. Roata gonea înainte, oprindu-se când Qiro ridică mâna. Cumva, imensa maşinărie rămase verticală, iar platforma se răsuci încet, oprindu-se.

Bătrânul dădu din cap spre ea.

— Ei mă cred un cartograf. Nu sunt în stare să vadă mai mult, cu toate că înţeleg mult mai multe decât ar putea să-şi imagineze. Jorim i-a adus prinţului animale şi-a scris rapoarte. Credea că nu le pot înţelege? Şi Keles, când a

explorat Râul de Aur, am înţeles. Am înţeles şi cum voia să transforme râul, făcându-l navigabil pentru comerţ. Şi totuşi, toată lumea a crezut că sunt doar cel care a desenat hărţile. Mai rău, au crezut că eu conduceam atelierul unde ceilalţi făceau hărţile. Au uitat că am călătorit, că am văzut lumea. N-au îndrăznit să-şi imagineze că *înţelegeam.* Qiro zâmbi. Şi pentru că am înţeles-o, am putut s-o schimb.

— Da, bunicule.

Pleoapele lui Qiro tresăriră.

— Se petrec anumite lucruri, Nirati, care nu trebuie să te preocupe. Ar trebui să n-ai nicio treabă cu ele, dar eu nu pot. Am de gând să te las aici. Trebuie să mă întorc în Cele Nouă şi să îndrept lucrurile.

— Îl vei opri pe Nelesquin?

— Oh, nu, n-am niciun chef să fac asta. Nelesquin al tău e valoros, şi-am de gând să-l folosesc.

Nirati îl privi.

— Nu înţeleg, bunicule. Nelesquin s-a folosit îngrozitor de tine. Erai…

— Înfrânt? Zdrobit? Bătrânul dădu din cap. Îmi amintesc asta, dar vag. Pe-atunci, nu eram chiar eu însumi. Însă nu mă aştept să înţelegi.

— Nu, bunicule.

— Dar, oricum, mă *aştept* să mi te supui, pentru ca familia Anturasi să-şi ocupe locul cuvenit în istorie.

Ea dădu din cap.

— Da, bunicule. Mă voi supune. Ce vrei să fac?

— Nimic, copilă, absolut nimic. Qiro se aplecă şi-o sărută pe frunte. Ştiindu-te aici, în siguranţă, voi avea liniştea de care am nevoie pentru a mă ocupa de ceea ce mă aşteaptă. O să faci asta pentru mine, Nirati?

— Da, bunicule.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc. Zâmbi. Aşteaptă întoarcerea mea, copilă, şi totul va fi bine.

Qiro se întoarse şi se înălţă în văzduh. Cu părul lung, alb, unduindu-se şi roba albă fluturând, se aşeză pe platforma din centrul roţii. Aceasta se smulse din loc, apoi se răsuci, înclinându-se. Nirati se temu ca nu cumva să

cadă şi bunicul ei să fie strivit, dar se îndreptă singură şi se lansă de pe stâncă.

Sări în picioare şi se repezi la marginea stâncii. Roata căzu pe la jumătatea drumului. Zguduitura o aruncă înapoi în genunchi. Roata ricoşă şi fu azvârlită în apă. Continuă să se rostogolească, trecând de muntele decapitat, apoi se scufundă în valuri.

Îşi duse mâna la gură. Bunicul ei se va îneca. *Sau poate că nu?* Era limpede că el nu credea că s-ar afla în primejdie. Totuşi, să călătoreşti din Anturasixan spre continent, rostogolindu-te într-o roată pe fundul oceanului, ar fi însemnat moarte sigură pentru orice om.

— Dar nu mai este om.

Nirati se zgribuli, iar Takwee o îmbrăţişă strâns. Mângâie blana animalului, sperând că îi va capta căldura, dar nu reuşi. Apoi, ceva o arse la picioare. O altă furnică de foc – însă mult mai mare, şi de culoare arămie – trecea peste piciorul ei. Mandibulele sale se închiseră, rupându-i din piele. Nirati o strivi cu palma.

Se ridică şi se retrase de pe marginea stâncii. Când roata izbise pământul, se deschisese o fisură, iar furnicile arămii năvăleau din ea.

Deja devorau peştii morţi.

Durerea începu să scadă şi sângele să se usuce, dar prezenţa lui Jorim, care se infiltrase în ea, se intensifică. Durerea era a lui. Ar fi vrut să urle în locul lui, dar nu putea. Se simţea frustrată, însă ştia că era cel mai bine aşa. Dacă ar fi dat glas suferinţei lui, asta ar fi înnebunit-o.

Dar, în timp ce Nirati se îndepărta de stâncă, un lujer cu ghimpi i se înfăşură de gleznă. Lujerul se făcu tot mai gros, apoi se strânse. Ghimpii îi străpunseră carnea.

Takwee sări din spatele ei şi smulse planta din rădăcini, azvârlind-o cât colo, însă lujerul îşi înfipse din nou rădăcinile în pământ şi începu să crească iar, îndreptându-se spre Nirati. Maimuţa scheună îngrozită, întinzându-şi spre ea labele însângerate. Femeia luă creatura în braţe, mângâindu-i blana, impunându-şi să nu intre în panică.

— Acest loc e al meu. Este paradisul *meu.*

Desenă prin aer, cu degetul, o semilună. Bucata de stâncă decupată de gestul ei se desprinse şi alunecă în ocean. Mătură cu totul furnicile de foc şi lujerul. Mătură totul, în afară de senzaţia de durere a fratelui ei.

Nirati privi în direcţia unde dispăruse bunicul ei.

— N-ai simţit durerea lui Jorim pentru că nu poţi, bunicule. Eu sunt mai aproape de el acum. Sunt moartă. Aparţin Lumii Subpământene, şi acolo-i legat Jorim.

Se întoarse cu spatele la ocean şi o luă din loc. Nu-i trebuiră mai mult de o duzină de paşi înainte să cotească la dreapta şi să ajungă la destinaţie. Takwee o zbughi imediat, ţipând încântată. Creatura se târî până la marginea iazului alimentat de pârâu şi privi cum peştişorii sclipeau în străfulgerări aurii şi argintii sub umbra ei.

Takwee dădu ocol iazului, ca să n-aibă soarele în spate, însă Nirati rămase pe loc, umbra ei străpungând suprafaţa ca de oglindă a apei.

— Din aceste adâncuri a ieşit Nelesquin. N-am nicio îndoială că şi eu am intrat în Kunjiqui prin acelaşi portal.

Scrută apa scăpărătoare şi iazul începu să sece. Apa săpă un tunel în pământ. Peştii se zbăteau. Firişorul curgător al izvorului se prelingea în jos pe un mal. Tunelul se căsca, adâncindu-se în beznă. De-acolo se înălţa o duhoare fetidă, mirosind mult mai rău decât peştii morţi.

Takwee se trase, încet, înapoi de la gura tunelului. Nirati zâmbi.

— Vreau să cobor acolo chiar mai puţin decât tine, însă n-am de ales. Fratele meu suferă, şi nu pot îngădui aşa ceva.

Maimuţa mai făcu un pas înapoi.

Nirati râse.

— Înţeleg ceea ce fac, Takwee. Cu toate că sunt moartă, nu sunt proastă. Plecăm să asediem Cele Nouă Iaduri şi nu vom pleca singure.

24
Ziua a 4-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Ca o completare, lui Nelesquin îi trecu prin minte că lăsarea soldaţilor răstigniţi pe meterezele cetăţii s-ar putea să nu ofere oaspeţilor săi o impresie corectă asupra Kelewanului. Totuşi, dacă vreunul dintre *vanyeshi* îi observase, nu avu nicio reacţie. Traversaseră Marea Întunecată şi apoi înaintaseră pe Râul Verde, trăgând apoi la cheiuri fără multă pompă. Docherii îşi dăduseră seama că nu se potrivea ceva, când o navă venise în aval mai repede decât ar fi putut-o purta curentul, şi asta fără vâsle, pânze sau animale de tracţiune la vedere. Majoritatea fugiseră, făcând semnul cercului, pentru a ţine vrăjile la distanţă, însă un suflet brav adusese la palat vestea sosirii navei.

Nelesquin plecă imediat spre docuri, dar fără să se grăbească. Nu era bine pentru el să se arate nerăbdător, cu toate că, de fapt, era. În pofida trecerii anilor, Kaerinus părea neschimbat. Nelesquin se întreba cum îi tratase timpul pe cei care aşteptaseră împreună cu el în Pustietăţi.

Primul dintre *vanyeshi* părăsi nava sărind peste brâurile de acostare, ca să aterizeze ghemuit pe chei. Nu părea să fie altceva decât un schelet, cu oasele învelite în argint. Pe metal fuseseră gravate peceţi fine şi tot felul de simboluri. Creatura – Nelesquin o putea considera om doar cu mare greutate – avea aproape doi metri şi jumătate în înălţime, iar o a doua pereche de braţe, ca nişte bice, i se desfăşuraseră de la spate. Un snop de filamente argintii, delicate, i se ridicau pe craniu precum moţul unui războinic, iar pe spate i se încrucişau două săbii lungi.

Singurul lucru identificabil la el era faţa. O mască metalică luase locul cărnii, dar se comporta cu o fluiditate

realistă. Creatura zâmbi şi păşi, încet, înainte. Când ajunse la o distanţă respectuoasă, de câţiva zeci de paşi, de Nelesquin, se lăsă într-un genunchi şi făcu o plecăciune adâncă, menţinând-o pentru foarte mult timp.

Nelesquin zâmbi.

— Ridică-te, Pravak Helos. Fii binevenit în Kelewan.

Capul bărbatului din metal se ridică.

— Sunteţi zorii de după o noapte îngrozitoare, Alteţă. Am sosit cât am putut de repede.

— Şi sunt bucuros că vă aflaţi aici.

Nelesquin privi dincolo de el, spre nava care se legăna la chei.

— Câţi sunteţi acolo?

Uriaşul îşi plecă din nou capul.

— Şaptezeci şi doi. Am fost mai mulţi, însă unii dintre noi nu au supravieţuit călătoriei.

Nelesquin se uită spre Kaerinus.

— Vezi ce poţi face pentru ei.

— A trecut mult timp, frate. Pravak îi zâmbi lui Kaerinus. Mulţi trebuie să fie duşi în braţe. Dacă-i duceţi în cercul de lângă oraş, se vor înzdrăveni. În forma în care suntem, avem nevoie de magia nestăpânită.

Kaerinus zâmbi, apoi se îndreptă înapoi spre poartă, pentru a aduna cărăuşi şi alte ajutoare. Pravak se ridică şi privi cu jind spre micul cerc de piatră din apropierea porţii oraşului.

— Aş putea să vă mai deranjez, Alteţă?

Nelesquin zâmbi şi deschise calea spre cercul de piatră. Pravak păşi peste micul cerc din piatră albă şi surâse cu satisfacţia cuiva care intra într-o baie caldă.

— În călătoria pe râu în jos, ne-am oprit în câteva orăşele, însă aveau prea puţină magie captivă în cercurile lor ca să ne fie de folos. Aproape că am reuşit la Dreonath, pentru că acolo este stocată destulă magie, însă nu ne-am îngăduit nicio întârziere.

— Mi-aţi anticipat nevoia.

— Circumstanţele ne-au forţat să acţionăm. Nu-ţi mai aminteşti de Tolwreen, Alteţă, cu toate că ai fost venerat

acolo, de veacuri, ca un zeu. Ne-am străduit să ne menţinem numărul, ca să ne putem alătura ţie când va fi vremea. Am evitat orice contact, însă Vulturii Negri Turasyndieni ne-au descoperit. Din moment ce te-ai aliat cu ei în trecut, am pus la punct propria noastră alianţă. Cu mai puţin de o lună şi jumătate în urmă am ajuns la un acord. Vulturii Negri şi aliaţii lor se pregătesc deja să atace Deseirionul.

Nelesquin se încruntă.

— Cu ce preţ?

— Vor Deseirionul.

— Ha! N-am să le cedez niciodată acea parte a Imperiului. Eşti de acord cu asta?

— Da, Alteţă. Carnea de metal a lui Pravak se curbă într-un zâmbet. Noi n-am avut nicio intenţie de a le permite să-l păstreze. Prinţul Pyrust, din câte-am putut afla, este cel mai capabil lider militar în viaţă. Am vrut să-i distragem atenţia.

Prinţul aprobă.

— Pyrust *a fost* cel mai bun. E mort acum.

Pravak clătină din cap.

— Vulturii Negri n-au cum să fi ajuns încă în Deseirion.

— N-a murit în Deseirion, ci aici. L-am omorât cu mâna mea. Nelesquin îşi trecu palma peste cap. Dar spune-mi, cum aţi aflat de Pyrust şi de starea lucrurilor în Cele Nouă?

— Prin Pustietăţi sunt tot felul de rătăcitori care ne povestesc multe. I-am mai folosit noi şi înainte. Furia săpă brazde adânci pe faţa lui Pravak. Unul dintre ei era un om numit Ciras Dejote. Avea spada pe care o purtase fratele nostru, Jogot Yirxan. L-am primit cum se cuvine, iar el ne-a povestit o mulţime de lucruri despre lumea de dinafară. Noi l-am considerat reîncarnarea lui Jogot, văzând în sosirea lui un semn că reîntoarcerea ta era iminentă. Apoi ne-a trădat şi aproape că ne-a distrus alianţa cu Vulturii Negri. Ba chiar mai rău, credem că el şi însoţitorii săi o caută pe Împărăteasa Cyrsa.

Nelesquin îşi puse un picior pe marginea cercului, apoi

se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe genunchiul său ridicat.

— Cyrsa-i în Moriande. Pyrust i-a fost general. Trupele mele l-au înfrânt şi se pregătesc să asedieze Moriande. Voi pleca într-o săptămână, iar tu mi te vei alătura. Toţi cei care se pot deplasa vor veni cu mine.

Pravak dădu din cap.

— Cum aţi…?

Nelesquin se scotoci prin robă şi scoase o pungă din piele neagră.

— Pietrele m-au prevenit. Ele mă avertizează asupra multor lucruri.

Omul din metal râse.

— Şi eu care credeam că vă bizuiţi mult prea mult pe ele. V-au servit bine.

Pravak se uită înapoi spre barjă, iar Nelesquin îi urmări privirea. Doi dintre *vanyeshi* – unul extrem de sfrijit, iar celălalt cu un trup omenesc grefat pe cel al unui scorpion metalic – coborau de pe navă o cutie mare, din lemn. Scorpionul o căra pe spate, în vreme ce celălalt se mişca, repede, de la stânga la dreapta, sprijinind-o. Cel nervos se calmă considerabil odată ce ajunseră pe teren solid şi cutia nu mai putea să cadă în râu.

Lui Nelesquin i se uscă gura.

— Atunci, asta-i, nu?

Fără să mai aştepte răspunsul, scutură pietrele în pungă, apoi o deschise şi privi înăuntru.

— Cât pe ce, cât pe ce.

— După cum doriţi, Alteţă.

Prinţul dădu din cap şi pe faţă-i apăru un zâmbet forţat.

— Kaerinus, veghează ca această cutie să ajungă la palat, în locul pregătit de noi.

Vrăjitorul făcu o plecăciune adâncă.

— După cum îţi este voia, Stăpâne.

Pravak se încruntă şi-şi coborî glasul:

— Kaerinus arată ciudat, Alteţă.

Nelesquin dădu din cap.

— A petrecut multă vreme departe şi şi-a însuşit unele obiceiuri bizare. Totuşi, este la fel de loial ca întotdeauna.

Şi-acum explică-mi cum se face că aţi fost înşelaţi de cineva care purta sabia lui Yirxan.

— El şi însoţitorii săi au omorât câţiva jefuitori care pângăreau mormintele pentru praful osemintelor. Au arătat respect pentru morţi. L-am testat şi *este* Jogot reîncarnat. Nu aveam de unde să ştiu că ne va trăda.

— Nu, desigur că nu. Nelesquin zâmbi încet. S-a întors şi repetă trădările de dinainte. Ştiam că în rândurile noastre se află o iscoadă, Pravak, iar acum ştim şi cine-a fost.

— Nici nu m-aş fi gândit că Jogot a fost. L-am interogat personal şi nu l-am suspectat niciodată.

— Şi Kaerinus a făcut la fel, şi eu. A fost bun, însă n-a reuşit să mă distrugă atunci, iar acum n-a reuşit să ne nimicească nici cauza.

Nelesquin îşi bătu camaradul pe umăr.

— Nu te mai gândi la asta. Eşti aici acum. Nu mai avem de ce ne teme.

Cei doi *vanyeshi* îşi zâmbiră şi se întoarseră să privească plecarea de pe navă a camarazilor lor supravieţuitori. Erau atâţia care de-abia se mai puteau mişca. Nelesquin era şocat de câţi dintre ei ar fi putut fi căraţi pe braţe şi de copii, atârnând ca nişte păpuşi de cârpă. Aceşti oameni fuseseră, cândva, o companie mândră de vrăjitori şi războinici şi puţine lucruri i-ar fi putut înspăimânta. Vrăjile deveniseră felul lor de a fi, pentru mulţi dintre ei erau *viaţa.*

Dar când o să îi arunc în bătălie, vor învinge tot ce-i în faţa lor. Cyrsa n-are nimic asemănător. Îi vor zdrobi trupele, iar imperiul va fi returnat stăpânului său de drept.

Nelesquin dădu din cap.

— Va fi bine să luptăm iar împreună, nu?

Pravak nu răspunse imediat. Privea, insistent, dincolo de Nelesquin şi se ridică încet, trăgându-şi săbiile din teacă.

Nelesquin se întoarse şi urmări privirea lui Pravak, înspre răsărit. Ceva uriaş şi de culoare neagră se rostogolea de-a lungul râului, o roată de o mărime inimaginabilă. Copacii pocneau şi se prăbuşeau în vreme ce se apropia tot mai mult. Oamenii şi animalele fugeau

din calea ei, apoi se întorceau, privind-o fix în vreme ce se rostogolea mai departe.

Roata încetini, apoi se opri la picioarele celui mai îndepărtat doc. Omul din mijlocul ei coborî, plutind spre pământ. Nelesquin simţi fiorii magiei. Pravak îi simţi şi el, cât se poate de clar, şi se îndreptă de spate, ca şi cum s-ar fi însufleţit brusc. Nelesquin îl recunoscu pe Qiro, dar era ceva schimbat la el. Şi el, de asemenea, părea odihnit şi cu câţiva ani mai tânăr. *Vine de parcă s-ar alătura egalilor săi.*

Qiro făcu o plecăciune, dar nu prea adâncă şi nici nu o menţinu suficient de mult. În timp ce se apropia, făcu un semn cu capul spre Pravak.

— Se pare că a trecut o veşnicie de când ne-am întâlnit ultima oară, dar nu se poate să fi trecut mai mult de cincizeci şi patru de ani. Sunt Qiro Anturasi.

Faţa lui Pravak deveni mai animată.

— Nu te-aş fi recunoscut, dacă nu era vocea. Acesta-i Prinţul Nelesquin, stăpânul meu. Alteţă, Qiro Anturasi a jucat un rol important în reîntoarcerea voastră.

Nelesquin ridică o mână.

— Ştiu deja, Maestre Anturasi, mulţumesc. Qiro, nu mă aşteptam să vii pe aici.

— Circumstanţele s-au schimbat, Prinţe Nelesquin. Prezenţa mea este necesară. Qiro zâmbi, păstrând un ton neutru: Te pregăteşti să cucereşti Nalenyrul. Fără mine, invazia voastră va da greş.

— Ai uitat de trupele pregătite de noi, prietene? Durranii au înfrânt deja o armată nalenyriană şi deseiană.

Agitaţia de pe chei l-a împiedicat pe Qiro să răspundă. Pământul de sub roata de piatră începu să se scufunde, iar roata se înclină. Rămase o clipă în echilibru, apoi se răsturnă. Roata se prăbuşi, lovind docul, aprinzându-l şi transformând în aşchii o veche barcă pescărească. Se prăvăli în râu, trimiţând valuri mari, care măturară malurile, ridicând ambarcaţiunea *vanyeshilor* şi aşezând-o la capătul docului.

Nelesquin se încruntă.

— Roata blochează jumătate de râu. Te rog, ia-o de

acolo.

Qiro dădu din cap.

— Bineînţeles, Alteţă.

Cartograful se întoarse şi-şi scoase un picior din sandală. Desenă cu degetul mare o linie dreaptă, apoi un meandru, urmat de o altă linie dreaptă. Desenă aceleaşi lucruri la vreo cincisprezece centimetri distanţă de râu, paralel cu primele.

Vraja trosnea prin văzduh. Un foc albastru dansă peste oasele din argint ale lui Pravak. Unii dintre *vanyeshii* somnolenţi zvâcniră şi se zbătură ca şi cum ar fi fost stropiţi cu câte-o găleată de apă rece. Vraja-i urzică pielea lui Nelesquin. Îşi înfipse unghiile în propriile sale palme pentru a se împotrivi dorinţei de a se scărpina.

Râul Verde, de trei sute şaizeci de metri lăţime şi douăzeci şi şapte adâncime, se mişcă în albia sa. Viteza apei crescu, săpând în malul sudic. Docul pentru bac fu luat la vale. Magaziile se surpară, iar resturile începură să curgă în aval. Oamenii se repeziră afară din case cu câteva clipe înainte ca acestea să fie luate de râu. Apa reveni la mal bolborosind însămolită, cu peştii la suprafaţă, legănându-se încet înainte de a fi absorbiţi înapoi.

Centimetru cu centimetru, metru cu metru, râul îşi schimba cursul. Dacă la sud inunda, în nord lăsa totul uscat. Ambarcaţiunea *vanyeshilor* alunecă de pe doc şi ajunse să se odihnească în mijlocul peştilor care se unduiau şi al pilonilor acoperiţi cu mâl, aflaţi la mai bine de trei metri sub nivelul docurilor. Copiii au luat-o la goană, nepăsători la strigătele părinţilor lor, să scoată peşti din râu şi să caute comorile pierdute. Ici-colo zăceau oase de oameni şi cai, sau ale altor animale, înecaţi în inundaţiile de primăvară sau azvârliţi în râu pentru ascunderea unor omoruri.

În cele din urmă, apa trecu dincolo de roata de piatră şi continuă să curgă spre est, spre ocean. Râul se linişti. Peştii putură să înoate din nou, după ce aluviunile se aşezară. Pe malul celălalt se mai surpă o magazie, însă râul nu mai muşcă din sol.

Qiro se întoarse spre prinţ.

— Ar trebui să-i pui să facă o grădină aici. Nămolul e roditor şi grădina ar prospera.

Nelesquin clătină încet din cap.

— N-am vrut altceva decât să muţi roata.

— Ştiu, zâmbi Qiro. Însă eu am vrut să mut râul.

— Dar pentru ce?

— E simplu, Prinţe Nelesquin. Imperiul este al tău, însă lumea-i a mea.

— Aceasta ar putea însemna, Maestre Anturasi, că nu-mi mai eşti de niciun folos, nici cauzei mele.

— Mai deloc, Prinţe Nelesquin.

Qiro râse nepăsător. Se duse între două grămezi de prundiş şi trasă cu călcâiul un şanţ care să le unească.

— Iată, îţi mai fac un serviciu. S-ar putea să nu crezi asta acum, dar vei vedea. Zâmbetul cartografului se lăţi şi mai mult. Acum, hai să discutăm despre invazia asta a ta şi despre cum am s-o fac să reuşească.

25
Ziua a 6-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikum, Moriande
Nalenyr

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă înfăţişez Împărătesei în fruntea unei armate înfrânte. Nu crezusem că o să pierd bătălia. Trupele mele şi cu mine n-am putut-o salva. Am ştiut asta, la fel şi ei. Totuşi, încă mă simţeam responsabil.

Deshiel Tolo, Pasuram Derael şi căpitanul Luamel au preluat comanda armatei noastre. Au reorganizat-o, i-au adunat pe dezertori şi-au folosit jalnica noastră cavalerie pe post de cercetaşi. Cavaleriştii s-au desfăşurat spre sud, pentru a verifica până unde înaintase inamicul. Dintr-un motiv oarecare, *kwajiinii* nu păreau interesaţi să-şi impună avantajul, însă niciunul dintre noi nu era înclinat să se ia după aparenţe. Doar ceva peste o sută şaizeci de kilometri îi despărţeau de Moriande. Ar fi putut ajunge acolo într-o săptămână. Nu erau destui *kwajiini* ca să înconjoare şi să izoleze Moriande, aşa că asediul va fi unul murdar. Numai simpla lor prezenţă va provoca panică. Era lesne să-ţi imaginezi ţipetele refugiaţilor fugind spre nord.

Spre Moriande au fost trimişi soli, cu veştile rele. Din cei patruzeci şi patru de mii de războinici pe care i-am avut la Tsengui, mai supravieţuiseră doar o treime. Trupele deseiene din prima linie înregistraseră majoritatea pierderilor. Supravieţuitorii – cu precădere cavalerişti – s-ar putea să fie morţi şi ei. Prinţul lor căzuse. Cu toate că nu l-ar fi putut salva, îşi închipuiau cu toţii că *ar fi putut* face asta, iar moralul lor era la pământ. Dacă mai era vreo speranţă pentru Moriande, va trebui să refacem acel moral. Le-am canalizat atenţia pe răzbunare. Le-am spus că dacă Prinţul Cyron i-ar fi crezut zdrobiţi, i-ar fi trimis

acasă. N-ar mai fi avut nicio şansă să-l răzbune pe iubitul lor Pyrust. De asemenea, m-am folosit şi de dispreţul lor pentru molâii din sud pentru a le reaprinde mândria. Ne vor arăta nouă, tuturor, cum luptau *adevăraţii* războinici, şi vor dobândi astfel nemurirea.

Recruţii deseieni erau doar puţin deasupra vitelor. Majoritatea şi-au abandonat armele şi armurile în timpul retragerii. Au fost reduşi la o masă de mizerabili istoviţi, înspăimântaţi, care mărşăluiau spre nord prin teritoriul duşman. Moralul lor a fost complet dărâmat. Şoimii supravieţuitori n-aveau decât dispreţ pentru ei. Şi repudiaţi şi de propriul lor popor, nu mai aveau pentru ce să trăiască. Nu mai voiau decât să plece acasă.

Numai că nu-i puteam lăsa să facă asta. Odată ce ajungeam în Moriande, vor fi reînarmaţi sau folosiţi la muncă forţată. Vreo câţiva s-ar putea să mai vadă Deseirionul, însă foamea crâncenă a războiului făcea ca acest lucru să fie îndoielnic.

Virinienii şi ai mei *xidantzu* erau în cea mai bună formă dintre toţi. Mai luptaseră cu *kwajiinii* şi supravieţuiseră. Nu împărtăşeau acelaşi dispreţ pentru ceilalţi. Am selecţionat ofiţeri din rândurile trupelor din Tsatol Deraelkun şi i-am impus recruţilor deseieni. Acest lucru a creat o structură suficientă pentru ca dezertările să scadă, iar moralul recruţilor a început să crească. Am ales o vale aflată la vreo doisprezece kilometri de Moriande, pentru a găzdui, temporar, armata, apoi am luat-o înainte, ca să mă întâlnesc cu Împărăteasa. Reînarmaţi, îmbrăcaţi şi hrăniţi, vor arăta mult mai bine la intrarea în capitală. Cu toate că eram obosit, doar la vederea Oraşului Alb m-am însufleţit. Strălucea, cu turnurile sale înalte, rămase intacte. Mi-am strunit calul, trăgând de frâu, şi m-am uitat concentrat, întrebându-mă ce-ar face Nelesquin – ori *kwajiinii* – cu priveliştea asta. Apoi, trei bărbaţi au ieşit din pădure. Nici măcar nu trecuse un an de când fusesem oprit tot acolo.

Înapoi, înainte să fi început toate acestea.

Înapoi, înainte de a fi aflat cine sunt.

Cel mai masiv păşi înainte.

— Pe drumul ăsta se plăteşte ca să treci, prietene.
— Sânge sau aur?
— Sigur mai degrabă ai plăti în aur decât în sânge.
Am ridicat din umeri şi m-am mişcat în şa.
— Am ucis oameni ca voi aici, pe acest drum, chiar aici, încă dinainte de Vremea Gheţii Negre.
Doi dintre ei au izbucnit în râs, însă cel de-al treilea şi-a strâns pumnii în spatele şalelor. Am aruncat o privire înapoi, peste umărul stâng.
— Peste câteva zile, pe acest drum va veni o armată, să distrugă Moriande. Puteţi pleca acum spre Moriande, şi să vă faceţi folositori, sau puteţi muri aici.
Căpetenia râse din nou şi privi la cei doi tovarăşi ai săi. Unul râse laolaltă cu el, însă celălalt continua să-şi ţină mâinile la spate. Liderul se încruntă spre omul său.
— Ce-i cu tine?
— Mama mea se află în Moriande.
Blazonul cu peştişorul auriu de pe roba lui licări când se legănă de pe un picior pe altul.
— Dacă spune adevărul…
— Minte, ca să-şi scape pielea.
— Dar am văzut armata îndreptându-se spre sud.
— Era Pyrust, şi n-are decât să se ducă învârtindu-se. Să domnească în Kelewan. N-o să se mai întoarcă niciodată pe aici.
M-am îndreptat în şa şi m-am uitat spre Peştele Auriu.
— Vino la Moriande. Caută-mă prin *Serrianul* Jatan. Am să-ţi dau ceva cinstit de lucru…
Celălalt slugoi, care purta un blazon cu un câine aşezat, probabil furat de la vreun dezertor helosundian, mă privi.
— Pot să vin şi eu?
— Grăbeşte-te. I-am zâmbit căpeteniei. Veniţi spre Moriande, sau facem ca drumul să fie mai puţin însetat?
Însoţitorii săi se depărtară de el, lăsându-l singur. Mâna-i coborî pe mânerul sabiei.
— Nu mi-e teamă de tine.
— Tremurul din glasul tău sugerează altceva.
— Nu mi-e frică de tine. Sunt îngrijorat pentru mama

mea. Îşi înălţă fruntea. L… locuieşte tot în Moriande, cred.

— Bine. Aşteptaţi aici armata mea. Întrebaţi de Ranai Ameryne. Ea vă va conduce în Moriande. Dunos te va duce la *Serrianul* Jatan. Ne vedem acolo.

Cei trei se aşezară în şir şi făcură o plecăciune. Le-am întors plecăciunea şi mi-am văzut de drum. Pe doi dintre ei îi voi revedea. Asta mă bucura, însă doar până ce au dispărut în pădure. Peste o lună, niciunul dintre ei nu va mai fi în viaţă.

De fapt, mă îndoiam că Moriande va mai exista peste o lună.

Prinţul Cyron m-a primit în sala tronului din Wentokikun. Arăta altfel decât atunci când îl văzusem ultima dată, şi nu era numai mâneca pe jumătate goală. Slăbise şi era tras la faţă, ca un om care dormise prea puţin. Totuşi, ochii săi albaştri aveau încă o agilitate iscoditoare care îi dezvăluia ascuţimea minţii.

Mi-a făcut semn să înaintez şi-a venit să mă salute pe la jumătatea covorului roşu.

— Ştiu că nu pe mine voiai să mă vezi, dar trebuia să te întâlnesc. Eşti gata să conduci apărarea oraşului?

— În niciun caz.

— Poftim?

— Nu mă pricep deloc la apărarea în asediu, Înălţimea Voastră. Voi fi pe metereze, luptând cu *kwajiinii,* dar dacă aş fi avut vreo calitate de a rezista în asedii – sau vreo înclinaţie spre această artă – aş fi murit în Kelewan.

Cyron se holbă la mine.

— Dar ai fost Comandantul Gărzii Personale a Împăratului.

— Aţi uitat. A murit. Asta nu-i deloc cine ştie ce recomandare.

A zâmbit.

— Ţi-am trimis cel mai bun om pentru asta. Contele Jarys Derael.

— Da, dar e…

— Olog?

M-am încruntat.

— Trupul îi este vătămat, dar nu şi mintea. *Trebuie* să aveţi o evaluare a acestei situaţii.

Faţa lui Cyron se făcu vânătă.

— Bine ţintit. *I-am trimis* informaţii. L-am luat în râs, de când i-ai cerut să vină aici. M-am gândit că… în fine. Am să mă consult cu el.

— Şi veţi acţiona conform planurilor sale?

Prinţul izbucni în râs.

— Da. Nu mai trebuie să-mi răsuceşti şi singura mea mână.

— El va şti cum să-i înfrângă.

— Ce s-a întâmplat cu Pyrust?

— Mort, probabil. Nu ştiu. Am trimis o solie, oferind o răscumpărare pentru el.

— Şi Vroan?

— A supravieţuit. Nu mi-a plăcut de el, aşa că n-a beneficiat de aceeaşi curtoazie.

— Păcat. Am fi putut păstra o găleată de pişat de cal, cald. Cyron oftă. Plănuisem să te monopolizez, ca să examinăm informaţiile şi cifrele, dar am să las asta pe seama Contelui Derael.

— Mă interesează, dar…

Prinţul dădu din cap.

— Te aşteaptă în sanctuar. Speră că nu eşti supărat pe ea.

— De ce-aş fi?

— Sunt unele lucruri, Maestre Soshir, pe care numai Împărăteasa le cunoaşte. Cyron zâmbi. N-ar fi mai bine să n-o laşi să aştepte?

Sanctuarul palatului uşura uitarea ororilor dinspre sud. O vegetaţie luxuriantă se întindea pe mai mulţi acri, plantele fiind aduse de peste tot din Cele Nouă. Florile smălţuiau copacii, iar din crengi atârnau fructe dulci pe care nu le mai văzusem de foarte multă vreme. Vegetaţia bogată înăbuşea gălăgia de dincolo de ziduri. Urletele animalelor exotice răzbăteau prin junglă, iar, dacă nu ar fi

existat cărările din piatră albă aş fi putut să mă cred pe undeva, prin cine ştie ce coclauri din Ummummorar.

Parfumul unei flori, *paryssa,* mi-a readus amintiri care m-au purtat şi mai departe. Am zâmbit, şi m-am afundat şi mai mult în sanctuar. Pierdut în amintiri, am văzut doar puţin din el. Absorbit de propria-mi încântare, chiar că nu-mi mai păsa de nimic.

Prima dată am văzut-o pe Cyrsa în Kelewan, într-un bordel elegant numit Casa Fecioarei de Jad. Clădirea imensă, dreptunghiulară, avea o grădină în curtea interioară foarte asemănătoare cu sanctuarul prinţului. Am petrecut noaptea cu o femeie recomandată de Nelesquin; gustul său la femei a fost, întotdeauna, unul de apreciat. Mă trezisem şi intrasem în grădină foarte devreme, înainte ca soarele să fi apucat să evapore roua. Din adâncul desişurilor, am auzit chicoteli de fetişcană şi pocnetul beţişoarelor. Cărăruia din grădină se termina într-un cerc din bucăţele de marmură. Două tinere se distrau cu exerciţii de scrimă. Pe atunci, Paryssa avea părul roşcat, iar ochii ei argintii scăpărau puternic. Dădu ocol celeilalte fete, încolţind-o, apoi lovi rapid. Adversara ei ţipă, apoi trecu în fugă pe lângă mine, sugându-şi degetele. N-am putut decât să zâmbesc, uimit, iar Paryssa m-a văzut, a făcut o plecăciune, apoi a adoptat o postură menită să fie al patrulea Tigru. Ce ciudat mi s-a părut ca ea să se antreneze de plăcere, când ar fi putut lupta cu pricepere.

M-am ataşat de ea imediat. În timpul liber o învăţam pe Paryssa despre meşteşugul spadei, răsfăţând-o, lăudând-o. A introdus în dans ceea ce-o învăţasem, spre încântarea războinicilor. Şi ei, ca şi mine, au ajuns să se bucure de prezenţa ei în toate felurile. Apoi, la îndemnurile lui Nelesquin, am adus-o şi i-am dat-o în dar tatălui nostru, Împăratul.

Am intrat într-un luminiş presărat cu marmură şi mi s-a strâns inima. Stătea nemişcată, cu spatele la mine, purtând un băţ din salcie. Am lăsat pietricelele să scrâşnească sub paşii mei, însă nu s-a întors. Doar capul i s-a plecat puţin, apoi a privit cu timiditate în urmă;

rămăsese aceeaşi fetişcană, cu toate că nu ne mai văzusem de atâta amar de ani.

— Crezi, Maestre Soshir, că ai putea veni să mă iubeşti din nou?

I-am făcut o plecăciune adâncă, după cum se cuvenea faţă de o Împărăteasă, şi-am rămas cu capul plecat, aşa cum se cuvenea celei care îmi cucerise inima de atât timp. Mi-am îndreptat, încet, spatele.

— Întrebarea ta sugerează că aş fi încetat să te mai iubesc.

Se întoarse cu faţa spre mine. Purta o robă albă, tivită cu verde. Pentru brodarea coroanelor, pe piept, spate şi mâneci se folosise un fir negru. Acelaşi fir făcuse dungile de pe tiv, iar la capetele cingătorii închipuise tigri la vânătoare. Privirea ei deschisă îmi cercetă faţa. Ochii ei mijiţi trădau îngrijorarea.

Am aşteptat, fără să reacţionez, lăsându-mă cercetat pe îndelete. N-aveam nicio idee ce anume căuta, însă nu părea să fi găsit. Mi-a zâmbit, răsucind într-o doară bastonul din mână, apoi mi-a întors spatele şi începu să se afunde tot mai adânc în sanctuar.

O zvâcnitură din creanga de salcie mă invită s-o urmez.

— Cum să mă adresez ţie, Alteţă? Răspunzi la numele dat de tatăl meu, sau…

— Sau am luat obiceiul de a-mi schimba numele, aşa cum voi, războinicii, faceţi adesea? Se răsuci şi mă bătu, în joacă, cu băţul. Aici poţi să-mi spui cum vrei, dar la curte trebuie respectat protocolul. Şi cum să mă adresez eu ţie?

— Cred că revenirea la Virisken Soshir îl va deranja cel mai mult pe duşmanul nostru.

— Deci *e* Nelesquin?

— L-am văzut la Tsatol Deraelkun.

— Mormântul l-a învăţat ceva, cât de cât?

Am prins băţul la următoarea sa trecere şi-am atins-o pe nas cu vârful.

— Este la fel ca întotdeauna: arogant şi încrezător. De asemenea, pare să fie cumva mai înţelept. Anii petrecuţi în mormânt l-au făcut mai periculos.

Mă cercetă din nou preţ de-o clipă, dar zâmbetul nu i se şterse de pe faţă.

— L-am mai dovedit noi o dată.

— Şi-l vom dovedi din nou.

I-am oferit mâna. Aruncă băţul, acceptând-o. Am tras-o lângă mine şi m-am desfătat cu căldura ei.

— Prinţul Cyron spunea că te temi că te voi urî. Asta pentru că ştii cine sunt, dar nu mi-ai spus niciodată?

Îşi lăsă capul pe pieptul meu.

— Ştiam cine-ai *fost.* Cine eşti acum? Virisken Soshir?

— Este un nume. M-am încruntat. Este doar unul dintre oamenii care-am fost. Cine sunt? Nu ştiu. La vremea când toate acestea se vor termina, nădăjduiesc, cu toată convingerea, că voi fi aflat.

M-a sărutat pe gât, iar eu i-am zis încet ceva, însă ţipătul răguşit al unei creaturi, zburând pe deasupra, i-a înghiţit cuvintele. O umbră mare, rece, a trecut peste noi.

Am împins-o în spatele meu şi-am luat oţelul în mâna dreaptă.

Una dintre jivinele zburătoare ale lui Nelesquin, puţind a hoit, ateriză greoaie în cercul de piatră, purtând un *kwajiin* la baza gâtului. În spatele lui se afla viziunea unui pictor dement al unei corcituri între un om şi un Viruk, realizată ca un schelet argintiu. Două tentacule desfăcură un pachet învelit în pânză şi-l aruncară, fără prea multe fasoane, de pe aripile desfăşurate ale fiarei.

— Iată-vă generalul, omorât de mâna Prinţului Nelesquin.

Am recunoscut vocea.

— Pravak Helos. Arătai mai bine înainte.

— Virisken Soshir.

Omul de metal îşi dădu capul pe spate şi râse; era un sunet tulburător, care stârni mormăituri furioase printre celelalte animale din sanctuar.

— Mă bucur că trăieşti. Dacă aş avea permisiunea Stăpânului meu, ţi-aş lua capul.

— Coboară. Avem un cerc frumos aici.

— Te dezonorezi singur, făcând o ofertă despre care ştii

că trebuie s-o refuz.

— Atunci rămâne pe altă dată, după ce păpuşarul îţi va reteza sforile.

Faţa argintie a monstrului se apropie.

— Nu cumva asta-i târfuliţa care ne-a dus la ruină, iar acum se ascunde în spatele tău?

Împărăteasa ieşi din umbră.

— L-ai urmat pe Nelesquin în dezastru. Este o greşeală în care persişti.

— Vom desface ceea ce-ai săvârşit.

Vanyeshul îl bătu pe umeri pe *kwajiinul* mânuitor al animalului.

— Ne vom mai întâlni noi, Maestre Soshir, iar atunci te voi omorî.

— Iar eu, Maestre Helos, îţi voi topi oasele şi voi da argintul cerşetorilor.

M-am înclinat cu respect.

El nu.

Jivina şi-a desfăşurat aripile şi s-a înălţat spre cer cu câteva bătăi. Curentul de aer ne-a clătinat. Am cuprins-o pe Cyrsa cu o mână, în vreme ce creatura deveni un punct întunecat pe cer.

— Unii dintre *vanyeshi* au supravieţuit, pufni ea.

— Nelesquin vrea să ne temem de întoarcerea lor.

— Eu mă tem.

— Ce femeie înţeleaptă. Am tras-o mai aproape. Din asta n-o să iasă nimic bun.

26
Ziua a 6-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Helosunde

Ciras Dejote râse fericit.

— Când ne-a găsit Rekarafi, ne-a spus că trăieşti. Aproape că nu mi-a venit să cred că a reuşit să te găsească, însă n-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de asta.

— M-a urmărit din Ixyll până-n Felarati. Keles tuşi. Şi după cum se vede, *trăiesc.* Oarecum. Peregrinările mele n-au fost deloc plăcute.

Spadasinul dădu din cap, ţinându-şi ascunse adevăratele sale simţăminte. Când se întâlniseră prima dată, Keles Anturasi era un om tăcut. Îndurase încercările călătoriei prin Pustietăţi fără să se plângă. Chiar acceptase şi puţin antrenament cu spada de la Ciras, în pofida slabelor şanse ca asta să-i servească vreodată la ceva. Expediţia îl călise, oarecum, pe Keles, dar tot moale rămăsese.

Dar se terminase. Acolo unde fuseseră, cândva, urme de osânză, oasele erau uşor de descoperit. Mâinile nu i se vindecaseră încă. Pe corp avea vânătăi. Riduri porneau din colţurile ochilor injectaţi. Tusea, cu toate că era uscată, nu încetase cu adevărat niciodată. Acolo unde pielea nu-i era vineţie, maronie sau galbenă, era cenuşie. Firele albe i se împleteau prin părul castaniu.

Chiar şi Prinţul Eiran arată mai bine decât el.

Scoan îl rănise pe prinţ, dar nu de moarte. Lama sabiei trebuise să străpungă cingătoarea din mătase împletită a prinţului, roba din mătase şi straiele de dedesubt. Rana fusese de un braţ lungime, dar nu pătrunsese adânc. Nu fusese afectat niciun organ intern. Rana a fost cusută şi, în pofida protestelor sale, Prinţul Eiran fusese nevoit să călătorească pe o targă cărată de doi dintre soldaţii

gyanrigot ai lui Borosan.

Trandafiriul obrajilor lui Eiran era strălucitor în comparaţie cu paloarea lui Keles, însă amândoi aveau nevoie de odihnă. Traversarea munţilor nu va fi uşoară, mai ales în cazul în care Consiliul de Miniştri avea să trimită mai mulţi vânători prin trecători.

Ciras strânse umărul lui Keles.

— Odihneşte-te, prietene. Te vom conduce în Moriande în deplină siguranţă.

Keles zâmbi cu greutate.

— Şi tu, Maestre Dejote.

Ciras se retrase, furişându-se prin tabără. Tyressa dădu din cap în trecere. Keles fusese întotdeauna în grija ei, însă comportamentul ei faţă de el se schimbase. Ciras nu s-ar fi gândit niciodată că blândeţea era o trăsătură Keru, însă Tyressa se înmuia când avea de-a face cu Keles.

Mă întreb dacă ştie cât e de norocos. Ciras clătină din cap. *Oare cât de norocoşi am fost cu toţii?*

Soldaţii care fuseseră sub comanda lui Scoan i-au jurat, degrabă, credinţă eternă Prinţului Eiran, surorii sale şi ţării Helosunde. Au dezvăluit imediat tot ce ştiau despre planurile pentru capturarea fugarului şi au indicat rute de scăpare.

Diversele facţiuni – rebelii lui Eiran, Voraxanii, Deseienii lui Jasai şi noii Helosundieni loiali – şi-au aşezat tabăra în apropiere şi plănuiau să plece spre Valea Rubinelor dimineaţa. Borosan îşi petrecea timpul sistematizând toate informaţiile geografice adunate pentru Keles în Ixyll. Războinicii şi-au organizat plantoanele şi în tabără s-a instalat o normalitate ciudată.

Ciras îl căută pe Viruk şi făcu o plecăciune.

— Maestre Rekarafi, aş vrea să-ţi pun o întrebare.

Virukul, care se lăsase pe vine, cu spatele sprijinit de trunchiul unui stejar uriaş, dădu din cap.

— Vrei să ştii dacă am fost la curent cu localizarea Voraxanului.

— Da.

— Ştiam. I-am ajutat să-l găsească. Rekarafi culese o

ghindă şi-o zdrobi între degetul mare şi arătător. Am însoţit-o pe Împărăteasă în expediţia ei.

Ciras rămase cu gura căscată.

— De care parte ai luptat?

— De niciuna. Lupta dintre barbari şi oamenii civilizaţi i-a definit pe oameni. Înduri greutăţile pentru că a te preda ar diminua, cumva, nobleţea celor care au luptat pentru a te proteja. Este o prostie. N-a existat nicio nobleţe. Trupele imperiale şi *vanyeshii* au făcut la fel de mult pentru a se vătăma unii pe alţii ca şi Turasyndienii; şi s-au luat la harţă între ei.

— Dar *vanyeshii* erau cei răi.

— Poate că da, însă de ce-ar conta asta pentru mine? Sunt Viruk. Trăiesc încă de dinainte ca Virukadeenul să se fi autodistrus. Îmi amintesc de o vreme în care Virukii puteau avea copii. Îmi amintesc de vremurile în care oamenii erau sclavii noştri; preţuiţi, e adevărat, dar pentru mine nu erau mai presus decât ar fi fost un cal sau o pisică de casă pentru tine. Concepţiile voastre despre bine şi rău sunt fără înţeles.

Ciras îşi miji ochii.

— Nu te cred.

Rekarafi făcu un gest cu mâna, în semn de lehamite.

— Nu mi-aş pierde vremea minţindu-te.

— Te minţi singur. Ciras arătă în spatele lui, spre tabără. Nu te-ai fi dus să urmăreşti bătălia dacă nu ţi-ar fi păsat deloc de luptele acelea. Îl cunoşteai pe Prinţul Nelesquin. Îl ştiai şi pe Virisken Soshir.

Virukul dădu din cap aprobator.

— Cel pe care-l ştiai drept Moraven Tolo, stăpânul tău.

Confirmarea a ceea ce spusese Vlay Laedhze îl luă prin surprindere pe Ciras.

— Aţi ştiut şi n-aţi spus nimic?

— Dacă a preferat să nu mai fie cunoscut sub acest nume, cine sunt eu să-l leg iarăşi de el? Rekarafi îşi închise ochii pe jumătate. Poate că m-am *minţit* singur. Mi-a *păsat* de rezultat. I-am jelit pe cei morţi, i-am ajutat pe supravieţuitori.

— Ştiaţi că Împărăteasa plecase din Voraxan şi s-a reîntors în Cele Nouă?

— Asta nu contează, Ciras Dejote. Calea ta a fost hărăzită să ajungă în Voraxan. Şi-a ajuns.

— Nu înţeleg. Puteţi prezice viitorul?

— Nu sunt un Gloon. Doar că am trăit preţ de mai multe vieţi de-ale tale. Aşa cum un câine dă târcoale înainte de a-şi face culcuş în iarbă, aşa sunt şi problemele oamenilor. În timp există curente şi roluri care trebuie asumate.

Ciras clătină din cap.

— Nu, refuz să cred asta. În trecut, l-am doborât pe Virisken Soshir, însă nu mi-aş dezonora astfel stăpânul.

— Dar în trecut, nu Virisken Soshir ţi-a fost stăpân.

— Dar cine-a fost?

— Nu contează.

Lumina stelelor sclipi în ochii întunecaţi ai Virukului.

— Tot ce contează e cine-i stăpânul tău acum.

Te deranjează când ţi se spune Gloon, apoi îmi dai o ghicitoare de Gloon!

Ultimul comentariul al lui Rekarafi îl nedumerise pe Ciras. Putea găsi vreo şase căi de a pune aceeaşi întrebare şi să primească de trei ori mai multe răspunsuri, însă niciunul n-ar fi făcut viitorul mai clar. Şi ca lucrurile să fie şi mai complicate, călătoria spre sud era cumplit de monotonă, ceea ce i-a lăsat destul timp pentru a cumpăni permutările.

Situaţia s-a schimbat la asfinţitul celei de-a doua zile. Ciras era cu avangarda, cercetând drumul şi trimiţând rapoarte legate de ceea ce găsiseră. Acum îl încerca o anume satisfacţie văzând pielea verde a Virukului făcându-se la fel de cenuşie ca a lui Keles, în timp ce acesta urmărea fenomenul.

— Iată o cimilitură mai grozavă decât a ta, Rekarafi.

Cartograful sări din spatele căruţei.

— Asta nu trebuia să fie aici.

— Nu credeam aşa ceva.

Keles se lăsă pe vine şi privi spre sud. Pământul fusese

sfâşiat în jumătate. Porţiuni de păşune şi copaci de pe partea cealaltă încă mai cădeau de pe marginile zdrenţuite. Niciun râu nu modelase malurile sau nu săpase ruptura. Un zeu trebuie că despărţise pământul în două, rupându-l brusc. Nu putea exista o altă explicaţie.

Cartograful examină peisajul.

— Are peste un kilometru şi jumătate lăţime şi cam jumătate în adâncime. Nu-s cărări. V-aţi uitat în ea?

Ciras dădu încet din cap.

— Nu mi-a plăcut.

— Nici mie. Sunt locuri acolo unde râpa nu are fund.

Keles azvârli pătura de pe el şi se repezi înainte, căzând în genunchi. Îşi desfăcu bandajele, apoi îşi frecă palmele. Mişcă din umeri, apoi îşi lipi palmele de pământ. Ochii i se închiseră o clipă, apoi se trase înapoi, scuturându-şi palmele ca şi cum l-ar fi ars.

— Ce s-a întâmplat?

Keles îşi privi palmele.

— Când am atins pământul, l-am simţit vătămat. Despicat, ca burta Prinţului Eiran.

Rekarafi se lăsă pe vine. Întinse o gheară şi scrijeli un cerc în jurul lui Keles.

— Încearcă acum.

Cartograful puse o palmă jos, încet. Degetele sale mângâiară uşor solul. Keles îşi lipi mâna de pământ, apoi o puse jos, prudent, şi pe cealaltă. Închise ochii, iar trupul său se zgudui. Se smuci din nou, îşi strânse umerii şi sângele îi pieri, încet, de pe faţă. Rămase îngenuncheat acolo un minut, apoi pleoapele i se deschiseră tremurătoare.

— Aici se petrece ceva foarte rău.

Ciras se lăsă jos.

— Ai un dar pentru lucrurile evidente.

Keles râse.

— Glasul tău, vorbele bunicului meu.

— Despre ce-i vorba?

Keles se scărpină pe ceafă, întinzând murdăria.

— Nu ştiu. Când ating pământul, de obicei, simt zona din

împrejurimi. Totul este acolo unde trebuie să fie. Are vreun înţeles aşa ceva?

Ciras dădu din cap.

— Acum se întâmplă contrariul. Dacă un cutremur a deschis această falie, aş simţi-o foarte naturală. Sau dacă ar fi săpat-o un râu. Indiferent ce a provocat-o, n-a fost pe cale firească.

Keles azvârli o pietricică în crevasă.

— Şi lucrul cel mai rău – cel care *doare* – este ceea ce se află pe fund. N-am mai simţit aşa ceva până acum. Pentru că este ceva *rău,* blasfemator. Este absenţa totală. E ca şi cum acolo, jos, n-a existat nimic, niciodată.

Ciras se ridică din nou.

— Cred că o să campăm aici, apoi o să căutăm mâine o cale ocolitoare.

Keles clătină din cap.

— Nu există niciun drum ocolitor. Se întinde în ambele direcţii.

— De la Marea Întunecată şi până la ocean?

Spadasinul privea fix, neîncrezător.

— Continentul a fost rupt în două? O să intre apa acolo?

— În cele din urmă, dacă nu se scurge totul pe la fund. Keles chicoti. Măcar avem copaci, să construim nişte ambarcaţiuni cu care să traversăm.

— Asta n-o să ajute. Ciras îşi aranjă părul. Trebuie să ne ducem în sud. *Vanyeshii* au ajuns, fără îndoială, la Nelesquin. Trebuie să o vedem pe Împărăteasă. Trebuie să ne îndreptăm spre Moriande.

Keles începu să-şi bandajeze mâinile din nou.

— Nu pot să fac nimic, Ciras.

Rekarafi pipăi marginea faliei cu piciorul, apoi se uită la cartograf.

— Ba poţi. Ai mai făcut-o şi în altă parte.

Keles se încruntă.

— Poftim?

— Ai făcut-o în Ixyll.

— Aici nu-i Ixyll. Am fost mutaţi. I-am adus eu pe toţi înapoi. Şi nu-i ca la Tsatol Pelyn. Doar am refăcut o cetate

care devenise o ruină. Îşi ridică mâinile. Încă mai sufăr din cauza asta.

— Cu una, ai refăcut lucrurile rupte. Cu cealaltă, ai reconstruit ceva ce era stricat. Virukul arătă spre falie. Asta-i ceva rupt şi stricat. Repară.

— Nu înţelegi, Rekarafi…

Virukul se lăsă pe vine.

— Înţeleg că te împiedici singur să reuşeşti.

— Această falie are peste un kilometru jumătate lăţime şi… cel puţin nouă sute şaizeci de kilometri lungime. Ai idee câte tone de pietre şi pământ înseamnă asta?

— Nu-ţi tot spune că nu poţi asta, Keles. Tot ce trebuie să faci este să-ţi dai seama *cum* s-ar putea face. Fă pământul să se unească la loc.

Keles îşi masa fruntea, împrăştiind pământ pe ea.

— Nu există *nicio* cale…

Se apleacă înainte, punându-şi din nou palmele pe drum. Pieptul i se săltă, iar respiraţia-i încetini. Capul i se ridică şi privi peste falie, apoi spre Viruk şi dădu din cap.

— Bine, probabil că se poate. Ar fi o şansă. Scapă de cercul ăsta.

Ciras şterse jumătate din el.

— Ce altceva-ţi mai trebuie?

Keles închise ochii, strângând din pleoape.

— Trebuie ca toată lumea să fie gata s-o ia repede din loc. Nu va fi o cale uşoară. Dacă Borosan ar putea dota câţiva dintre *gyanrigoţii* lui cu nişte frânghii sau câţiva soldaţi cu topoare, asta ar ajuta. Căruţele s-ar putea să nu treacă.

Ciras dădu din cap.

— Am să pun lucrurile în mişcare.

— Bine. O să ia ceva timp. Keles zâmbi curajos. Oh, şi încă ceva. Toată lumea să se îndepărteze de margine.

Virukul dădu din cap.

— Ţi-ai dat seama cum să vindeci pământul?

— Nu chiar. Nu în felul la care te gândeşti. Însă talentul mamei mele e dedicat plantelor. Vezi copacii aceia cu frunzele fluturând? Se reproduc atunci când mlădiţele

cresc de la rădăcină. Rădăcinile au fost rupte când pământul s-a despărţit, iar acum a venit vremea să legăm lucrurile la loc.

Keles îşi apăsă palmele pe sol, iar Ciras simţi mâncărimi pe piele când magia începu să curgă. Copacii creşteau cu o viteză incredibilă. Rădăcinile se împrăştiau, mlădiţele se măreau şi prosperau. Arborii mai bătrâni cădeau, smulgând bucăţi de pământ. Unii dintre ei alunecară în râpă. Alţii s-au dus după ei, rostogolindu-se şi oprindu-se paralel cu falia. Au blocat pământul în surpare. Noi mlădiţe au crescut pe terasele înguste. Alţii au căzut şi s-au încrucişat cu ei.

Soarele apuse, iar *gyanrigoţii* au pătruns înăuntru, nivelând cărarea din falie. Având lame de topor drept mâini, au tăiat copacii şi-au scurtat crengile. Au scobit pământul din pereţii canionului şi l-au bătătorit cu picioarele lor de metal. Au tras copaci înalţi pentru a acoperi despărţitura, deasupra faliei care se închidea încet. Luminile albastre, care pulsau, de pe pieptul lor le marcau trecerea. La vremea când luna neagră îşi terminase jumătate din drumul ei pe cer, ei lucrau de zor la cealaltă cărare.

Pe la mijlocul dimineţii, copacii creşteau pe partea de vizavi a faliei. Înainte de amiază, primii refugiaţi începură să treacă dincolo. Golul fusese închis, însă copacii crescuţi deasupra lui erau piperniciţi şi contorsionaţi. Câţiva aveau roade care, deşi aveau formă perfectă, duhneau a carne putrezită. Dedesubt, se zvârcoleau ciori în agonie, cu ciocurile lor ascuţite topindu-se.

În afară de o singură coloană îngustă, marginea faliei se erodase. Keles stătea gheboşat pe ea, iar Virukul era aplecat deasupra lui, menţinându-i echilibrul. Ciras n-ar fi putut spune dacă Keles era viu sau mort, iar Rekarafi ar fi putut să fie şi el doar o statuie.

Apoi, în cele din urmă, ariergarda îşi începu traversarea, iar Ciras îi însoţea. Poteca pe care se deplasau se răsucea înainte şi înapoi, chinuitoare şi înclinată periculos în unele locuri. Nuanţele diferite ale straturilor dinspre est şi

izurile diferite l-au surprins. La fel şi mâncărimea pielii la coborâre.

Înainte să urce pe partea cealaltă, Rekarafi îl ajunse din urmă, cărându-l pe Keles, care atârna inert. Tyressa aruncă, repede, o privire îngrozită şi se grăbi s-o ia înainte, să pregătească o lectică pentru Keles.

Ochii spadasinului se mijiră.

— Doar nu-i mort, nu?

Virukul dădu din cap.

— Istovit. Închipuie-ţi cum e să creşti o pădure. Munca de-o viaţă într-o singură noapte.

Ciras începu să tremure.

— Ar fi ca şi cum ai lupta pe veci într-un război.

— Aceasta-i o concluzie pe care o poţi încerca, Maestre Dejote. Când Nelesquin va asedia Moriande, o să ţi se pară că ai luptat tot timpul cu el.

27
Ziua a 12-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Antuirasikun, Moriande
Nalenyr

Keles Anturasi se trezise tresărind şi era hotărât să rămână treaz. De prea multă vreme devenea treaz prin străfulgerări de claritate, dureroase, aşa că se predase dulcelui confort al uitării. În pofida îngrijirilor Tyressei, oboseala refuza să-l lase din gheare.

Eforturile sale pentru închiderea faliei îl dezbrăcaseră de orice urmă de identitate omenească. Se întreba de ce fusese lăsat fără scoarţă. Nu mai avea frunze care să-i ţină umbră şi să-l hrănească, nici rădăcini care să caute umezeala. Membrele sale fuseseră retezate până ce rămăseseră doar patru. Nu ştia cuvinte, pentru că arborilor nu le pasă de cuvinte, ci doar de cântecele vântului. Iar lucrurile păreau să se mişte repede, mult prea repede. Chiar şi *el* se mişca, şi asta n-ar fi trebuit să fie posibil.

Însă, încet, încet, destui oameni pronunţau cuvântul „Keles“, pe care începu să-l asocieze cu el însuşi. Această concluzie desferecă visele, iar acestea, la rândul lor, îl făcură să-şi vină în fire.

Acestea fiind spuse, trezirea sa în Anturasikun îl şocă. Locul părea aşa cum trebuia să fie, iar asta-l făcea să se simtă străin. Cel care era el acum nu mai fusese aici înainte. Recunoştea totul şi cadrul familiar îl încânta, dar nu-şi putea alunga senzaţia de ameninţare ascunsă. Azvârli pătura de pe el şi aerul răcoros al nopţii îi făcu pielea de găină pe trupul dezgolit. Îşi privi picioarele, aproape aşteptându-se să vadă rădăcinuţe, însă se terminau cu degete. Mâinile lui bandajate şi degetele nu aveau frunze. Zâmbi, ca şi cum totul ar fi fost un vis pe cale să se

destrame.

— Keles, nici să nu încerci să cobori din pat.

Vocea provenea dinspre scaunul de lângă uşă. Mama lui zâmbi şi veni la marginea patului. Îi turnă o cană de apă, apoi îi sprijini capul, ajutându-l să bea.

— Încet, încet. Cum te simţi?

Keles dădu doar din cap, apoi împinse cana cu mâna. Apa i se scurse de pe buza de jos şi se pierdu printre barba crescută de câteva zile. O şterse cu palma, apoi se uită spre ea.

— Eşti adevărată?

Siatsi Anturasi zâmbi, iar ochii ei violeţi scăpărară.

— Sunt adevărată. Eşti acasă, în Moriande. Te-a văzut şi Geselkir. Oasele ţi se vor vindeca, zice el.

— Altceva?

Ea dădu din cap.

— Veşti noi, Keles, şi nu sunt bune.

Keles se băgă înapoi în aşternut şi se sprijini cu spatele pe tăblia patului.

— Povesteşte-mi.

— Bunicul tău e dat dispărut. Nu ştim unde este.

Keles dădu încet din cap. Îl văzuse pe Qiro cu nicio lună în urmă. *Şi asta a fost tot un vis?* Keles privi spre mama lui şi, în sfârşit, observă că purta o robă albă, de doliu.

— Nu de-asta eşti în alb.

— Nu. Majiata-i moartă. Ucisă. A murit la scurt timp după ce-ai plecat din Moriande.

Un şoc îl scutură pe Keles. El şi Majiata se logodiseră. O iubise. Ea preţuia accesul la hărţile şi rutele Anturasi, care ar fi urmat să parvină familiei ei după căsătorie. Despărţirea lor nu fusese chiar amicală, iar Keles fusese fericit să plece din Moriande la scurt timp după aceea. Asta părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă. *Atât de multe s-au schimbat.*

— Keles, trebuie să mă asculţi. Ucigaşul ţi-a omorât şi sora. Nirati e moartă.

— Nu, nu-i moartă, mamă.

— Geselkir avea dreptate. E prea devreme ca să-ţi fi

spus asta.

— Nu, mamă, am văzut-o pe Nirati.

Siatsi îşi miji, prudentă, ochii.

— Keles, i-am spălat trupul. I l-am cusut la loc. Am înfăşurat-o în mătase şi-am aprins rugul chiar eu. Nirati s-a dus.

Keles întinse mâna şi şterse o lacrimă de pe obrazul mamei sale.

— Trăieşte, mamă. E bine. Este sora mea geamănă; aş fi simţit dacă ar fi murit. L-am văzut şi pe bunicul.

— Dar…

Keles clătină, încet, din cap.

— Am o legătură cu el. E acolo.

Ezită un moment, apoi se concentră. Aceeaşi conexiune de rădăcini, folosită de el pentru a face copacii să crească, se refăcu şi simţi prezenţa bunicului său.

— S-a apropiat mai mult. Ceva nu-i în ordine cu el. E mai rău ca înainte.

— Keles, asta nu-i posibil.

— Mamă, *trebuie să fie* aşa. Dacă nu-i aşa, înseamnă că sunt nebun. Ochii căprui i se măriră. Ţi-au spus ce-am făcut?

Ea privi în altă parte.

— N-am vrut să-i cred.

— E *jaedun,* mamă, nu *xingna.* Nu este ceva malefic.

— Ştiu. Siatsi ridică aşternutul şi-l înveli cu el. Vino la fereastră.

Keles se dădu jos nesigur din pat, lăsându-se greu pe braţul ei.

— Unchiul Ulan e mai sprinten decât mine.

— Doar pentru puţin timp, zâmbi Siatsi, şi-l conduse până la fereastră. Întinse mâna după zăvor. Am auzit, însă n-am vrut să cred. Apoi n-am mai avut de ales.

Deschise zăvorul ferestrei şi oblonul, spre a-l ridica. Sau, cel puţin, încercă asta. Lujeri verzi, groşi, se înghesuiau pe la marginile cadrului ferestrei. Parfumul dulceag al florilor pătrunse prin deschizătura îngustă. Keles putu vedea chiar şi o legumă verde, rotundă, atârnând de lujer.

O privi.

— Asta e *tzaden.* Nu creşte până la înălţimea asta. Şi nu poate face flori dacă are roade.

— Dar a înflorit, în cele două zile de când eşti aici. A crescut atât de sus numai pe această parte a turnului. Are rod. E bună pentru refacerea sănătăţii şi pentru putere. Mama lui dădu din cap. E ca şi cum planta însăşi vrea să ajungă la tine.

— Dar eşti o *bbotridina.* Tu înţelegi plantele. Trebuie să fi ajutat tu, cumva.

— Nu, Keles. De fapt, am tăiat ceva din ea. Încercă să închidă fereastra. Nu pot explica asta. Nici cum faci tu copacii să crească, ori să reconstruieşti cetăţile sau să schimbi oamenii.

Keles se sprijini cu spatele pe perete şi-şi strânse cearşaful pe trup.

— Dar trebuie să existe poveşti despre *jaecaibbot,* care au făcut plantele să crească mai repede.

— *Există,* însă nu-i vorba de viteza la care-ai reuşit tu. Îl mângâie pe obraz. Şi mai gândeşte-te la ce-ai spus: că ai devenit un Mistic cu plantele, un Mistic la construit, un Mistic la, poftim, la *vindecat?* Nimeni n-a acumulat atâtea priceperi.

— Nimeni în afară de *vanyeshi.*

O spuse cu glas tare. Recunoscuse faţă de sine însuşi ceea ce se temuseră Helosundienii. Devenise unul dintre monştrii capabili să distrugă lumea. Conştientizarea acestui lucru îl surprinse, dar reacţia sa chiar şi mai mult.

O parte din el se aştepta să-l năpădească un val de rău, ca şi cum acceptarea puterii sale l-ar corupe instantaneu. Cealaltă parte a sa voia să-şi susţină nevinovăţia, astfel încât mama lui să-l poată privi fără nicio suspiciune sau teamă. De mulţi ani, *vanyeshii* fuseseră consideraţi o încarnare a răului; iar mama lui – la fel ca oricare altă persoană în toate minţile – se temea de reîntoarcerea lor.

Se desprinse de perete şi-şi îndreptă spatele pe cât putea de bine.

— Mamă, nu sunt *vanyesh.* Am legătură cu magia, nu

neg asta. Dar am început să înţeleg ce fac. Când foloseşti cunoaşterea plantelor pentru a prepara o tinctură sau un elixir, scopul tău este să ajuţi pe cineva să se însănătoşească, nu?

Ea dădu din cap.

— Îţi trebuie mulţi ani ca să ajungi la o asemenea pricepere.

— Dar când ai început, cum ai ştiut care-ţi va fi talentul?

Siatsi se încruntă.

— Mama mea se pricepea la plante. Obişnuiam să-i dau o mână de ajutor.

— Dar nu ne-ai tot povestit tu că, într-o zi, pe când pregăteai o licoare pentru dormit, ai adăugat ceva pentru că aşa ţi s-a părut nimerit?

— Keles, s-ar putea să fi zis…

— Nu, ascultă-mă, nu se întâmplă să te uiţi la o formulă şi să adaugi ceva, ori să iei?

— Depinde de anotimpul când a fost culeasă planta, sau de cât de mult timp a trecut de când a fost recoltată: puterea ei se modifică.

— Da, iar intuiţia ta îţi spune ce-i bine.

Mama lui dădu din cap.

— Garantez asta.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş zice că, atunci când faci asta, atingi magia, potrivind formula aşa cum ar trebui ea să fie? Ceea ce-i bine pentru ea.

Ea scutură din cap.

— Eu nu…

Keles îşi linse buzele.

— Oamenii n-au fost transformaţi în războinicii de care aveam nevoie. Au devenit războinicii care ar fi putut fi sau fuseseră odată, ori ar fi devenit. Vraja le-a permis, pur şi simplu, să-şi atingă propriul lor potenţial. Şi, cred eu, pentru că atacul urma să se declanşeze, a fost mai uşor să-i plasez în acel rol, pentru că rolul se potrivea cu locul şi momentul.

Ochii ei se îngustară.

— Continuă.

— Dacă te duci la piaţa de ceai, poţi cumpăra zeci de sortimente, preparate diferite. Toate au acelaşi gust, însă, uneori, gustul este *mai bun.* Într-o zi rece, foarte rece, un ceai negru, afumat, îţi va încălzi oasele. În zilele fierbinţi, înăbuşitoare, ceaiul de iasomie te va înviora. Când ţi-e stomacul deranjat, *pu-ehr* este perfect. Ele sunt numai bune datorită momentului, locului şi circumstanţelor.

— Dar, Keles, cine decide care sunt circumstanţele? O alee întunecoasă ar putea speria pe cineva care se apropie de ea, dar un tâlhar, care se ştie drept singurul pericol, nu va simţi nicio teamă. Cine are dreptate? A cui percepţie are întâietate?

Keles se scărpină în cap.

— Nu ştiu. Cred că ar putea fi a oricui are cea mai solidă concepţie asupra a ceea ce este real. Adică, cei mai puternici îşi impun, adesea, voinţa asupra celor mai slabi. Bunicul a fost un prim…

Oh, pe toţi zeii…

Se lăsă, o clipă, înapoi, cu spatele la perete, apoi o apucă de umeri pe mama sa.

— Trebuie să mă duci în atelierul bunicului.

Ea-l luă de coate şi-l conduse înapoi spre pat.

— Ai nevoie de odihnă. Trebuie să mai dormi.

— Nu, acum. Trebuie să plec acum.

Îl privi şi apoi dădu din cap.

— Şezi. Am să-ţi aduc o robă şi nişte papuci.

Dădu să protesteze, apoi privi cearşaful încurcat în jurul picioarelor sale.

— Prea bine.

Siatsi reveni repede, însoţită de Tyressa. Expresia îngrijorată de pe faţa războinicei Keru îl făcu pe Keles să simtă un nod în gât. Era limpede că nu dormise prea mult, şi-şi lega cordonul robei în timp ce intra în încăpere.

Keles zâmbi.

— Îmi pare bine că te văd, Tyressa.

— Şi mie, Maestre Anturasi.

Siatsi o fulgeră cu privirea.

— Nu mă prosteşti tu pe mine, Tyressa.

Keru păru surprinsă.
— Stăpână…
— Taci. Ridică-l şi ajută-l cu roba asta.
Keles zâmbi.
— Iată pe cineva care dă ordine mai bine decât tine sau decât nepoata ta.
— Este Stăpâna turnului.
Keles îşi băgă braţele în mânecile robei.
— Unde-i Jasai?
Siatsi îi înfăşură cordonul pe talie şi-l înnodă.
— Doarme. Călătoria a fost istovitoare pentru ea şi copilaşul ei. I s-a dat ceai din flori de *tzaden,* la fel cum vei primi şi tu. De fapt, lasă-mă să-ţi fac nişte…
— Nu, mamă, trebuie să mă duc la atelier.
Tyressa îl sprijini în timp ce-şi băga picioarele în papuci.
— Ce-i cu graba asta, Keles?
— Am să-ţi spun pe drum. O luă clătinându-se spre uşă. Mamă, n-ai putea aduce ceaiul acela la atelier?
— Îl duc eu acolo, Stăpână.
— Vă ajung repede din urmă.
— Păi, la viteza cu care merg…
Keles râse şi ieşi pe uşă târşâindu-şi picioarele. Mama lui se strecură pe lângă el, grăbindu-se să ajungă la propriul ei atelier. Tyressa îşi potrivi pasul cu el, mişcându-se în ritmul lui, gata să-l prindă, la nevoie.
Rigiditatea scădea cu fiecare pas făcut, însă îşi supraestimase propria lui stare. Când ajunse la primul şir scurt de trepte, se sprijini cu mâna de perete.
— Falia din Helosunde n-a fost naturală, am simţit asta.
— Ai mormăit în somn despre asta.
— Maică-mea tocmai m-a întrebat a cui percepţie are întâietate într-un conflict. Vezi tu, dacă iei doi spadasini Mistici şi-i pui să lupte, se evaluează reciproc. Reuşesc să afle care-i mai bun dintre ei.
— Nu trebuie să fii Mistic pentru a afla asta.
— Nu. Se aplică la tot, dar iată ce contează. Când doi adversari cad de acord că unul dintre ei e mai bun, iar celălalt mai slab, cine câştigă?

Tyressa ajunse prima la capătul treptelor şi-l ajută la ultimele.

— Probabil că spadasinul mai bun.

— Exact. Şi e mai bun pentru că ambii cad de acord asupra circumstanţelor – sau a realităţii – care atestă că el este mai bun. Keles îi aruncă o privire. Însă priceperea-i doar o dimensiune. Ce-ar fi dacă un spadasin mai puţin priceput este mai *norocos?* Şi ce-ar fi dacă spadasinul mai bun a văzut semne prevestitoare care-l fac să creadă că nu este o zi bună pentru el? E posibil ca percepţia lor comună a norocului şi a semnelor prevestitoare să modifice circumstanţele şi să-l facă victorios pe spadasinul mai slab?

— Dar realitatea nu-i subiectivă, Keles.

— Nu? Se opri un moment să-şi tragă sufletul. Când eram mai tânăr, am lucrat pentru bunicul meu şi-am desenat hărţi. Mii de hărţi. Uneori, voiam să fac alte lucruri, ori aveam o zi proastă. Trasam o hartă şi consideram că-i oribilă. O uram. Eram convins că bunicul o va refuza şi că o să mă bată. Şi când colo, alegea harta aceea şi-o lăuda. O dădea ca exemplu tuturor verişorilor mei, să le arate cam ce-ar trebui să facă. Iar eu mă uitam la hartă şi nu mi se mai părea atât de rea ca la început. De fapt, era chiar reuşită.

Ea-i aruncă o privire aspră, în timp ce începură să urce rampa în spirală care ducea spre atelier.

— Mi se pare că vrei să spui că percepţia bunicului tău asupra hărţii o schimba dintr-una greşită într-una bună.

— Da.

— Dar asta-i imposibil.

— De ce? Keles îşi întinse mâinile. Am văzut ruinele aşa cum ar fi trebuit ele să fie, şi-am reconstruit Tsatol Pelyn. De ce privind harta mea să nu fi putut el s-o perfecţioneze până ce-ar fi devenit harta pe care o voia?

Tyressa se încruntă.

— Dar asta ar însemna, deci, că nu există o realitate solidă.

— Nu, cred că există. La fel e cu salteaua, pe care

aşternutul şi păturile o pot ascunde. Poate, după un timp, greutatea percepţiei modifică realitatea, dar e nevoie de mult timp şi de multă magie.

Ajunseră la capătul rampei şi intrară într-o încăpere vastă, circulară, cu tavan înalt şi boltit. O duzină de coloane îi sprijineau cupola, iar cercul de ferestre de sub ea permiteau pătrunderea luminii zilei. Pupitrele şi mesele de desen, dulapurile şi rafturile erau numeroase, iar tinerii Anturasieni, bărbaţi şi femei, erau atât de absorbiţi în muncă, încât niciunul dintre ei nu observă sosirea lui Keles. În afară de vreo sudalmă, şuierată ici-colo, sau de trosnetul vreunei hărţi desfăşurate, în încăpere domnea liniştea.

Două draperii fuseseră folosite în partea dinspre nord pentru a tăia o felie din cerc. Cu ajutorul Tyressei, Keles dădu la o parte primul set de draperii şi păşi înăuntru.

— Dincolo de ele este locul unde bunicul meu lucra la harta lumii. Obişnuia să spună că un loc nu exista până nu-l punea el pe hartă. Chiar aici, i-a spus fratelui meu: „Eu *sunt* lumea!” Keles se zgribuli, amintindu-şi de accesul de furie al lui Qiro. Percepţia sa asupra lumii e cea mai puternică, Tyressa, şi nu-mi plac implicaţiile acestui lucru.

Keles dădu deoparte ultimul set de draperii şi inima i se strânse.

— Uită-te acolo, unde era falia.

— Este un canal care leagă oceanul de mare. Zonele joase, de coastă, din estul Helosundei sunt inundate. Poţi vedea cum se întinde albastrul, îi arătă ea.

— Şi nimeni, în afară de noi, nu ştie de falie, aşa că nimeni n-ar fi putut s-o pună pe hartă. Asta-i lumea lui Qiro. Keles dădu din cap. Şi ăsta de-acolo, continentul care n-a existat înainte, este ceva adăugat de Qiro.

— Arată de parcă ar fi fost desenat cu sânge.

— N-am nicio îndoială. E sângele lui. Umerii lui Keles se lăsară. Dintr-o toană, a creat un continent. Şi am impresia că are intenţia de a distruge altul, cu răutatea lui.

28
Ziua a 14-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunji Wentoki, Moriande
Nalenyr

Singurul lucru care-i plăcea lui Pelut Vniel la povara sufocantă a robelor albe de ceremonie era că alţii urau să le poarte chiar mai mult ca el. Mânecile, jambierele şi tivurile ajunseseră atât de exagerate, încât toată lumea arăta ca nişte copii, îmbrăcaţi în haine de adulţi. Nu i se ceruse să mărşăluiască pe străzile oraşului cu carul purtând trupul Prinţului Pyrust spre Templul din Wentoki. Asta era bine, pentru că refuzul său de a se alătura procesiunii ar fi iscat comentarii.

Poate că ar fi trebuit s-o fac.

Obiecţiile sale faţă de întreaga ceremonie funerară aveau fundamente excelente, bazate pe tradiţie. Trupul lui Pyrust ar fi trebuit să fie azvârlit pe câmpia de la sud de Moriande, pentru a fi ciugulit de păsările doritoare de hoituri. Eşuase în a apăra teritoriile Împărătesei, deci nu merita funeralii de stat. Mai mult chiar, locuitorii Nalenyrului trăiseră ani şi ani temându-se de el. Fiii şi fiicele lor – sau, cel puţin, aurul lor – i se opuseseră. Onorarea lui, prin lunga procesiune care şerpuia pe străzi, fusese o decizie absurdă.

Dar era şi un spectacol. Clădirile de pe traseu fuseseră spoite în alb peste noapte. Oamenii erau îmbrăcaţi în alb, sau pe-aproape. Mulţi îşi năclăiseră faţa cu cosmeticale de aceeaşi culoare sau îşi pictaseră lacrimi albe pe obraji. De crengile copacilor atârnau panglici albe şi fâşii de hârtie albă alunecau fluturând pe străzi. Pelut citise rapoartele. Ştia cât costaseră toate acestea. Era nebunie curată.

Cyron organizase totul. Pelut era sigur că prinţul procedase aşa pentru că el n-ar fi avut parte de asemenea

funeralii dacă asasinul ar fi reuşit să-l ucidă. Trupul său ar fi fost târât pe străzi şi sfâşiat de câini. Ar fi fost un sfârşit umilitor, potrivit pentru cel care aproape că distrusese întregul aparat birocratic.

Pyrust era un surogat.

Cyron greşise şi cu detaliile funeraliilor. Pelut aruncă o privire piezişă asupra procesiunii şi de-abia dacă-şi putu stăpâni furia. Una era să-l expui pe Pyrust pe catafalc în Shirikun, şi alta să-l ţii acolo *şase* zile. Chiar şi tatăl lui Cyron fusese expus numai trei zile. Era adevărat, şase zile se cuveneau pentru un prinţ imperial, însă Pyrust nu era de obârşie nobilă. La fel ca şi Dinastia Komyr, Jaeshi începuseră ca bandiţi cu mâinile mânjite de sânge, uzurpatori ai tronului. Cyron se hotărâse să-i acorde lui Pyrust aceste onoruri pentru a susţine, mai departe, minciuna întoarcerii Împărătesei, mai ales că toată lumea ştia că Nelesquin era cel care venea să restabilească Imperiul.

Iar indulgenţa lui Cyron nu făcea decât să contrazică faptul că Pyrust venise în Moriande pentru a-l ucide şi a-şi însuşi Tronul Dragonului. Apoi Cyron – deloc încântat să încalce tradiţiile şi sensibilităţile – se decisese să-şi agraveze erorile sfidând *Cerul.* După toate regulile, rugul lui Pyrust ar fi trebuit să fie ridicat în piaţa din faţa templului Kunji Shiri. Era adevărat, Templul Şoimului era dărăpănat şi mic, dar să foloseşti asta ca scuză pentru ultimele onoruri în faţa Templului Dragonului? Ideea cerşea să fie crezută. Wentoki nu voia să aibă nimic de-a face cu Pyrust. Mai bine organizau funeraliile la Templul Morţii, pentru că Pyrust era în mod clar unul dintre favoriţii lui Grija. Chiar şi Templul lui Kojai ar fi fost mai potrivit – Pyrust domnise peste Helosunde, iar zeul-câine era divinitatea Războiului, la urma urmelor.

Cu toate implorările lui Cyron, cu toate ofrandele, n-ar putea convinge Dragonul să deschidă porţile Kianmangului pentru a-l primi pe Pyrust. Poate că omul o fi fost războinic, însă fusese unul murdar, care nu ezitase niciodată să provoace cât de multe pierderi putea. Lupta

urât în războaie şi era crunt în răzbunare, merita pierzania.

Şi blestemat să fie, că aşa va fi.

S-ar putea ca Cyron să se fi gândit că-l neutralizase complet pe Pelut, însă prinţul nu înţelesese niciodată complexitatea controlării unei birocraţii. O parte consta în găsirea unor lucruri pe care să le facă oamenii, şi nu întotdeauna acestea aveau un înţeles. Prin menţinerea lor ocupaţi, însă fără a le permite să vadă imaginea generală, îţi păstrai puterea. Iar această forţă putea fi dezlănţuită atunci când era cazul.

Lemnul fusese adunat în piaţă, în faţa Templului Dragonului, înalt şi întins pe lăţime, alcătuind un rug. Buştenii erau aşezaţi în forma unui cub care se ridica la cinci metri jumătate înălţime. Flamuri de mătase albă fuseseră legate de traverse. Pe fiecare fuseseră scrise rugăciuni simple pentru Pyrust. Iar acolo, vizibile sub podium, erau alte câteva mii de rugăciuni scrise şi împăturite, aruncate printre vreascuri. Rugăciunile vor arde împreună cu Pyrust, iar Wentoki le vor citi înainte de a-l implora pe Grija să-l primească pe Pyrust în cer.

Cyron fusese încântat să-l lase pe Pelut să se ocupe de scrierea acestor rugăciuni. Cele pe mătase cereau zeilor să fie corecţi şi drepţi în judecarea lui Pyrust. Funcţionarii săi folosiseră unele dintre simbolurile mai arhaice pentru a exprima mesajul pentru că erau potrivite cu solemnitatea ceremoniei. Se îndoia că Cyron ar fi putut citi măcar jumătate dintre ele, şi totuşi dacă prinţul ar fi pus să-i fie traduse n-ar fi văzut nimic dubios în ele.

Rugăciunile împăturite – care fuseseră scrie de o pleiadă de miniştri tineri – erau uşor diferite. Ele îi implorau pe Wentoki să uite de atrocităţile deseiene, descrise în toate detaliile. După citirea a nenumărate mesaje despre răul făcut de Pyrust, zeii nu mai aveau de ales şi trebuiau să interpreteze „dreptatea” în cazul lui prin expedierea sa în cel mai hidos dintre cele Nouă Iaduri.

Procesiunea s-a întins în piaţă, iar Pelut strânse pumnii, ascunşi în mânecile voluminoase. Primul a intrat carul care

transporta trupul. Căra şi o şa goală, drapată în alb. Trupul, învelit în mătase albă, zăcea îngropat sub o pătură de flori şi fâşii de hârtie aruncate din stradă. În timp ce se apropia, patru preoţi puternici de-ai Dragonului se puseră în mişcare să ducă trupul pe platforma din vârful rugului.

În spatele carului urma o trăsură simplă, cu două femei. Împărăteasa era îmbrăcată în alb, având o mască de porţelan. Văduva lui Pyrust era lângă ea, tot în alb. Nu-şi ascundea faţa după o mască, însă era machiată cu alb, iar părul îi fusese albit. De n-ar fi fost tremurul unei şuviţe de păr şi ochii injectaţi, de un albastru de gheaţă, ar fi putut trece drept o statuie de marmură. Robele-i mascau semnele gravidiei, dar nu exista nicio persoană printre cei aflaţi acolo care să nu ştie că în pântecul ei se zămislea copilul mortului.

Prezenţa lui Jasai îl irita pe Pelut. Oare era cineva în oraş care să nu ştie că Jasai îşi urâse soţul şi că scăpase de pe tărâmul lui când sosise în Moriande? Pelut împrăştiase, bucuros, zvonuri conform cărora copilul pe care-l purta nu era al lui Pyrust, ci al lui Keles Anturasi. În vreme ce apariţia lui Jasai la funeralii – şi suferinţa ei aparentă, pentru moartea soţului – îi înfiora pe toţi romanticii din oraş, acest lucru va însemna şi căderea sa.

Pelut va avea grijă de asta.

După trăsură urma o alta, cu Prinţul Cyron şi contele virinian, Derael. Acesta din urmă arăta doar ceva mai bine decât un cadavru, iar Cyron nu era nici el mai sănătos. Pălăriile lor, înclinate într-un unghi abrupt, erau suficient de mari încât dacă ar fi bătut vântul mai tare ar fi putut propulsa trăsura.

Prezenţa lor era menită să-i inspire pe oameni. Lui Pelut îi alimenta ura. Cum de puteau oamenii să se încreadă în asemenea indivizi? Doi ologi să apere Moriande? Deja, oamenii bodogăneau că Nelesquin ucisese un olog, aşa că trimiterea altor doi împotriva sa nu mai însemna nimic.

Pelut încurajase murmurele şi era încântat cât de puţin îl costase să împrăştie teama.

Unul dintre cei patru preoţi îl puse pe Pyrust în vârful

rugului, apoi îl purtară pe Contele Derael până pe platforma lată de la jumătatea treptelor spre templu. Cyron urcă încet treptele în vreme ce trupele care mărşăluiseră în spatele procesiunii ocupară piaţa. Soldaţii deseieni îşi vopsiseră scuturile în alb şi adăugaseră penele retezate lângă şoimul de pe panaşul lor. Trupele viriniene şi nalenyriene aveau fâşii de mătase albă la coifuri. O companie de *xidantzu,* nepotriviţi cu cadrul, îşi înlocuise armurile cu corzi albe.

Aşezat o treaptă mai jos de Împărăteasă, Prinţul Cyron ridică braţele, expunându-şi diformităţile. Pelut nu se îndoia că prinţul îşi calculase gestul, pentru a-şi exprima un alt punct de vedere, însă nu avea importanţă. Cu toţii arătau precum fantomele în care se vor transforma curând.

— Popor din Moriande, Nalenyr, Deseirion, Helosunde şi Erumvirine, popoare din Adevăratul Imperiu, astăzi eliberăm spiritul şi sufletul Prinţului Pyrust al Deseirionului. Dorinţa cea mai mare a Prinţului Pyrust a fost refacerea Imperiului, risipit cu atâta vreme în urmă. Dinastia Jaeshi s-a apropiat mai mult decât oricine în realizarea acestui lucru. Abia acum o lună a sosit aici, pregătit şi capabil să adauge Nalenyrul la domeniul său. Atunci ar fi trebuit să pier de mâna lui. Viziunea sa asupra viitorului ar fi triumfat. Cyron se întoarse pe jumătate spre Împărăteasă. Împărăteasa şi-a dezvăluit prezenţa amândoura – nu ştiam mai multe despre identitatea ei decât el – şi ne-a cerut pe amândoi în serviciul ei. Am consimţit bucuroşi. Visul lui Pyrust se îndeplinise, şi i-a acceptat oferta de a deveni comandantul ei militar. Obiectivul lui era menţinerea Imperiului şi asta a făcut, luptând împotriva unui rău atât de vechi şi de puternic, încât nici măcar Moartea nu-l poate răpune. Cyron se întoarse din nou spre rug şi-şi coborî braţele. Nu există oameni, dintre cei care mă aud acum, cărora să nu le fi fost frică, într-un fel, de Prinţul Pyrust. Şi mie mi-a fost. Când a venit să mă ucidă, am văzut focul din ochii săi, oţelul din spatele lui, forţa visului său. A venit să unească Deseirionul, Helosunde şi Nalenyrul nu doar ca să

reînfiinţeze Imperiul, ci şi ca să înfrunte o ameninţare mai mare. Nu avusese niciodată intenţia de a se lăsa înfrânt de ea, de a capitula înaintea ei, ci de a o anihila. Faptul că eforturile sale nu s-au concretizat nu e vina sa, ci semn al vicleniei duşmanilor. Prinţul Pyrust a ucis mulţi dintre ei. A câştigat timp pentru noi, timp care ne va asigura victoria.

Pelut îşi înfipse unghiile în palme pentru a nu adormi. Desigur, Cyron trebuia să-l zeifice pe Pyrust, pentru că acest lucru va domoli laşele trupe deseiene, care-şi lăsaseră prinţul să moară. Asta le-ar putea convinge chiar să moară pentru Nalenyr: Cyron cedase toate meritele lui Pyrust în discursul său elogios. Iar restul oamenilor au aflat că, dacă Pyrust fusese rău, Nelesquin era şi mai rău. Mesajul era clar: întreaga forţă pe care aţi folosit-o pentru a-i rezista lui Pyrust trebuie dublată pentru a vă împotrivi lui Nelesquin.

Însă oamenii nu făcuseră nimic să-i reziste lui Pyrust. Nobilii din Apus se aliaseră cu el împotriva propriului lor lider. Cyron ar fi trebuit să-i abandoneze, imediat, pe vestici în mâinile lui Nelesquin, din moment ce nu provocaseră decât necazuri. Şi, în cele din urmă, Cyron vestea tuturor că totul va fi bine, din moment ce el controla lucrurile, el şi o târfă, plus omul care pierduse Tsatol Deraelkun. O fi vorbind el din Templul lui Wentoki, însă aceste vorbe nu vor inspira curaj.

Cyron termină de vorbit şi luă o torţă din mâna marelui preot Wentoki. Coborî treptele încet – neîndeplinindu-i lui Pelut dorinţa de a se împiedica – şi se apropie respectuos de rug. Cel puţin, scuti mulţimea de spectacolul siropos al privirilor ridicate spre cer, mormăind cuvinte de neînţeles pe care mii de mucalişti ar fi fost mai mult decât fericiţi să le poată inventa.

De fapt…

Pelut se întoarse spre un ministru, a cărui fire bârfitoare era notorie, aflat lângă el.

— Ce crezi că i-a spus acum Prinţul Cyron Prinţului Pyrust?

Lumina flamelor scăpărătoare evidenţie surprinderea de

pe faţa omului.

— Nu cred, Mare Ministru, că l-am auzit spunând ceva.

— Nu, sigur că nu l-ai auzit. A vorbit prea încet.

Pelut aruncă o privire spre rug şi la fumul gros, alb, ridicându-se din toate rugăciunile care ardeau.

— Însă chiar înainte să dea foc rugului, a privit în sus şi-a zis ceva. Nu l-am putut auzi, însă expresia lui nu era…

— Nu era cum?

— Potrivită. Pelut clătină din cap. Trebuie să fi văzut şi tu acea străfulgerare de pizmă. Poate că a fost frică. Ce crezi că a fost?

Bărbatul se cutremură.

— Nu cred că aş putea spune.

— Nu, sigur că nu, cel mai bine ar fi, pentru moralul oamenilor, să uităm de asta. Pelut dădu din cap cu un aer conspirativ. N-ar fi bine ca oamenii să ştie că Cyron crede că-i pierdut totul.

— Nu, Mare Ministru, nu ar fi bine.

— Bine. Ai grijă să infirmi acest zvon oriunde-l auzi.

— Bineînţeles, Mare Ministru.

Pelut se întoarse, străduindu-se să pară impasibil. Indiferent ce obţinuse Cyron în piaţa templului, se va eroda în casele oamenilor. Chiar gestul de a încerca să corecteze o impresie o va stimula. Până la sfârşitul zilei, ministrul şi toţi cei cu care a vorbit şi-l vor aminti pe Cyron ridicându-şi capul şi spunând ceva duşmanului său înfrânt. Acest lucru va spulbera nobleţea sentimentelor sale şi-i va diminua sprijinul.

Nicio clipă nu-i trecu lui Pelut prin minte că, slăbindu-l pe Cyron, ar putea grăbi căderea oraşului Moriande. Marele Ministru considera, deja, că Moriande va capitula. Oraşul Alb va fi înecat în sânge. Dar atâta vreme cât era sângele lui Cyron şi nu al său, atât el, cât şi miniştrii vor supravieţui.

Şi, era sigur, asta era ceva ce atât zeii, cât şi Împăratul Nelesquin vor aproba.

29

Ziua a 14-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wangaxan (Al Nouălea Iad)

Nessagafel înţelegea foarte puţine lucruri despre copiii săi. Îl forţa pe Jorim să-şi menţină claritatea minţii în timpul torturii. Fiecare muşcătură de furnică, fiecare răsucire a iederei ghimpate, fiecare zgârietură de gheară îi rămâneau adâncite în minte. Le putea cataloga şi sorta, organiza şi ordona.

Nessagafel intenţiona ca tortura să fie insuportabilă. Limpezimea minţii oferea un mijloc de punere a torturilor într-un context. Cadrul era simplu: suferinţa va fi îndurată până când Jorim îl va elibera pe Nessagafel.

Fiecare spasm de durere sublinia acest lucru. Pe măsură ce se acumulau şi vibrau prin el precum nişte başi, atingeau şi depăşeau punctul la care Jorim avea să cedeze cererilor lui Nessagafel. Limpezimea minţii lui Jorim făcea vizibil un lucru: n-avea absolut nicio idee cum să-l elibereze pe Nessagafel. Pe deasupra, dacă primul zeu fusese legat cu ceva care necesita natura divină a lui Jorim pentru a putea fi desfăcut, asta însemna că orice era această ultimă constrângere, nu avea nimic în comun cu Wentoki sau cu Jorim. Un altul dintre zei trebuie că-l legase pe Nessagafel, temându-se că nici Grija, nici Wentoki nu-l vor ţine în frâu.

Trebuie să fie Tsiwen. Numai zeiţa Înţelepciunii ar fi putut avea o asemenea intuiţie. Ea trebuie că mai era şi destul de înţeleaptă ca să suspecteze că se întâmpla ceva foarte ciudat cu Nessagafel. Ar sta la o distanţă respectabilă de el. Nessagafel ar rămâne în capcană, iar lumea ar fi în siguranţă.

Mintea limpede îi mai permitea lui Jorim încă un lucru. Pe lângă durerea fizică, ceea ce-l tortura cu adevărat erau

mormăielile rânjite ale lui Grija. Când sângele era spălat de pe ochii lui Jorim, zeul Morţii devenea vizibil. Zăcea la pământ ca o bucată de pânză abandonată. Chiar şi furnicile îl ocoleau, cu toate că devorau, lacome, vulturul mort care încercase să ciugulească din Grija.

Durerea eternă este ceva, dar să fiu prins aici, împreună cu el, e prea mult.

Jorim i-ar fi spus să plece, însă lujerul i se înfăşurase în jurul capului, iar ghimpii care-i străpungeau limba limitau, drastic, capacităţile sale de vorbire. Oricum, izbuti să scoată un mârâit.

Pânza cenuşie se rostogoli mai aproape, arătând ca o păpuşă care fusese strivită sub roţile unei căruţe.

— E vina ta, Wentoki. Dacă i-ai da drumul, ne-ar elibera. Nu vezi cum sunt torturat?

Jorim, care în acel moment întâmpina dificultăţi în a împiedica un vultur să-i smulgă un ochi, ar fi vrut să râdă, dar nu reuşi decât să pufnească. Niciodată, în întreaga sa viaţă, nu mai întâlnise pe cineva atât de jalnic, cu excepţia, probabil, a fostei logodnice a fratelui său.

De fapt, Majiata ave multe în comun cu Grija. Amândoi erau nişte uneltitori egocentrici, care nu acceptau nicio vină, şi nu-şi asumau nicio responsabilitate pentru acţiunile lor, şi nici consecinţele. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să fie captiv pe veci în Wangaxan, numai cu Grija, pentru că prezenţa ei ar fi însemnat că era o zeiţă, cu toate că nu-şi putea imagina cum ar fi arătat.

Pufni într-o altă jumătate de hohot, apoi căzu pe gânduri o clipă. Wangaxan era Al Nouălea Iad. Era cel menit zeilor. Însă el nu mai era zeu. Nu mai era Wentoki. Doar Jorim Anturasi, un cartograf, poate şi războinic, poate un magician. După cum un zeu nu putea scăpa din Wangaxan, un muritor nu putea fi închis acolo.

Paradoxul vibra, înghiţindu-l. Presiunea crescu. Urechile-i trosniră. Se simţi strivit, apoi sfera făcu implozie, zdrobindu-l. Stelele explodară în faţa ochilor săi. Începu să cadă, apoi lovi pământul, se rostogoli şi ateriză pe braţul stâng.

Deschise ochii. Zăcea pe o câmpie crăpată şi uscată, de culoarea ametistului. În momentul când descrise mediul înconjurător, mii de cristale de ametist ieşiră la iveală din pământ. Se desprinse, prudent, de lângă ele şi acestea se retraseră.

Cerul avea culoarea sulfului. Mirosul pătrunzător se făcu simţit imediat, aşa că se răzgândi, asemuind culoarea cu cea a florii de *zaomin.* Începură să cadă, precum fulgii de zăpadă, petale ovale. Temperatura începu şi ea să scadă, iar vântul purta petalele. Cu capul vârât între umeri, din cauza frigului, Jorim se puse în mişcare. Cerul îşi schimbă culoarea – de data asta, spre o nuanţă sângerie – şi începu să plouă. Apoi mătură zăpada galbenă şi transformă pământul vineţiu într-un glod puturos, însă numai pe o rază de circa trei metri în jurul lui Jorim.

Şterse sângele.

— Mă aflu în Tolwreen, Al Optulea Iad, cel destinat magicienilor.

Locul era în continuă schimbare. Noi culori şi sunete, noi mirosuri şi gusturi, apăsarea gravitaţiei devenind mai puternică sau mai slabă. Era menit să-i provoace pe vrăjitori să-şi imagineze. Orice-şi închipuiau ei, devenea adevărat şi reprezenta noi încercări. Cu cât erai mai isteţ, cu atât mai frustrantă devenea tortura. Dacă-ţi imaginai o evadare, creai închisoarea. Magicienii deveneau prizonierii labirintului propriei lor imaginaţii.

Ai tu o contribuţie la asta, Tsiwen, însă trebuie să fi lăsat o portiţă de scăpare.

Înţelepciunea lui Tsiwen cerea ca nicio tortură să nu fie eternă. Dacă cineva demonstra că o lecţie fusese învăţată, urma o răsplată. Indiferent ce ticăloşie făcuse un vrăjitor, regretul, ispăşirea şi schimbarea vor fi, cu siguranţă, suficiente pentru eliberare.

Desigur, poţi avea nenumărate lecţii de învăţat.

Ploaia de sânge se sfârşi brusc, însă din ultima picătură care lovi pământul ieşiră treizeci şi şase de funcţionari ministeriali, fiecare cu câte-un teanc de hârtii de orez. Îl asaltară cu întrebări nenumărate, fără să aştepte vreun

răspuns. Îl înghesuiau, cu glasuri tot mai ridicate, întrebările devenind din ce în ce mai absurde. Jorim râse. Cu toate că erau atât de agresivi, nici nu se comparau cu bunicul său. *Nu, stai puţin, nu te gândi…*

Prea târziu!

Funcţionarii se contopiră cu toţii într-o versiune gigant a lui Qiro Anturasi. Uriaşul bătu din picior, dar Jorim se feri. Pământul se crăpă şi Jorim căzu. Se rostogoli, evitând la timp încă o lovitură de picior. Urmară şi alte crăpături, iar Jorim se agăţă de sunet. Îl legă de spargerea gheţii.

Qiro bătu din nou în pământ, şi piciorul pătrunse în sol. Uriaşul se prăbuşi într-o mare îngheţată. Valul provocat îl aruncă pe Jorim douăzeci şi şapte de metri în sus. În timp ce zbura prin aer, încerca să se gândească să-şi lase nişte pene, ca să poată da din aripi pentru a ateriza confortabil. Când ajunse pe sol, era un strat de pene, dar toate erau din obsidian. Au crăpat şi s-au spart, tăindu-i pielea. Se rostogoli de pe pat şi încercă să-şi golească mintea. Încerca să nu se gândească decât la lucruri plăcute. Totuşi, usturimea tăieturilor îi amintea de furnicile de foc.

— Nu, orice altceva!

Mintea sa ar fi adus furnicile, dar un personaj deşirat se târî peste marginea unei ridicături din apropiere. Virukul încercă s-o ia la fugă, numai că acum şchiopăta. O mască de fier turnat îi acoperea faţa, orbindu-l. Urechile i se iţeau prin metal şi dădu din cap, într-o parte şi-n alta, încercând să-i depisteze pe urmăritori. Şase Fennychi veniră în goană după el. Clănţăneau din dinţi şi şuierau, cu totul sălbăticiţi. Luară o formă perfectă pentru uciderea unui Viruk. Ghearele lungi spintecau carnea. Colţii lor – mai lungi decât văzuse vreodată la Shimik – vor străpunge platoşa osoasă. Forma se adaptă chiar şi terenului, cu membre mai lungi, pentru o viteză mai mare.

Să fie fugărit de Fennychi era o tortură pentru un Viruk, *însă, pentru fenni, era ca în paradis.* Ceva nu se potrivea. Pedeapsa era cu totul diferită de natura Tolwreenului.

Ce se petrece aici?

Informaţiile se revărsară grămadă. Jorim îşi făcu

palmele pâlnie.

— Talrisaal, pe aici!

Virukul şi urmăritorii săi se întoarseră spre el. Jorim privi spre ei şi zâmbi. Îşi imagină cerul de culoarea berii de orez. *Să facem ca Tolwreenul să lucreze pentru noi.*

Un trăsnet plesni şi pânze de lichid se revărsară în jurul gleznelor sale. Virukul alunecă şi se duse dincolo de el, în iazul de bere. Fennychii plonjară în el cu toţii, fericiţi, scufundându-şi adânc boturile. Începură să soarbă lacomi lichidul spumos, apoi căzură pe spate. Micile lor burţi dilatate cătau spre cer. Şi-au deschis gura şi-au băut până n-au mai ştiut de ei.

Jorim îl stropi pe Viruk.

— Hai să dăm masca jos.

Virukul rămase neclintit, în vreme ce Jorim verifica masca. *Nicio îmbinare.* Folosi magia, căutând *adevărul* măştii.

Foarte ingenios! Zâmbi. Masca nu exista cu adevărat. Consta, în întregime, în opoziţia faţă de magia Virukului. Talrisaal n-ar fi putut s-o dea jos niciodată. Jorim reechilibră *mai*-ul şi masca dispăru.

Virukul se holbă la el, apoi se rostogoli şi-şi îngropă faţa în mocirlă.

— La auzul vocii tale am crezut că era încă o nălucire dată de acest loc. M-ai salvat iar, Wentoki.

— Nu sunt Wentoki, Talrisaal, se încruntă Jorim. Am *fost* Wentoki, însă acum sunt doar un om, prins în capcană ca şi tine. Ştii de cât timp…

Virukul îşi ridică privirea. Berea de orez îi spălase noroiul de pe păr şi de pe faţă.

— De mult timp. Nessagafel m-a închis în acest loc. L-am trădat înaintea ta. A transformat creaturile tale în chinul meu.

Jorim aruncă o privire peste umăr.

— Nu sunt fenni, ci doar demoni. Nessagafel nu-i înţelege pe adevăraţii Fennychi.

Tunetul bubui din nou, şi începură să cadă pânze de ploaie vâscoasă. Fennii se topiră în demoni scheletici, cu

coarne încovoiate şi colţi care scrâşneau, meniţi să cureţe carnea de pe oase în câteva secunde. O altă rafală de ploaie îi acoperi complet ca într-o mlaştină. Virukul se ridică încet şi ploaia se risipi.

— Dacă nu eşti Wentoki, cum se face că te afli în acest loc?

— Tu şi cu mine avem un duşman comun, pe Nessagafel.

Capul Virukului se legănă.

— Nemernic duşman.

— Nici că-i altul mai rău. Jorim se uită în sus. Nu mai plouă. Cred că pentru că acum nu ne mai gândim la noi.

Ochii lui Talrisaal, de culoarea mierii, se îngustară.

— S-ar putea să fie aşa. Egocentrismul e pedepsit aici.

— Dacă un comportament altruist este tot ce-ţi trebuie ca să ieşi de aici…

Chiar în timp ce vorbea Jorim, peisajul se schimbă. Sub tălpile lor crescu iarbă verde şi răcoroasă şi se formă un mic iaz, alimentat de un izvor. Din el, începu să curgă un firişor de apă, îndreptându-se spre ridicătura peste care alergase Talrisaal. Erodă solul şi creă o alunecare masivă de aluviuni. Valul violaceu tăie o brazdă prin vale, de aproape doi kilometri lăţime. Trupurile săltară în sus şi-n jos şi se scufundară. Oamenii urlau şi, preţ de-o clipă, cei neafectaţi scăpară de chinurile lor. Demonii au dispărut. Flăcările s-au stins. Lanţurile au căzut, iar ţepuşele care-i torturau pe atâţia s-au evaporat.

Oamenii pe cale să se înece implorau să fie salvaţi. Mulţi doar priveau. Apoi, cineva a aruncat un bolovan greu spre unul care se îneca. Piatra s-a abătut de la ţintă, a prins viteză şi l-a rupt în două pe cel care o azvârlise. Trunchiul acestuia a căzut într-o încâlceală de cactuşi din cristal, în vreme ce partea de jos a trupului se târa, fără nicio noimă, pe pământ.

Talrisaal ridică o mână.

— Dacă s-ar ajuta doar unul pe celălalt, ar putea scăpa.

— Nu se va întâmpla asta.

— De ce nu?

— Uită-te la ei. S-au folosit atât timp de puterea magiei,

încât au ajuns să se creadă ei înşişi nişte zei. Vezi, asta-i gluma cea mai bună de pe aici. Cu toţii s-au gândit să se întreacă cu zeii. Când Tsiwen a creat Tolwreenul, a făcut un loc unde să trebuiască să lupţi. Singura cale prin care poţi câştiga bătălia e să recunoşti că nu poţi câştiga. Îţi accepţi limitele, te străduieşti să te schimbi şi mergi mai departe. Nu vor evada niciodată de-aici.

Virukul dădu încet din cap.

— Dar nu suntem blocaţi aici?

— Nu. Un zeu te-a trimis aici ca să te pedepsească. Nu faci parte din asta.

— Şi tu?

— Am ajuns aici din greşeală.

Jorim arătă spre pământ.

— Trebuie să mă întorc în Paradis şi să-l readuc pe Nessagafel sub control. Dar înainte, trebuie să trec prin alte şapte Iaduri.

— Aş putea să te însoţesc, Stăpâne Wentoki?

— Aş fi încântat să am un tovarăş de drum. Jorim zâmbi. Când o să ajungem în cel de-al Cincilea Iad, îi putem vâna pe demonii care te fugăreau.

Virukul rânji şi, pentru prima dată, Jorim aprecie colţii ascuţiţi.

— Asta mi-ar face mare plăcere.

— Grozav. Apropo, pe mine mă cheamă Jorim. Arătă spre iaz. Cred că trebuie să plonjăm în el, înotăm până la fund şi ieşim pe partea cealaltă, în cel de-al Şaptelea Iad.

Virukul îşi scărpină bărbia.

— Acesta-i cel pe care noi îl numim Icsdayr. Pentru noi, este tărâmul răpitoarelor.

— Noi îi spunem Mungdok. Jorim dădu din cap. Blasfemiatori, ucigaşi, politicieni şi negustori necinstiţi, sunt cu toţii acolo. Răpitorii îi completează foarte bine.

— Nu vom fi prada lor.

Virukul se aplecă înainte şi plonjă în apă. Se ridicară câteva bule.

— Nu, într-adevăr, nu vom deveni o pradă.

Jorim zâmbi, plonjă şi scăpă din cel de-al Optulea Iad.

30
Ziua a 16-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Drumul Imperial Nordic, Moriande
Nalenyr

Nelesquin se sprijini în mâini. Slăbiciunea *nu-l* va doborî. Era acoperit de transpiraţie şi-l usturau ochii. Încercă să-şi ridice de pe covor genunchiul stâng. Nu reuşi, şi căzu la loc, cu mare parte din greutate apăsând pe fluierul picioarelor şi coapse. Braţele tot ameninţau să cedeze, apoi încă un spasm dureros îi arse spinarea.

Îl zgudui tusea. Pe sub ochii săi scăpără fulgerul. Ochii-i ameninţau să pocnească. Icni după aer. Durerea-l secătuia, iar muşchii-i tremurau, dar tot se încăpăţână să nu se prăvălească.

N-am să-i las să mă găsească aşa. Îşi linse buzele, simţind gustul sărat. Se forţă să respire normal. Duduitul inimii sale se reduse treptat. Se împotrivi impulsului de a sări în picioare. Ar leşina. Făcuse asta de două ori până acum, în timpul deplasării, şi nu va mai repeta greşeala.

Clapa din exterior a cortului se dădu la o parte, împrăştiind lumina peste draperia din interior. Se chinui să se ridice şi se prinse de marginea patului de campanie, însă nu-şi putu aduna suficientă forţă ca să se lase pe el.

Kaerinus se strecură discret în camera lui de dormit.

— Încă un atac, stăpâne?

Nelesquin dădu din cap, apoi se mişcă, aşezându-se pe marginea patului.

— Ştiu *de ce* se întâmplă toate astea, însă nu înţeleg de ce mă şubrezesc tot mai mult pe măsură ce ne apropiem de Moriande. N-am suferit deloc în Anturasixan.

— Apropierea nu înseamnă nimic, stăpâne. Te-ai separat de suflet cu multă vreme în urmă. Cauţi realipirea de el. Trupul tău şi sufletul se caută constant, iar asta te

slăbeşte. Cu cât mai repede ajungem la Moriande şi cucerim cetatea, cu atât mai repede putem găsi purtătorul şi să te reunim cu sufletul tău.

— Da, asta trebuie făcut.

Nelesquin se întinse şi-şi puse o pătură pe el.

— Mă rog ca aceste căutări să nu dureze prea mult.

— Cred că-l vom găsi imediat. Voi pune la punct o vrajă pentru a-l găsi, cu toate că măsurile de prevedere ale stăpânului meu nu au simplificat deloc asta.

Nelesquin pufni.

— Dar erau necesare. Mi-ai separat, cu succes, sufletul de trup.

Kaerinus dădu din cap.

— L-am atras într-un rubin.

— Şi i l-ai dat altuia, care l-a legat în altceva şi l-a dat la rându-i altcuiva.

Vanyeshul cel zvelt trase de capătul cingătorii sale de smarald.

— Şi-aşa mai departe, cam şase oameni, cu toţii măcelăriţi apoi. Moartea lor ţi-a ţinut sufletul în siguranţă.

— Dar ştim că se află în Moriande. Asta pot s-o simt. Nelesquin se ridică şi-şi frecă barba. Cucerirea oraşului Moriande va rezolva două probleme. Imperiul meu va fi reunificat, şi voi fi şi eu reîntregit. Apoi, chiar şi zeii vor tremura.

Kaerinus îşi plecă fruntea.

— N-am nicio îndoială că tremură chiar acum, stăpâne.

— Linguşeala nu te caracterizează, Kaerinus. Nu erai linguşitor înainte, din câte ştiu eu.

— Am petrecut multă vreme singur, Alteţă, şi am exersat asta automăgulindu-mă. *Xingnaridinul* zâmbi. Nu ştiu de ce farmecele tale nu te-au afectat în Anturasixan, dar bănuiesc că s-a întâmplat aşa pentru că, în acel loc, regulile care guvernează moartea au fost slăbite. Ţi-au permis să evadezi din Lumea Morţilor.

— Fără îndoială, ai dreptate. Cu cât mai repede vom cuceri Moriande, cu atât mai bine.

Pătura alunecă de pe trupul gol al lui Nelesquin. Îşi

târşâi paşii spre podiumul de lemn unde zăcea scheletul său auriu. Fireşte, era aproape la fel de înalt ca el. Se întoarse şi-şi lipi spatele de el. Metalul rece îi îngheţa pielea, apoi invocă un descântec.

Metalul se încălzi şi scheletul se scurse în carnea lui. Oasele grele crăpară, întărindu-i tibiile şi coapsele, fruntea, braţul şi antebraţul, cu jumătăţile lor de sus şi în spate. Fâşii subţiri de aur le legară în trei puncte, ţinându-le la un loc. Coaste de aur îi brăzdară pieptul, iar vertebrele se subţiară în fâşii suprapuse care-i acopereau coloana. Acolo unde se uneau claviculele, se adunau într-o apărătoare, iar mai jos de pelvis îi acopereau organele genitale. Mâinile-i erau protejate de mănuşi din aur şi întregul schelet dobândi o vitalitate mlădioasă care-l susţinea chiar şi când se simţea slăbit.

— Nu le-ar face bine să ştie că sufăr.

Kaerinus dădu din cap.

— Ar putea să-i descurajeze.

Nelesquin râse scurt.

— Nu şi pe Durranii mei. Nimic nu-i poate împiedica să lupte. Nu, vreau să spun, duşmanii mei. Imaginează-ţi cum ar râde Soshir de infirmitatea mea.

— Cine râde la urmă râde mai bine.

Kaerinus ridică o mână şi un fluture negru-cu-verde zbură peste încheieturile pumnului său. Îl privi o clipă, apoi zâmbi.

— Am veşti, stăpâne. Anturasi a sosit noaptea trecută.

Nelesquin îşi puse o robă şi-o închise repede cu un cordon.

— De ce nu mi s-a spus?

— Niciunul dintre noi n-a observat.

Kaerinus dădu draperia la o parte, apoi se grăbi înaintea lui Nelesquin pentru a deschide clapa cortului.

— Când m-am trezit, am dat peste *asta.*

La sud de tabăra armatei, pe un vârf de deal – un deal care nu exista când ridicaseră tabăra – fusese înălţat un pavilion. Domina cortul lui Nelesquin, şi părea să fie făcut din granit. Acest lucru devenea cu atât mai remarcabil cu

cât pereţii fluturau în adierea uşoară.

— Asta ar putea fi o problemă. Nelesquin se întunecă la faţă. Nu m-aş fi aşteptat ca Qiro să mă urmărească şi, cu siguranţă, nu m-aş fi aşteptat ca forţa să-l însoţească şi aici. De fapt, când am plecat din Anturasixan, era un bătrân înfrânt.

— Nu mai e.

— De acord. Nelesquin privi în jur. Nu cumva acolo era campamentul unui regiment durranian?

— Cred că da. Urşii Soarelui. Au fost mutaţi în flancul celălalt al Batalionului Nalenyrienilor Liberi ai Contelui Vroan. Cred că ar fi fost mai bine dacă l-ai fi cruţat pe Pyrust.

— Rebeliunea inevitabilă a lui Pyrust ar fi fost periculoasă. Vroan va muri în primul val de atac pe care-l lansăm la Moriande.

Kaerinus zâmbi.

— N-am aproape nicio îndoială că Pyrust voia să-l piardă la Tsengui, stăpâne.

— Dar Pyrust mai credea că Vroan are mai mult decât o simplă valoare politică. Eu nu lucrez cu o asemenea iluzie. Nelesquin îşi netezi roba stacojie. Mergem să vedem ce doreşte Anturasi?

Fluturele lui Kaerinus îi preceda, plutind pe adieri aproape imperceptibile, ca o corăbioară pe o mare răvăşită de furtună. Cei doi îşi croiră drum printre şirurile interminabile de corturi. Acestea fuseseră ordonate sub flamurile unităţilor lor, cu şanţuri înguste, săpate spre răsărit, iar apa fusese dirijată dinspre izvoarele de la apus. Fumul focurilor pentru gătit crease o ceaţă joasă, ascunzând corturile mai îndepărtate, iar pe Nelesquin îl bucură faptul că armata sa era atât de mare încât nu era uşor s-o cuprinzi cu privirea de la un capăt la celălalt.

Dealul lui Qiro îi oferea o perspectivă mai largă, iar asta-i plăcea. În afară de trupele sale durraniene, mai avea sprijin din partea celor Cinci Prinţi şi a companiilor de mercenari care i se alăturau. Noi grupuri veneau în urma armatei şi, spre sud, un campament se tot îngroşa de

rândurile celor care, de regulă, urmau orice armată.

Dilema modului în care ar trebui să se anunţe a fost rezolvată când clapele din piatră s-au dat la o parte, ca nişte cortine de la teatru. Torţe sfârâitoare iluminau un interior vast, care, la prima vedere, părea lipsit de orice lux. Oricum, iarba de sub picioare creştea grasă şi nu era o varietate locală. Florile se deschideau, deşi ascunse de umbra unor falduri din piatră. Crescuseră şi doi arbori pitici, care aveau roade, deşi pe unul dintre ei fructele aveau forma unor claponi prăjiţi.

Qiro, înveşmântat într-o robă albă, cu un cerc simplu, din aur, ca blazon, făcu o plecăciune de salut.

— Vizita voastră îmi face o plăcere nesfârşită, Alteţă.

Nelesquin zâmbi, sperând că toanele bune ale lui Qiro nu se vor spulbera.

— N-ai idee câtă plăcere îmi face faptul că ni te-ai alăturat, Maestre Anturasi. Ar fi trebuit să ne informezi cu privire la sosirea ta.

— N-am vrut să-ţi tulbur odihna, Alteţă.

— Trebuie că ai veşti. Ai pregătit încă un tărâm-pântec pentru zămislirea şi mai multor dintre creaturile mele?

Qiro dădu din cap, însă sprâncenele sale albe se curbară.

— N-a fost uşor. Nu le pot aduce aşa de repede la maturitate.

— Cum aşa?

Qiro ridică din umeri dispreţuitor.

— Cunoşti natura vrăjilor, Alteţă. Anturasixan era un loc creat de mine, aşa că eram stăpânul absolut acolo. Ceea ce doream să se întâmple se *întâmpla.* Aici, apare o complicaţie. Înţelegi, în Moriande, în turnul meu, am desenat o hartă la lumii. Este precisă, cu toate detaliile. Am creat-o cu *jaedun,* înainte de a-mi da seama ce făceam. A devenit un lucru cu o mare putere magică. Este, mai degrabă, o concentrare de forţă şi-mi impune constrângeri.

— Nu te-a constrâns să desparţi Helosunde şi Nalenyrul. Te-am văzut făcând asta, cu călcâiele adânc înfipte în noroi.

— Adevărat, Alteţă, însă asta s-a întâmplat pentru că nimeni altcineva n-a mai înţeles harta mea şi semnificaţia ei. Qiro culese un fruct portocaliu din celălalt copac şi-şi înfipse în el unghiile lungi. Se pare că cineva care înţelege a studiat-o. Înainte, era în totalitate modificabilă. Acum, când şi altcineva o stăpâneşte, controlul meu nu mai este absolut.

— Eşti neputincios din cauza unei hărţi din Moriande?

— Neputincios? Qiro desprinse o bucată de crustă de pe pieptul lui Nelesquin. Dealul ăsta era ieri aici? Nu? Va mai fi până mâine? Numai dacă vreau eu. Am puteri dincolo de cele mai nebuneşti visuri ale tale. Iar băgăreţul va cunoaşte şi el forţa şi mânia mea.

Nelesquin îşi dădu jos de pe piept o bucată de crustă albă, o adulmecă, apoi o azvârli într-o parte. Privirile li se încrucişară: Qiro, furios şi hotărât; Nelesquin, calm. Nu i-ar fi trebuit decât o clipă să traverseze încăperea şi să-i frângă gâtul lui Qiro, dar încă mai avea nevoie de el.

— Maestre Anturasi, când îţi pun o întrebare, n-o fac ca să te necăjesc, ci ca să solicit o informaţie. Dacă un altul deţine harta şi creează dificultăţi, atunci voi lua toate măsurile necesare pentru înlăturarea acestui obstacol. Aşadar, zici că harta cu pricina se află în turnul tău din Moriande. Atunci, nu trebuie să distrugem clădirea, corect?

— Da, aşa este. Qiro se încruntă. Trebuie capturată intactă. Sângele Anturasi nu trebuie vărsat. Asta trebuie să fie clar. N-o să vărsaţi nicio picătură din sângele alor mei.

— Voi transmite asta comandantului trupelor. Asaltul nostru se va concentra la vest de turnul tău. Dacă eşti amabil să ne desenezi o hartă…

— În niciun caz.

Nările lui Nelesquin luară foc.

— Îmi pui răbdarea la încercare?

— N-ai ascultat nimic? Ţi-am spus că harta pe care-am făcut-o îmi afectează capacitatea de a efectua schimbări în lume. Dacă ţi-aş desena o hartă a cetăţii Moriande, cu zidurile la locul lor, zidurile chiar ar fi *la locul lor.*

Creaturile tale şi-ar putea revărsa furia asupra lor o veşnicie, că tot nu s-ar prăbuşi.

— Atunci desenează-mi Moriande fără ziduri.

Pumnul lui Qiro se strânse brusc, împrăştiind sucul, apoi azvârli cât colo miezul zdrobit al fructului.

— Nu mă asculţi deloc! Harta mea deja arată Moriande cu zidurile sale. Acestea există. Nu le pot face să nu mai fie prin desenarea altei hărţi. Pot adăuga detalii. Pot face necunoscutul cunoscut. Dar nu pot face cele cunoscute necunoscute. Nu pot face imaginarul să fie realitate cu o simplă atingere de pensulă. Nu acum, nu înainte de a avea harta.

Nelesquin se încruntă. Voia să-i reamintească bătrânului că stăpânea magia cu veacuri înainte ca penelul lui Qiro să fi atins hârtia. Pentru Nelesquin, magia era ceva simplu. Examina realitatea, apoi şi-o imagina diferit. Printr-un act de voinţă crea ceea ce dorea. Procesul nu era întotdeauna simplu, însă cum avea o voinţă puternică, fusese mereu eficient.

Înţelegea dificultăţile lui Qiro cu harta, cu toate că nu era cu adevărat o problemă. Concentrarea asupra magiei efective era destul de comună. Kaerinus şi fluturii săi erau un exemplu minor. Nelesquin ajunsese la magie prin arta duelului. Văzuse într-o spadă mediul său de concentrare, cel puţin la începutul carierei. De-atunci, ajunsese mult mai departe.

Şi Qiro ar putea.

Un fior alunecă pe spinarea lui Nelesquin. Qiro mânuia o forţă care era de neimaginat. De fapt, era de neoprit. Această hartă decisivă s-ar putea să fie singurul mijloc de exercitare a controlului asupra lui Qiro, iar asta ar avea o valoare dincolo de aşteptări.

În acel moment, Nelesquin îşi dădu seama că fie el, fie Qiro va fi stăpânul lumii. Qiro era incapabil să împartă puterea, la fel şi Nelesquin. Va trebui să-l distrugă pe Qiro. Şi era la fel de sigur că şi bătrânul ajunsese la aceeaşi concluzie despre el. Prinţul zâmbi.

— Maestre Anturasi, dacă-ţi cauţi vechiul tău cămin, cu

apropiaţii şi rubedeniile tale în deplină putere şi sănătoşi, aşa să fie. Ne vom îngriji să fie în siguranţă şi-ţi vom feri toate acareturile de distrugere. Asta va fi prima tranşă din plata datoriei pe care o avem la tine.

Qiro dădu din cap, ca şi cum ar fi ajuns deja Împărat.

— Este cheia întregii lumi. Dacă doreşti s-o stăpâneşti, întâi trebuie s-o deţii.

— S-o deţin? Nu eu. Nelesquin îşi plecă fruntea. Într-o săptămână, vei fi din nou la tine acasă. Relele din trecut vor fi îndreptate, şi ne vom bucura de un viitor luminos.

31
Ziua a 25-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

În acest an, Moriande nu va mai organiza Festivalul Recoltei. Grânele coapte timpuriu fuseseră adunate. Cu toate că se întâmplase prematur, recolta a fost generoasă. Hambarele gemeau de grâne. Vitele, oile şi porcii au fost sacrificaţi.

Iar spre sud, pe câmpurile acoperite de mirişti şi pleavă, se aşezaseră Nelesquin şi scârboşeniile sale. Îşi pregătiseră terenul pe îndelete. Prinţului îi plăcuseră dintotdeauna paradele şi spectacolul. Pusese la cale o adevărată reprezentaţie, cu toate că puţini din Moriande înţelegeau, cu adevărat, pericolul lor.

Din vârful Porţii Sudului, armata sa arăta impresionant. *Kwajiinii* formau grosul, însă folosea şi regimente formate din oameni proveniţi din sud şi chiar şi din provinciile vestice ale Nalenyrului. Regimentul Nalenyan Liber luptase sub flamura Contelui Linel Vroan, iar faptul n-a surprins pe nimeni. Prinţul Cyron spusese că omul era mai persistent ca un gândac. Pe metereze nu exista niciun războinic care să nu se fi lăudat că el va fi cel care-l va zdrobi.

Înaintarea lentă a lui Nelesquin ne-a permis să terminăm mare parte din pregătirile noastre de asediu. În albia râului au fost înfipţi, adânc, stâlpi şi între ei au fost puse lanţuri mari, pentru a opri trecerea. De asemenea, am înţesat canalele cunoscute cu ţepuşe solide, care se vor înfige în corpul navelor. Acolo unde canalele erau prea late pentru asta, am sabordat câte-o corabie, două.

Sub îndrumarea Contelui Derael, malul râului a fost fortificat. Baricadele au fost ridicate pe ambele drumuri spre cele nouă poduri. Bacurile au fost trase la mal.

Străzile care începeau de lângă apă au fost şi ele baricadate. A postat soldaţi în punctele-cheie, în cazul în care *vhangxii* aveau să fie infiltraţi dinspre râu.

Copiilor li s-au dat năvoade şi beţe, şi au fost instruiţi cum să zdrobească broaştele zburătoare. Derael a sugerat că metoda cea mai bună pentru combaterea fricii era să le dai oamenilor ceva de făcut. Numai cei disperaţi erau, cu adevărat, înspăimântaţi. M-am minunat la vederea micilor grupuri de copii sălbăticiţi, care se deplasau într-o ordine perfectă şi patrulau prin cartiere. Aş fi vrut ca părinţii lor să ia milităria la fel de în serios.

Planul nostru de apărare avea trei părţi componente. Prima, şi cea mai importantă, era apărarea zidurilor. Ţinerea trupelor lui Nelesquin în exteriorul oraşului era cea mai bună soluţie. Eram pregătiţi să le apărăm, însă exista riscul ca zidurile să fie sparte. Trebuia să presupunem că *vor fi.*

De pe ziduri, ne vom retrage la turnuri. Trei dintre cele nouă turnuri provinciale ale oraşului se aflau la sud de Râul de Aur. De la vest la est, acestea erau Kojaikun, Quunkun şi Wentokikun. Iniţial, s-a presupus că vom preda Turnul Dragonului numai după ce toţi apărătorii vor fi fost ucişi, însă Prinţul Cyron s-a opus. Deja şi-a evacuat, în capătul dinspre nord, toate animalele din sanctuar, instalându-le prin grădinile de lângă Shirikun. În timp ce noi trebuia să-i apărăm palatul, planul prevedea să provocăm pierderi duşmanului şi să câştigăm timp pentru ca oamenii să poată fugi spre nord, peste poduri.

După turnuri, vom apăra podurile dinspre sud, apoi ne vom retrage spre părţile dinspre nord. Deja instalasem şi reglasem catapulte, baliste şi alte maşini de luptă, potrivindu-le pentru lansări cu boltă. Dacă trupele lui Nelesquin ajungeau atât de departe, măcelul va fi cumplit.

— Stăpâne, aş vrea să-ţi spun…

M-am întors şi-am zâmbit. Ciras Dejote stătea înaintea mea, cu armura completă. Pe platoşă, fusese pictată, cu galben şi portocaliu, o flacără. Cureluşele armurii alternau în cele două culori. Avea două spade, una lungă, cealaltă

scurtă, şi o apărătoare crâncenă pentru faţă, legată de umăr.

L-am prins de umeri.

— Ciras, nu mai sunt stăpânul tău. Te-ai dus până în Voraxan şi te-ai întors împreună cu oamenii credincioşi ai Împărătesei. A fost o faptă despre care se va pomeni multă vreme de acum înainte.

— Numai dacă vom învinge, Stăpâne. Dacă nu, vom fi pomeniţi precum sunt acum *vanyeshii.*

Am dat din cap.

— Atunci, nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Maestre Tolo… Nu ştiu dacă să-ţi spun aşa sau Maestre Soshir… Ciras se încruntă şi trase sabia lungă, cu tot cu teacă, de la cingătoare. Această sabie i-a aparţinut lui Jogot Yirxan. Există unele indicii că s-ar putea să fiu reîncarnarea lui. Folosind sabia acolo, în Ixyll, am avut nişte viziuni. Şi una dintre ele a fost…

Am ridicat o mână, apoi am întins-o. Mi-a pus mânerul sabiei în palmă şi-a fost ca şi cum m-ar fi acoperit gheaţa. Vederea mi s-a tulburat şi noaptea s-a lăsat repede. Ştiam că eram eu – Virisken Soshir – însă trupul mi-l simţeam străin. Era ca şi cum aş fi purtat un costum, prefăcându-mă a fi altcineva.

Tabăra lui Nelesquin din Ixyllul îndepărtat fusese nimicită. Trupul fratelui meu, întins înaintea mea. Mi-am strecurat degetele prin părul lui şi i-am ridicat capul tăiat. L-am ţinut sus, râzând. Se gândise să mi se împotrivească. Se considerase superior mie.

L-am scuipat în faţă, apoi i-am trimis capul, cu un şut, direct în beznă.

Nu-mi dau seama cum de am ştiut că era acolo. Un simţ? *Jaedun,* poate. Cred că a fost ceva deliberat din partea lui, un mic sunet, doar o idee de avertisment. Nu că mi-ar fi fost de cine ştie ce folos, pentru că sabia lui – cea care mă leagă de Ciras – ne-a unit pe amândoi. A trecut prin mine, intrând pe partea stângă, de la spinare până în capul pieptului.

Mâna mi-a căzut de pe spadă. M-am trezit în genunchi.

Cicatricea mă durea, aşa cum nu se mai întâmplase de multă vreme.

— Maestre, eşti…?

— N-am nimic, Ciras. M-am ridicat în picioare, sprijinindu-mă de un perete. Ai avut o viziune cu mine, aproape spintecându-mă.

Ciras nu putu să mă privească în faţă.

— Mă dezonorează.

— N-ar trebui, nu mai mult decât cicatricea mea. Jogot şi cu mine ne-am avut ca fraţii, mai fraţi decât am fost vreodată cu Nelesquin, sau cel puţin aşa cred. Când a devenit *vanyesh,* m-am simţit trădat pentru că n-am înţeles *de ce* a plecat.

M-am uitat dincolo de el, spre nord, spre Shirikun, unde se află reşedinţa Împărătesei.

— Când am văzut-o din nou, căuta ceva. Voia să creadă că se poate încrede în mine, însă i-am înşelat încrederea înainte.

Ciras scutură din cap.

— Tu n-ai fi făcut niciodată asta.

— Mă tem că da. Am arătat spre sabie. L-am considerat pe Nelesquin rivalul *meu* la puterea imperială, nu al ei. L-aş fi doborât, după cum aş fi doborât pe oricine s-ar fi pus între mine şi tron. Ea ştia asta. Te-a trimis să mă ucizi. Ai făcut-o.

Faţa lui Ciras se goli de sânge.

— Dar în modul cel mai laş, Maestre. Te-am lovit pe la spate.

Am dat din cap.

— Nu laş. Prudent. Viziunea ta s-a terminat după ce m-ai doborât?

— Da.

Am întins mâna şi i-am atins bărbia, ridicându-i-o şi expunându-i gâtul.

— Pe-atunci, eram un om foarte periculos, Ciras. Ai plătit scump pentru fidelitatea ta faţă de Împărăteasă. Am ezitat. Îmi mai rămăsese doar atâta viaţă în mine cât să-ţi iau capul.

Ciras înghiţi cu noduri.

— Asta explică multe lucruri. Dacă ceri satisfacţie de la mine, Maestre…

I-am lăsat bărbia să cadă la loc.

— Nu fi prost. Ştiu că-i mai bine să nu mă pun cu tine.

Clipi.

— Dacă vrei s-o spun, am s-o spun. Mi-e teamă de tine, Ciras Dejote.

Am râs şi mi s-a alăturat, cu toate că a făcut-o ezitând.

— Ţi-e teamă de mine? Eu credeam că mă urăşti.

— Să te urăsc? Nu. Te-ai comportat cu foarte mult curaj pentru Imperiu. Şi asta-i bine de ţinut minte, acum, că suntem aici, luptând într-un război pe care credeam că l-am purtat deja cu veacuri înainte.

Ciras se sprijini pe zid şi privi spre sud.

— L-ai putea provoca pe Nelesquin la luptă în cerc şi să terminăm cu asta.

Am clătinat din cap.

— N-ar accepta.

— Se teme că l-ai ucide.

— Nelesquin nu se teme de nimic, ceea ce-a fost întotdeauna o problemă. Am ridicat din umeri. Am foarte multă experienţă, însă el are magia lui. Probabil că ar fi o luptă egală.

— Atunci de ce-ar refuza provocarea la duel?

— Războiul de acum este împotriva Împărătesei. Uciderea mea a lăsat-o pentru mai târziu. Am chicotit şi l-am bătut pe Ciras pe umăr. Mă bucur să te văd gata de luptă. Vor veni la noapte, imediat după apusul soarelui.

— N-o să le arătăm nicio milă.

— Exact! Eşti deja un erou, Ciras Dejote. Astăzi vei deveni o legendă.

Atacul a fost lansat chiar mai târziu decât m-am aşteptat. Uitasem că lui Nelesquin îi plăcea să tragă un pui de somn după cină. M-am aşezat cu spatele lipit de zid, împărţind cu Dunos un castron de orez şi nişte supă caldă, întrebându-ne cu ce se ospăta Nelesquin. Îi plăcuseră,

totdeauna, numai cele mai fine delicatese. M-a surprins faptul că-şi limitase extravaganţele numai la mănuşile de protecţie din aur, cu care-l văzusem.

Când tobele lor au început să bată, şi unele dintre creaturile lor ciudate s-au apucat să urle, l-am trimis pe Dunos de-acolo, cu castroanele noastre. A protestat că era expediat aşa, dar i-am dat şi un mesaj pentru Contele Derael. Misiunea l-a mai înduplecat întru câtva. A promis că se va întoarce repede cu un răspuns.

Din partea noastră le-au răspuns trompetele. Torţele ardeau de-a lungul zidurilor. Războinicii – veterani şi recruţi laolaltă – purtau cercuri-talisman sau îşi desenaseră cercuri din cenuşă în jurul ochilor, pentru a ţine vrăjile la distanţă. Nu puteam simţi furnicăturile produse de *jaedun,* însă *vanyesbii* erau acolo, pe undeva. Nu puteam acuza pe nimeni că-şi lua măsuri de precauţie.

Muzica s-a modificat. Catapultele noastre au lansat urne umplute cu ulei aprins. Au străbătut cerul şi-au explodat pe pământ. Niciuna n-a nimerit vreo ţintă vie, însă bălţile aprinse dădeau destulă lumină ca să putem vedea duşmanul.

Xonarchii se aruncau înainte şi azvârleau cu boltă bolovani. Câţiva eclipsară chiar şi stelele. Doi sau trei căzură mult în afara oraşului. Alţii scoaseră scântei din piatră şi ricoşară, găurind zidurile. Unul zbură peste întărituri şi transformă o cocioabă într-un morman de surcele frânte.

Fusese aruncat de cel mai mare dintre *xonarchi.* O jivină masivă, care fusese vopsită în dungi negre, peste pielea sa albastră, ca un tigru; era felul lui Nelesquin de a-şi bate joc de mine. Oferea o imagine îngrozitoare. Conducătorul cârmi animalul şi dispăru în întuneric pentru a lua un alt bolovan.

M-am uitat spre Penxir Aerant.

— Aproape trei sute de metri.

— Trei sute douăzeci. Uriaşul învârti o săgeată. La următoarea aruncare, dacă vine în acelaşi loc. Una după, dacă nu vine acolo.

— Perfect!

Un zăngănit puternic a umplut strada de jos. Am zâmbit. Ţepuşele lui Derael funcţionau aşa cum trebuia. Niciunul dintre cei care fuseseră la Tsatol Deraelkun nu uitase cârtiţele uriaşe. Contele Derael le denumise *danborii,* după unul dintre aspectele cele mai odioase ale zeului-şobolan. Se pregătise să le ofere salutul de bun venit pe care-l meritau.

La fiecare trei metri, pe întreaga lungime a zidului, am făcut găuri pentru stâlpi, fiecare de alţi trei metri adâncime. Fiecare gaură avea câte un stâlp de bambus şi un bătrân sau vreo femeie care să-l susţină. Deasupra găurilor am poziţionat acel gen de şir de piloni folosiţi pentru zăgăzuirea râului, cu ţepuşe cu vârfuri de fier, pe o lungime de trei metri, spre capătul de jos. Au fost ridicaţi pe poziţie cu scripetele şi un plan înclinat. Când santinela simţea bambusul mişcându-se, el sau ea îndesa împreună două bucăţi mai scurte de bambus, iar un străjer de pe metereze reteza legătura ţepuşei lui Derael.

Pilonii cădeau în gaură. Ţepuşa de fier străpungea craniul *danborului,* priponindu-l în tunel. În timp ce jivinele se zbăteau în agonie, bufniturile înfundate ne făceau să zâmbim. Soldaţii luau la ochi ceea ce credeau ei că era linia tunelului. Arcaşii pregăteau câte-o săgeată, gata să lovească pe oricine încerca să scape de-acolo.

Xonarchii reveniră să arunce alţi bolovani. Penxir îşi scoase marele său arc curbat şi-l ridică. Lumina flăcărilor dansa pe marginile tăioase ale vârfului triunghiular al săgeţii. Aştepta, fără să-i tremure niciun muşchi.

Xonarchul tigrat se răsuci.

Penxir lansă.

Săgeata se avântă în noapte. Era caraghios să te gândeşti că un obiect atât de mic ar putea răni o creatură de o asemenea mărime. Da, războinicii au sugerat că trimiţând o săgeată prin ochi, aceasta ar putea intra în creierul jivinei, însă capul îi era la fel de lat cât lungimea unei căruţe. O lance de un metru lungime ar dispărea complet în căpăţâna lighioanei, înainte să aibă vreo şansă

de a lovi creierul.

Însă, aşa cum aveam să aflăm, aflarea creierului monstrului nu era singura cale de a-l opri. Săgeata lui Penxir s-a înfipt în subsuoara călăreţului. Nu era nicio îndoială asupra sângelui arterial, închis la culoare. Săgeata ieşi pe partea cealaltă, străpungându-l cu totul pe *kwajiin.* Căzu pe spate şi într-o rână, rămânând atârnat de scară cu un picior.

Bestia scheună şi trecu cu o mână peste manetele de control. Le rată. *Xonarchul* se rostogoli pe spate, apoi într-o parte, mânjindu-se cu rămăşiţele însângerate ale călăreţului. Ridicat din nou pe picioare, o luă la goană prin peisaj, gonind aplecat, repede, lătrându-şi furia.

Am zâmbit.

— Bună lovitură.

Clătină din cap.

— Data viitoare n-am să mai dobor călăreţul. Am să ucid una din creaturile astea. Va fi lovitura perfectă.

— Vei avea această şansă la noapte.

— Ştiu. Făcu un semn cu capul spre un punct aflat mai încolo, pe zid. Voi trage de acolo.

— Du-te.

În timp ce se îndepărta, Dunos reapăru.

— Contele vă mulţumeşte. Dacă credeţi că există vreo greşeală în planuri, vă roagă să mă trimiteţi înapoi cu noile informaţii.

— Nu-i nicio greşeală.

Dunos trase vechea mea spadă.

— Atunci, sunt gata.

Înverşunarea din glasul său mă făcu să zâmbesc. L-am îndrumat spre un crenel.

— Priveşte ce-l va face aroganţa pe om să săvârşească.

Răpăitul tobelor duşmanului îşi schimbă ritmul, anunţând un nou atac. Trupele se puseră în mişcare, înaintând prin beznă. Trebuie că vedeau zidurile şi focurile. Fără îndoială, şopteau rugăciuni către Wentoki sau Kojai ori chiar Grija, nădăjduind că zeii îi vor ajuta în luptă. Ofiţerii răcneau ordine şi încurajări, însă mulţi voiau

s-o rupă la fugă.

Ştiam asta, pentru că-mi puteam aminti prin ce trecusem cândva.

Când duşmanii ajunseră la limita luminii aruncate de făclii, formaţiunile lor ordonate se contopiră într-o masă urlătoare. Bărbaţi cu scări lungi, săbii şi arcuri înaintară în fugă, strigând sălbatic, ca să-i sperie pe cei cu care se confruntau. Cei din mijloc purtau flamuri, identificând trupele ca provenind din Moryth şi din celelalte Cinci Principate sau din Erumvirine, ori chiar din vestul Nalenyrului.

Cum Nelesquin pierduse avantajul surprizei, îi trimitea pe ai noştri împotriva noastră.

— Ne va lăsa să ne nimicim fraţii, Dunos, ca să afle ce le pregătim *kwajiinilor* săi.

— Atunci, daţi-i o lecţie, Maestre.

Am deschis iute un evantai şi l-am ridicat. Trompetele răsunară. Am lăsat mâna jos, brusc, şi nouă maşini de asediu mai mici îşi lansară încărcătura. Balistele azvârliră nori de săgeţi. Au croit pârtii printre soldaţii în plin asalt. Unii dintre ei au murit străpunşi de câte trei sau patru săgeţi, care i-au menţinut totuşi în poziţie verticală; erau ca nişte sperietori însângerate cuprinse de spasme, păzind un câmp de hoituri.

Catapultele lansară globuri din teracotă. Acestea n-au fost umplute cu foc. I-aş fi incinerat cu mare plăcere pe *kwajiini,* însă nu şi pe oameni. În loc de asta, am folosit alte lucruri. Vasele se spărgeau, împrăştiind bucăţi de fier, cu vârfuri ascuţite. Întotdeauna cădeau jos cu un vârf orientat în sus, care străpungea sandalele cu uşurinţă. Soldaţii urlau şi dădeau înapoi şchiopătând, sau se aşezau şi-şi scoteau ţepii din picioare.

În alte părţi, de-a lungul frontului, baloturi bine strânse din rădăcini fumegânde de *vaear* străbăteau văzduhul cu boltă. Pe cât erau de eficiente la calmarea durerilor de burtă, când erau pregătite sub forma unei infuzii slabe, rădăcinile de *vaear* izbucneau în flăcări în aer. Adierea dinspre râu trimitea fumul gros spre sud şi spre est,

înecând întregul câmp de bătălie. Când era inhalat, producea greaţă şi ameţeală unora, orbire altora. Cei cu adevărat ghinionişti aveau parte de năluciri oribile. Oameni care tuşeau se clătinau şi cădeau, unii scormonindu-şi ochii cu degetele.

Majoritatea vomitau şi plângeau.

Arcaşii noştri au intrat în scenă pentru a-şi arăta îndemânarea. Doborau pe oricine le intra în raza de acţiune, trimiţându-le săgeţile prin membre. Şi asta datorită ordinelor Contelui Derael. Un mort nu era decât un mort. Un rănit avea prieteni care-i auzeau urletele. Trebuia salvat, iar un rănit mânca la fel de mult ca unul teafăr, dar nu lupta.

Tobele lui Nelesquin bătură retragerea. Oamenii-şi abandonară scările. Formară lanţuri, trăgându-se pe ei şi compatrioţii lor spre sud. Destul de repede, tot ce mai rămăsese pe câmpul de bătălie se zvârcolea, se târa sau îşi implora moartea.

— Am învins?

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

Tobele şi-au schimbat ritmul.

— De-abia acum începe.

32

Ziua a 25-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Lui Ciras îi plăcea la nebunie strânsoarea aprigă a măştii de bătălie pe faţa sa. Colţii lungi şi albi îi depăşeau colţurile însângerate ale gurii. Cunoştea bine ce efect avea o privelişte atât de fioroasă şi, cu toate acestea, Ciras ar fi vrut să meargă la luptă fără ea.

Masca îl ascundea de duşmani. *Voia* ca aceştia să ştie cu cine se confruntau. Voia să fie temut nu pentru ceea ce purta, ci pentru măiestria sa în luptă. Era vrednic de groaza lor.

Era călare pe armăsarul său, împreună cu alţi Voraxani. Încă nu apăsase comutatorul care întindea armura şi ţepuşele. Cu toate că nu se prefăcea a fi călare pe un cal adevărat, nici nu voia să facă parte dintr-o maşinărie de război. Ceilalţi luptători ai Împărătesei nu păreau să aibă probleme cu asta, însă lui tot nu i se părea în ordine.

La capătul celălalt al pieţei, echipajele acţionau balistele. Le trăgeau braţele înapoi şi blocau placa aruncătorului la locul ei. Pe unele le încărcau cu piatră sau bile din fier turnat. Alţii strângeau snopi de săgeţi, cu vârfuri de fier lungi de-o palmă. La un semnal de pe metereze, se trăgea şnurul de siguranţă şi încărcăturile îşi luau zborul în beznă, apoi întregul proces era reluat.

Mânuitorii balistelor luptau cu înverşunare şi din greu, dar nu-i putea socoti drept egalii săi. Împrăştiau moarte, însă o făceau în anonimat. Nu-şi vedeau duşmanii murind. Asta nu-i făcea mai onorabili decât soldaţii *gyanrigot,* aliniaţi în piaţă. Maşinăriilor nu le păsa. Nu puteau să jelească. Nu puteau fi capabile de milă, nici nu puteau implora milă. Nu cunoşteau frica. Ucideau până când se autodistrugeau, inexorabil, fiind nişte maşinării

implacabile de recoltat suflete. Curajul şi disciplina erau vitale. Automaţii erau sclavii comenzilor primite. Unii considerau asta disciplina perfectă, alţii luau lipsa de teamă a acestora drept curaj, dar erau antiteza bravurii. Curajul însemna să te confrunţi chiar cu acele temeri pe care *gyanrigoţii* nici măcar nu le puteau recunoaşte. Curaj era să lupţi în pofida dezastrului iminent.

Răsunară trompetele, anunţându-i pe Voraxani să fie atenţi. Străjerii staţionaţi în portul de evacuare dinspre vest ieşiră de pe doc pe parâme groase. Drugii zvâcniră în sus. Bărbaţi năduşiţi, cu doar o fâşie de pânză la mijloc, acţionară troliurile. Poarta se deschise în afară. Cu Vlay Laedhze în frunte, Voraxanii se avântară pe câmpul de bătălie.

Lucrurile se *schimbaseră* mult, aşa cum prevăzuse Moraven Tolo. Principala poartă din sud a oraşului era punctul său cel mai vulnerabil, aşa că asaltul se concentrase acolo. Primul val uman fusese spulberat. Câmpul de luptă era presărat cu cei căzuţi, fie că erau nemişcaţi sau încercau să se târască spre liniile lor. Fuseseră folosiţi pentru abaterea atenţiei, în vreme ce jivinele săpătoare încercaseră să facă un tunel pe sub ziduri. Niciunul dintre aceste şiretlicuri n-a funcţionat, aşa că Nelesquin a schimbat tactica.

Maşinării de asediu convenţionale se deplasau de-a lungul Drumului Imperial. Un berbec masiv, montat pe un car lung, deschidea defilarea. Un acoperiş deasupra şi scuturi în faţă de-o parte şi de alta protejau oamenii care împingeau înainte maşinăria care scârţâia. Urmau două turnuri de asediu, fiecare la fel de înalt ca zidurile oraşului. Un şir lung de soldaţi *kwajiin* le trăgeau de-a lungul drumului. După ce le-au adus pe poziţie, le-au ridicat şi s-au grăbit să traverseze podurile pentru a le pune lângă zid. Piei ude acopereau ambele turnuri şi prelatele berbecului, pentru a rezista la foc.

Kwajiinii erau antiteza războinicilor *gyanrigot.* Flamurile lor, îngrozitoare şi, totuşi, glorioase, fuseseră fixate pe maşinării, proclamând mândria trecutelor izbânzi.

Războinicii scandau ritmic, iar maşinăriile se mişcau sincronizate pe muzică. Chiar şi ţepii îmbrăcaţi în oţel ai berbecului se legănau în ritm, părând nerăbdători să izbească porţile oraşului şi să le facă ţăndări.

Maşinăriile de luptă erau flancate de formaţiuni de soldaţi, însă marşul lor prin câmpul de bătălie, presărat de cadavre, le-a fost încetinit. Monştrii lui Nelesquin şi recruţii i-au împresurat, împiedicând orice dezertare. *Xonarchii* cu cap de ciocan trăgeau carele de parcă ar fi fost nişte cărucioare de copii, pline-ochi cu bolovani mai mici. Îşi băgau o mână printre ei, o ridicau şi aruncau, împrăştiind proiectilele pe ziduri şi metereze. Oamenii cădeau urlând, iar *kwajiinii* ovaţionau. Bărbaţii din Moriande răspundeau cu săgeţi bine ţintite şi o ploaie de bolovani.

Tropăitul potcoavelor armăsarului îl exaspera pe Ciras. Voraxanii se avântau spre monştri. Recruţii strigau avertismente şi-şi trăgeau săbiile din teacă. Avertismentele se transformară în ţipete când îşi făcură apariţia Voraxanii, călare pe armăsarii lor din metal, împodobiţi cu ţepi şi săbii.

Ciras desfăşură armura şi ţepii la nici douăzeci de metri distanţă de linia recruţilor. Strânse genunchii şi se repezi peste primul om. Sabia lui se smuci spre dreapta. Un gheizer de sânge ţâşni în noapte, iar el trecu mai departe.

Un *xonarch* se înălţă deasupra lui. Ciras ştia că erau imenşi, însă nu-şi dăduse seama *cât* de imenşi. Creatura ar fi putut, cu uşurinţă, să înşface zidul cetăţii şi să se salte peste el. Ciras se avântă cu curaj, apoi se ridică în scări şi lovi cu sabia cu putere, la nivelul gleznei stângi a creaturii. Blana zbură şi începură să curgă râuri de sânge. Sperase să-i taie tendonul şi să-l ologească, dar i-ar fi fost mai uşor dacă ar fi încercat să reteze un stejar.

Jivina mugi furioasă şi azvârli o mână de bolovani. Aceştia zdrobiră o duzină dintre aliaţi, împrăştiind pe sol trupurile strivite. Dar Ciras se avântase deja mult prea departe în faţă şi putea fi văzut de călăreţ. Manipulantul smuci o manetă şi creatura încercă o lovitură de labă.

Ferindu-se, Ciras îi străpunse laba. *Xonarchul* mugi din nou şi-şi supse rana. Călăreţul acţionă câteva manete. Creatura încremeni la mijlocul acţiunii, apoi izbi pământul cu amândoi pumnii. Se pregăti pentru salt.

E prea aproape. Sunt mort.

Furnicăturile *jaedunului* acompaniară zborul unei săgeţi trimise de pe metereze. Coada pătrunse prin nara dreaptă a lighioanei şi străpunse peretele osos, subţire, care separa sinusul de creier. Vârful tăios al săgeţii reteză nervii şi arterele, înfigându-se adânc în ţesutul cerebral.

Braţul stâng şi piciorul *xonarchului* se surpară. Miorlăi, lovit de moarte, prăbuşindu-se pe partea stângă. Impactul îi azvârli pe spadasin şi armăsarul său în aer. Braţul drept râcâi, slab, cu ghearele, spre Ciras, însă îl ratã. Apoi, singurul ochi vizibil clipi şi se dădu peste cap în căpăţâna lată şi osoasă.

Căzu călare pe armăsarul său, în spaţiul dintre braţe şi coapse. Masca de luptă îi ascunse expresia de surprindere de pe faţă. Îşi conduse armăsarul pe lângă el, gândindu-se să-i dea ocol şi să se ocupe de călăreţ, însă nu i se dădu nicio şansă.

Pământul se deschise sub el.

Ciras goni pe coama unei avalanşe de pământ amestecat cu iarbă direct într-un tunel spart. Patru metri mai jos, armăsarul puse picioarele pe teren solid. Lovi oamenii acoperiţi cu pământ. Ca răspuns la comenzile lui Ciras, începu să urce înapoi la suprafaţă. Ciras se ţinea lipit de el, însă o piatră îl lovi în piept. Ricoşă din platoşa sa cu destulă forţă ca să-l dea pe spate, trimiţându-l înapoi în beznă.

Ateriză într-un genunchi, reuşind cumva să-şi păstreze sabia de *vanyesh.* Se ridică şi se sprijini cu spatele de peretele tunelului. Surprinderea pulsa în el, amplificată de frică. Pe la ambele capete ale tunelului întunecat ieşiră mulţi oameni. Cu toţii îşi învârteau săbiile, siluetele lor profilându-se mortale şi dorindu-i sfârşitul.

Ciras invocă *jaedunul.* Ceea ce vedea şi auzea deveni de o importanţă secundară. Se concentră asupra a ceea ce

simţea. Pară o lovitură. Sabia sa descrise un cerc şi urcă, apoi se înfipse într-un gât. O trase şi lovi la stânga. Sabia de *vanyesh* zăngăni alunecând pe o mască de luptă, apoi tăie. Sângele se împrăştie negru şi fierbinte. Mişcare spre stânga, parare din şold şi-o răsucire, lăsând o altă lovitură să-i treacă destul de aproape de coaste. Străpungere în sus, printr-o subsuoară. Cade un braţ, răsună un ţipăt.

Bătălia are un alt curs. Luptele de la mică distanţă i-au favorizat, la început, pe adversarii săi. Însă destul de repede, frica a pus stăpânire pe câmpul de bătălie, impunându-le mişcările. Dorinţa lor de a evita moartea i-a făcut doar mai uşor de ucis. Un bărbat ţâşni din beznă. Ciras îl simţi doar ca o concentrare de furie în acea mare de spaimă. Pară lovitura, după care ripostă. Sabia lui se ridică şi se răsuci, ţintind capul bărbatului. Adversarul său se feri, schimbând mâna. Teaca de lemn a sabiei sale se lovi de genunchiul lui Ciras.

Izbucni durerea şi spadasinul făcu un pas înapoi, evitând încă o lovitură. Ciras lăsă jos, cu grijă, piciorul drept. Şi mai multă durere, însă genunchiul rezista. Apoi, ceva îl înşfăcă de gleznă. Un muribund, orb şi disperat, se încovrigă de piciorul lui Ciras.

Sunt înrădăcinat în acest loc ca un stejar. O nălucire-i trecu prin faţa ochilor. Din picioarele sale creşteau rădăcini în pământ. Membrele sale se întăriră precum crengile. Pielea i se prefăcu în scoarţă de copac.

Atunci se abătu lovitura de moarte. Trecu pe sub cotul stâng al lui Ciras, ţintind şoldul. Alunecând pe sub platoşă, lama străpunse legăturile armurii şi roba.

Mă va despica. Maţele mi se vor scurge într-o grămadă aburindă.

Se pregăti pentru impact, pentru şuvoi şi golire, însă asta nu se mai întâmplă. Lovitura *despică* din carnea lui şi se înfipse solid în lemnul de dedesubt. Sabia lui Ciras căzu, apăsată de greutatea unei mâini din stejar. Îl împinse pe om în genunchi, zdrobindu-i umărul. Ridică privirea, neîncrederea oglindindu-i-se în ochi. Ciras îl lovi din nou, împrăştiindu-i creierii, apoi lovi şi în jos şi scăpă şi de cel

care-i îmbrăţişase piciorul.

Trei bufnituri anunţară sosirea întăririlor *gyanrigot.* Una dintre maşinăriile ucigaşe începu să-şi croiască drum spre sud, în timp ce celelalte două năvăliră în capătul dinspre nord al tunelului. Oamenii urlau, iar maşinăriile zăngăneau. Toate zgomotele se îndepărtau rapid.

Singur, doar el cu morţii, Ciras îşi cercetă rana de la şoldul stâng. Mănuşa reveni pătată de ceva închis la culoare, însă nu simţi miros de sânge.

Şi petele acelea albe… sunt aşchii. Aşchii de stejar.

Îşi frecă atunci coapsa cu mănuşa, apoi ieşi în goană din tunel. Armăsarul său îl aştepta acolo, stând nemişcat în spatele harnaşamentul de pe trupul *xonarchului.* Ciras se săltă în şa şi dirijă bidiviul să dea ocol găurii. Nu rămăsese sub pământ prea mult timp, dar deja invadatorii erau în plină retragere. Berbecul ardea la vreo cincizeci de metri distanţă de porţi, iar unul dintre turnuri se prăbuşise, şi el victima unui tunel surpat. Cel care rămăsese se înălţa abandonat pe drum.

Voraxanii se regrupaseră şi se întorceau. Vlay Laedhze îl salută cu încântare. Braţul drept al omului atârna fără vlagă, străpuns de două săgeţi. Majoritatea Voraxanilor reveniseră, câţiva în stare gravă după luptă, dar majoritatea erau plini de sângele altora.

Odată intrat în portul de evacuare şi din nou în siguranţă, Ciras îşi examină mănuşa pătată. *Ce s-a întâmplat?* Înţelegea magia sabiei, o putea invoca la nevoie, însă asta era altceva, ceva ciudat.

Nu-i plăcea.

Dacă vraja mă poate face invulnerabil, atunci cu ce mă deosebesc de maşinăriile de luptă care nu pot fi distruse?

33
Ziua a 26-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Practic, Keles trăia din ceai din flori de *tzaden.* Mâinile i se vindecaseră simţitor şi exersa zilnic desenarea de hărţi. Liniile sale deveniră puternice, chiar groase. Cu toate că nimic din ceea ce desena nu producea vreo schimbare fizică în lume, limpezimea hărţilor sale îi încuraja pe apărătorii din Moriande. Umbla vorba că Prinţul Cyron folosea hărţile Anturasi.

Keles îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în observatorul lui Qiro, din vârful turnului Anturasikun. Spre sud, dincolo de câmpul de bătălie, se aflau dealurile unde aşteptau trupele lui Nelesquin. Acele dealuri nu fuseseră, de fapt, chiar atât de aproape – cel puţin, nu-şi amintea el să fi fost atât de aproape –, însă localizarea lor era conformă cu hărţile existente.

Amintindu-şi cum percepţia lui Qiro asupra unei hărţi ar fi putut s-o transforme, Keles schiţase o hartă nouă, care plasa dealurile acolo unde şi le amintea. Se strădui să facă atâtea măsurători câte putea – ajustând harta cu precizie – apoi îi puse pe verii lui s-o copieze iar şi iar. Voia să-i facă să creadă că era şi precisă.

Însă, la desenarea dealurilor, Keles întâmpină rezistenţă. Mâinile sale nu mai voiau să se mişte. Ceva dinlăuntrul său ţipa că era greşit ceea ce făcea. Glasul suna ca al lui Qiro, fapt care-i întări şi mai mult hotărârea de a continua. Totodată, îl făcea să se simtă ciudat.

Bunicul său era acolo. Îl simţea puternic pe Qiro, însă Keles nu putea lua legătura cu el. Ceva îl împiedica. Keles simţea încă o prezenţă, cineva care controla voinţa lui Qiro după pofta sa. Dacă Nelesquin putea face aşa ceva, pentru

Moriande va fi imposibil să i se împotrivească. Cel mai tulburător era însă hăul de după dealuri. Îl simţea tot mai mult de la începerea bătăliei. Keles încercă să-şi dirijeze simţurile într-acolo, dar nu ajunse prea departe. Era asaltat de o varietate năucitoare de imagini, dar nu înţelegea prea mare lucru din ele. Îşi petrecea majoritatea timpului în turn. Unchiul lui, Ulan, şi verii săi îi acceptau comenzile fără să se împotrivească. Qiro îi supusese întratât de mult, încât nu mai erau în stare să funcţioneze fără un stăpân aprig.

Totuşi, pe cât i se păreau de dezgustători şi de agasanţi, îi prefera pe ai lui oamenilor din Moriande. Poveşti despre ce săvârşise se împrăştiaseră cu iuţeala fulgerului. Unii găseau speranţă în acele poveşti, dar majoritatea erau, pur şi simplu, înspăimântaţi. Spuneau că-i un *vanyesh* şi că avea să-i trădeze. Istorisirile mai curajoase sugerau că el şi Kaerinus erau una şi aceeaşi persoană. La urma urmei, numele lor începeau cu aceeaşi literă şi nimeni, niciodată, nu-i văzuse pe amândoi în acelaşi timp. Kaerinus dispăruse odată cu Keles. Unii palavragii au mers atât de departe încât au dat de înţeles că creaţia „Keles Anturasi“ fusese un plan ticluit de prinţi pentru a-i îngădui lui Kaerinus libertatea, şi că Nirati Anturasi fusese ucisă pentru că ştia adevărul.

Ar fi putut contracara uşor speculaţiile, dar comportamentul oamenilor le dezvăluia adevărata fire. Băutul ceaiului din flori de *tzaden* devenise din cale afară de popular, iar punerea vindecării Prinţesei Jasai pe seama băuturii întăritoare ajută enorm. Oamenii purtau cercuri pe haine, şi în jurul Anturasikunului se formă o zonă interzisă, dar la marginea ei înfloriră mici altare. În alte părţi îl venerau pe Prinţul Cyron, dar în apropiere de Anturasikun ofereau plocoane, pentru a fi lăsaţi în pace de Keles.

Dacă şi-ar fi permis luxul de a avea răgaz, ar fi putut să deteste sminteala. De fapt, în timp ce păşea pe urmele bunicului său, înţelese dispreţul lui pentru popor. Din încăperea de sub camera de lucru, putea studia întreaga

lume. Oricum, pentru majoritatea oamenilor, jumătatea de nord a Moriande era un teritoriu exotic. Helosunde era un tărâm faimos şi îndepărtat. Pentru ei, Keles, Jorim şi Qiro călătoriseră mai departe şi văzuseră mai multe decât sute de mii dintre semenii lor. Cunoştinţele lui Anturasi despre lume au permis Nalenyrului să prospere şi, prin comerţ, au adus bunuri de mare preţ în Moriande.

Şi, în schimb, pentru toate acestea, erau temuţi. *Iar bunicul meu a rămas în acest turn. Purta pică celor care* aveau *libertate şi nu se foloseau de ea, în vreme ce aceia care meritau libertatea erau închişi.*

Keles se sprijini de balustradă, singur, cu doar o familie de lilieci cuibăriţi sub streaşina acoperişului.

— Suntem cam la fel, nu? Sunteţi isteţi, dar temuţi adesea din pricina înfăţişării. Istorisirile despre voi şi despre răul pe care-l puteţi face sunt o grămadă, dar pun rămăşag că tot ce vreţi voi să faceţi e să zburaţi după pofta inimii, să mâncaţi insecte şi să vă bucuraţi de viaţă.

Liliecii, confirmându-i, parcă, admiraţia pentru înţelepciunea lor, continuară să-l ignore. Keles râse şi privirea-i hoinări din nou spre sud. Leşurile umpleau câmpul de bătălie, cu toate că echipe de cioclii din Moriande le azvârleau în tunelurile surpate şi le îngropau. Alte cadavre erau aruncate pe rugurile făcute din turnurile de asediu. *Xonarchii* morţi se descompuseseră peste noapte. Scheletele lor sidefii zăceau într-o mare de putreziciune închisă la culoare, îngreunând sarcina îndrăzneţilor care încercau să scoată oasele de acolo.

Cartograful zâmbi. Erau acolo la ordinele Prinţului Cyron. Voia oasele pentru a le studia. Jorim îi adusese lui Cyron nenumărate animale, majoritatea vii, dar şi unele conservate. Curiozitatea intelectuală a lui Cyron impulsionase explorările nalenyriene şi adusese prosperitatea, amândouă isprăvindu-se odată cu invazia.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu Jorim şi cu Lupul Furtunii. Keles încercase să ia legătura cu fratele său, însă înlănţuirea lor devenise tot mai slabă. Era sigur că Jorim mai trăia, dar localizarea şi starea lui erau în ceaţă. Aşa că,

ţinând cont de simţul distanţei, Keles presupunea că fratele său se afla în cealaltă parte a lumii. De dragul lui Jorim spera să nici nu se mai întoarcă vreodată.

Răsună un clopoţel, convocându-l înapoi în atelier. Keles coborî şi ieşi din sanctuarul Maestrului Cartograf. Ulan, părând mai scund şi mai fragil decât şi-l amintea Keles, zâmbea sfios.

— Nepoate, te caută cineva. Ciras Dejote aşteaptă în camera de audienţe.

Keles se încruntă.

— Poate că Qiro o fi primit oameni acolo, dar Ciras mi-e prieten. Trimite pe cineva să-l poftească în camera de la baza platformei.

Ulan făcu ochii mari.

— Doar n-o să-l aduci aici, sus, nu?

— Fii liniştit, unchiule. Nu voi încălca regulile prinţului.

— Da, nepoate. Bineînţeles că nu. Ulan începu să coboare de pe platformă. Îl voi conduce chiar eu pe oaspetele tău.

— Mulţumesc.

Ulan se opri, ca şi cum Keles ar fi vorbit în virukiană sau soth, apoi dădu din cap şi se grăbi să dispară.

Keles privi în jur şi zâmbi. Câţiva dintre verii săi se uitară la el. Cei mai tineri chiar îi zâmbiră la rându-le. Ceilalţi, instruiţi de Qiro, nu apreciau zâmbetele şi se întoarseră încordaţi la muncă. Măsurau cu mult mai multă grijă, şi desenele lor luau mai mult timp. Dacă n-ar fi fost nepotul lui Qiro, şi el ar fi făcut la fel, aşa că Keles îi scuti pe verii lui de orice desconsiderare sau milă.

Însă următoarea generaţie nu se va mai teme.

Keles coborî încet de pe platformă. Lui Qiro nu i se permisese să coboare şi să treacă prin poarta de aur. Rămăsese prizonier în propriul său turn, de teamă că tot ceea ce ştia s-ar putea împrăştia prin tot Nalenyrul. Keles nu fusese supus vreunei interdicţii similare, însă celor din afară tot nu li se îngăduia să intre în atelier. Cu toate că l-ar fi primit pe Ciras acolo, şi cu toate că bănuia că i-ar fi făcut bine o vizită, regulile erau reguli.

Se opri la jumătatea treptelor, apoi se întoarse.

— Dricol, adu-mi cea mai recentă hartă a noastră despre Tirat, te rog.

Băiatul cu părul închis la culoare aduse repede una. I-o prezentă lui Keles cu o expresie mândră.

— Chiar eu am desenat-o. O vrei sigilată şi legată cu panglică?

— Ar fi drăguţ din partea ta, însă aş dori să mi se mai deseneze una. Adăugaţi culoare şi marcaţi locul domeniului familiei Dejote.

— Da, Keles.

Ceva sună într-un colţ al minţii lui. Ridică vocea:

— Am un proiect care trebuie realizat de îndată.

Aşteptă ca verii săi să lase pensulele jos.

— Vreau să se facă nişte copii ale tuturor hărţilor noastre de mărimea nouă pe optsprezece. Vor fi în format folio, aşa că lăsaţi loc pentru legat. Doresc să aibă o margine de cinci centimetri peste tot, iar în cadrul ei veţi desena floră şi faună sau lucruri importante găsite acolo. Adăugaţi blazoane şi orice alte detalii la care vă puteţi gândi. Vă veţi consulta cu *bhotcai* şi alţi experţi. Vă veţi asigura ca imaginile să fie perfecte. Vreau culoare peste tot, multă. Începeţi cu Moriande, apoi Helosunde, Deseirion şi insulele. Apoi, desenaţi Cele Cinci Principate. Terminaţi cu Erumvirine.

Dădură din cap în semn de înţelegere.

— Încă două lucruri: veţi lucra în echipe, de minimum doi oameni. Înregistraţi tot ceea ce-i prea greu pentru a fi terminat. Veţi şti la ce mă refer. Puteţi lăsa acele zone de pe hartă necompletate, însă mi le veţi semnala imediat.

Încuviinţară în tăcere, apoi se apucară de treabă.

Keles luă harta şi-şi reluă drumul în jos, de pe platformă. Trecu de poarta de aur, dădu din cap spre unchiul său, care zăvorî poarta în urma lui. *Vechile obiceiuri mor încet.*

Ciras aştepta acolo, lângă una dintre ferestrele înalte. Lumina soarelui cădea asupra unei mine serioase.

— Atât de gânditor.

Ciras clipi, apoi se înclină.

— Îmi cer iertare.

— Nu-i nevoie. Şi eu m-am lăsat dus pe gânduri. Keles îi dădu harta. Este una a Tiratului, desigur. Am pus să se deseneze una mai bună pentru tine.

— Eşti foarte amabil. Ciras o studie în fugă şi zâmbi. Minunată.

— Am să-i spun vărului meu.

Keles i se alătură la fereastră.

— Mă bucur că te văd şi e şi o surpriză. Una plăcută, de fapt. Am auzit că ai fost rănit în luptele de azi-noapte.

— De asta am şi venit. Ciras înfăşură încet harta, făcând-o sul. Am avut parte de cea mai tulburătoare experienţă posibilă, şi vreau să discut cu tine despre asta. Nu ştiu dacă mă poţi ajuta.

Keles dădu din cap.

— Voi face tot ce pot.

— În timp ce luptam noaptea trecută, am invocat *jaedunul.* Un muribund m-a înşfăcat de picior, iar eu m-am gândit, spre oroarea mea, că parcă prinsesem rădăcini, ca un stejar. Înainte de a apuca să fac ceva, un altul a încercat să mă spintece.

Spadasinul îşi deschise roba, dezvelindu-şi şoldul stâng. Lumina soarelui căzu asupra rănii. Ciras fusese tăiat, era clar, însă nu exista nicio urmă de sânge. Mai mult, marginile rănii arătau ca şi cum un topor ar fi intrat în lemn.

Keles se lăsă într-un genunchi.

— Pot s-o ating?

Ciras dădu din cap, dar nu se uită.

Keles atinse rana. Carnea era caldă şi parcă elastică, deşi avea o textură bătătorită. Zdrenţuirea părea, cu siguranţă, ca de lemn, însă marginile se simţeau ca nişte unghii. Chiar şi aşa, ţesutul vătămat părea perfect normal la atingere.

Keles se ridică.

— Credeai că ai prins rădăcini, ca un stejar?

Ciras îşi închise roba.

— A fost mai mult decât atât. Mi-am imaginat

transformarea. Trupul meu a devenit trunchiul, pielea era scoarţa, braţele mele, crengile. Ar fi trebuit să mă ucidă, Keles, însă a fost ca şi cum aş fi *devenit* un stejar.

— Dar n-ai prins rădăcini acolo, de fapt. N-ai mai fi aici dacă s-ar fi întâmplat aşa.

Ciras dădu din cap.

— Afară, în Pustietăţi, la Opaslynoti, am văzut multe lucruri ciudate. Şi în Ixyll. Magia a schimbat lucrurile. Printre *vanyeshi* am descoperit ciudăţenii şi mai mari. *Vanyeshii* au renunţat de multă vreme la latura umană.

Keles clătină din cap.

— Şi ţi-ai imaginat că, din cauza a ceea ce-am făcut cu copacii, s-ar putea să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu tine?

— Chiar poţi?

Cartograful îşi încrucişă braţele.

— Magia-i poate schimba pe oameni. Nu-i uşor, dar poate fi controlată. Magia subliniază adevărata natură a lucrurilor.

Ciras se încruntă.

— Dar nu sunt stejar.

— Nu? Stejarii sunt puternici şi duri. Sunt solizi. Durabili, nobili chiar. Ai aceleaşi calităţi. Ai folosit magia şi te-ai definit drept un stejar. Magia s-a scurs prin tine. În acel loc, în acel moment, ai *devenit* un stejar.

— E posibil aşa ceva?

— Carnea ţi s-a despicat. Trăieşti. E posibil. Keles zâmbi. Poate că ai fost stejar doar o clipă, dar deja ai început să respingi această posibilitate. Şi vezi ce s-a întâmplat? Trupul tău nu mai e lemnos. Carnea ta a luat forma cea mai apropiată de un echivalent al lemnului, cu toate că bătături la şold n-am mai văzut niciodată.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai puterea mentală de a te transforma, în mod magic, într-un stejar şi înapoi. Foloseşti magia într-un fel care n-are nimic comun cu pregătirea ta.

Ciras se încruntă.

— Nu credeam asta posibil.

— Întreaga noastră educaţie şi convingerile spun că nu-i posibil. Un fior străbătu şira spinării lui Keles. Însă magia este mult mai complicată decât ne-am imaginat, şi mult mai puternică. *Vanyeshii* ştiu deja asta. Dacă nu găsim o cale de a stăpâni magia pe care *o controlăm*, vom fi neajutoraţi înaintea lor.

34
Ziua a 27-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dealurile Dientan, sudul Moriande
Nalenyr

— Astăzi n-am niciun chef de veşti proaste. Nelesquin îşi strânse roba mai aproape de exoscheletul său de aur. Înfurie-mă, şi vei suporta consecinţele.

Kaerinus îşi desfăcu braţele, dezvăluind o membrană efemeră, neagră-verzuie, între mânecile robei sale şi trup.

— Cred că toată lumea înţelege asta, Alteţă, însă fiecare crede că *celălalt* va suferi din cauza mâniei tale. În pofida conflictului, s-au făcut progrese.

— Foarte bine, oftă Nelesquin. Tatăl meu avea răbdare cu toate prostiile astea. Eu nu. Suntem în război.

Îl conduse pe Kaerinus afară din cort şi o luă ţanţoş spre dealul lui Qiro. Cortul rămăsese pe coama lui, iar flamurile fluturau sub o adiere care nu se mai simţea nicăieri altundeva. Veselia cu care dansau nu-i însenină deloc sentimentele lui Nelesquin.

Prinţul nu-şi putea ascunde mânia. Nelesquin nu se aşteptase ca primul său asalt asupra zidurilor cetăţii Moriande să reuşească. Nu făcuse decât să testeze, ca să vadă ce vor face apărătorii. Aflase o mulţime de lucruri, de fapt aflase tot ceea ce era necesar pentru asigurarea ocupării oraşului. Însă l-a surprins vulnerabilitatea cârtiţelor sale şi a *xonarchilor.* Nu se aşteptase ca zidurile să fie surpate de cârtiţele sale, dar eficacitatea contramăsurilor nu fusese anticipată.

Slăbiciunea conducătorilor de *xonarchi* fusese cât se poate de evidentă, însă putea, oricând, instrui alţi călăreţi. Nu se aşteptase ca o singură săgeată să ucidă una dintre jivine, iar acest lucru îl făcuse să-şi reconsidere armamentul. Momentul luminos al întregii operaţiuni

fusese acela când unul dintre luptătorii mecanici din Moriande ieşise dintr-un tunel şi atacase tabăra. Pentru Durrani, fusese relativ uşor să neutralizeze maşinăria cu ajutorul unor stâlpi. *Vanyeshii* o refăcuseră, aşa că Nelesquin le trasase sarcina de a găsi o cale să o copieze.

Kaerinus se opri la baza dealului.

— Alteţă, cel mai bine ar fi să te linişteşti, înainte de a merge mai departe.

— Da, desigur.

Nelesquin inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia, apoi expiră încet. Se străduia să se debaraseze de mânie. Tărâmul lui Qiro comprima şi accelera timpul. Se putea istovi chiar foarte uşor.

Obosesc mult prea repede de la un timp încoace.

Dădu din cap, apoi o luă înainte, străpungând o carapace invizibilă şi păşind în inima dealului. Lanţuri de oţel îi cuprinseră pieptul, îmbrăcându-l în metal, apoi din nou căldura. Pielea-i începu să ardă şi să-l mănânce. Dacă-şi ridica o mână ca să se scarpine, şi-ar descoji pielea cu totul. Milioane de ace din sticlă se afundară în el, străpungând carnea şi osul. Se clătină şi căzu imediat în patru labe. Iarba răcoroasă şi proaspătă îi mângâia obrajii, alinându-i durerea. Icni, putând, în sfârşit, să respire. Îl străbătu un val de oboseală. Braţele i se îndoiră, dar se sprijini în antebraţe. *Nu voi leşina.*

— Bine-ai venit, Prinţe Nelesquin.

Nelesquin ridică privirea, văzând, în primul moment, doar picioarele încălţate în sandale ale lui Qiro şi tivul robei sale albe. Ţesătura alterna de la lână toarsă în casă la mătase brodată şi viceversa, ca şi cum adierea ar fi preschimbat-o. Furnicături de *jaedun* se transmiteau odată cu transformările robei.

Pe Nelesquin îl acoperi o umbră, apoi braţe puternice se strecurară pe sub ale sale, ridicându-l.

— Vă mulţumesc că aţi venit, Alteţă.

Nelesquin bătu uşor cu palma oasele argintii care-l susţineau.

— Eu îţi mulţumesc, Pravak.

Uriaşul *vanyesh* îl sprijini pe prinţ, apoi se retrase. Nelesquin se forţă să zâmbească.

— Nu am venit din cauza unor relatări privind dezacordul. Vreau să văd un progres.

Pravak râse.

— Am făcut multe aici, în ultimele luni.

Qiro zâmbi, însă Nelesquin îl ignoră.

— Văd clădirea aceea scuipând fum. Arată-mi ce-ai făcut.

— Sunt onorat, Alteţă.

Se îndreptară spre clădirea neagră, îndepărtată, dar ajunseră la destinaţie după numai câţiva paşi. Nelesquin putea simţi cum zâmbetul lui Qiro se lăţea tot mai mult, însă capacitatea acestuia de a manevra timpul şi spaţiul nu-l mai uimea. Bătrânul crease o întreagă lume în interiorul dealului, dar suficient de restrânsă cât să treacă neobservată pe orice hartă. Plecând de la asta, cum ar mai putea fi ceva cu adevărat surprinzător?

Pravak deschise uşa fabricii. Întreaga clădire era plină de zăngănituri şi pocnete metalice. Strălucirea galben-roşiatică a fierului topit, şarjat din cuptoare, lumina interiorul. *Vanyeshii* munceau, trimiţând căldura metalului lichid înapoi în cuptoare. Creaturi mecanice ciocăneau şi dădeau formă metalului; altele cărau de-acolo diverse piese pentru asamblarea armelor.

Zâmbetul argintiu al lui Pravak îi strâmbă buzele-i subţiri.

— În Tolwreen, aceste creaturi mecanice au produs multe lucruri, dar nu le-am făcut autonome. Borosan Gryst pare să fi reuşit asta. În prima lună, am putut descifra ceea ce-a realizat. Apoi l-am depăşit.

Nelesquin se încruntă. Nu fusese informat că depăşiseră stadiul creării de automaţi. Îl copleşi indignarea. Încă mai putea conduce proiectul. Chiar dacă asta însemna ani mulţi în această lume miniaturală, locuitorii cetăţii Moriande n-ar câştiga decât un răgaz de o săptămână, două.

— Te rog să-mi arăţi.

Pravak îl conduse prin fabrică.

— Numai geniul vostru, Alteţă, ne-a permis să izbândim. Vedeţi, Borosan Gryst a gravat instrucţiunile pentru automaţi pe plăcile din aliaj de *thaumston,* care ne-a oferit energia magică şi-a dirijat-o spre funcţii specifice. Oricum, automaţii aveau o funcţionare restrânsă pentru că puteau alege doar un număr limitat de strategii.

— Înţeleg, dar n-am niciun amestec în asta.

— Nu, Alteţă, genialitatea voastră constă în felul în care i-aţi creat pe Durranieni. Ei nu pot folosi magia ca noi, însă parcă ar fi nişte *thaumston* vii. Pravak deschise o altă uşă. Şi cu tot ce ştiu ei, pot face mult mai multe decât orice automat.

Uşa dădea într-un ring enorm. Jos, pe nisipul arenei, doi urşi din metal întunecat îşi dădeau ocol, fiind de trei ori mai înalţi decât Pravak, atunci când se ridicau pe labele din spate. Pielea de metal aluneca fluidă peste muşchi, iar labele se estompau când zvâcneau spre adversar.

Nelesquin se strădui să respire normal. *Niciodată astfel de arme nu s-au mai arătat pe faţa pământului.*

— Explică-mi ce sunt aceştia.

— Durranienii dumneavoastră le spun *dari.* Durranienii îi conduc din interior, perfect protejaţi şi foarte puternici.

— Da, *dari,* sigur. În limba lor asta înseamnă *fioros.* Nelesquin îşi miji ochii. Ce determină forma lor?

— Pe aceasta am ales-o, Alteţă. Pravak zâmbi. Am decis să onorăm Quunul şi Erumvirine.

— Minunat. Prinţul aruncă o privire spre Kaerinus. Ce părere ai?

— Impresionant, dar cred că au un dezavantaj.

Vanyeshul deschise pumnul şi din el se ridică un fluture. Bătu de două ori din aripioare, apoi se spulberă într-un nor de praf strălucitor.

— Nu sunt înspăimântători.

— Ai dreptate. Nelesquin arătă spre urşi. Trebuie să fie mai ameninţători. Daţi-le formă omenească, cu cap şi labe de animal.

Pravak aprobă din cap.

— Sunteţi înţelept, Alteţă.

— Fabricaţi armele potrivite pentru ei. Ghioage şi securi. Nelesquin se încruntă. Cât de vulnerabili sunt?

— Nu sunt invulnerabili, însă nici uşor de dovedit. Scufundă unul în râu, conducătorul lui se va îneca. Un piron lansat de o balistă l-ar putea străpunge, ori ar putea fi zdrobit de un bolovan mare. Focul îl va prăji pe cel de dinăuntru.

— Da, da, să fie evitate toate riscurile. Nelesquin zâmbi. Îi pot folosi şi ceilalţi?

Pravak se întunecă la faţă.

— Este posibil. Am plasat în interiorul lor multe cartoane şi tăbliţe, fiecare dintre ele permiţând războinicului să invoce un farmec. Câţiva dintre *vanyeshi* au descoperit că este posibil să manevreze unul, dar…

— Ce?

— Câţiva dintre ei au dispărut în interiorul maşinăriilor. Am deschis *dari,* însă n-am mai văzut nici urmă de ei.

Nelesquin se încruntă.

— Vei mai face încercări. Foloseşte recruţi. Şi vei mai antrena şi alţii. Fă nouă armate din aceşti *dari.* Vom spulbera Moriande pe îndelete… Care-i problema?

Pravak se lăsă într-un genunchi şi făcu şi o plecăciune.

— Stăpâne, am încercat să creez o *singură* armată, dar Maestrul Anturasi mi-a spus că acest lucru nu este posibil. Afirmă că nu putem să facem decât câţiva.

— Poftim? Nelesquin se răsuci pe călcâie spre Qiro. De ce mă tot contrezi?

Ochii bătrânului scăpărară.

— Am făcut tot ce mi-ai cerut. Am creat acest loc. Am făcut ca timpul să treacă mai repede. Am uşurat crearea *gyanrigoţilor.* Am făcut tot şi n-am primit nimic în schimb. N-am cerut decât să mi se dea atelierul înapoi, dar îl am? Nu!

Prinţul arătă spre urşii care se luptau în arenă.

— Nu-ţi dai seama că aceştia sunt mijloace de a obţine ceea ce-ţi doreşti?

— Nu-ţi dai seama că n-ai nevoie de o asemenea armată

ca să pui capăt asediului? Qiro îndepărtă cu un gest îngrijorările lui Nelesquin. Vei avea o companie de automaţi. Este suficient atât.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui mie ce-mi trebuie şi ce nu?

Prinţul încercă să-l înşface pe Qiro, dar bătrânul se trase înapoi. Kaerinus îl apucă pe Nelesquin de centură şi-l ţinu pe loc. Prinţul se răsuci, îndepărtând, brutal, mâinile *vanyeshului,* dar a fost îndeajuns pentru a-i risipi mânia. Mârâi, apoi se întoarse încet şi-l privi pe Qiro cu atenţie.

— Nu-i vorba, Maestre Anturasi, de ceea ce-mi trebuie mie. E vorba de ce-mi poţi oferi, nu-i aşa? Ai creat această lume, însă n-ai anticipat şi nevoia de fier.

Bărbia lui Qiro se ridică.

— Am fost făcut să cred că voiai să prăseşti mai multe dintre creaturile tale.

— Destul de corect. Niciunul dintre noi n-a prevăzut această pleaşcă, dar n-ar trebui să fie vreo problemă. Nelesquin îşi retrase mâinile. Mai fă-ne încă o lume, una cu fier destul.

Nările lui Qiro scuipară flăcări.

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu folosi tonul ăsta cu mine. Ţi-am spus că-mi trebuie turnul meu, atelierul. Ţi-am spus că-l controlează altcineva şi că asta îmi pune piedici. Când am creat acest loc, am putut să-l transform într-un microcosmos al Nalenyrului. I-am sustras bogăţiile ca să construiesc acest loc. Dacă aş fi vrut, aş fi putut atrage tot fierul de pe lume aici, ca un magnet.

Nelesquin vorbi printre dinţii încleştaţi:

— Şi-acum eşti împiedicat să faci asta?

— Da. Cine deţine controlul asupra turnului meu mi-a luat-o înainte. A descoperit o cale de a defini tărâmurile, închizându-le. Pentru că am creat acest loc înainte ca să-şi aplice şmecheriile, a rămas, în mare parte, neafectat…

— Dar odată ce te duc înapoi la turnul tău, poţi dezlega făcăturile?

— Da, le voi *dezlega.*

Nelesquin îşi plimbă o palmă peste faţă. Răceala aurului îi dădea o senzaţie plăcută. Îi oferea un moment de răgaz. Atingerea metalului îi dădu, de asemenea, şi o idee.

Se uită printre degetele de aur.

— Fierul nu este singurul metal pe care-l ai aici. Dispunem de aur şi argint, cositor şi cupru. Şi plumb, cred, însă acesta nu-i bun.

Qiro dădu din cap.

— Le am pe toate.

— Grozav. Pravak, vei crea maşinăriile din orice metal poţi găsi. Vom folosi şi ce recuperăm. Vreau două regimente. Foloseşte lemn, dacă trebuie, şi oase. Creşte-mi o mulţime de *xonarchi* şi foloseşte-i pentru oasele lor. Voi echipa două regimente dintre cei mai buni Durrani ai mei cu aceste maşinării şi le voi lăsa să deschidă oraşul. Îţi voi da turnul înapoi, Maestre Anturasi.

— Asta-i tot ce-am cerut şi am nevoie.

Nelesquin dădu din cap.

— Nu, mai ai nevoie de ceva.

Qiro îşi arcui sprâncenele.

— De ce?

— De moartea celui care ţi se împotriveşte.

Surprinderea-i aprinse faţa lui Qiro, preţ de numai o clipă, apoi dispăru, pe măsură ce expresia lui deveni mai tăioasă.

— Da, da, aşa este.

Îşi dădu ochii peste cap şi se clătină. Apoi îşi reveni, brusc, şi zâmbi.

— Este vorba de Keles.

— Voi pune să fie distrus. Dar tu trebuie să-i asiguri lui Pravak uneltele necesare pentru succesul nostru.

— Desigur, Alteţă.

Qiro se trase înapoi şi făcu cu mâna spre arenă. Pământul se cutremură, doborându-i pe combatanţi, şi aproape că-l răsturnă pe Nelesquin. Nisipul din inima arenei intră în fierbere, apoi un pumnal din fier ieşi din sol. În jurul lui, ţâşnind prin tribune, apăru încă unul din aur şi

unul din argint. Un vârf din cositor spulberă piatra, fiind, la rându-i, tocit de ea. Şi cuprul se revărsă prin toate crăpăturile, adunându-se într-un lac tot mai mare.

Urşii, arătând mai mult a animale decât a războinici, se repeziră pe plinta de metal şi se aruncară spre ţepuşa din aur. Zburară de-a lungul ei, în siguranţă, ghearele lor lăsând fire de aur în urma lor.

Nelesquin ar fi vrut să blesteme, însă numai gândul la asta îi secătui energia. *Atâta forţă folosită atât de cavalereşte. Nu-şi dă seama cât e de puternic sau doar trage de timp?*

Zâmbetul care crăpă partea de jos a feţei lui Qiro sugeră că făcuse asta numai pentru că-l amuza. Va continua să fie o problemă, mai mult decât era deja.

Poate că uciderea lui Keles nu-i cea mai înţeleaptă decizie. Nelesquin lăsă îngrijorarea să-i înghită zâmbetul, iar aparenta slăbiciune să-i ascundă gândurile. Da, Keles ar putea fi o problemă, însă era o problemă pentru Qiro. Nelesquin era sigur că Keles nu simţea mai multă iubire pentru bunicul lui decât acesta. *Poate că va trebui să vedem dacă dictonul potrivit căruia duşmanul duşmanului meu este prietenul meu este adevărat. Dacă-i aşa, atunci Keles Anturasi va fi foarte preţios, iar bunicul lui va înceta să mai aibă vreo valoare.*

35
Ziua a 27-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Mungdok (Al Şaptelea Iad)

Talrisaal şi Jorim ieşiră din adâncul iazului şi se uscară aproape instantaneu. Peisajul se modifică, înghiţind apa. Un drumeag întunecat, în aparenţă bine bătătorit, apăru sub tălpile lor.

Mungdokul însuşi era perceput ca fiind foarte mic, ca şi cum n-ar fi existat mai departe decât puteau vedea prin beznă. Cu fiecare pas făcut de-a lungul drumului, Jorim îşi imagina cum umbrele înfulecau realitatea în urma lor. Virukul se aşeză pe vine şi adulmecă aerul.

— Se găteşte ceva în apropierea curbei.

— Poate că asta-i natura acestui iad, ni se face foame şi mâncarea-i întotdeauna la doi paşi.

— Luând în considerare felul oamenilor trimişi aici, nu cred că ar fi o pedeapsă potrivită.

— Bine zis.

Jorim, aflat în frunte, tăie de-a dreptul o curbă. Peisajul se deschise într-o vale tot mai lată, punctată de mii de luminiţe. Fiecare însemna o clădire, iar fiecare clădire era un han. Structurile erau diferite, de la cocioabe, acoperite cu resturi, până la palate ornamentate, uşor asemănătoare celor princiare.

Virukul arătă spre primele câteva locuri.

— Au cărări, dar nu şi uşi.

Jorim îşi frecă bărbia.

— Poate că nu suntem bineveniţi acolo. Poate că nu suntem bineveniţi niciunde.

Talrisaal râse.

— Doar cei care n-au simţit niciodată că le este o foame de lup ar fi respinşi aici. Aş vrea să spun că aia nu-i locul meu, însă am profitat de alţii.

— După acest criteriu, în mod clar aici mi-e locul.

Jorim oftă. Se folosise de faptul că era nepotul lui Qiro pentru a-i pune pe verii lui să-i facă munca. Şi nu o dată profitase de statutul familiei sale pentru a atrage câte-o femeie în patul său. Într-o realitate în care cele mai odioase fapte erau crima şi tortura, ale sale de-abia dacă erau luate în seamă, însă, cu siguranţă, nu era nevinovat. Se zgribuli.

— Ai făcut ceva ce-ar fi suficient să te *ţină* aici?

— Sper că nu.

— Bine. Jorim zâmbi. Cu cât terminăm mai repede aici, cu atât o să-mi placă mai mult.

— Graba va face ca lui Nessagafel să-i fie mai greu să te găsească.

Jorim se uită repede în jur. I se părea ciudat că bătrânul nu venise după el. Scurgerea inegală a timpului ar fi putut însemna că încă nu i se remarcase absenţa. Nu putea conta însă pe un asemenea noroc.

— Poate că va veni să vâneze şi va fi blocat pe drum. N-ar fi grozav?

Virukul îşi legănă capul în semn de aprobare. O luară în grabă prin oraş. Vreo două taverne aveau uşi, dar, cu toate că păreau primitoare, drumeţii trecură de ele. În timp ce înaintau spre o mare argintie şi luminoasă, imobilele deveniră tot mai mari şi spectaculoase. Se pomeniră atraşi, în mod irezistibil, spre cel mai mare, din moment ce era singurul care permitea accesul la mare.

Jorim se opri, citind semnul de deasupra uşii deschise:

— Coroana Sfărâmată. Aduce tot felul de imagini. Nu-s convins că-mi plac.

— În Virukă, asta-i „Nesdorei”. Ochii întunecaţi ai vrăjitorului sclipiră. Înseamnă locul unde-au căzut cei puternici, şi nu într-un fel potrivit. Este locul unde un trufaş a fost doborât.

— Va trebui să studiez Viruka. Sunt o mulţime de nuanţe aici.

— Limba Virukilor a dispărut demult. Vorba nu mai permite nuanţe.

— Păcat, dar ai dreptate. Jorim făcu un pas înapoi. După tine.

Grandioasa clădire a Coroanei Sfărâmate era imensă din toate punctele de vedere. Arbori întregi fuseseră descojiţi de scoarţă şi transformaţi în stâlpi ale căror crengi susţineau tavanele boltite. Duşumeaua din lemn auriu părea fără margini, ca şi cum un singur buştean ar fi fost rindeluit să pară o suprafaţă continuă. De-a lungul pereţilor şi în mijloc ardeau vetre masive, din piatră. Mese din lemn negeluit – unele dotate cu bănci, celelalte cu scaune grele – ocupau podeaua. Sala enormă anihila orice încercare de a număra mesele.

Carnea se perpelea în frigări. Servitori încărcaţi cu tăvi care gemeau sub greutatea pocalelor de bere şi vin sau a platourilor cu carne aburindă se plimbau prin sala nesfârşită. Din când în când, unul se oprea, îi trecea povara unui birtaş, apoi se aşeza la masă în locul acestuia.

— Se pare, Wentoki, că aceia care sunt pedepsiţi pentru că s-au folosit de alţii sunt făcuţi să-i servească.

— Negreşit, asta face parte din cazne.

Jorim o luă înainte, încercând să-i recunoască pe unii dintre clienţi. Vreo două blazoane i se păreau familiare. Marcau prezenţa unor tirani minori sau miniştri care se îmbogăţiseră din corupţie. Cel mai adesea, muşteriii nu purtau niciun fel de blazoane, fiind nişte răufăcători anonimi, criminali şi pedofili, ale căror fapte trecuseră nevăzute de nimeni, în afară de zei şi de victimele lor.

— Încercarea de a găsi vreun cunoscut aici probabil că nu-i cea mai bună strategie.

— De acord.

Talrisaal îşi miji ochii.

— Aş mai sugera să nu ne aşezăm, să nu luăm nicio tavă, să nu ne atingem de mâncare sau de băutură. Putem trece pe-aici, dar dacă ne amestecăm printre ei, am putea fi prinşi în capcană.

— Bine.

Preumblările lui Jorim îl aduseră destul de aproape de o vatră. Căldura ei se dovedi a fi ademenitoare, iar aroma

făcu să-i chiorăie maţele. Începu să zâmbească, apoi se uită la ce frigeau servitorii.

Un client se dezbrăcă şi se încovoie. Un altul înfipse în el o frigare de metal. Ţepuşa-l priponi cu totul, ieşind, cu un gâlgâit de sânge, piezişă, prin gâtul omului. Alte ţepuşe-l fixară bine în frigare. Doi servitori îl duseră spre un set de cârlige, apoi îl legară ca pe un purcel de lapte. Alţi doi oameni, murdari şi lucind de transpiraţie, îl urcară pe bărbat pe vatră. Carnea începu să-i sfârâie în timp ce începu să se rotească, încet, pe frigare.

Jorim nu-l cunoştea pe *acel* bărbat, însă cel de lângă el, a cărui carne se înnegrise, cu excepţia porţiunilor din care bucătarii desprinseseră fâşii lungi, i se părea familiar.

— Conte Aerynnor?

Cel fript întinse mâinile după vocea sa, crăpându-şi carnea pe la coate şi umeri.

— Cine-i acolo?

— De ce ai ajuns aici?

— Sunt nevinovat. Nu l-am omorât pe niciunul dintre ei. Nici familia, nici pe Majiata, nici pe Nirati, pe nimeni! Ajută-mă!

— Nirati? Lui Jorim i se strânse inima. Nirati Anturasi?

— Nu pe ea, pe ea nu. Sunt nevinovat!

Jorim îşi miji ochii. Acceptase că sora lui era moartă, însă auzind acea veste ca Wentoki, o golise de orice emoţie. Era doar un fapt, unul amortizat de starea ei, de „nu chiar moartă”. Nu se gândise niciodată la circumstanţele morţii ei. Ar fi putut înţelege un accident sau o boală. Chiar acceptase aşa ceva.

Dar crima?

Negarea lui Aerynnor îi bagatelizase moartea. El o făcuse, altfel nu s-ar fi perpelit acum. Lipsa totală de remuşcări din glasul contelui îi îngheţă lui Jorim sângele în vene. Îşi merita pe deplin pedeapsa.

Cel de lângă Aerynnor fusese scobit până la os. Servitorii aruncară oasele într-o grămadă. Scheletul începu să se mişte şi să se recompună. Mai mulţi servitori îi aduseră, grăbiţi, mâncare şi băutură. Scheletul dădu berea

peste cap şi înfulecă hartane mari de carne. În loc să se împrăştie pe podea, bucatele mestecate curseră peste oase, acoperindu-le cu muşchi şi carne. Transformarea dezvălui că scheletul îi aparţinea unei femei.

Din nou întreagă, cu păr lung şi lucios, întunecat, culese de jos roba lăsată de ultimul muşteriu. La atingerea ei, deveni o mătase de un verde strălucitor, cu un blazon cu un tigru brodat cu aur. Şi-o strânse în jurul taliei cu o cingătoare aurie, apoi străbătu mulţimea şi se aşeză la o masă.

— Din câte se pare, Talrisaal, aici se benchetuieşte încontinuu.

Virukul arătă spre femeie.

— Nimeni nu pare să fie în mod deosebit deranjat dacă mănâncă sau e fript. Nu este o pedeapsă prea grea.

— Aşa este.

Jorim o luă printre mese şi-şi făcu loc până la masa unde se aşezase femeia. Ţinând cont de blazonul ei şi de stilul broderiei, era una dintre prinţesele Moryth mai puţin importante. Circulau tot felul de poveşti despre acea ramură a familiei regale, care gusta din vicii nefireşti săvârşite cu ţăranii, care apoi erau omorâţi. Prinţesa stătea laolaltă cu alţii de sânge regesc, între care cineva foarte bine-cunoscut în Nalenyr.

Prinţul Araylis?

Fratele mai mare al Prinţului Cyron avea un piept lat şi o robusteţe în trăsături pe care nu le puteai găsi la actualul conducător al Nalenyrului. Nu mai avea niciun semn al loviturii de spadă care-i despicase craniul, deşi vorbea pe nas. Purta o robă cu blazonul nalenian şi o coroană imperială plasată deasupra unui dragon.

— Dacă aş fi avut ceva mai multă răbdare. Cred că asta-i, cu adevărat. Deseienii erau vulnerabili şi-ar fi devenit şi mai şi dacă aş fi aşteptat. Pyrust nici nu şi-ar fi păstrat tronul multă vreme. Aş fi putut s-o fac. L-aş fi putut izgoni din Helosunde şi să aduc teritoriul sub controlul meu total.

Jorim se încruntă. Era copil când murise Araylis. Lucrase la câteva din hărţile pe care le luase prinţul în

campania sa. În mod surprinzător, campania fusese apreciată drept singura prin care prinţul i-ar fi putut elibera pe Helosundieni din jugul dominaţiei deseiene. N-a existat niciun indiciu privind cucerirea Helosundei pentru Nalenyr.

— Nu, nu, cu răbdarea n-ai fi obţinut nimic.

Bărbatul care vorbise purta o robă maro, cu un şoim alb în zbor.

— Bătăliile sunt câştigate de cel mai rapid. Am greşit şi eu aşteptând. Am vrut ca dinastia ta să se spulbere într-un război civil. V-am vrut slăbiţi, însă asta nu s-a întâmplat. Păcat că n-am atacat când bunicul tău a preluat tronul. O acţiune rapidă, decisivă, mi-ar fi adus întreaga voastră naţiune.

O altă femeie se concentra numai asupra realităţii pe care o vedea.

— Dacă nu i-aş fi obligat pe ţărani să cultive crini albaştri, atunci copilul acela n-ar fi fost înţepat de albină şi n-ar fi murit. Iar părinţii lui n-ar fi stârnit răscoala. Familia mea ar domni şi acum…

— Nu, nu-i drept. Prinţul Araylis împroşcă salivă pe mâneca sa. Dacă aş fi avut răbdare, asta ar fi fost tot. Deseienii ar fi fost vlăguiţi…

Jorim se retrase încet. Aşa auzi şi alte fragmente de conversaţii. Fiecare se plângea de câte ceva. Fiecare avea câte-un regret – unele vulgare, altele monumentale – pe care-l considera o nenorocire. Însă Prinţul Araylis nu avea dreptate. Nu nerăbdarea-i adusese moartea. Trufia. Aceeaşi trufie care-i spusese că putea lua Helosunde îi şoptise că-l putea înfrânge şi pe Prinţul Pyrust. Indiferent cât ar fi aşteptat, probabil că n-ar fi fost niciodată în stare să-şi înfrângă rivalul deseian.

Jorim se întoarse spre Talrisaal.

— Pedeapsa aici nu-i servitul sau să fii fript de viu. Este retrăirea înfrângerilor tale iar şi iar, încontinuu.

— Compensează vina?

— Bănuiesc că da. Aceşti oameni au trecut prin viaţă fără a se îndoi vreo clipă de ei. Se credeau infailibili. Şi s-

au comportat ca atare. Jorim dădu din cap. Sunt forţaţi să-şi retrăiască greşelile fără a găsi vreo soluţie. Nici nu-mi pot închipui cum e.

Unul dintre servitori, încovoiat sub greutatea unei tăvi încărcate cu pocale fremătătoare, chicoti.

— Dacă nu-ţi poţi închipui, te vei întoarce aici cât de curând. Când serveşti, îi vezi pe oameni aşa cum sunt. Ce prost ai fost. Şi nu-i nicio scăpare.

Talrisaal îl trase pe Jorim înapoi.

— Nu-i răspunde. Va schimba locul cu tine, la fel cum toţi se străduiesc să dea vina pe alţii.

— Ce loc îngrozitor.

Virukul dădu din cap.

— Să fii prăjit şi tăiat în bucăţi trebuie să fie cea mai năprasnică pedeapsă, dar aş suferi şi în interior.

— Sper ca toate victimele lor să încerce plăceri egale în intensitate cu durerile de-aici.

— Trebuie să mergem, Wentoki.

— Aşa este. Uşa-i acolo. Ne vedem acolo.

Virukul îl privi curios.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vrăjile au efect aici, nu?

— Da.

— Bine, aşteaptă o clipă.

Ţinându-se de cuvânt, Jorim i se alătură iar Virukului şi o luară amândoi spre mare. Se avântară în ea, îndreptându-se spre cel de-al Şaselea Iad. Numai când apa îi trecu peste cap scăpă Jorim de urletele lui Junei Aerynnor. Bărbatul ceruse ajutor, iar Jorim fusese încântat să i-l acorde. Farmecul de vindecare a avut efect imediat, însănătoşindu-i carnea şi închizându-i rănile făcute de cuţit.

Şi farmecul va continua pentru vecie, astfel că ucigaşul lui Nirati îşi va petrece eternitatea pe frigare, urlându-şi nevinovăţia în urechile oricui ar vrea să-l asculte.

36
Ziua a 27-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Nirati nu mai ştia câte zile trecuseră în lumea reală de când luase decizia de a-l salva pe Jorim. Pe tărâmul ei, zilele treceau ca un vârtej. Timpul putea fi chiar şi întors sau, cel puţin, aşa credea ea. Părea să-şi amintească de retrăirea unor zile. La capătul fiecăreia era atât de frustrată, încât îşi dorea să nu se fi petrecut niciodată.

În Kunjiqui, dorinţele ei erau literă de lege.

Însă existau unele lucruri pe care nu şi le dorea să existe. Îi spusese lui Takwee că nu vor călători în Lumea Morţilor singure. Avea nevoie de o armată şi se apucă să adune una. Sarcina ar fi trebuit să fie una uşoară, din moment ce Nelesquin îşi crease propria sa armată în Anturasixan şi-o trimisese să invadeze Cele Nouă.

Chiar şi mai important, îi lăsase unele dintre creaturi. În timp ce coopera cu Qiro pentru crearea de tărâmuri potrivite pentru creşterea de războinici fioroşi şi fabricarea de arme înspăimântătoare, unele dintre realizările sale nu erau chiar ce-şi dorise. Nelesquin şi bunicul ei măturaseră pur şi simplu ţinuturile şi o luaseră de la început, însă Nirati adunase fiinţele abandonate, precum Takwee, şi le asigurase un adăpost. Pentru că-i făcea atâta plăcere, Nelesquin se îndurase să-i dea din ce în ce mai multe creaturi de salvat în ceea ce el numea Tărâmul Jucăriilor Pierdute.

Din fericire, ea trecuse pe acolo, încercând să-i multiplice pe Durrani. Se concentrase asupra lucrurilor pe care le cunoştea. Protodurranii, bărbaţi mici de stat, nişte brute cu pielea albastră şi muşchi masivi, se descurcau bine la călărit căprioarele cu coarne aurii. Îşi foloseau animalele de călărie ca să adune alte creaturi, inclusiv

giganticii şi relativ docilii aruncători de bolovani.

O întreagă specie de maimuţe cu blana verzuie, cu aripi de liliac, zburară de pe vârful unui munte. Îşi spuneau Apropiaţii. Imitau formaţiunile în care-şi aranja Nirati trupele. După vreo patru, cinci generaţii, ajunseseră să înţeleagă comenzile şi deveniseră foarte loiale. Nu puteau folosi arcurile, însă suliţele li se potriveau şi se pricepeau foarte bine să arunce cu pietre.

Alte creaturi, precum lupii ei lungi, reptilieni, şi-au dezvoltat şi ei o inteligenţă rudimentară. Se părea că se adunau în haite din instinct şi goneau repede. Aveau o muşcătură groaznică şi erau încântaţi să vâneze, atât timp cât ziua era însorită şi caldă.

De fapt, toate trupele ei erau fericite să facă orice le-ar fi cerut ea. Găsi altare construite în onoarea ei, cu flori şi ofrande sacrificate pentru ea. Le deveni la fel de devotată pe cât îi erau şi ei. Când cei mai bătrâni se sfârşeau şi erau duşi la locul de veci, venea să le uşureze suferinţa, promiţându-le că se vor întâlni cu cei dragi lor în Lumea Morţilor. La comanda ei, toate creaturile ar fi luat Lumea Morţilor cu asalt. Însă problema era că nu ştia *cum* să le comande. Cu toate că putea prăsi creaturile la fel de bine ca şi Nelesquin, nu avea nicio idee ce făceau generalii. La fel ca mai toate fetele tinere din Nalenyr, privise o mulţime de parade militare şi învăţase totul despre Keru pe când era mai mică. Paradele şi instrucţia erau folositoare pentru impunerea disciplinei, însă nu ajutau cu nimic la învăţarea creaturilor cum să atace şi să se folosească de strategii sau tactici. Cât despre omorât… Lui Nirati nu-i plăcea ideea de a ucide.

Armata ei era formată din creaturi inocente, care ar fi făcut orice le-ar fi cerut, *însă există unele lucruri care n-ar trebui să fie cerute.* Nirati se trezi prinsă între două opţiuni inacceptabile. Îl putea lăsa pe Jorim captiv în Lumea Morţilor sau ar fi putut duce creaturi lipsite de experienţă şi insuficient antrenate într-un război pe care n-avea nicio pricepere să-l poarte. Oricare dintre ele s-ar fi soldat cu un dezastru, dar nici dacă nu făcea nimic nu avea

să rezolve ceva.

— Îmi trebuie un general.

Nirati se încruntă pe când scruta oceanul argintiu, în care se vărsa râul azuriu de pe acest tărâm. Un val se sparse şi se revărsă pe plajă, pentru a-i spăla picioarele. În timp ce se retrăgea, nisipul îi cuprinse gleznele. Îşi mişcă degetele în joacă, râzând din cauza senzaţiei, apoi îşi aminti ceva.

Bunicul ei, istovit şi aproape nebun, formase o mică armată din noroi. Îşi pusese micii războinici în ambarcaţiuni şi-i expediase de-acolo. Urmau să-l elibereze pe Keles din capitala deseiană. Le făcuse chiar şi un comandant, luând un singur fir de păr de la Nirati, pentru a-şi întregi creaţia. Nirati zâmbi şi se lăsă în genunchi, adunând cu braţele nisipul umed. Takwee şi cei doi apărători Apropiaţi ai ei îi veniră degrabă în ajutor. Adunară nisip umed într-un dreptunghi cu lungimea de aproape doi metri şi unul înălţime.

Nirati îl trase pe Takwee de pe vârful lui şi-l netezi. Începu scoţând în evidenţă forma unui bărbat înalt şi musculos. În timpul lungii ei strădanii de a-şi descoperi talentul, se ocupase puţin şi de sculptură, însă fu încurajată de faptul că soldaţii din noroi ai bunicului ei fuseseră destul de butucănoşi. Se preocupă de detalii, până la nivelul fiecărui deget de la mâini şi de la picioare.

Faţa i-o lăsă la urmă. Încercă, în zadar, să-şi amintească vreo imagine de-a Împăratului Taichun, cel care crease Imperiul. Cele câteva picturi care supravieţuiseră fură idealizate şi s-au învălmăşit uşor în mintea ei cu imaginile lui Jorim. Aflase de alţi generali din tot felul de istorii, însă nu avea nicio reprezentare clară a lor. Putea invoca o imagine a Prinţului Araylis, însă îşi amintea că murise cu capul crăpat în două şi nu credea că-i va fi prea de folos în acest fel.

Nirati îngenunche şi închise ochii. Îşi puse mâinile pe faţa nemodelată. În loc să încerce să-şi imagineze o anume persoană, se concentră asupra trăsăturilor pe care ar trebui să le aibă un mare general. Desigur, o bărbie

proeminentă. Pomeţii ridicaţi, sprâncene bine conturate, o frunte înaltă. Un nas teşit, pentru că, poate, fusese spart cândva. Şi ochii să nu fie prea adânciţi.

În timp ce desena sprâncenele cu unghia, întregul ei trup fu străbătut de furnicături. Se concentră asupra nevoii sale, asupra dorinţei de a avea un războinic care-i va conduce armata şi-i va salva fratele. Trebuia să funcţioneze.

Apoi lovi un val uriaş. O prinse din spate, spărgându-se pe ea. Apa o azvârli peste generalul ei de nisip, apoi curentul o trase după el. Nirati se rostogoli pe plajă. Strânse nisipul cu degetele. I se scurse printre ele. Un al doilea val o împinse în nisip. Firişoarele de nisip îi rămaseră între dinţi. Le scuipă, apoi trase apa în piept. Începu să tuşească şi valul în retragere o absorbi în apa argintie.

O zbughi spre suprafaţă, însă apa învolburată o rostogolea neîncetat. Părul îi acoperi faţa şi gâtul. Plămânii îi ardeau. Tuşi. Aerul preţios scăpă, transformându-se în bule. Ridică o mână spre suprafaţă. Simţi aerul, dar simţi şi cum se scufunda încet.

Apoi o mână o prinse de încheietură. Salvatorul ei o trase din adâncuri şi o ţinu atârnată ca un copilaş. Nirati mai tuşi o dată, inspirând aerul, apoi vomită, murdărindu-se toată. Icni şi se zbătu pe când el o coborî în apă, spălând-o, înainte de a o ridica din nou.

În cele din urmă, îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Îl recunoscu pe bărbatul care-o ţinea în aer. Faţa lui dezvăluia forţa pe care o sculptase şi multe altele. Ochii, de un verde mai închis decât blana de Apropiat, luceau intens. Privirea lui se mută de pe faţa ei la cele două primate care se apropiau în goana mare.

Animalele se opriră brusc, mârâiră şi se retraseră pe plajă.

O puse jos, apoi se uită la mâna sa stângă. Şi-o îndoi, o studie, şi-şi trecu degetul mare peste inelul de pe cel de-al patrulea deget. Zâmbi, destul de încântat.

— Am rămas fără barbă, însă am recâştigat două degete.

E un târg la care mă învoiesc.

Nirati se acoperi cu un veşmânt din iarbă de mare.

— Bine-ai venit în Anturasixan, Prinţe Pyrust.

37

Ziua a 30-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

M-am lăsat într-un genunchi înaintea unuia dintre altarele lui Cyron, şi i-am aruncat un argint unui cerşetor. Dintre robele lui murdare, acesta scoase o bucăţică de tămâie şi-o aprinse. Autodesemnatul preot al lui Cyron începu să mormăie o rugăciune, cu o tot mai mare fervoare, căreia îi lipsea însă coerenţa.

Altarul, de forma unei cochilii, era precum celelalte nouă mii împrăştiate prin Moriande. Avea pictura obligatorie, asemănătoare prinţului, şi doi soldaţi de jucărie, care stăteau de strajă. Preotul meu avea un oscior de la un deget, prezentat drept un fragment din braţul pierdut al lui Cyron. Asta nu făcea nici pe departe ca altarul să fie deosebit; dacă numai a noua parte din oasele din sanctuare ar fi provenit cu adevărat de la Cyron, mâna lui dreaptă ar fi trebuit să fi avut cel puţin optzeci şi unu de degete.

N-am considerat nimic rău în a rosti o rugăciune pentru sănătatea lui Cyron. Ordinele prinţului dădeau oamenilor un scop. Acel rost le oferea speranţă. A mea era ca rugăciunile să ne ajute să-l ţinem pe Nelesquin departe de oraş. Îngenunchind aici, le-am simţit apropierea înainte de a o auzi. Vibraţiile traversau solul. Osul degetului se balansa, ceea ce-l făcu pe cerşetor să-l ia ca pe un favor divin. Ne-am ridicat în acelaşi timp, el ca să se roage şi mai zgomotos, iar eu ca s-o iau la goană spre zid.

Potcoavele metalice şi zgomotul asurzitor pe care-l făceau m-au făcut să-mi doresc ca preotul meu să se roage la fel de tare. Oameni-fiare gigantici, metalici, asemănători cu *gyanrigoţii,* însă mult mai mari şi mai ornaţi, veneau în goană din tabăra lui Nelesquin. Primul şir, alcătuit din

nouă oameni-fiare, cu capete ca de berbeci, aveau topoare late, cu tăiş dublu. Erau flancaţi de rânduri de războinici elefantini, trâmbiţând din trompe, iar colţii din fildeş erau acoperiţi cu vârfuri metalice. Tigri şi lupi, urşi, tauri şi lei goneau spre nord. Unii erau din aur, alţii din bronz, iar unii arătau ca şi cum erau din lemn şi os.

Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Nici nu-mi imaginasem maşinării de luptă atât de mari. Mi se uscase gura. Piraţi, Viruki, Turasyndieni şi chiar şi *vanyeshi,* îi omorâsem pe toţi. *Însă aceste arătări…*

— Ce-o să facem, Stăpâne?

Întrebarea lui Dunos m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Luptăm, băiete. Coboară. Curăţă curtea.

— Dar încleştările vor fi aici, sus.

— Nu pentru multă vreme. Du-te.

I-am ignorat mormăielile şi mi-am scos evantaiul de la cingătoare. L-am deschis brusc şi-am dat semnalul.

Trompeţii noştri au sunat mai tare decât elefanţii. Ciocanele au lovit. Catapultele şi alte maşinării pentru aruncarea pietrelor azvârliră proiectile care au ajuns până aproape de norii joşi. Bolovanii mai mici doar ricoşau din creaturile din metal, însă unul mare lovi un taur în plin avânt, zdrobindu-i craniul şi doborând jivina din fier. Cel din urma sa făcu un salt deasupra carcasei celui căzut şi-şi continuă alergarea.

Un berbec îşi luă avânt spre porţile oraşului. M-am aşteptat să-şi coboare fruntea şi să se izbească de ele, dar se opri în apropiere. Scuturând un nor de săgeţi, berbecul se repezi asupra porţilor cu securea lui. Lovitura năprasnică m-a răsucit şi m-a aruncat într-un genunchi. Aşchiile de lemn se împrăştiară prin curte ca fulgerul. Oamenii dădură înapoi, loviţi de fragmente ucigătoare, iar o bucată mare de lemn îl doborî pe Dunos la pământ.

Echipajul unui turn potrivi o mică balistă şi-o înţepeni. Nu aveau nicio şansă să ochească, însă maşinăriile se îmbulzeau pe la porţi, aşa că lansară. Suliţa cu vârful de fier străpunse un berbec, intrându-i prin umărul stâng, înfigându-se în pământ. Creatura încremeni, se clătină,

apoi se prăbuşi într-o învălmăşeală de braţe şi picioare.

Şi mai mulţi loveau cu topoarele în porţi. Alţii izbeau zidurile. Mortarul se crăpa, pietrele se mişcau şi oamenii cădeau. Jos, în curte, echipajele încărcau balistele şi le aţinteau asupra porţilor. Zburară alte aşchii de lemn, apoi şuieră o balama. M-am grăbit să cobor scările. Piatra se crăpa, iar bolţurile de fier pocniră. O bucată de metal mi-a zburat pe lângă cap şi-a ricoşat din masca de luptă a altuia. A căzut ca un sac.

Peste o clipă, jumătate din poartă s-a prăbuşit greoaie. Timpul s-a oprit în loc. Grinda frontală, care o asigura, se crăpase, smulgând reazemele celeilalte jumătăţi. Poarta căzu cu zgomot, zdrobind un arcaş. Săgeţile lui cu pene roşii zăngăniră şi se rostogoliră pe piatra de pavaj. Cealaltă poartă, torturată de loviturile neîncetate, cedă în faţa berbecilor.

Monştrii lui Nelesquin s-au priponit singuri la intrare. Balistele şi-au lansat suliţele. Corzile strânse gemeau, iar bârnele de torsiune trosniră. Săgeţile au ajuns la ţintă într-o clipă. O suliţă zgârie coapsa berbecului din faţă, iar o alta îi străpunse măruntaiele. Creatura se prăbuşi, copitele din faţă îngropându-i-se în burtă înainte de a cădea într-o rână. A treia lance lovi alt berbec în coapsă. Acesta se retrase şchiopătând, însă alţi doi intrară. Şi iată-mă aici, singur, cu săbiile scoase din teacă, iar un iz uşor de tămâie îmi umplea nările.

Ciras Dejote stătea pe metereze în timp ce maşinăriile de luptă şarjau. Elefanţii se năpusteau direct spre poziţia lui. Îi recunoscu imediat. *Gyanrigoţi!*

Întreaga mea pricepere, toată disciplina mea, nu înseamnă nimic împotriva unuia din aceştia.

Dincolo de ei, venind năprasnic în urma lor, *kwajiini* şi războinici obişnuiţi îşi răcneau îndemnurile de luptă.

Penxir Aerant scoase o săgeată şi-o lansă. Ricoşă din fruntea lată a elefantului din faţă, trasând o zgârietură strălucitoare în fierul cenuşiu. Ciras îl apucă pe arcaş de mânecă.

— Nu poţi face nimic împotriva lor.

Bărbatul mai înalt îşi trase braţul.

— Nu de la distanţa asta, dar se vor apropia.

Scoase încă o săgeată şi o lansă, dar acum reuşi s-o trimită prin capul pieptului elefantului. Animalul mecanic se împiedică şi căzu. Colţii lui săpară brazde adânci în pământ. Un al doilea elefant se împiedică de primul. Căzu grămadă, stârnind praful, şi se ridică încet, oferindu-i arcaşului o a treia şansă lejeră.

Însă Penxir nu mai trase niciodată. Două săgeţi *kwajiin* îi străpunseră gâtul. Sângele fierbinte împroşcă masca de luptă a lui Ciras, orbindu-l. Se dădu înapoi, ştergându-se în dreptul ochilor. O altă săgeată-i străpunse mâna stângă şi zăngăni, lovindu-se de mască. Durerea-i potopi braţul, apoi ceva izbi puternic zidul.

Ciras fu proiectat în aer.

Lovi ramele capcanelor pentru cârtiţe, care-i mai atenuară căderea. Răsucindu-se în aer, căzu pe spate şi se lovi la cap. Coifu-i zbură cât colo. Masca de luptă îi atârna într-o parte. Şi-o smulse.

Sus, pe cer, unul dintre monştrii înaripaţi zbură pe deasupra zidului. Oricum, o problemă mai gravă era poarta către portul de evacuare. Prima lovitură dată de bâta unui elefant ştirbise ambele jumătăţi şi crăpase grinda care le ţinea închise. O a doua lovitură le zbură pe amândouă din ţâţâni. Porţile de metal se rostogoliră în curte. Una tăie un om în două. Cealaltă zdrobi butoaiele cu apă, puse acolo pentru stingerea incendiilor.

Ciras încercă să se ridice, însă alunecă pe noroiul proaspăt. Cineva, mai în spate, strigă:

— Rămâi jos!

Războinicii Durrani năvăliră prin portul de evacuare, scoţând înspăimântătoare răcnete de luptă, numai pentru a li se răspunde cu un staccato de pocnituri ale corzilor maşinăriilor. Cele mai vechi dintre maşinăriile de asediu, şi cele mai puţin sofisticate, cele cu corzi, erau formate dintr-un stâlp rezistent, înfipt adânc în pământ. Deasupra solului rămânea din stâlp cam de un stat de om, iar la capăt avea o crestătură în formă de V, de un lat de palmă. O scândură

fusese ataşată stâlpului în partea de jos, cu un cablu gros, care se trăgea înapoi şi se lega. În crestătură fusese îndesat un mănunchi de săgeţi. Când coarda declanşatoare era tăiată, scândura zvâcnea în sus şi lovea cu putere săgeţile de la capăt.

Deasupra lui Ciras trecu un nor de săgeţi. Primii *kwajiini* căzură când săgeţile trecură prin ei. Cei rămaşi în urmă se treziră cu săgeţi înfipte în armuri sau în carne. Unii se opriră ca să le rupă. Alţii continuară să înainteze.

Caracteristicile maşinăriilor cu corzi nu îmbunătăţeau prea mult distanţa de tragere sau precizia, dar permiteau o reîncărcare rapidă. Ciras se rostogoli într-o parte pe când lemnul pocnea iar şi iar. Războinicii *kwajiini* gemeau şi blestemau, dar prea puţini îşi dădură duhul.

Ciras îşi recăpătă echilibrul şi trase din teacă sabia *vanyesh* cu o singură mişcare. Rămânând ghemuit, seceră picioarele războinicilor cu pielea albastră. Un alt *kwajiin,* cu o săgeată înfiptă în partea cărnoasă a umărului, lovi sălbatic. Spadasinul pară atacul cu o mişcare largă, apoi îşi înfipse cotul stâng în faţa războinicului. Oasele pocniră. Duşmanul dădu înapoi clătinându-se, sângele curgându-i printre degete. Dintr-un salt, Ciras îi străpunse gâtul.

Ciras sări înapoi pentru a invoca *jaedunul,* însă nu reuşi. Durerea de la mână, chinul de la spate, capul care-i bubuia şi şocul vederii unui elefant strecurându-se în portul de evacuare făceau imposibilă concentrarea. Devie o altă lovitură din fandare, apoi izbi, prinzându-l pe războinic în genunchi. Se prăvăli într-o parte, rupându-şi-l zgomotos, apoi cu o lovitură de sus crăpă în două scăfârlia *kwajiinului.*

Mai în josul străzii, o balistă trase, apoi încă una. Prima trânti o bilă de fier de aproape cinci kilograme în pieptul elefantului, crăpându-i armura. Cealaltă lansase nouă suliţe cu vârful de fier, câteva trântindu-i pe *kwajiini* la pământ. Două dintre ele nimeriră elefantul, şi – fără nicio îndoială, dirijată chiar de mâna lui Kojai – una se înfipse acolo unde lovise bila de fier.

Suliţa se afundă şi zbârnâi. Elefantul se smuci. Capul îi

zvâcni în sus, unul dintre colţii săi străpungând un *kwajiin* care se zvârcolea. Creatura încremeni în portul de evacuare cu războinicul muribund, zbătându-se inutil.

Războinicii din Moriande slobozіră un strigăt. Traseră şi alte maşinării cu coardă, iar arcaşii loviră ţinte anume. *Kwajiinii* prinşi în capcană încercară şi reuşiră să ucidă războinici, însă fără întăriri, pieriră rapid.

Alţi elefanţi loveau zidul. *Nu va trece multă vreme până când întregul sector va cădea.* Ciras rupse săgeata şi-o scoase din mână. Îndesă acolo o fâşie de pânză, adăugând pe deasupra ei o rugăciune de la un templu de-al lui Cyron, şi legă rana. Aproape că nici nu luă în seamă mulţumirile celorlalţi, în vreme ce se repezeau spre alte posturi de luptă. Îl invitară să li se alăture, dar refuză.

În pofida durerii şi a victoriei, nu uitase de creatura înaripată, care zburase pe deasupra oraşului, răzuind norii. Privi în sus şi-o văzu dând târcoale înspre apus. Ciras îşi dădu imediat seama în ce direcţie se îndrepta: Anturasikun, şi putea ghici cam care-i era misiunea. Dintr-un motiv sau altul, Nelesquin îl voia pe Keles Anturasi, iar Ciras nu-i va lăsa niciodată să-i ia prietenul.

— Trebuie să ajungem mai aproape.

Nelesquin mai aruncă o privire spre mâna de pietre de ghicit, apoi îl bătu pe umăr pe vizitiul *kasphana* cu o biciuşcă de călărie.

— Văd ce se întâmplă, dar trebuie să şi aud.

Kaerinus clătină din cap.

— Dacă te apropii prea mult ai putea să simţi şi mirosul.

Nelesquin zâmbi, băgând pietrele înapoi în săculeţul lor.

— Uitasem că nu ţi-ai format niciodată gustul pentru război.

— Am vindecat atât de multe răni, Alteţă, încât războiul nu mă mai incită defel.

— Şi faci asta foarte bine, Kaerinus.

Pietroaiele zburau peste zidurile cetăţii Moriande, zdrobind unii dintre *dari,* însă poarta principală fusese deja sfărâmată. Porţile mai mici de la est şi vest fuseseră

spulberate şi ele, iar elefanţii erau pe cale să dărâme un sector important al zidului. Înspre est, efortul de a folosi *dari* de lemn în locul scărilor de asediu părea să dea rezultate. Se legaseră şi urcaseră pe zid precum iedera, permiţându-le războinicilor să năvălească.

Prinţul se adresă săculeţului de pietre:

— E mai bine decât aţi prezis voi.

— Aţi spus ceva, Alteţă?

— O glumă de-a mea. Nelesquin zâmbi larg. Vedeţi voi, prieteni, războiul este ceea ce-i face pe oameni unici. Sunt Virukii războinici falnici? Desigur, nu se poate nega asta, însă au încetat să mai lupte în războaie cu mult înainte ca adevăraţii oameni să fi ajuns pe aceste ţărmuri. Am putut să-i izgonim din imperiul lor şi să-l înfiinţăm pe al nostru. Da, unii au sugerat că Virukii ar fi fost sătui de războaie şi că simţeau că le-a cam trecut vremea, însă astea-s lamentările celor care nu înţeleg cât e de important războiul. Îi elimină pe cei slabi şi-i răsplăteşte pe cei puternici. Ne face mai buni.

— Recâştigându-mi turnul ne va face *mult* mai buni, Prinţe Nelesquin.

Qiro studie bătălia îndepărtată cu ochii ageri, deschişi la culoare.

— Eforturile tale înspre est sunt neconvingătoare.

— Răbdare, Maestre Anturasi. Nelesquin strânse biciuşca în ambele mâini, în josul spatelui. Acest război este o lucrare de artă. Savureaz-o. Îţi va aduce ceea ce-ţi doreşti.

Prinţul dădu din cap ca pentru el, în timp ce *jarandaki* îşi începu coborârea.

— Şi odată ce vom obţine ceea ce ne dorim, nimic nu ne va mai putea opri.

38
Ziua a 30-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

M-am aruncat pe sub securea berbecului. Lovitura sa a pulverizat piatra de pavaj şi a zdrobit altarul la care mă rugam. Aşchii de piatră au ricoşat din armura mea. Au scăpărat scântei când o a doua lovitură a trecut razant de mine, pe o traiectorie joasă, retezând picioarele altui războinic.

— Stăpâne, pe aici!

M-am ridicat degrabă şi-am luat-o la goană după Dunos. M-a ratat încă un berbec, însă a spulberat colţul unei case. Ţiglele au căzut ca o cascadă, spărgându-se, dar nu m-am mai uitat înapoi. Pământul se cutremura cu fiecare lovitură de copită. Frica-mi dădea aripi, însă asta nu mă va ajuta să câştig cursa. Dunos ţâşni spre stânga, iar eu m-am repezit pe urmele sale. Am tăiat-o la stânga, pe o stradă îngustă. Unul dintre coarnele berbecului prinse marginea unui acoperiş, împrăştiind şi mai multe ţigle. Am alergat printre frânghiile pentru rufe, de care atârnau cearşafuri. Funia a pocnit când berbecul a dat năvală. Am sărit peste un morman de rufe abandonate şi-am alergat dincolo de o alee de trecere.

Numai atunci, după ce bubuitul creaturii pornite în urmărire s-a mai diminuat, am îndrăznit să mă uit înapoi. Zdrenţe roşii şi albastre atârnau de coarnele sale, iar berbecul şi le dădea de pe ochi cu labele. Se oprea la răscruci, neluând în seamă aleile care duceau spre est sau spre vest. Erau prea înguste ca să-i permită trecerea, iar Dunos şi cu mine eram încă înaintea lui. Cu toate că era o creatură din metal, capcana pe care o pregătisem pentru *xonarchi* a funcţionat perfect. Balistele ascunse pe fiecare alee au tras de la mică distanţă. O suliţă i-a străpuns

coapsele. O alta i-a intrat prin şold şi-a ieşit prin umărul din partea opusă. Berbecul s-a smucit, apoi s-a lăsat pe clădire. Peretele s-a surpat, iar maşinăria de război a dispărut printre dărâmături.

Dunos m-a tras de mânecă. Am fugit spre est, iar cei cu balista au reîncărcat. Ne-am croit drum prin mulţimile de indivizi panicaţi, scurgându-se spre nord. Oamenii îmi strigau întrebări, dar nu aveam răspunsurile pe care voiau ei să le audă. Am arătat spre poduri şi le-am spus să se mişte repede.

Aşa au şi făcut, rugându-se lui Cyron sau oricui altcuiva i-ar asculta.

Mă întreb cui i se roagă Cyron chiar acum. S-ar putea ca prinţul să fi prevăzut în planurile sale căderea zidurilor, dar, cu siguranţă, nu atât de repede. Nimeni n-ar fi putut. Nelesquin reuşise în câteva clipe ceea ce-ar fi trebuit să dureze câteva luni.

Compania mea de *xidantzu* s-a adunat repede.

Ranai arătă spre sud-est.

— Ar trebui să ne retragem spre Wentotikun şi să rămânem pe poziţii.

Am scuturat din cap.

— Trebuie să-i protejăm pe nevinovaţi. Deshiel, pune-ţi arcaşii pe acoperişuri. Ucide tot ce poţi, dar vreau să atragi duşmanul. Ademeneşte-i. Condu-i în capcanele noastre. Ranai, pune-ţi oamenii să-i îndrepte pe refugiaţi spre poduri. Ia-i de-aici.

Se încruntă.

— Dar, Maestre…

— Ştiu, nu pare o treabă de războinic, însă trebuie făcută. Crezi că nu va fi destul măcel mai târziu? Eliberează terenul de refugiaţi şi poţi lupta cât îţi pofteşte inima.

Dădu din cap şi începură amândoi să împartă ordine oamenilor lor.

Am privit în jos.

— Dunos, du-te cu Ranai.

Dădu hotărât din cap.

— Aţi fi mort acum dacă n-aş fi fost la poartă. Rămân cu dumneavoastră.

N-aveam timp să mă târguiesc cu el, mai ales atunci când avea dreptate.

— Dacă ajungem să ne despărţim, te îndrepţi spre nord, ai înţeles?

Zâmbetul larg al lui Dunos izbuti să-mi aducă şi mie unul pe faţă.

— Mă îndrept spre nord, am înţeles.

Promisesem să-mi duc oamenii în partea cealaltă şi majoritatea presupuneau că mă referisem la râu. Fumul începuse deja să se ridice lângă o poartă mică, de obicei rezervată prinţului, aşa că Dunos şi cu mine ne-am îndreptat într-acolo. Aproape imediat ne-am lovit de oameni care veneau din acea direcţie, mulţi dintre ei răniţi şi sângerând. Deviaseră lovituri de spadă cu mâinile goale, ceea ce spunea destule despre curajul lor şi despre nepriceperea invadatorilor. Împreună cu Dunos, am intrat într-o curte mică, interioară, circulară, având în centru o fântână. Doi bărbaţi, purtând blazonul Companiei Libere Ixunite, ţintuiseră de fântână o femeie. Soţul ei zăcea înnodat în propriile lui maţe. Doi copilaşi cu ochii mari plângeau în tăcere, ascunşi la umbra unei căruţe răsturnate.

Jaedunul fierbea în mine. M-am apropiat de fântână, retezându-i tendoanele primului bărbat, apoi descăpăţânându-l. Complicele lui se întoarse să caşte ochii. Privirea i s-a mutat de la mine la cioturile care-i ţineau loc de mâini. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a văzut înainte de a leşina într-o baltă de sânge arterial, fierbinte.

O duzină de Ixuniţi ocupau jumătatea de sud a curţii. Abandonară jafurile şi se repeziră spre noi, cu săbiile scoase. M-am răsucit, intrând între ei cu ambele săbii fulgerând. Muşchii s-au rupt şi ligamentele au pocnit când oţelul ascuţit ca briciul a pătruns adânc. Icnete şi gemete, blesteme, transformate în gâlgâieli, şi urlete, marcate de zăngănitul fierului, după cum săbiile cădeau dintre

degetele rămase fără nervi sau din strânsoarea mâinilor retezate.

Doi dintre bărbaţi se repeziră la Dunos. Nu aveai cum să-l iei drept adult. Era un copilandru şi încă unul olog. Au decis că era mai uşor de omorât decât mine, dovedind de fapt că erau cu mult mai proşti decât păreau. Dunos, cu toate că era mic de statură şi doar la începutul instrucţiei sale obligatorii, participase la multe lupte. Se trase spre stânga, blocându-l pe unul cu propriul său tovarăş. Dunos pară cu sabia lovitura de sus a primului bărbat, apoi ţâşni înainte. Îl înjunghie în vintre cu pumnalul. Sângele gâlgâi roşu aprins. Omul se clătină, dând înapoi. Dunos se ghemui, dezechilibrându-i un picior. Îl apucă de călcâie, răsturnându-l pe spate.

Celălalt laş, văzând cum era curmată viaţa prietenului său, ezită. Dunos se repezi la el, lovind ca o cobră. Sabia sa pătrunse pe sub pieptarul bărbatului şi în măruntaiele lui. Băiatul îşi răsuci sabia din greu, apoi o trase afară. Bărbatul împroşcă ultimele sale vorbe într-un nor însângerat, apoi căzu fără viaţă pe pietrele de pavaj.

Cel de-al doilea adversar al lui Dunos izbi pământul cam în acelaşi timp cu ultimul lovit de mine. Femeia se târâse spre locul unde se ghemuiseră copiii. Clipocitul apei din fântână acoperea acum majoritatea zgomotelor imediate, în afară de tropăitul regulat al soldaţilor care blocau toate căile de scăpare.

Contele Linel Vroan intră în piaţă, acompaniat de doi *gyanrigoţi.* Fuseseră construiţi din lemn şi li se dăduse o formă ca a acelor insecte, călugăriţele. Deşi nu erau atât de grei ca omologii lor din metal, tropăitul lor tot cutremura pământul. Îl flancau pe comandantul trupelor Ixunite. Bărbatul înalt făcu o plecăciune.

— Virisken Soshir, îmi amintesc de tine. Îmi vei permite să-i fac o bucurie stăpânului meu, ori mă vei obliga ca, spre regretul meu, să-i ofer cadavrul tău?

Prinţul Cyron mârâi. Se uita spre sud de pe înălţimile Shirikun.

— Cum de-au putut sparge zidurile atât de repede?

Contele Jarys Derael stătea nemişcat în scaunul cu rotile.

— Nelesquin are ceva nou. Trebuie să sperăm că îi vom găsi vulnerabilităţile, altfel totul e pierdut.

Cyron îşi trecu degetele prin păr.

— Oraşul meu. Nu putem face nimic.

— Ne-am pregătit bine, Alteţă.

— Au trecut de zid. În sud-est este un incendiu. Ar putea mistui totul.

— Este puţin probabil că Nelesquin îl va lăsa aşa. Nu câştigă nimic dacă o face.

— Dar cum poate să… Cyron clătină din cap. *Vanyeshii,* da. Poate s-au folosit de vrăjitoriile lor ca să dărâme porţile.

— Dacă sunt atât de crânceni şi de nesăbuiţi, atunci totul e pierdut, indiferent ce facem. Contele pocni din degete. Vă rog, avem o decizie de luat.

Cyron întoarse scaunul spre harta imensă, întinsă în centrul podelei turnului. Bunicul lui Cyron pusese pe seama înclinaţiei sale spre jocurile cu soldaţii de plumb abilitatea lui în chestiunile militare. Soldaţii fuseseră pictaţi în culorile diverselor unităţi staţionate pe cuprinsul oraşului şi plasaţi corespunzător pe hartă.

— Alteţă, trebuie să presupunem că unităţile de la porţi au fost distruse sau sunt pe cale să fie distruse. La fel şi cea de-a doua noastră linie de apărare. Deja, putem vedea populaţia traversând podurile.

Cyron privi din nou spre sud. Cele nouă poduri erau ticsite de refugiaţi. Ici, colo, câte-o căruţă era împinsă peste margini. Din când în când, mai cădea şi câte-un trup peste balustrade.

— Poate că ar fi trebuit să-i evacuăm pe toţi.

Glasul contelui se auzi ca o şoaptă hotărâtă:

— N-am fi putut anticipa ce arme are Nelesquin. Nu le-a avut la Tsatol Deraelkun. Acum cinci zile nu le avea.

Cyron clătină din cap.

— Dar ştiam că va veni.

— Nu contează. Ar fi fost o greşeală să-i evacuăm pe toţi.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Prinţe Cyron, mi-am trăit întreaga viaţă într-o fortăreaţă. Singurul meu ţel a fost acela de a ucide duşmani. Cei care au trăit sub acelaşi acoperiş cu mine ştiau că niciun cartier nu va fi sacrificat sau cedat. Dacă Tsatol Deraelkun ar fi căzut, supravieţuitorii ar fi fost măcelăriţi. Să presupui că ar putea fi altfel aici e o prostie.

Prinţul se încruntă.

— Pentru că toată lumea este în primejdie, n-ar trebui să-i punem la adăpost?

— Nu. Suntem în război. Să permiţi unui segment al populaţiei să se prefacă a fi în *siguranţă* este periculos. Asta ar face ca apărarea naţiunii să fie doar îndatorirea războinicilor. Oamenii ar ajunge să-i privească la fel ca pe grădinari sau altă categorie de slujitori. Le-ar îngădui să se ascundă de realitatea cu care se confruntă. Poporul trebuie să fie unit în jurul unui conducător, pentru a-şi asigura distrugerea duşmanilor, altfel eforturile devin inutile. Dacă i se permite oricui să creadă că este ferit de orice implicare, atunci războiul este pierdut.

Cyron îl privi pe omul cu ochi ageri, prins în capcana trupului muribund.

— Sunt foarte mulţi copii acolo.

— Şi-l vom jeli pe fiecare copil mort. Obligaţia noastră-i aceea de a vedea cum putem face mai bine ca să-l împiedicăm pe duşman să-i ucidă.

Cyron dădu din cap şi se reîntoarse la fereastră. Privi spre oraş. Nu îl vedea ca o adunătură de pietre puse una pesta alta, ci ca o reţea. Spre sud, ochiurile plasei se zdrenţuiau şi se întrerupeau brusc. Oraşul dobândise o strălucire – cel puţin, în acele părţi aflate, încă, sub controlul forţelor sale – iar boala care era invazia lui Nelesquin îi întunecase marginile.

Podurile de peste Râul de Aur, arcele lor mari, cu luminile albastre ale lămpilor *gyanrigot,* străluceau cel mai tare.

— Oamenii produc această licărire.
— Aţi spus ceva, Alteţă?
— Gândeam cu voce tare. Reveni la hartă. Nu avem de ales. Retragem cea de-a treia şi-a patra linie de apărare dincolo de râu, apoi vom distruge toate podurile, cu excepţia unuia, Podul Dragonului.
Contele Derael închise ochii.
— Prima dată, vom trece dincolo câţi oameni putem, însă aveţi dreptate, aşa trebuie făcut.
— Şi aşa va fi. Cyron oftă şi-i făcu semn unui funcţionar să se apropie. Vom tăia podurile, şi oricine rămâne pe partea cealaltă să aibă Grija milă de ei când îi întâmpină în Lumea Morţilor.

Cu ajutorul cărţii, Keles măsură înaintarea duşmanului. Strânse la piept volumul supradimensionat şi le făcu semn verilor săi să iasă din turn. Aceştia o luară la fugă cu braţele pline de hărţi, tabele şi grafice. Atât timp cât Keles avea Atlasul Secret, putea recrea tot ceea ce se pierduse.
Şi să mă asigur că nimic din ceea ce s-a creat nu va fi pierdut.
Verii lui lucraseră neobosiţi. În trei zile, aproape că terminaseră atlasul mondial. Paginile îi parveneau repede, şi se părea că fiecare cartograf se străduise să-şi deseneze hărţile mai bine decât ceilalţi. Au lucrat împreună, adăugând ilustraţii şi legende scrise cu litere îngroşate. Unii dintre funcţionarii mai tineri scriau note despre aventurile lui Jorim, şi chiar despre ale lui Qiro, plasându-le apoi în atlas, în locurile potrivite.
Keles îi pomenise în treacăt mamei sale despre proiect, iar ea remarcase că era păcat că n-au făcut toată lucrarea pe hârtia obţinută din fibra plantelor din locurile respective de pe hărţi. Avea o parte din plante în grădina din turn – în porţiunea care nu fusese cu totul năpădită de *tzaden* – aşa că au presat petale între foi şi-au folosit unele uleiuri pentru obţinerea aromelor.
Trebuia să facă lumea din atlas cât de reală posibil. Avea nevoie de toate: imagini, miros, textură, legende populare,

toate acele lucruri care confereau unui loc identitatea sa unică. Pe măsură ce-i veneau paginile, le studia şi le lega chiar el. Numai el cunoştea întregul conţinut al volumului, dar verii lui erau convinşi că ar fi putut reproduce paginile lor. Aceasta era sarcina lor, pe care se străduiau s-o finalizeze, când duşmanul a lovit zidurile, iar cornurile şi tobele dinspre nord au sunat retragerea generală.

Keles îi zori afară din turn pe ultimii dintre verii lui, apoi închise şi zăvorî poarta de aur. Tyressa îl găsi acolo, cu armura pusă şi o suliţă în mâini.

— Trebuie să mergem, Keles.

— Ai văzut-o pe mama? S-a dus să aducă rădăcină de *xunling,* pentru una din hărţi. Credea că are aşa ceva în atelierul ei sau s-ar putea să fi trebuit să dezgroape una din grădină.

— N-am văzut-o. Tyressa arătă spre trepte. Du-te. Verifică grădina. Eu am să mă duc în atelierul ei.

— Te aştept.

— Nu, ia-o din loc. Te ajung din urmă pe Podul Kojai. Dacă treci pe malul celălalt, du-te spre Shirikun. O să te întâlneşti cu mama ta acolo, îţi promit.

— Am să ţin minte.

Întinse o mână spre faţa ei. Ea se încordă, apoi zâmbi. Îi luă mâna într-a ei şi i-o strânse.

— Du-te. Grăbeşte-te!

Keles coborî treptele câte două deodată, apoi sări pe palier. Intră în fugă în grădină, năvălind prin desişul verde al lujerilor de *tzaden.* Îşi croi drum printre ei, dar vreo câţiva tot se agăţară de el.

Se opri.

— Mamă?

La capătul treptelor din grădină, un monstru cu schelet argintiu ţinea trupul frânt al mamei sale. Un tentacul i se înfăşurase în jurul gâtului, un altul îi cuprinsese coapsele. Gâtul ei era îndoit nefiresc. În spatele lui, o creatură imensă, cu aripi ca din piele, ciugulea fructe dintr-un arbore de *naranji.*

Monstrul lăsă cadavrul mamei sale să alunece la

pământ.

— Nu mi-a spus unde te afli. Acum nu mai contează.

Creatura păşi înainte şi trase teaca de sabie din harnaşamentul din spate.

— Prinţul Nelesquin îţi trimite salutările sale, Keles Anturasi. Te roagă să vii să-i faci o vizită. Monstrul rânji. Are un conflict cu bunicul tău, şi crede că ai putea fi rezolvarea unei anumite probleme.

39
A 30-a zi, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

M-am uitat spre stânga.

— Dunos, escortează-o pe femeia aceea şi pe copii spre nord.

— Nu, Stăpâne, stau cu tine.

— Dunos, fă cum ţi-am spus.

Contele Vroan îi făcu un semn să plece.

— Du-te, copile, vei fi în siguranţă. Am să trimit un curier cu tine.

Dunos îşi ridică sfidător bărbia.

— Nu sunt laş.

— Asta spune şi sângele care picură de pe armele tale.

Contele făcu o scurtă plecăciune înspre el.

— Dar trebuie să te supui stăpânului tău. Du-te.

Am dat din cap.

— Da, Dunos. Du-te. Cu toţii trebuie să ne supunem stăpânilor noştri. Contele se supune celui al său, şi va plăti un preţ crunt pentru asta.

— Atunci, aş putea spera, Moraven Tolo, că şi tu te vei supune stăpânului *tău.*

Vocea răsunând moale, dar surprinzător de fermă, îi aparţinea unui omuleţ străvechi, ghemuit sub o pătură veche şi cu o pălărie de pai conică. Se mişca încet, sprijinindu-se de un baston din stejar mai mare decât el. Ar fi putut fi un bătrân oarecare, rătăcind, dacă n-ar fi fost mănuşile de armură care-i acopereau mâinile.

M-am îndreptat spre el.

— Maestre!

Vroan râse.

— *Acesta-i* maestrul tău? Dacă de la el ai învăţat să te lupţi, atunci Prinţul Nelesquin nu are de ce se teme de

tine.

Phyon Jatan râse cu acel scârţâit sec, atât de comun printre bătrâni.

— Nobilul meu n-a înţeles niciodată că aparenţele înşală?

— Cum m-aş putea înşela? Voi sunteţi trei aici. Eu am mulţi oameni. S-ar putea să credeţi că mă înşel, dar nu mi-e teamă că m-aţi putea ucide.

Maestrul meu, mic şi prizărit, clătină din cap.

— Nu te înşeli, pentru că n-am venit să te omor. Arătă cu bastonul spre *gyanrigotul* din lemn. Am venit să-i ucid pe *ei.*

M-am aşezat lângă el.

— Maestre, nu trebuie să faci asta.

Ridică fruntea şi pălăria îi alunecă pe spate. A zâmbit, iar ochii-i erau tineri, în pofida feţei lui zbârcite.

— Îmi vei spune să mă supun stăpânului *meu?*

— Nu ai niciunul, Phyon Jatan.

— Dar ascult de cineva. Mi-ai refuzat şansa de a lupta pentru Împărăteasa noastră, cu mult timp în urmă. Vei face la fel şi acum?

Mi s-a pus un nod în gât. Am scuturat din cap.

Şi-a desfăcut şiretul pălăriei şi mi-a dat-o mie, după care s-a scuturat de pătură. Dedesubt purta robe aurii, strălucitoare, cu un dragon ghemuit, brodat cu negru. Sub el se odihnea coroana imperială. Însă, cu excepţia mănuşilor, nu purta nicio armură şi nu avea nicio sabie.

— Nu te poţi duce la luptă fără arme şi armură.

Ridică glasul, direcţionându-şi comentariul spre duşman.

— Dacă aş lupta cu oamenii, aş fi echipat ca un războinic. Aceştia sunt soldaţi din lemn, aşa că voi fi tăietor de lemne.

Contele Vroan ridică o mână, oprind înaintarea *gyanrigotului.*

— Îţi dai seama, cred, că valoarea ta nu-ţi va salva învăţăcelul?

— N-am nicio teamă pentru binele învăţăceilor mei. Phyon îmi zâmbi. Crezi că ajunge curtea asta pentru un

cerc?

— Da, Maestre.

M-am retras. Câţiva dintre oamenii lui Vroan se dădură şi ei înapoi. Vorba se împrăştie în rândurile trupelor şi se retraseră la marginea curţii. Cu toţii voiau să vadă un Mistic luptând cu maşinăriile de război, însă nimeni nu-şi dorea să fie prins în cercul magic.

I-am dat pălăria şi pătura lui Dunos.

— Ţine femeile şi copiii pe-aproape. Îi vei conduce spre pod când va fi momentul.

— N-am să te părăsesc.

— Am să fiu în urma ta, îţi promit.

Phyon Jatan rămase cu spatele la fântână. Una dintre călugăriţele din lemn păşi înainte spre a i se împotrivi. Maestrul meu îi făcu cinstea de a adopta cea de-a patra poziţie de călugăriţă, ridicând bastonul la înălţimea umărului şi strângându-l în ambele mâini. Maşinăria din lemn îl domina copios, clămpănindu-şi mandibulele. Braţele sale se terminau cu cleştii puternici ai insectei. Membrele fuseseră ascuţite şi dotate cu ţepuşe care ar fi putut, cu uşurinţă, să străpungă un om.

Phyon Jatan nu se arătă impresionat. Făcu o plecăciune spre adversarul său, acceptă un clămpănit de mandibule drept răspunsul cuvenit, şi începu să răsucească încet bastonul. Mişcarea începea cu stângăcie, aşa cum ar fi fost de aşteptat de la un bătrân, cu încheieturile înţepenite şi muşchii atrofiaţi, însă, pe măsură ce bastonul se rotea tot mai repede, mişcarea deveni fluidă. Bastonul de culoare aurie deveni neclar, ca un cerc. Aerul vibra. Un halo aurit îl înconjura pe maestrul meu. *Jaedunul* izbucni.

Călugăriţa se retrase cu jumătate de pas, aproape zdrobind un nenorocit de Ixunit, apoi împunse cu cleştele în faţă. Phyon schimbă rotaţia bastonului, înclinându-l şi ridicându-l, ca şi cum ar fi parat. Ideea că ar putea avea succes sfida orice logică. Bastonul era ca o nuia, încercând să abată un berbec de asediu. Bastonul se lovi de cleşte cu o pocnitură îngrozitoare. Aşchiile de lemn se împrăştiară. Două bucăţi mari de cleşte trecură pe lângă mine.

Maestrul meu s-a ridicat imperturbabil, pe când un norişor de rumeguş căzu grămadă în cercul larg din jurul său.

Călugăriţa se retrase şi-şi cercetă braţul. Ciotul zdrenţuit îi dădu războinicului un răgaz de-o clipă, apoi lovi din nou. Ridică ciotul ca pe o ghioagă şi-l roti puternic, intenţionând să-l transforme pe maestrul meu într-un terci.

Pietrele de pavaj se scuturară sub forţa atacului. Contele Vroan căzu. Eu m-am trezit într-un genunchi. Maestrul Jatan nici nu se clinti. Sări înainte. Băţul se învârti spre stânga, apoi ţâşni în toată lungimea sa. Măciulia lui izbi cotul călugăriţei.

Izbucni un foc auriu. Braţul explodă ca un copac lovit de trăsnet. Războinicii Ixuniţi se îndepărtară împleticindu-se, împănaţi de aşchii. Antebraţul călugăriţei se desprinse, zdrobind alţi doi.

Maestrul Jatan păşi înainte, mişcându-se aproape prea repede ca să fie adevărat. Flacăra aurie îl învălui. Bastonul trăsni la dreapta, apoi la stânga. Picioarele călugăriţei se dezintegrară. Alte aşchii mortale îşi luară zborul.

Călugăriţa, dezechilibrată şi defectă, căzu pe burtă. Impactul m-a săltat în aer. Braţul ei stâng zvâcni, zdrobind bazinul fântânii. Apa gâlgâia ca sângele.

Maestrul Jatan se învârti şi-şi ridică bastonul pentru o lovitură de sus în jos. Izbi cu el, prinzând călugăriţa la baza spinării.

Pocnitura se auzi clară, ca un buştean bine uscat, prins sub securea tăietorului. Lemnul se despică la fel de uşor, de la pelvis până-n creştet. Ceea ce fusese o structură din lemn, fără îmbinări, se surpă într-o grămadă de scânduri şi pari. Şi undeva, în mijlocul lor, războinicul care o manevrase zăcea zdrobit de greutatea lor.

Cea de-a doua călugăriţă ţâşni înainte, apucându-l şi săltându-l pe Phyon Jatan cu cleştele din dreapta, smulgându-i bastonul cu cel stâng. Rupse toiagul cu dispreţ, apoi îl ridică pe maestrul meu către cer. Cleştele se strânse, tăindu-l în două pe Phyon Jatan.

Nici chiar moartea lui n-a contat. Focul *jaedunului* a năvălit de-a lungul braţului de lemn. S-a împrăştiat pe tot

corpul. Picături de foc au căzut pe coapse şi picioare. Maşinăria de luptă din lemn fumegă un moment, apoi erupse învăluită de foc. Arse cu o lumină orbitoare, preţ de-o clipă, apoi se prăbuşi într-un nor de cenuşă neagră care înecă întreaga curte.

Şi, cu săbiile trase, am intrat în acel nor.

Keles se retrase de lângă monstru.

— Te aşteptai să-l slujesc pe acela care a ordonat uciderea mamei mele?

— Eşti adult. Ai ieşit bine de tot de sub aripa mamei. Monstrul zâmbi. Ţi se va compensa pierderea.

Ochii lui Keles fulgerară.

— Mi-ai *ucis* mama! Cum ar putea compensa ceva, orice, moartea ei?

— Pleacă de lângă el, Keles!

Tyressa năvăli dintre lujerii de *tzaden* şi se repezi la monstru. Lancea ei descrise un arc de cerc amplu. Creatura încercă să pareze lovitura, însă ea reuşi să-i strecoare vârful pe sub teaca sabiei şi-o ridică dintr-o lovitură. Lama vibră şi tăie o bucată de metal din pelvisul lui. Dacă monstrul ar fi fost altceva decât un schelet ambulant, lovitura l-ar fi doborât la pământ, îngenuncheat în propriile sale intestine.

Tentaculele monstrului biciuiră aerul. Evită unul, dar un altul o înşfăcă de glezna dreaptă. Monstrul smuci, trântind-o la pământ, înainte ca vârful lăncii să străpungă tentaculul. Se rupse cu un şuierat. Inele de metal zburară peste tot. Tyressa sări înapoi, azvârlind tentaculul de la glezna ei. Monstrul scoase din teacă ambele săbii şi le repezi spre ea. Tyressa se lăsă spre dreapta şi spre stânga, lăsând săbiile să stârnească scântei, izbind statuile şi pietrele de pavaj. Făcu un salt înainte, rupând o coastă, apoi se feri sub un tentacul. Îşi menajă glezna dreaptă, dar se mişcă suficient de repede pentru ca fiara să n-o poată atinge.

— Keles, du-te. Fugi!

— Nu, Tyressa, îndepărtează-te de el.

Pe Keles începuse să-l furnice deja pielea din cauza magiei care se scurgea din ea. Se concentră asupra acestui lucru, trecând peste şocul provocat de moartea mamei sale.

— Fugi! Te acopăr eu.

Tentaculul monstrului ţâşni şi-o lovi pe Tyressa în coapsa stângă. Ciobi apărătorile armurii, doborând-o din nou. Ea se lăsă pe piciorul drept, ca să se echilibreze, însă glezna i se rupse. Războinica Keru se răsturnă ca un butuc, cu glezna dreaptă răsucită sub ea. Suliţa ei se ridică pentru a devia o sabie. Însă cealaltă trecu de manevra ei disperată. Monstrul lui Nelesquin o lovi în plin, străpungându-i pieptarul şi ieşindu-i prin spinare. Lovitura o trânti necruţătoare la pământ, iar lama se afundă pe-un sfert în sol.

— Tyressa!

Keles căzu în genunchi. Nu putea respira. Tyressa se zvârcoli în jurul sabiei, iar prin măruntaiele lui se răsucea durerea. *Nu se poate să moară. Nu se poate.*

Monstrul se întoarse, cu faţa strâmbată de un rictus.

— Gata cu joaca, Keles Anturasi, vii cu mine.

Norul negru se despărţi în două. Eram în picioare, lângă Contele Linel Vroan. Blazonul familiei se umflase şi se descojise de pe armura sa. La fel se întâmplase cu mare parte din faţa lui. Focul îl orbise, însă n-avea nevoie de ochi ca să ştie cine eram. Ridică o mână.

— Ajută-mă să mă ridic, ca să pot muri ca un bărbat.

— Ca să mori ca un bărbat trebuie să fi fost unul.

I-am retezat capul dintr-o singură lovitură. S-a rostogolit. I-am lovit cadavrul cu picioarele, o bună bucată de vreme, apoi m-am năpustit înainte, căutând şi alţii pe care să-i ucid.

Se arătară câţiva, închipuindu-şi că erau mai curajoşi decât stăpânul lor. Asta nu spunea prea multe despre ei. Aceştia erau cei proşti, şi-au murit repede. Cei mai isteţi au fugit atunci când maestrul meu a atacat maşinăriile de luptă.

Mi-am istovit, repede, adversarii, însă, dinspre nord-est, se auzeau urlete şi zarvă de luptă. Am alergat într-acolo, chiar în spatele formaţiunii Ixunite. Cu toate că Ixuniţii erau bărbaţi în toată firea şi antrenaţi ca soldaţi, un mic grup de învăţăcei i-au izgonit înapoi. Cu stăpânul lor mort, învăţăceii *Serrianului* Jatan nu aveau niciun motiv să fie miloşi.

Nici eu. O străpungere acolo, o lovitură dincolo, şi oamenii cădeau urlând. Dintr-odată, deveniţi conştienţi de atacul din spate, ultimii soldaţi ai lui Vroan s-au panicat şi-au dat bir cu fugiţii.

— *Serrdini* ai *Serrianului* Jatan, alăturaţi-vă mie! Am arătat spre nord cu o spadă însângerată. Trebuie să trecem râul.

Căpetenia lor, Eron Jatan, mă salută şi îşi dirijă atacurile înspre locul unde aştepta Dunos. Dincolo de ei, zăceau cadavrele Ixuniţilor şi câţiva răniţi, cu toţii împănaţi cu săgeţi de arcaşii lui Deshiel Tolo. Am remarcat o săgeată înfiptă într-o clădire aflată mai departe.

— Luaţi-vă după săgeţile astea, spre nord.

Am alergat împreună cu ceilalţi pe străzile pline de distrugerile războiului. De-a lungul lor, şchiopătau răniţi, uneori ajutaţi de prieteni şi de trecători. Alţii, majoritatea bătrâni, şedeau pe lângă clădiri, cu capul băgat între genunchi, cu mâinile împreunate pe cap, bocind. Câinii alergau, formând haitele care se vor ospăta din morţi. Un maidanez fugi înaintea mea cărând în dinţi, de-o ureche, scăfârlia lui Vroan.

Lucrurile se înrăutăţeau pe măsură ce ne apropiam de capătul Podului Tigrului. Cel al Lupului, din care unele părţi erau vizibile prin apa mică de la cotul râului, se legăna şi se răsucea. N-aş fi putut să spun de ce, însă motivul deveni curând evident. Întregul pod se prăbuşise cam în acelaşi fel cum se întâmplase cu prima călugăriţă.

Mulţimea jelea pierderea podului. Oamenii strigau. Au izbucnit încăierările. Bărbaţii azvârleau copiii de-o parte, femeile bătrâne şi fetele însărcinate. O bandă a ridicat o căruţă şi-a azvârlit-o peste zidul de la Drumul Râului din

Sud. Oamenii s-au repezit înspre pod, însă mulţimea deabia dacă s-a mai clintit mai departe.

— Dunos, Eron, la mine. Mergem spre pod.

Am invocat *jaedunul,* considerând mulţimea ca pe o formaţiune duşmană. I-am privit cum se înghionteau unii pe alţii. Acolo unde se ciocneau doi şi se redresau, treceam exact pe la punctul lor de contact. Mă strecuram într-o parte şi-n alta, printre rânduri, apoi ţâşneam înainte. Un ghiont aici, altul colo, şi, în scurt timp, am trecut podul.

Atunci am descoperit problema.

Un grup de bărbaţi înarmaţi controlau zona din apropierea podului. Săbiile trase şi săgeţile pregătite le dădeau autoritatea de care aveau nevoie. Lăsau oamenii să pătrundă cu ţârâita, asigurându-se că nimeni nu avea să fie strivit din cauza panicii.

Le-aş fi aplaudat eforturile, dacă n-ar fi cerut plată pentru trecere. Mi-am croit drum printre oameni şi m-am apropiat de căpetenia lor. Unul dintre ai lui şi-a pus mâna pe pieptul meu. Dunos l-a castrat pe bandit înainte să fi avut eu şansa de a-i reteza mâna de la cot. Am trecut de omul care urla, privind crunt.

— N-am avut timp să desenez un cerc, aşa că aveţi de ales. Muriţi acolo unde vă aflaţi sau îmi urmaţi ordinele. Alegeţi. Acum.

Bărbatul care rămăsese cu ochii căscaţi la pomenirea cercului îşi plecă fruntea.

— Cum vă pot sluji, Stăpâne?

— Până la cât ştii să numeri?

Îşi privi mâinile.

— Până la Nouă Zei şi unul pentru mine.

— Bine. Alege nouă oameni. Ăştia se duc. Am făcut un semn cu capul spre Dunos şi Eron. Alegeţi nouă şi expediaţi-i. Eşalonaţi-i.

Vestea celor spuse de mine se răspândi prin mulţime. Oamenii începură să se simtă mai încrezători şi se grupară singuri câte nouă. Au început să treacă repede peste pod, ceea ce era cât se poate de bine. Privind înapoi, spre oraş, văzând fumul înălţându-se şi mulţimea tot mai mare

îndreptându-se spre pod, să-i treci pe toţi pe partea cealaltă avea să ia foarte mult timp.

Iar noi nu vom mai avea vreme cu mult înainte de a-i isprăvi pe toţi.

40
A 30-a zi, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Ciras Dejote sări peste cadavrul Tyressei şi izbi cu ambele picioare în faţa lui Pravak. Gigantul *vanyesh* se dădu îndărăt clătinându-se, fiindu-i imposibil să-şi scoată sabia din burta ei. Spadasinul puse picioarele pe sol şi ţâşni înainte. Lovitura lui zăngăni prelung, crestându-i coapsa lui Pravak. Tentaculul mătură aerul, însă Ciras îl evită. Se răsuci, scăpând din încleştarea palmei deschise a vrăjitorului. Împinse sabia în sus, pe deasupra capului său, apoi lovi din nou şi mai crestă din tibie.

— Ciras, îndepărtează-te de el!

— Nu, Keles, îl cunosc pe ăsta. Lasă-mă.

Pravak, cu urmele de la cizme încă ornându-i profilul, se retrase şi adoptă poziţia a patra a Scorpionului.

— Nu-mi arăţi niciun respect, atacând fără a mă preveni.

— Nu meriţi aşa ceva, după ce-ai uneltit cu Turasyndienii şi-ai luptat împotriva Împărătesei.

— Şi când te gândeşti că am fost convins că eşti reîncarnarea lui Jogot.

Ciras ridică sabia în semn de salut.

— Sunt, în mai multe feluri decât ţi-ai putea imagina. Invocă *jaedunul* şi se pregăti. Şi sunt mai bun decât tine.

— Nu face asta, Ciras! strigă la el Keles.

— Nu am de ales, Keles.

Pravak se repezi să atace. Năvăli crâncen, cu o ploaie de lovituri îndreptate spre spadasin. Ciras se retrase, pas cu pas, ferindu-se de unele lovituri, parând altele. Cele câteva pe care le blocă îi făcură braţele să se scuture cuprinse de fiori. Ripostele lui Ciras ar fi decupat muşchii de pe braţe şi picioare, schilodind un adversar obişnuit. Împotriva lui Pravak, cele mai crunte lovituri nu făceau altceva decât să-

i mai îndepărteze din argintul de pe oase.

Ciras se lăsă jos. O lovitură năprasnică reteză creanga unui copac. Ciras trecu prin ploaia de frunze şi rămase ghemuit. Sabia lui Pravak îi şuieră pe deasupra capului. Ciras îşi roti spada, apoi lovi genunchiul uriaşului, retezând fâşiile de argint care-i ţineau încheieturile. Firele argintii pocniră, apoi *jaedunul* pulsă şi firele subţiri de metal se reuniră. Pravak se răsuci şi râse.

— Mi-am amintit cum m-ai învins înainte. Mi-am luat unele măsuri de siguranţă.

— Ciras, lasă-l în pace!

Spadasinul ignoră rugămintea lui Keles. Se repezi înainte, agitându-şi sabia. O lovitură reteză un genunchi şi înainte ca tăietura să se fi reparat, atacă glezna. Sabia se ridică şi lovi din lateral, crestând osul mic la braţului, apoi împinse o vertebră într-o parte şi reteză o coastă de jos. Se retrase după fiecare încleştare, evită toate loviturile de străpungere şi atacă mereu, forţându-l pe Pravak să piardă timp pentru îndreptarea membrelor sale şi repararea încheieturilor.

Deveni o luptă de uzură. Pravak avea tot mai multe avarii; Ciras era doar obosit. Cu toate că-l dureau muşchii şi-i ardeau plămânii, magia-l umplea. Se mişca mai rapid ca oricând, descifrând intenţiile adversarului din cel mai simplu gest, contracarându-i strategiile înainte chiar ca acestea să fie aplicate. Pravak nu se putea apăra şi repara în acelaşi timp. Era doar o chestiune de timp până când *vanyeshul* avea să zacă împrăştiat prin grădină.

Era limpede că Pravak îşi dădea seama de asta. Sabia spadasinului se abătu asupra genunchiului stâng al uriaşului. Osul tibiei căzu, iar femurul lui Pravak se înfipse în pământ. Ciras pivotă, ridicându-şi din nou sabia pentru o lovitură la capul uriaşului, însă, în vreme ce se răsucea, pumnul drept al lui Pravak îl izbi în plină faţă.

Ciras se prăbuşi, căzând rău de tot pe noadă, iar picioarele-i tremurau puternic. Sabia lui Pravak se năpusti asupra-i. Legăturile din piele lăcuită pocniră şi cămaşa de zale şuieră când o străpunse sabia. Sângele începu să

gâlgâie şi oasele trosniră. Spada lui Ciras zbură cât colo din mâna lui cuprinsă de spasme, apoi Pravak se aplecă, folosindu-se de propria sa greutate pentru a-i reteza antebraţul lui Ciras.

— Fiind un *vanyesh* reîncarnat, nu înseamnă că eşti un *vanyesh,* Ciras.

În stare de şoc, Ciras privea fix antebraţul retezat, zăcând la mai bine de jumătate de metru distanţă. Mâna încă mai mişca şi apuca, dar în gol şi fără vlagă. Sângele-i ţâşnea din ciotul mâinii, artera retezată risipindu-i din viaţă cu fiecare bătaie asurzitoare a inimii.

Sunt mort.

Apoi un lujer i se înfăşură în jurul braţului, la cot. Crescu acolo, din pământ, şi se strânse. Sângerarea încetă. Pravak îşi apucă de partea de jos a piciorului şi-o puse la loc. *Jaedunul* scăpăra şi atunci fâşiile de argint se refăcură. *Vanyeshul* se bătu încântat pe picior, apoi se ridică.

— Ai încercat, Ciras, şi-ai dat greş. Nu te-ai dezonorat deloc aşa.

Atunci *vanyeshul* se întoarse spre Tyressa, dorind, se pare, să-şi recupereze sabia, însă nu-şi putu ridica piciorul drept. Lujeri, similari celor care alcătuiseră garoul, îi crescuseră pe picior şi i se încolăciseră de glezne. Încercă să-şi tragă piciorul în sus, însă nu reuşi să scape din strânsoarea tenace a plantelor.

— Ce se întâmplă aici?

— Mi-ai *ucis* mama.

Keles Anturasi se afla în mijlocul grădinii, cu pumnii strânşi şi faţa întunecată.

— Mi-ai rănit prietenii. Doar nu te-ai aşteptat să te las să scapi după asta?

Pravak se întoarse, smulgându-şi un picior din strânsoare.

— N-ai nicio idee pe cine sfidezi.

— Iar tu n-ai nicio idee pe cine-ai înfuriat.

Cartograful ridică o mână, apoi şi-o coborî brusc. Covorul de lujeri de *tzaden* căzu din turn într-un singur val. Avalanşa verde îl zdrobi pe Pravak de pământ. Spada-i

zbură în aer, însă lujerii se înălţară şi-o culeseră din zbor. Apoi, întreaga plantă urcă înapoi în turn, ţinând capul lui Pravak sus, însă lăsându-i picioarele pe pământ, şi împrăştiindu-i resturile trupului pe parcurs.

Keles înşfăcă o carte şi se ridică. O strânse la piept cu putere, cu ambele braţe. Închise ochii.

În straturile din grădină, din spatele lui, pământul fierbea. Plantele îşi făcură drum ieşind din sol. Dezrădăcinate, formară braţe şi picioare. Înalte de un stat de om, ieşiră din răsaduri.

Două dintre ele se îndreptară spre locul unde zăcea Siatsi Anturasi şi-o ridicară. O purtară prin grădină şi-o lăsară în groapa din care ieşiseră. O acoperiră cu pământ. Într-o clipă, flori roşii şi aurii îi năpădiră mormântul.

Alte două plante ajunseră până la Ciras şi-l ajutară să se ridice. Una-i recuperă sabia, dar îi lăsă braţul la pământ. Cealaltă plantă fixă ciotul braţului său pe o piatră de pavaj, îndepărtând carnea purpurie. Se scurse un lichid, iar planta acoperi atât ciotul lui Ciras, cât şi mâna stângă străpunsă cu acea pastă lipicioasă şi închisă la culoare. Durerea încetă.

Ciras descoperi că era dificil să se concentreze.

— Ce-i asta?

Keles deschise ochii.

— Rădăcină de *xunling.* Fratele meu a adus-o din Ceriskoron. Mama a cultivat-o, fiind singura *bhotridina* care a reuşit asta atât de departe în nord. Venea să ia din ea când…

Ultimele două rădăcini ajunseră lângă Tyressa. Se tăiară în sabia din burta ei, lăsând seva să scurgă de-a lungul lamei până în rană. Mai scurseră lichid şi pe buzele ei. Keles dădu din cap şi plantele începură să se îndesească sub Tyressa. Se ridică, iar sabia lui Pravak ieşi şi ea. Întorcând-o într-o parte, plantele îi oblojiră rana de ieşire pe cât puteau de bine. Cele două care-o îngropaseră pe Siatsi se alăturară Tyressei. De la capetele braţelor lor izbucniră rădăcinuţe şi se întrepătrunseră, creând o lectică. Câteva rădăcini crescură peste margini pentru a o

fixa, apoi cele patru plante o duseră la Keles şi Ciras.

— Haide, Ciras, trebuie să plecăm de aici.

Keles privi înapoi spre turn şi spre Pravak, care licărea printre plante.

Ciras arătă spre creatura înaripată.

— Şi cu asta cum rămâne?

— Oh, da.

Keles făcu un gest spre copacul *naranji.* O creangă împunse aerul, străpungând jivina. Bătu din aripi şi apoi se prăbuşi. În umbra copacului, putregaiul începu să consume cadavrul creaturii.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai reamintit. Keles o luă pe treptele de piatră spre poarta grădinii fără să se uite în urmă. Anturasikun nu va mai fi niciodată casa mea.

Un căpitan din Dragonii Prinţului m-a găsit pe partea sudică a podului.

— Trebuie să dărâmăm acest pod, acum.

Pietrarii fuseseră coborâţi deja, ca să desprindă bolţurile arcului central. Odată îndepărtate, mijlocul podului avea să se prăbuşească.

— Uită-te la oamenii ăştia, căpitane. Tot vor trebui să traverseze.

— Nu mai contează, a fost dat ordinul. Bărbatul scoase de sub pieptar un mesaj împăturit. Sigiliul Prinţului Cyron.

Mormăind rugăciuni la repezeală şi îmbulzindu-se, oamenii continuară să treacă. Majoritatea celor viguroşi şi sănătoşi o făcuseră deja, dar cei bolnavi, răniţi şi neputincioşi rămăseseră în urmă. Căruţele zăceau abandonate, golite de încărcături. Undeva, plângea un copil.

— Mulţi dintre războinicii mei sunt acolo, căpitane. Doar nu te aştepţi să-i abandonez.

— Nu, dar nu vor traversa Podul Tigrului. Am ordinele mele.

I-am făcut semn lui Dunos să se retragă, iar băiatul îşi băgă sabia în teacă.

— Ce să le spun?

— Podul Dragonului va rămâne deschis. O să-l menţinem. Acelaşi lucru este valabil şi pentru oamenii tăi. Nu avem de ales.

— Trebuie să mai trec dintre ei.

— Ai timp până mă întorc pe partea cealaltă.

— Nu te grăbi.

Dădu din cap şi plecă.

Am dus dincolo cât de mulţi am putut, dar n-a fost nici pe departe suficient. Cu toate că era de două ori mai mare decât oricare altul, Podul Dragonului nu putea absorbi întregul trafic. Mai mult, Nelesquin ar face din capturarea lui o prioritate. Cum se putea gândi cineva că-l va păstra, luptând cu maşinăriile de război, nu-mi puteam imagina.

— Eron, am nevoie ca tu şi învăţăceii tăi să începeţi să-i dirijaţi pe oameni spre vest. Trebuie să se îndrepte spre Podul Dragonului.

Aruncă o privire spre mulţime, apoi se întoarse spre mine.

— Nu vor reuşi niciodată. Uită-te la Drumul Râului. Are aproape douăzeci de metri lăţime, un parapet de aproape un metru şi jumătate pe partea dinspre râu. Este bătătura unui abator. Iar dacă-i vine cuiva ideea să sară peste parapet, cade în râu de la douăzeci de metri.

— Ştiu, şi tocmai de-asta trebuie să-i duci până la Podul Dragonului. Am să-ncerc să-mi dau seama cât de aproape sunt invadatorii.

— Să nu mă minţi. Vrei să le mai dai timp. Eron îşi lăsă o mână pe umărul meu. Lasă-ne să venim. Şi noi putem lupta.

— Ştiu. Am nevoie de tine acolo. Am dat din cap. Contez pe tine.

— Se rezolvă. Fie ca zeii să-ţi surâdă.

— Mai degrabă, aş vrea să se încrunte la duşmani. Dunos, vino aici.

Ne-am croit drum prin mulţimea tot mai rarefiată şi ne-am năpustit printr-o tăbăcărie până pe un acoperiş. Într-un oraş ca Moriande, cu atâtea clădiri ridicate atât de aproape una de alta, se putea merge rapid pe acoperişuri.

Dunos stătea lângă mine şi-şi puse mâna dreaptă pe stânga mea.

— E de rău. Foarte rău.

O femeie, goală şi însângerată, sărise de la fereastra unui turn şi se spânzurase. Soldaţii – oameni şi *kwajiini* deopotrivă – aruncaseră giuvaiericale celor care aşteptau jos. Războinicii luptau, urlând şi pierind, iar în mai multe locuri izbucniseră incendii accidentale.

Şi ici-colo, printre clădiri, pe străzi, uriaşii *gyanrigoţi* îşi fugăreau victimele. O mică reuniune a maşinăriilor se desfăşura pe locul unde Phyon Jatan le distrusese pe două dintre ele. Îmi doream cu ardoare să fi avut o catapultă capabilă să arunce un bolovan în mijlocul lor. L-am strâns pe băiat de mână.

— Hai să mergem, Dunos. Trebuie să găsim duşmanii, apoi să-i convingem să se ţină departe de pod.

Dacă n-ar fi fost războinicii *xunling* – pentru că Ciras ajunsese să se gândească în aceşti termeni despre ei – nu ar mai fi ajuns până la Podul Câinelui. Seva lor, cu un miros amărui, se infiltrase în răni. Pe lângă faptul că amorţiseră durerea, induceau o euforie uşoară, căreia însă i se împotrivea o parte a minţii lui. Îşi pierduse mâna în care ţinea spada, dar, cumva, acest lucru părea de o importanţă minoră.

Grupul neobişnuit se deplasa repede pe străzile oraşului, care le rămăseseră acum în majoritate doar morţilor. Mulţi dintre răposaţi fuseseră jefuitori. Lucrurile de valoare lăsate lângă ei erau împrăştiate sau distruse, şi, în mod sigur, nu meritau să mori pentru ele. Unul dintre hoţii în agonie se târâse până la un altar de-al lui Cyron, oferind prada ca ofrandă pentru milă.

Rugămintea rămăsese însă fără răspuns, pentru că acum câinii se luptau pentru hoitul său.

Trecură de un colţ şi dădură cu ochii de o femeie tânără şi drăguţă, stând în pragul unei uşi, cântând la *necyl.* Trecea cu arcuşul peste cele şase corzi, creând un cânt de jelanie care-i făcea pe câini să urle şi chiar părea să

veştejească frunzele de pe capul războinicilor *xunling.*

Keles o invită să li se alăture, însă ea nici nu băgă nicio clipă în seamă prezenţa lor. Porniră mai departe, dar, atât timp cât sunetele melancolice continuau, ştiau că fata mai trăia.

Ajunseră pe întinderea Drumului Râului şi se opriră. Căruţe şi lăzi zăceau la intrarea spre pod. Oamenii, nu mai mult de optsprezece, se înghesuiau lângă parapet, cu braţele în jurul genunchilor, plângând. În prima clipă, Ciras nu-şi dădu seama de ce plângeau, apoi privi dincolo de ei.

Singurul lucru rămas din Podul Câinelui erau cele patru şiruri de stâlpi, ridicaţi pe insulele artificiale de pe râu. Podul Liliacului şi cel al Vulturului fuseseră distruse într-o manieră asemănătoare. Ciras se îndreptă de spate şi-şi flexă mâna stângă. Îi dădea o senzaţie agreabilă.

— Spada mea.

Keles îi aruncă o privire.

— Nu este nevoie.

— *Kwajiinii* ne vor găsi înainte să putem ajunge la Podul Dragonului. Mai bine am muri în luptă.

— Nu. Mama mi-a murit azi. N-am să vă las, pe tine şi pe Tyressa, să muriţi şi voi. Arătă spre una dintre rădăcinile *xunling.* Du-te.

Rădăcina plecă de lângă Ciras şi alergă spre fundaţia podului. La marginea râului, sări în văzduh, întinzându-şi braţele. Chiar şi în starea lui de buimăceală, Ciras putea să-şi dea seama că creatura nu va reuşi nicicum, apoi rădăcinuţele ţâşniră – fire fine – ajungând la pilonii din faţă şi înapoi la baza podului. Rădăcina se subţie şi-şi modifică singură forma, devenind ca o plasă, îngroşându-se cu fiecare bătaie de inimă. Keles se întoarse spre cei care abandonaseră orice speranţă.

— Dacă vreţi să trăiţi, veniţi acum.

Jumătate dintre ei se ridicară singuri şi-l urmară peste plasa de rădăcini. La stâlpul următor, un alt *xunling* se aruncă şi acoperi spaţiul gol. Primul se contractase la forma sa iniţială, apoi creă următoarea secţiune de pod.

Trecură şi de cea de-a patra secţiune şi ajunseră pe malul nordic fără probleme. Refugiaţii căzură la picioarele lui Keles şi-i mulţumiră. Se milogiră să se pună la dispoziţia lui, dar el le spuse să-şi vadă de drum. Ciras se asigură că pleacă, apoi se duse pe urmele lui Keles şi se pierdu în ceea ce mai rămăsese din Moriande.

41
A 30-a zi, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Găsirea duşmanilor nu era ceva greu, însă a-i convinge să stea departe de pod era imposibil. Cu toate că jafurile erau numeroase, se părea că se limitau la cele săvârşite de oameni, nu-i implicau şi pe *kwajiini.* Aceştia dădeau impresia că erau mult mai interesaţi de luptă decât de trofee.

Căpetenia *kwajiinilor,* ca o ironie, lupta înlăuntrul unuia dintre tigrii *gyanrigot,* arătând ca o încarnare a lui Chado. Mă întrebam cât îi va trebui lui Nelesquin până va ajunge să-l irite asta. *Kwajiinul* îşi trimisese hărţuitorii cu armuri uşoare să se răspândească în oraş, deschizând drum maşinăriilor de luptă. I-au eliminat pe unii dintre luptătorii noştri în ambuscade, şi-au schimbat o grămadă de săgeţi cu oamenii lui Deshiel.

Când înaintarea lor a încetinit, maşinăriile de luptă şi-au făcut apariţia, pentru a trece de liniile de apărare. Le-au urmat şi mai mulţi pedestraşi, cu armuri grele. Înaintarea lor spre nord era constantă şi inexorabilă. Tigrii constituiau, fără nicio îndoială, vârful de lance, şi acesta se îndrepta direct spre Podul Dragonului.

Am făcut tot ce-am putut ca să-i încetinim, însă era ca şi cum am fi blestemat un trăsnet, dacă te luai după efectele asupra lor. Deshiel şi arcaşii lui i-ar fi putut opri pe hărţuitori, apoi Ranai ori o unitate a Dragonilor de Munte ar fi putut înainta, încercând să-i flancheze pe tigrii *kwajiini.* Maşinăriile de luptă şi-au croit drum, zdrobind o clădire sau două, stârnind, din greşeală, incendii, iar recruţii au venit degrabă şi-au trecut găleţile de apă din mână-n mână. Am fi putut ataca atunci şi să-i măcelărim pe toţi, însă fuseseră luaţi în sclavie şi, în plus, niciunul dintre

noi nu voia să vadă oraşul mistuit de foc.

Oricum, pedestraşii noştri trebuiau să fie prudenţi, ca nu cumva alte forţe care se deplasau prin oraş să-i înconjoare. Puteam ataca şi să ne retragem imediat, să lovim din nou şi să dispărem, retrăgându-ne întotdeauna spre pod.

În această privinţă, Dunos s-a dovedit a fi cel mai de folos. S-a urcat pe acoperişuri şi s-a căţărat pe cele mai înalte turle pentru a vedea ce se întâmplă cu mulţimile şi cât de repede treceau oamenii peste pod. Mulţi reuşeau să ajungă pe partea cealaltă, însă apăreau tot mai mulţi. Era limpede că mulţi vor rămâne blocaţi pe partea sudică. Nu puteam face nimic ca să împiedicăm asta.

Aşa că mi-am retras şi eu oamenii.

Am văzut dezamăgirea în ochii şi pe faţa lui Dunos. Pentru el şi pentru mulţi alţii, războiul era un lucru simplu: ucide sau vei fi ucis. Primeai ordine şi trebuia să le îndeplineşti, încrezându-te în deciziile conducătorilor tăi. Dacă un ordin îţi cerea să faci sacrificiul suprem, o făceai împăcat, ştiind că vei fi onorat pentru bravura ta.

Dunos avea o scuză pentru că credea aşa ceva: nu era decât un băietan de zece ani. Adulţii care credeau asta nu luptaseră niciodată sau nu trebuiseră să ia niciodată o decizie de viaţă şi de moarte, cel puţin nu una care să-i afecteze direct. Un ministru putea pune în carantină un sat întreg, pentru ca o molimă să se stingă de la sine, dar făcea asta de la distanţă, fără a fi nevoit să audă gemetele muribunzilor sau să vadă feţele înspăimântate ale supravieţuitorilor. Dacă n-ai văzut sânge, nu ai de unde să ştii ce înseamnă războiul. Dacă nu ai aflat ce-i războiul, nu poţi lua hotărâri corecte în luptă. Dar şi dacă ai cunoscut războiul, asta nu era o garanţie că vei lua deciziile potrivite.

Ne-am croit drum prin oraş. Mulţimile se îndeseau şi-a trebuit să folosim forţa ca să înaintăm spre pod. Mă simţeam prins ca într-o capcană de trupurile înghesuite în jurul meu. În orice moment m-ar fi putut nimeri vreo săgeată. O maşinărie de război m-ar fi putut înhăţa şi zdrobi, aşa cum păţise şi Maestrul Jatan.

Şi, cu toate că eu considerasem că o ţineam la respect, panica m-a copleşit. Mi-am făcut loc prin mulţime. Eram puternic, iar ei slabi. Nepăsător la protestele lor, am ajuns la pod şi mi-am trimis oamenii pe partea cealaltă. Am alergat după ei şi odată ce-am ajuns în siguranţă după prima linie de baliste, m-am întors, intrigat de ţipetele care se ridicau de pe malul sudic.

Hăituitorii *kwajiin* apăruseră pe acoperişuri. Şi-au scos săgeţile din tolbe şi nici măcar nu s-au mai ostenit să ochească. Oamenii jeleau şi s-au repezit spre Podul Dragonului, însă gărzile naleniene răsturnaseră nişte căruţe şi le dăduseră foc. Totuşi, oamenii încă mai încercau să se caţere pe unde puteau, iar un bărbat azvârli chiar un băieţel prin flăcări. Ca printr-o minune, copilul ajunse dincolo neatins, însă îşi rupse un picior. Dunos ţâşni imediat şi-l trase pe copil la adăpost.

De-a lungul Drumului Râului, oamenii se căţărau pe parapet şi săreau în apă. Cel puţin un bărbat făcu greşeala de a se ridica în picioare când ajunse pe parapet. Două săgeţi *kwajiin* i se înfipseră în piept. Unii căzură în râu şi n-au mai revenit niciodată la suprafaţă. Cadavrele se legănau şi pluteau spre est. Alţii s-au îndreptat spre malul nordic, înotând cu disperare. Epuizaţi, mulţi au alunecat încet sub apa cenuşie.

Arcaşii *kwajiin* ajunseră pe Drumul Râului dinspre est. S-au aşezat într-un şir simplu. Dacă înotătorii reuşeau să ajungă la mijlocul râului, erau în siguranţă, însă cei care tocmai plecaseră de la mal aveau doar posibilitatea de a se îneca sau de a pieri cu săgeţi înfipte în spate.

Apoi şi-au făcut apariţia *gyanrigoţii.* O călugăriţă a azvârlit cât colo căruţele care ardeau. Au tras două baliste. Nu erau maşinării mici. Fuseseră încărcate cu buşteni la fel de groşi precum coapsa mea şi cu vârfuri de oţel triunghiulare, de jumătate de metru lungime. Primul zbură prin pieptul călugăriţei, azvârlind *gyanrigotul* câţiva paşi în spate, înainte de a exploda ca un butoi zdrobit.

Cel de-al doilea buştean a ricoşat din călugăriţă, apoi s-a năpustit într-un soldat. Vârful l-a decapitat, iar buşteanul a

nimicit alţi nouă. Din spatele nostru s-au auzit urale. Am ajutat la reîncărcarea balistelor. Mai puteam lichida vreo doi pe-aici, apoi linia de baliste din spatele nostru se mai putea ocupa de câţiva. Balistele de pe malul nordic puteau lovi acea zonă, distrugând chiar şi mai mulţi.

Dar chiar şi aşa, nu-i puteam opri pe toţi. Dacă veneau, treceau de noi. Însă n-au venit. *Gyanrigotul* s-a pierdut iarăşi prin oraş, iar războinicii *kwajiin* au ocupat poziţii prin care controlau capul podului. Războiul pentru Moriande era pe jumătate terminat, iar noi fusesem înfrânţi categoric.

Lumina verde din turnul lui Qiro îi sugera lui Nelesquin decădere. Condiţiile existente în turn concurau, cu siguranţă, la asta. Lujerii de *tzaden* trecuseră prin ferestre şi se împrăştiaseră incontrolabil. Atelierul era la pământ. Greutatea tulpinilor şi a fructelor dărâmase pupitrele şi mesele de desen. Hărţile se mototoliseră sub lujerii căţărători, iar despărţiturile cu draperiile lor fuseseră sfâşiate şi doborâte la pământ.

Totuşi, în timp ce îi deschidea drumul prin junglă, Qiro nu părea să fi observat distrugerile. Rătăcea printre ele, iritat numai de câte-un lujer care i se agăţa de gleznă. Plantele se chirceau sub blestemele sale. Nelesquin se opri în mijlocul încăperii.

— Desigur, voi pune oamenii să cureţe mizeria asta.

Qiro se întoarse.

— Nu, în niciun caz să nu intre cineva aici.

Kaerinus, care se ţinuse în urma lor, ieşi la iveală mirosind o floare de *tzaden.*

— Asta înseamnă că trebuie să plec, Stăpâne?

Qiro dădu din cap, însă Nelesquin anulă porunca printr-un gest al mâinii.

— Nu, nu încă. Atunci când o să pleci, poţi să-i spui lui Pravak că i-am găsit mâna stângă.

Nelesquin eliberă dintr-o lovitură obiectul prins într-o încâlceală de tulpini, însă altele crescură la loc, acaparându-l.

Kaerinus se aplecă şi culese oasele.

— Foarte agresivi aceşti lujeri. Îţi fac turnul de nelocuit.

Qiro râse zgomotos.

— Nu contează. Turnul e din nou al meu.

Prinţul cercetă ruina.

— Nu-i cine ştie ce pradă, Maestre Anturasi.

— Dacă crezi aşa ceva, eşti un prost. Se duse la peretele din partea cealaltă şi-şi băgă mâna adânc între lujeri. Iată lumea!

Fără să depună, după toate aparenţele, niciun efort, Qiro trase şi întreaga tapiserie de lujeri căzu. Dădu la iveală un perete alb, cu o hartă a lumii desenată pe el.

Lui Nelesquin i se uscă gura. Ca fiu al ultimului Împărat, ştia tot ce se cunoştea despre lume. Deşi făcuseră negoţ cu teritoriile de dincolo de Ixyll, se ştiau foarte puţine despre cultura lor şi nimic despre organizarea politică. Numeroase nave călătoriseră spre sud şi înspre apus, făcând comerţ prin insule sau prin câteva porturi, însă acele porturi îndepărtate defineau limitele lumii cunoscute.

— E minunată. Nelesquin se apropie de hartă, cu ochii lui albaştri strălucind. Acela-i Aefretul? E mult mai mare decât mi-aş fi imaginat. Şi Tas al Aud, nu credeam că se află atât de departe spre vest.

Qiro se întoarse încet, cu degetele împreunate şi lipite de coşul pieptului.

— Da, Prinţe Nelesquin. Aceasta-i lumea. Lumea *mea.* Este locul creat de mine. Acolo se poate vedea Anturasixanul, continentul meu, plămădit cu mâna şi voinţa mea.

Cartograful arătă spre partea de sus a hărţii şi linia albastră, trasată deasupra Munţilor Helos.

— Acela-i canalul imperial, care face legătura între Marea Întunecată şi ocean. Nu, nu-i un canal, ci un râu. Da, un râu. Râul Nelesquin. Acolo, nobilul meu, l-am numit după tine. Eu l-am creat. Îi dau numele tău.

Spinarea prinţului fu străbătută de un fior îngheţat.

— Eşti foarte amabil, Maestre Anturasi.

Qiro îşi deschise larg braţele şi se întoarse spre hartă.

— Mi-ai redat turnul. Şi îţi sunt recunoscător.

— Mă bucur că te bucuri. Şi mi-ai făcut un dar măreţ.

— Care-i acesta, Alteţă?

— Lumea, bineînţeles. Nelesquin zâmbi larg, în timp ce studia harta. Vom restaura Imperiul, odată ce pretendentul la tron va fi ucis. Şi apoi, ei bine, uită-te la cât de mult avem de cucerit. Numele tău va fi venerat în toate naţiile, Maestre Anturasi. Legiunile mele vor pune totul sub control.

Qiro se întoarse, şi un zâmbet subţire îi apăru pe buze.

— Dar e deja sub control. Aceasta-i lumea mea, Prinţe Nelesquin.

— Înţeleg asta, Maestre Anturasi, însă va fi *Imperiul* meu. Uită-te acolo, unde se opreşte cunoaşterea ta despre Aefret. Voi intra în acele teritorii şi le vei putea adăuga pe harta ta. Îţi voi aduce şi mai mult din lume.

— Îmi vei dărui şi mai mult din ceea ce deja îmi aparţine?

— Da, Maestre Anturasi. Nelesquin zâmbi cu îngăduinţă. Şi-am mai dat ordin ca porţile de aur să fie înlăturate. Nu mai eşti prizonier aici.

— Eşti foarte bun, Prinţe Nelesquin.

Qiro îi oferi un zâmbet strâmb, apoi îşi reluă studierea hărţii.

Nelesquin ieşi din turn împreună cu Kaerinus. Se opri, apucându-şi însoţitorul de mânecă, luptând cu istovirea care-l cuprinsese.

— E prea periculos. Va trebui anihilat.

Vrăjitorul dădu din cap.

— Şi tu-l vei distruge, Stăpânul meu.

— Dar nu până-mi revin cu totul. Grăbeşte-te, Kaerinus, găseşte ce-mi trebuie. Nelesquin înălţă capul. Dacă e să fiu Stăpânul Lumii, trebuie să fiu întreg. Cu cât mai repede, cu atât va începe mai devreme noua noastră campanie.

Keles se cuprinse cu braţele.

— Ai încercat totul, Maestre Geselkir?

Bărbatul rotofei îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu un petic de mătase murdară.

— Nu mai e nimic de…

— Poate ambasadorul Viruk. Ea m-a vindecat.

Doctorul prinţului clătină din cap.

— M-am consultat cu ea şi chiar am implorat-o să folosească magia, dar a spus că s-a făcut deja prea mult rău. Sabia i-a tăiat şira spinării şi i-a rupt intestinele, otrăvindu-i sângele.

— Dar rădăcina de *xunling* a ajutat.

— Dar un trup nu poate tolera mai mult, Keles. Amorţeşte, pentru că-i otravă. Geselkir îl bătu pe umăr. Am încercat totul.

Keles îl apucă de mânecă.

— Mai trebuie să fie ceva.

Din ochii lui se desprinseră lacrimile.

— Ar trebui să-ţi iei rămas-bun.

Keles dădu din cap, cu un nod în gât. Îşi şterse lacrimile, apoi intră în încăperea întunecoasă. Tyressa, cu pielea la fel de albă ca şi părul său, zăcea întinsă într-un pat. Singura lumină provenea de la o lumânare de pe masa de lângă ea. Rădăcinile de *xunling* stăteau de strajă, sprijinite de perete. Rekarafi era ghemuit într-un colţ îndepărtat, cu chipul îngropat de umbre.

Keles se apropie în tăcere de pat şi-şi trase un scaun. Tyressa arăta atât de nevinovată şi de frumoasă. Duse erau precauţia şi ferocitatea care o caracterizau.

Fusese îmbrăcată într-o robă de mătase neagră, brodată aur, cu blazonul câinelui fioros, cu care toate Keru erau duse la odihna cea veşnică. Un cearşaf alb o acoperea până sub sâni. Avea o respiraţie regulată, însă seacă şi hârâită.

Îi luă mâna între palmele sale şi se cutremură. Pielea-i era atât de rece. Îşi privi propriile-i mâini, vindecate acum cu ajutorul ei, şi-o ţinu mai strâns pe a ei. Închise ochii, căutând o cale să adune magia pentru a o face iar sănătoasă.

Pentru o clipă, mâna ei i-o strânse pe a lui. O privi. Ochii

ei albaştri clipiră şi se deschiseră, dar numai pe jumătate.

— Nu, Keles. Vrăjile tale n-or să meargă.

— Tyressa…

— Tu *întregeşti* lucrurile. Eu sunt deja. Ochii i se închiseră pentru o clipă. Am trăit mai mult ca Pyrust. L-am slujit pe prinţul meu şi te-am ţinut în siguranţă.

Keles dădu din cap, hotărât să nu plângă.

— Şi-am fost iubită.

Lacrimile lui Keles căzură pe mâinile lor.

— Nu plânge, Keles.

Ea-i strânse din nou mâna, uşor.

— Am devenit o Keru pentru că eram plină de ură. N-a existat loc pentru dragoste în inima mea. Tu m-ai făcut să fiu întreagă.

— N-ai voie să mori.

— Trebuie. Mă aşteaptă Kianmangul. Există iaduri pentru războinicii care nu cunosc decât ura. Tyressa se zvârcoli încercând să respire. Iar eu am să cunosc paradisul datorită ţie.

— Tyressa, te iubesc. O ţinu strâns. Nu mă părăsi.

— O să ţină cineva la tine, Keles. Mai mult decât aş fi reuşit eu.

Strânsoarea ei slăbi când mâna Virukului apucă umerii lui Keles.

— Vino.

— Dar…

— Nepoata ei e aici.

Keles dădu din cap şi se ridică. Îşi şterse lacrimile, apoi se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Adio, Tyressa. Să ajungi repede în Kianmang.

Keles se lăsă condus afară din încăpere. Încercă să mai arunce o privire înapoi, însă trupul vânjos al lui Rekarafi îi acoperea tot câmpul vizual. Dădu din cap spre Jasai, care avea ochii roşii, în timp ce treceau de intrare, apoi încercă să uite de mâinile Virukului, însă Rekarafi îl dirijă printr-o intrare şi într-un balcon care domina Moriande, înspre sud.

Keles refuză să se uite spre el.

— De ce nu m-ai lăsat să rămân?

— Nu voia s-o vezi cum moare.

— N-ar trebui să moară singură.

— Jasai va sta cu ea. Şi Prinţul Eiran, dacă vine destul de repede. Virukul se aşeză lângă el şi privi panorama oraşului. A fost o războinică. N-ar fi vrut să crezi altceva despre ea. O vom jeli, tu şi cu mine, apoi o voi răzbuna.

— Deja l-am rupt în bucăţi.

— Dar nu l-ai ucis, Keles. Tu nu omori. Însă îl ştiu pe cel care i-a făcut asta. L-a ologit şi pe Ciras Dejote. Faptul că nu l-am ucis atunci când am avut ocazia, cu mult timp în urmă, a fost o greşeală, pe care o voi repara cât de curând.

42
A 31-a zi, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, în nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Cyron Komyr se uita fix la harta de pe perete a capitalei sale divizate. În pofida câtorva incendii răzleţe, focul nu-i provocase daune semnificative. Opt poduri se prăbuşiseră, cu un număr minim de victime, însă prea mulţi dintre oamenii lui rămăseseră prinşi pe malul celălalt.

Îl înconjurau mesele aşezate în semicerc. Pe ele zăceau rapoarte de toate felurile, unele făcute sul, altele legate folio, sau nişte simple bilete mâzgălite pe bucăţi de hârtie. Le citise pe toate, îl pusese pe Eiran să i le sorteze în teancuri şi-şi trimisese funcţionarii să caute altele. În timp ce studia harta, se scărpină la ciotul de braţ. De-abia dacă putea fi numită hartă – cu siguranţă, nu era o lucrare Anturasi – şi o însemnase cu cifre şi simboluri şi ideograme inventate de el.

Se întoarse de la hartă şi se încruntă spre Împărăteasă şi Virisken Soshir.

― Veştile nu sunt chiar atât de rele pe cât era de aşteptat. *Kwajiinii* s-au îndreptat direct spre nord. Alte forţe au asigurat flancurile. Ceva Dragoni, ceva miliţii, şi *xidantzu* au opus o rezistenţă disperată pentru a apăra Wentokikun. Au respins două asalturi ale Urşilor Virinieni. *Kwajiinii* au fost dirijaţi să-i ucidă, însă n-au reuşit să-i răpună pe toţi. Nelesquin şi-a stabilit cartierul general în Turnul Ursului. Puncte de rezistenţă sunt risipite ici-colo prin sud. Myrian cel Negru şi clanul său de bandiţi se bat pentru controlul docurilor. O mică ambarcaţiune a trecut dincolo azi-noapte. Sper să primesc veşti deseară.

Împărăteasa dădu din cap şi-ar fi spus ceva, dacă n-ar fi fost întreruptă de o bătaie scurtă în uşă. În prag se afla un

funcţionar care făcu o plecăciune adâncă, întinzând prin uşa deschisă un mesaj împăturit şi sigilat. Eiran veni şi-l preluă, apoi i-l dădu lui Cyron. El lipi biletul de coapsă şi rupse sigiliul cu degetul mare.

Scuturând hârtia ca s-o despăturească, o studie o clipă, apoi i-o dădu lui Eiran.

— Hârtiile cu evoluţia situaţiei, te rog. Maiestate, aveaţi de gând să spuneţi ceva?

— Contele Derael a furnizat un punct de vedere realist privind capacitatea noastră de a ţine pe loc forţele lui Nelesquin. În interiorul oraşului suntem bine apăraţi. Dacă Nelesquin şi-ar trimite maşinăriile de război spre vest, ar traversa râul şi-ar reveni pe partea dinspre nord, ne-am confrunta cu o repetare a asaltului de ieri.

— Am luat măsuri ca să putem face faţă. Cyron se frecă la ochi. *Gyanrigoţii sunt* o problemă mare. Ne pot copleşi liniile defensive, însă nu pot păstra teritoriul cucerit. Au nevoie de trupe de sprijin, iar pe acelea le putem distruge. Şi *gyanrigoţii* nu sunt invulnerabili.

Virisken dădu din cap.

— Aşadar, nu credeţi că dispune de suficiente forţe pentru a cuceri nordul?

— Nu chiar acum. Cyron bătu cu degetul pe hartă. Prinţul Pyrust şi-a devastat ţara şi a dat arme tuturor celor capabili să le poarte. Şi eu înarmez pe câţi de-ai noştri pot. Or fi *kwajiinii* formidabili, dar nu sunt nemuritori. Având toţi cetăţenii înarmaţi, cucerirea Moriande se va dovedi dificilă.

— Are soldaţi din Virine şi trupe din Cele Cinci Principate, care luptă de partea lui. Împărăteasa-şi miji ochii. Ar putea aduce şi altele?

— I-ar lua aproape o lună întreagă. Eiran scotoci printr-un teanc de hârtii şi aruncă o privire asupra unei foi. Trebuie să-şi hrănească armata între timp. În sud nu există suficientă hrană pentru asta.

Ochii lui Virisken se îngustară.

— De unde ştii asta?

Prinţul nalenian bătu uşurel pe un teanc de coli de

aproape un metru înălţime.

— Totu-i aici. Erumvirine ne-a trimis un milion de quori de orez, iar noi am transportat aproape la fel de mult la nord, în Deseirion. În sud, am lăsat cantităţi minime. Are o săptămână, două la dispoziţie.

Chiar în timp ce vorbea, Cyron începu să-şi revizuiască rezervele. Era ca şi cum doar atingând registrele şi listele de inventar i se reîmprospăta memoria. Putea vedea rezervele micşorându-se, pe măsură ce erau consumate. Fiecare furt, fiecare bob de grâu ronţăit de un şobolan, fiecare risipă, toate acestea i se perindară cu uşurinţă prin faţa ochilor. Ploile torenţiale sau zilele anormal de călduroase influenţau lucrurile în moduri diferite. Chiar şi felul în care mâncau *kwajiinii* şi ce aveau nevoie era altfel, sau putea fi. *Trebuie să aflu mai multe despre astea.*

Ridică privirea spre Împărăteasă şi spadasin şi descoperi că-l examinau curioşi.

— Ce s-a întâmplat?

Împărăteasa zâmbi.

— Am încredere în evaluările tale. Îmi vei trimite un mesager dacă ai motive să le modifici.

— Desigur, Înălţimea Voastră.

Încă un răpăit scurt în panoul uşii precedă deschiderea ei. În prag apăru acelaşi funcţionar care făcu o plecăciune adâncă. Se strecură în încăpere şi-i dădu lui Cyron o hârtie împăturită, după care se retrase. Prinţul îi aruncă o privire, apoi i-o întinse Împărătesei.

Ea scrută sigiliul din ceară.

— Blazonul lui Nelesquin.

Îşi băgă o unghie sub pecete şi-o rupse. Despături cu grijă mesajul, apoi citi cu glas tare:

„Multe salutări, Cyrsa, târfă care vrea să devină Împărătească. Capitala Imperială este în posesia mea şi tot ce se află la sud de Râul de Aur. Voi cuceri în curând totul, însă războiul împotriva mea mă agasează. De acum în trei zile, ne vom întâlni amândoi pe o barjă oprită la mijlocul râului pentru a discuta termenii capitulării. Te rog să răspunzi pentru a încheia negocierile.

Al tău foarte sincer,
Împăratul Nelesquin”

Virisken zâmbi.

— Dacă aş fi avut trupele necesare să ocup nordul, n-am mai fi primit acum mesaje. Refuzaţi să vă întâlniţi cu el.

— Nu, îl voi întâlni. Împărăteasa se uită la Cyron. Câte pregătiri ai putea face în trei zile?

Mintea prinţului se umplu imediat de cifre şi imagini, depeşe care trebuiau scrise şi rapoartele la care trebuia răspuns.

— Foarte multe, Alteţa Voastră.

— Destule ca să asigurăm nordul?

— Foarte posibil.

Ea dădu din cap.

— Atunci gândeşte-te la cât timp ai mai avea nevoie. Vom găsi o cale de a-l obţine de la Nelesquin. Vreau ca punctul acela din mijlocul râului să fie pe cât mai la nord posibil.

43
Ziua a 32-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wandao (Al Şaselea Iad)

Expediţia lui Jorim pentru cucerirea Celor Nouă Iaduri aproape că se termină în Wandao, cel de-al Şaselea Iad. Fusese alocat în întregime pentru torturarea certăreţilor, de la taţii abuzivi şi soţi, până la scorpia bătrână, care tortura emoţional şi-i manipula pe toţi cunoscuţii. Fuseseră toţi aduşi la vârsta de nouă ani – punctul de unde şi-au format un asemenea comportament – cu toate că vocile lor şi vocabularul le trădau vârsta la care muriseră.

În acest Iad al Copiilor, furnicile de foc şi lujerii cu ghimpi cu care Nessagafel îl chinuise pe Jorim abundau. Copiii loveau muşuroaiele fără încetare. Când furnicile erupeau ca nişte gheizere arămii, copiii o rupeau la fugă urlând printre urzici, rugii de mure şi lujeri. Erau sfâşiaţi de ghimpi, iar scaieţii li se prindeau prin păr. În cele din urmă, se împiedicau şi cădeau. Ţipând şi zbătându-se, se scufundau sub năvala furnicilor.

Cu excepţia mormanelor de oase curăţate, monumente sinistre care punctau peisajul, şi a abundenţei de muşuroaie, totul părea chiar plăcut. Plantele creşteau dintre schelete, înfloreau, apoi produceau nişte fructe ciudate care semănau cu nişte coconi. Aceştia cădeau şi scoteau la iveală un copil, pentru reluarea ciclului.

Vederea furnicilor şi a desişului îl opri pe Jorim. Căzu în genunchi şi se cuprinse cu braţele.

— Trebuie să mai fie o cale.

Virukul se ghemui lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nessagafel. Ridică privirea. A folosit furnicile şi lujerii pe mine.

— Înţeleg, încuviinţă Talrisaal din cap. Chiar şi

mărinimia lui are o nuanţă de cruzime. Preoţii noştri ziceau că-i aşa pentru a-i căli pe Viruki. Filozofii noştri o considerau o reflectare a lumii în care am crescut.

— Ce vrei să zici?

Talrisaal râse, iar lui Jorim îi plăcu sunetul.

— Cum să spun asta unui zeu? Tu, fraţii şi surorile tale aţi fost consideraţi multă vreme creaţiile lui Nessagafel. Chiar şi atunci când s-a materializat şi-a devenit Zeul-Împărat în Virukadeen, a întărit această credinţă. Era un precept de bază al religiei noastre, însă, printre noi, au fost şi eretici. De fapt, până în ziua în care m-ai salvat mă număram şi eu printre ei.

Virukul îşi strecură mâinile pe sub umerii lui Jorim şi-l ridică în picioare.

— Wentoki, m-am tot uitat. Dacă nu stârnim furnicile, cred că vom putea trece nevătămaţi. Priveşte acolo.

Doi copii se jucau printre buruieni. Râdeau şi smulgeau firele de iarbă. Le ţineau între degete şi suflau în ele, scoţând sunete caraghioase. Asta le amplifica râsul. Copiii regresară lent, pierzându-şi din ani, iar când ajunseră la momentul în care nu se mai puteau ţine pe picioare, dispărură cu totul.

Jorim ridică o sprânceană.

— Crezi că au dispărut pentru a renaşte?

— În acest fel se încheie un ciclu de viaţă. Talrisaal îl îmboldi s-o ia înainte. Vom pleca de aici cât de curând.

— Ai dreptate. Jorim se puse în mişcare, păşind cu prudenţă. Vreau să ne întoarcem la ceva ce-ai spus. Ce credeau ereticii voştri?

— Nu ştiu dacă era chiar o credinţă şi nu doar un subiect de discuţii. Se întrebau de ce există cruzimea pe lume. Dacă Nessagafel era un zeu perfect şi generos – aşa cum pretindea – iar creaţia reprezenta o imagine a sa, atunci cruzimea trebuia să facă parte din el sau să fie ceva introdus intenţionat de el. Dar de ce-ar fi făcut asta? Nimeni nu putea răspunde, iar el păstra tăcerea asupra subiectului. Aşa că unii au început să se întrebe dacă nu cumva era un zeu imperfect. Apoi am mai făcut un pas şi

ne-am întrebat dacă era zeu sau nu.

— Cum puteau să pună la îndoială faptul că e zeu? Era acolo, în Virukadeen.

— De fapt, aceasta a fost cauza dilemei. N-am reuşit să aflăm dacă descoperise magia şi ea-l făcuse la fel de puternic ca un zeu sau – iar aici apare puţină erezie – dacă nu cumva descoperirea magiei ne-a făcut pe toţi să credem că trebuie să existe *zei.* Această credinţă, inevitabilă, ne-a dus la crearea unui zeu, fie cu ajutorul clerului, fie prin dirijarea credinţei noastre spre un Viruk care pretindea că *este* zeu.

Jorim se opri.

— Dar dacă nu era zeul care să fi creat totul, atunci cum e aici? Cum de sunt eu aici?

— Sunt două chestiuni cu totul diferite şi, crede-mă, existenţa ta m-a făcut să nu dorm nopţi la rândul. Existenţa realităţii poate implica prezenţa unui zeu, însă nu necesită unul. Faptul că am creat un zeu i-ar fi putut insufla puterea de a te crea pe tine şi pe toţi ceilalţi copii ai săi, precum şi alte forme ale creaţiei revendicate de voi toţi. De fapt, unii au sugerat că am creat un zeu ca mecanism pentru săvârşirea de vrăji înainte să înţelegem cum funcţionează. Investim putere şi credinţă într-un zeu, cerem hatâruri, iar când acestea sunt satisfăcute, ne bucurăm. Până la urmă, asta înseamnă nu că Nessagafel ne-ar fi creat ca o reflectare a imaginii *sale,* ci că noi l-am făcut după a *noastră.*

Jorim îl urmă pe Viruk, dând ocol unui săculeţ mătăsos care tocmai începea să se deschidă.

— Dar atunci de ce zeul vostru, creaţia voastră, ne-a creat apoi pe noi?

Talrisaal dădu mohorât din cap.

— De aici totul începe să fie foarte ciudat. Dacă noi l-am creat pe Nessagafel după chipul şi asemănarea noastră, şi dacă însăşi viaţa lui depindea de veneraţia noastră, atunci înţelegerea noastră a magiei şi a felului de a controla a devenit o ameninţare directă pentru existenţa lui. Dacă poţi să faci chiar tu miracole, cum sau de ce să mai slujeşti

ceva ce nu mai pare chiar omnipotent? Nessagafel era, de fapt, un parazit. Creându-te pe tine, pentru a fi venerat de oameni, Nessagafel îşi garanta continuarea propriei sale existenţe. Face nouă ca voi, aşteaptă să vadă care dintre voi e cel mai puternic sau mai admirat, apoi se aliază cu tine sau te înlătură.

— Atunci de unde planul pentru distrugerea întregii creaţii şi reluarea procesului de la început?

Talrisaal clătină din cap, în timp ce se apropiau de un lac lucitor.

— N-a existat prea mult timp pentru discutarea acestui lucru, când a venit sfârşitul, însă ideea avansată a fost că voi, copiii lui, aţi putut da magia oamenilor. Tsiwen le-a făcut Sothilor darul prevestirii, iar voi le-aţi permis Fennychilor să-şi poată schimba înfăţişarea. Era doar o chestiune de timp ca magia să ajungă la oameni.

— Ceea ce-l pune în aceeaşi situaţie ca mai înainte: pierderea puterii pentru că oamenii devin făcători de miracole. Jorim se încruntă. Însă *vanyeshii* şi Urgia au pus capăt problemei. Magia este temută, iar puterea este limitată.

— Limitată numai de mintea celor care o deţin.

— Dacă ar fi avut putere asupra *vanyeshilor*... Jorim clătină din cap. Toate acestea sunt susţinute de abilitatea lui de a influenţa lucrurile pe tărâmul muritorilor, însă a fost distrus cu Virukadeenul.

— Poate că a fost el distrus, însă credinţa în el nu. Virukul oftă. Indiferent cât de oribil ar putea fi ceva, vor exista mereu unii care refuză să-i vadă realitatea. Schimbarea îi înspăimântă, aşa că refuză s-o recunoască. Se ţin de vechile reguli, repetă vechile ritualuri, şi prin asta insuflă o nouă viaţă într-un rău vechi.

Jorim se frecă pe faţă cu ambele mâini.

— Ceea ce-ai spus are un înţeles înspăimântător. Printre Amentzutlii, panteonul a suferit unele reduceri, iar căile de venerare au fost unificate. De exemplu, Tsiwen şi Kojai au fost contopiţi, devenind Tlachoa, un zeu-maimuţă, care, în cele mai recente reprezentări ale sale, dispune de aripi ca

de liliac.

— Îşi potrivesc zeităţile conform trebuinţelor lor.

Talrisaal ridică încet din umeri.

— Dacă zeii fac pentru noi ceea ce nu putem face singuri, are un sens să le dăm noi forme şi aspecte, să se potrivească cu necesităţile noastre actuale, de bine sau de rău.

Jorim se uită în jos la el însuşi.

— Atunci înseamnă că sunt remodelat?

Virukul îşi dezvălui dinţii strălucitori.

— Eşti curajul, pe veci necesar şi respectat.

— Furnicile au pus la încercare acest curaj. Îţi mulţumesc că mă ajuţi.

— Ţi-am întors favorul pe care mi l-ai făcut. Talrisaal se avântă în apele lacului. Iar acum, spre Quoraxan, să le-o plătesc pentru amabilitate demonilor care m-au torturat pe *mine.*

Virukul plonjă sub apă şi Jorim îl urmă. Amândoi coborau înot tot mai adânc şi mai adânc, până când un curent de apă îi trase după el. Câştigă viteză şi, dintr-odată, îi absorbi într-un tub. Apoi, o clipă mai târziu, Jorim ţâşni dintr-un tunel, golit de apă. Zbură direct în Quoraxan, o lume a pământurilor roşii, care fusese rasă şi brăzdată de vânturi năprasnice şi erupţii vulcanice. Şuvoaiele de lavă şi lacurile aprinse luminau peisajul. Chiar şi apa izbucnea în flăcări pe la jumătatea coborârii sale de aproape trei sute de metri.

Jorim începu să cadă şi încă repede. Tovarăşul său de drum sugerase că credincioşii îşi modelau zeii potrivit trebuinţelor lor, iar Jorim dorea, cu ardoare, aripi. Întinse mâinile, aducând magia şi schimbându-i echilibrul. Roba-i fu sfâşiată de aripile care ieşiră afară, bătând din greu. Se simţea încurajat de faptul că erau aripi de liliac şi ajunse să planeze deasupra celui mai la înălţime dintre iazurile pline de flăcări lacome.

Talrisaal, cu aripi de vultur, plana alături de el, pe coama valurilor de aer fierbinte. Jorim râse.

— Aripile mele de liliac sunt pentru Tsiwen şi

înţelepciune. Dar tu? Aripi de vultur pentru Sisvoc şi adoraţie?

— *Ador* să rămân nears.

— Bine zis.

Priviră amândoi în jos. Iazul se adunase într-o depresiune ca un ceaun, ale cărei margini le împiedica vederea zonei înconjurătoare. Demonii, cu zecile de mii, într-o mare varietate de culori – unii dintre ei dotaţi cu colţi ca de mistreţ, alţii plini de răni purulente, din care ieşeau puroi şi viermi – se înghesuiau pe mal. Unii aveau tridente, alţii ghioage ţintuite, însă cei mai respingători scrâşneau doar din colţii lor zimţaţi şi-şi scoteau ghearele.

— Wentoki, am impresia că-mi place nespus să zbor deasupra lor.

Şi în acel moment, toţi demonii îşi scoaseră aripile şi se avântară în văzduh.

44

A 32-a zi, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, în nordul Moriande
Nalenyrul Liber

— Keles.

Cartograful se întoarse încet. Ştia deja că ea intrase în grădină. Plantele îi spuseseră asta, şi nu doar rădăcinile de *xunling.* Iar asta se întâmplase nu pentru că plantele erau capabile s-o vadă pe Jasai în mod special, însă când se pusese în calea luminii, senzaţia trecuse de la o plantă la alta ca o fâşie de nor trecând pe dinaintea soarelui. Pasul ei, cu toate că era uşor, crea o presiune. Fără să-şi dea seama, îi evaluă înălţimea şi greutatea, rămânându-i o singură opţiune posibilă.

În afară de asta, ştia că va veni.

— Ziua bună, Alteţă. Vă rog, luaţi loc.

Arătă cu mâna spre o bancă. Copacul care o umbrea îşi retrase crengile, îngăduind luminii soarelui să pătrundă printre ele.

— Vă e destul de cald?

— Da, mulţumesc.

Ea dădu din cap, trăgându-şi o mantie peste umeri, şi-i acceptă invitaţia.

— Nădăjduiesc să nu înceapă iarăşi ploile.

— Am auzit spunându-se că vremea s-a schimbat din cauza tulburărilor din Ceruri şi Iaduri.

Se aşeză lângă ea.

— Mă tem că vremea s-a frânt, la fel ca şi inima mea.

— Moartea mătuşii mele a fost o lovitură pentru noi toţi, Keles. În întreaga mea viaţă a fost un exemplu pentru mine. Dezamăgirea mea cea mai mare a fost când mi-am dat seama că Keru nu mă vor accepta niciodată pentru că sunt prea mică.

Keles clătină din cap.

— Eşti suficient de feroce pentru a fi o Keru.

— Ferocitatea contează foarte puţin când eşti scundă. Se uită fix în ochii lui căprui. Când mi-am dat seama că nu puteam fi Keru, am încercat să dovedesc că pot. Ştii ce-am făcut?

— Nu-mi pot imagina.

— Nici măcar nu încerci. Îi luă mâinile într-ale ei şi le strânse cu putere. Am fugit. Am fugit în munţi. Aveam de gând să dovedesc de ce sunt în stare. Intenţionam să supravieţuiesc acolo, poate să omor un urs sau un tigru sau altceva, ca să arăt cât eram de crâncenă. Acum, ţine cont de faptul că singura mea experienţă în sălbăticie se reducea la păscutul vitelor şi oilor pe pajişti. Cu toate astea, am şters-o. Tyressa m-a urmărit. M-a supravegheat timp de o săptămână – n-a recunoscut asta niciodată, dar am pus lucrurile cap la cap mai târziu – apoi, când am flămânzit şi eram istovită şi înfrigurată, a venit pe urmele mele chiar în faţa mea, aducând o căprioară pe care o omorâse. Mi-a arătat cum s-o jupoi şi s-o tranşez, apoi cum să-mi fac un adăpost. M-a învăţat care plante sunt bune de mâncat şi care sunt otrăvitoare. Am rămas acolo timp de o săptămână, sporovăind, ajungând să ne cunoaştem una pe alta.

Keles zâmbi.

— Am petrecut clipe asemănătoare împreună cu Tyressa în drum spre Ixyll. Ştia o mulţime de lucruri şi era înţeleaptă într-o mulţime de privinţe.

— Ştiu, Keles. Era foarte isteaţă. În acea săptămână m-a învăţat o mulţime despre ea. Mi-a povestit că o invidia pe mama pentru că s-a măritat bine şi pentru că avea copii atât de reuşiţi. M-a făcut să-i promit că nu voi spune niciodată, nimănui, că erau şi momente în care tânjea după dragoste. Am întrebat-o de ce nu iubea, iar ea mi-a zis: „Keru iubesc şi slujesc Helosunde, iar asta trebuie să fie suficient.” Şi, totuşi, ştiam amândouă că nu era destul. A ales o viaţă grea, Keles, una pe care eu n-aş fi ales-o niciodată, pentru că voiam mai mult. Ea şi celelalte Keru

puneau ţara şi datoria faţă de ea înaintea propriei persoane. Trebuie să respecţi asta.

— Chiar respect, Alteţă. Înţeleg asta. Dar n-o accept. Mă simt gol pe dinăuntru. Inima-mi bate, însă simţirea nu mai e.

Jasai îi atinse faţa cu un deget.

— A murit ca să rămâi tu în viaţă. A murit fericită, după ce-şi îndeplinise misiunea.

— Ştiu asta.

O privi, dar, văzând prea mult din Tyressa pe faţa ei, închise ochii.

— De ce n-a putut să-mi spună că mă iubea? Mă iubea, nu-i aşa?

Un deget îi şterse lacrimile.

— Keles, oh, Keles, bineînţeles că te iubea. Te-a iubit îngrozitor de mult. O înălţa şi o speria. Eiran afirmă că a insistat ca el să te scape din Vallitsi; scoaterea mea de-acolo a fost aproape o chestiune secundară.

Keles clătină din cap.

— Ştiţi că nu-i adevărat.

— Poate că-i o exagerare, însă nu prea mare. Te-a iubit. Trebuie să-ţi fi dat seama de asta după felul în care se ocupa de tine şi se purta în preajma ta.

— Dar atunci de ce, pe patul de moarte, n-a putut să-şi adune curajul şi să-mi spună că mă iubea?

— Dacă ar fi admis asta, poate că se gândea că-şi abandonează identitatea ei de Keru. O Keru îşi pune poporul şi ţara mai presus de sine. Pe moarte, s-a gândit că dăduse greş şi nu mai voia încă o ultimă înfrângere.

— Dar n-a dat greş.

Jasai îşi încleştă mâinile pe ale lui.

— Şi cred că, poate, tocmai pentru că nu ţi-a spus că te iubea, spera să te scutească de o parte din durerea morţii ei.

Keles îşi şterse lacrimile şi-o fixă cu privirea.

— Cum a putut să creadă că m-ar fi scutit de ceva?

— Keru nu sunt perfecte, Keles. Puternice în luptă, vulnerabile în dragoste. Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi

făcut ceea ce trebuia. N-a avut niciodată şansa asta. N-o poţi învinovăţi de aşa ceva.

— Nu, aveţi dreptate. Nu pot. Keles întinse mâna şi-i şterse o lacrimă de pe obraz. Am fost egoist, jelindu-mi pierderea şi complăcându-mă în autocompătimire. Începu să râdă. Mă gândeam că… Ei bine, mă gândeam la tot felul de lucruri stupide.

— Cum ar fi?

— Că cele patru femei din viaţa mea care m-au iubit – sau, cel puţin, aşa au pretins – toate au murit în ultimul an. Majiata, Nirati, mama mea şi Tyressa. Şi nu numai că au murit, dar au avut şi o moarte oribilă. Cine-ar mai fi atât de prost încât să se mai apropie acum de mine? I-am pierdut pe toţi cei care m-au iubit. Voi rămâne singur pentru totdeauna.

— Keles, eu…

El îi apăsă buzele cu degetul. Ea coborî privirea, însă îi ridică din nou capul.

— Nu, prinţesă, nu este nevoie de nicio şaradă. M-aţi considerat un mijloc de a sfârşi ceva şi înţeleg asta. O accept, ba chiar aplaud asta. Ştiu că Tyressa credea că mă iubiţi şi mai credea că ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de dumneavoastră şi nu de ea. Este destul că văd şi singur cât sunt de jalnic. Nu am nevoie şi de mila dumneavoastră.

Ea refuză să-i întâlnească privirea.

— Nu-i vorba de milă, Keles. Nici n-ai idee cât de mult te admir, pe tine şi ceea ce-ai reuşit să faci.

— N-am săvârşit nimic demn de admiraţie, prinţesă.

— Cum poţi spune una ca asta? Am fost la Tsatol Pelyn. Am fost acolo când ne-ai ajutat să trecem peste falie. Am beneficiat de pe urma plantelor *tzaden* care au crescut ca să te ajute.

— Toate acestea nu înseamnă nimic, Alteţă.

Keles se ridică şi privi spre sud. Norii joşi şi fumul întunecau peisajul. La ferestrele Quunkunului ardeau luminile. Luminile *gyanrigot* din atelierul lui Qiro creau un nimb albastru în jurul vârfului turnului Anturasikun. Prin fum, uriaşii şi mătăhăloşii războinici din metal păşeau de-a

lungul Drumului Râului. Deasupra lor, ca nişte pete în depărtare, atârnau răstignite trupurile celor care li se împotriviseră.

— Nimic din ce-am făcut nu l-a oprit pe Nelesquin şi nu a făcut lumea un loc mai sigur. Soţul vostru a murit încercând să-l oprească pe Nelesquin. Din cauza lui, mătuşa voastră-i moartă. Mama mea-i moartă. Jumătate din oraş s-a dus. Ar trebui să vă păstraţi mila pentru cineva care s-o şi merite.

Jasai îl apucă de mâna dreaptă şi o duse la buze.

— Cei de care mi-e milă, Keles Anturasi, sunt acei oameni care nu fac niciodată nimic. Nu acţionează nicicând, ei doar îşi doresc *să fi acţionat.* Tu vei fi mereu cineva care face. Respectul şi admiraţia mea pentru tine nu se vor termina niciodată.

— Respect şi admiraţie. Mulţumesc. Să nu-mi spuneţi că mă iubiţi.

— Tot mai crezi că nu eşti vrednic de a fi iubit?

— Ar fi cel mai bine să fie aşa, Alteţă. Îi ucid pe cei care mă iubesc. Keles se încruntă. Ştiţi că se spune că sunt *jaecaixingna.* Toţi se tem de mine. Peste tot unde mă uit, văd numai amulete circulare.

— Oamenii fac asta pentru că se tem de *vanyesh.*

— De mine se tem mai mult. Dădu încet din cap. Sau se vor teme.

Ea-şi miji ochii.

— Ce vrei să zici?

— Spuneaţi că eu acţionez. Fac asta numai pentru că mătuşa voastră mi-a arătat cum. Înaintea ei, eram un observator. Însă acum aveţi dreptate. Va trebui să opresc aceste prostii. Dacă nu, dragostea nu va mai conta. Nu va mai rămâne nimeni în viaţă ca să fie iubit.

Ciras Dejote se ghemui sub o mantie, nu atât ca să se ferească de frig, cât să-şi mascheze ciotul. Nici măcar nu-l trecea prin mânecă. Doar îl ţinea ascuns sub robă. Îi trecu prin minte că era curios faptul că ceea ce simţea mai mult chiar şi decât lipsa mâinii drepte sau a antebraţului era

lipsa greutăţii pe coapsa lui stângă. Nu mai purta sabie. *Ce rost ar mai avea?*

Chiar nu mai conta că mâna stângă era pe cale să se vindece în urma loviturii de săgeată. Desigur, fusese antrenat să mânuiască spada şi cu stânga. Nu puteai ajunge la un anumit nivel de pregătire fără asta, şi cu toate că nu lupta cu două spade, cu siguranţă se putea apăra. Însă abilitatea de a folosi o sabie nu aducea cu ea şi *voinţa* de a folosi una, şi tocmai voinţa era cea care-l lăsase.

Nu, nu m-a lăsat ea, eu am abandonat-o.

Se uită spre sud, peste apa leneşă a Râului de Aur, spre locul unde soldaţii răstigniţi gemeau pe crucile lor. Au continuat să lupte cu toate că fuseseră răniţi grav. Pentru Nelesquin, ideea de dreptate era de o asemenea natură încât un soldat care-şi pierduse piciorul a fost pus pe cruce bătându-i-se membrul în cuie, de la genunchi şi până la gleznă.

Fumul şi norii se învolburau. Arcaşii se ascundeau pe ambele maluri ale râului, trăgând sporadic. Nu puteau lovi orice. Chiar şi cu vântul din spate, săgeţile nu atingeau niciunul dintre maluri. Însă, indiferent cât de inutilă era misiunea lor, arcaşii trebuiau să-şi încerce, din când în când, norocul, atenuând astfel tensiunea şi alungându-şi teama.

Ciras n-ar fi făcut niciodată asta. Implicarea în acte inutile dezvăluia slăbiciunea. Dacă un războinic se considera nevolnic, avea să moară.

Cineva îl trase de mantie, făcându-l pe Ciras să se întoarcă.

— Da, băiete, ce doreşti?

Băietanul purta o robă albă, cu un blazon cu un urs roşu. Sabia lungă-i era băgată în brâul roşu şi aproape că se târa pe jos, după el. Braţul lui stâng, cu toate că-i era învelit în feşe din piele şi cămaşă de zale, era vizibil vestejit.

— Aş vrea să ştiu de ce mi-a cerut maestrul meu să nu te scap din priviri?

— Maestrul tău?

— Moraven Tolo, deşi unii-i spun Virisken Soshir.

— Nu ştiu de ce ţi-a cerut asta.
Băiatul ridică din umeri.
— Îl urmăream. M-a întrebat de ce fac asta şi i-am spus că învăţam să fiu erou. Mi-a răspuns că ar trebui să studiez un erou adevărat. Şi-atunci m-a trimis să te caut.
Ciras se sprijini cu spatele pe parapet.
— Mă tem că maestrul tău a făcut o mare greşeală.
— El nu greşeşte. Băiatul clătină din cap. Dacă el spune că eşti un erou, atunci aşa este.
— Nu. Ciras îşi dădu mantia pe spate, dezvăluindu-şi jumătatea de braţ care i se odihnea pe piept. Sunt un om distrus.
Băiatul ridică din nou din umeri.
— Păi, şi eu am tot numai o mână sănătoasă, dar am de gând să fiu un erou.
— Chiar ai?
— Deja sunt pe cale să devin unul. Am omorât nişte *vhangxi.* Şi vreo doi oameni. Băiatul sări în sus, să se uite peste parapet. Încă n-am răpus niciun *kwajiin,* dar am de gând s-o fac. Poate şi un *vanyesh.* Nu crezi c-ar trebui?
Ciras se lăsă pe vine.
— Dacă tu crezi că uciderile sunt tot ceea ce caracterizează un erou, nu ţi-ai studiat destul maestrul.
— Oh, ştiu asta. Şi el spune la fel. Băiatul zâmbi. Dar este îngrozitor de priceput la omorât.
— Uneori e mai important să ştii când să nu ucizi.
Băiatul dădu din cap.
— De asta nu porţi sabia? Nu-i vremea să distrugi nimic?
— Nu, băiete, nu am sabia pentru că eu sunt cel distrus.
— Oh. Tânărul se încruntă. Asta înseamnă că vei părăsi oraşul împreună cu bătrânii, copiii şi bolnavii?
— Nu m-am gândit la aşa ceva.
Băiatul dădu solemn din cap.
— Bine. Păi, dacă ai nevoie de ajutor, dacă te fugăresc *kwajiinii* sau aşa ceva, să-mi spui. Pe mine mă cheamă Dunos. Ăsta-i singurul meu nume, dar când voi fi un erou am să-i cer Împărătesei să-mi mai dea unul. Va fi unul bun.
— Sunt sigur că aşa va fi. Ciras îl bătu pe băiat pe umăr.

Te rog, trimite-i maestrului tău cele mai bune urări din partea mea.

— Prea bine. Ai grijă de tine. Dunos dădu scurt din cap, apoi zâmbi şi se îndepărtă în goană. Rămas-bun!

Ciras se uită după el, amintindu-şi, vag, un vis din Voraxan, unde un nepot plecase la fel, în viteză. Aproape că-şi schimbase hotărârea şi-şi căutase un cal, un cal *adevărat,* nu un armăsar mecanic. Ar putea călări spre coastă şi să ia o corabie spre Tirat. S-ar putea alătura familiei sale şi să-şi petreacă timpul cu ei.

Apoi să mor în faţa lor, când Nelesquin va veni să ocupe Tiratul.

— Maestre Dejote, mă bucur că te-am găsit.

Ciras se ridică, învelindu-se cu mantia.

— Maestre Gryst, mă bucur că ne vedem din nou.

— Ei, Ciras. Borosan se încruntă. Mă întrebam dacă-ţi pot cere ajutorul într-o chestiune.

Unul dintre pedestraşii *gyanrigot* îl însoţise pe inventator, deplasarea silenţioasă netrădându-i prezenţa. Avea o formă pronunţat omenească, cu apărători de armură decorate şi panouri de comandă ascunse. Automatul purta chiar şi mască de luptă, mult prea îngustă ca să ascundă o faţă de om, însă, cu toate acestea, impresionantă şi tulburătoare.

Ciras zâmbi.

— Văd că ai făcut mari progrese cu maşinăriile tale. Oricum, mă tem că ţi-aş fi de foarte puţin folos.

— Nu, eşti omul potrivit. Borosan arătă spre malul celălalt al râului. Am primit relatări despre marele *gyanrigot.* Au pus luptători în interiorul lor, dirijându-i aşa cum faci tu cu armăsarii tăi, însă într-un fel mult mai direct. Se folosesc de gânduri, aşa cum tu manevrezi prin apăsarea cu genunchii.

Ciras ridică din umeri.

— Au o armură formidabilă.

— Mă îndoiesc că-i pun înăuntru pe cei nevolnici sau laşi.

— Probabil că nu. Ceea ce doresc eu, ce-mi trebuie mie,

sunt nişte măsurători.
— Ce să măsori?
— Braţul tău.
Ciras îşi miji ochii.
— Braţul meu?
— Da, cred că pot să-ţi înlocuiesc braţul cu unul artificial. Ar funcţiona exact ca şi cel adevărat.
— Braţul meu? Ciras se împletici înapoi spre parapet. Vrei să zici mi-ai înlocui braţul cu o maşinărie *gyanrigot?*
— Da, exact aşa. Ai putea să lupţi din nou.
Ciras se întoarse cu spatele şi-şi strânse la piept ciotul.
— Nu, Maestre Gryst. De nouăzeci şi nouă de ori, nu. Te respect. Am încercat să te înţeleg. Am ajuns, chiar, să apreciez maşinăriile tale de război, însă *nu* voi deveni una dintre ele.
— Nu, Ciras, nu aşa stau lucrurile…
— Ba, chiar aşa!
Ciras se întoarse şi îşi azvârli mantia. Îşi lăsă roba să cadă, îndepărtând-o cu ciotul său învelit în pânză.
— Domnule, îţi baţi joc de mine în cel mai oribil mod.
— Nu, Ciras…
— Nici nu-ţi dai seama de greutatea insultei pe care mi-ai aruncat-o. Ciras dădu din cap cu încăpăţânare. Dă-mi pace, Maestre Gryst. Din respect pentru tot ce-ai făcut, n-am să te provoc la duel. Să nu mă mai deranjezi cu războinicii tăi artificiali. Oi fi eu doar o jumătate de om, dar sunt încă un *bărbat!* Şi n-am să te las să-mi iei asta.

45
Ziua a 34-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Râul de Aur, Moriande
Nalenyr

Pentru Nelesquin, să decidă cum va ajunge la barjă se dovedi cea mai grea încercare legată de întâlnire. Miniştrii nalenyeni căzuseră imediat de acord asupra mărimii barjei şi cum trebuia să stea la ancoră, la mijlocul râului. Se dovediră a consimţi cel mai uşor detaliile legate de ambarcaţiunile care urma să transporte delegaţiile. Au acceptat chiar şi cerinţa ca nimeni să nu aducă arme, însă armura sa de aur nu va fi socotită armă.

Concesiile făcute de ei asupra atâtor lucruri puţin importante însemna că nordul acceptase înfrângerea. Cirsa şi Virisken n-ar fi putut uita că, în calitate de *xingnadin,* ar fi putut să-i ucidă. Că un astfel de efort era, momentan, dincolo de posibilităţile sale nu constituia ceva ce trebuiau ei să ştie. Mersese până acolo încât oferise un spectacol măreţ antrenându-se cu nişte *kwajiini* în vreme ce miniştrii din nord îl aşteptau. Făcuse asta ca să-i impresioneze cu forţa lui, însă ajunsese să-i placă luptele şi continuase antrenamentul şi după ce negocierile se încheiaseră.

Era posibil ca Virisken să încerce să ascundă o sabie pe barjă şi să-l ucidă. Asta i-ar surprinde pe toţi, mai ales când Nelesquin n-ar muri. Pentru a împiedica o asemenea faptă, prinţul insistase ca toată lumea să îmbrace robe oficiale, care, cu mânecile lor supradimensionate, îngreunau orice mişcare, cu excepţia celor mai leneşe.

Şi aceasta era sursa problemelor sale. Putea, cu uşurinţă, folosi magia ca să coboare din barjă plutind, dar dacă apela la vreunul din farmecele sale, ar fi ajuns în râu. Cu suflet sau nu, ar muri de jenă. Scările ieşeau din

discuţie, chiar dacă erau acoperite cu covor. Un pas greşit ar fi avut acelaşi rezultat. Rampele erau ceva mai bune, însă erau prea banale şi de-abia dacă-i foloseau cuiva de statura lui. Maniera lui de transport pretindea eleganţă, dar, în acelaşi timp, să fie şi o etalare de forţă.

Aşa că au fost puse la cale planuri, şi cu toate că ziua fusese rece la început, cu nori cenuşii plutind până deasupra arcelor Podului Dragonului, niciunul dintre cei prezenţi nu i-ar fi putut pune la îndoială supremaţia. Patru dintre urşii *dari* cărau o lectică deschisă pe care şedea prinţul. Purta robe de culoare roşie, ursul alb din Erumvirine, neîmblânzit, încoronat cu fir de aur. Acelaşi model fusese aplicat şi pe scaun, cu toate că albul cedase loc argintiului, iar pietrele preţioase scăpărau pe vârfurile coroanei. Durranii care purtau lectica repetaseră la nesfârşit pentru a o menţine perfect dreaptă tot timpul, ceea ce au şi făcut pe tot parcursul transportării lui la râu.

Partea de sud a Moriande nu era în întregime sub puterea lui Nelesquin. Războinicii Durranieni se îngrămădeau pe traseul lui, şi mulţi alţii stăteau ascunşi pe după ferestrele închise. Cele trei rute spre râu au fost curăţate şi ocupate – prinţul folosise pietrele sale de ghicit pentru a alege drumul, în ultimul minut.

Aruncarea pietrelor n-a fost favorabilă, însă nu-i sugerase nimic atât de cumplit precum un asasinat. Cea mai generoasă citire îi arătase că negocierile vor fi dificile, însă aşa ceva era de aşteptat. Împărăteasa va oferi puţin şi va pretinde mult. Nu i-ar servi la nimic, căci Nelesquin nu era dispus să-i cedeze nimic. De fapt, prinţul nu nădăjduia nimic de pe urma negocierilor. Acceptând întâlnirea, nu voia decât să le arate cetăţenilor din nordul Moriande că *încercase* să-i salveze. Cu întreaga măreţie a trupelor sale *dari* în armuri, desfăşurate în şiruri pe Drumul Râului, victoria sa va deveni evidentă şi inevitabilă. Cu puţin noroc, forţele din nord se vor revolta şi-i vor preda cealaltă jumătate a oraşului. De fapt, negocierile cu elementele disidente începuseră deja.

În vreme ce trecea lectica, trupele se dispersau prin

oraş pentru a potoli orice tulburări ar putea izbucni cât timp se afla el pe râu. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să vadă un grup de ţărani prost sfătuiţi că-i atacă soldaţii. Avea nevoie de o linişte totală în sudul Moriande, iar Durranii i-o vor asigura. Procesiunea ajunse pe Drumul Râului. Nelesquin nu făcu nimic ca să-şi şteargă zâmbetul. Trupele sale se aliniaseră într-o ordine desăvârşită, în douăsprezece companii de câte-o sută de oameni. Nelesquin se hotărâse să modifice organizarea standard a trupelor. Fiecare legiune încă-i cinstea pe zei, însă cea de-a zecea, urşii, îl cinstea pe el.

Urşii-i purtară lectica până la malul râului. Alţi doi urşi se aflau acolo, ţinând stâlpi înalţi, cu scripeţi. O platformă era suspendată de frânghii deasupra apei. Încă doi urşi erau pregătiţi să dea drumul la frânghie răsucind cabestanul. Nelesquin păşi pe platformă, dincolo de parapet, apoi pe cea suspendată. Kaerinus, înveşmântat în robe oficiale, în negru şi verde, decorate cu fluturii lui, se dădu înapoi şi spre stânga prinţului. Qiro Anturasi, îmbrăcat în auriu, cu urşi violeţi, ocupă o poziţie în celălalt colţ de la pupa. Platforma coborî încet şi fără nici cel mai uşor legănat.

Păşind pe ambarcaţiunea plată, Nelesquin îşi reprimă un zâmbet. Cyrsa-l aştepta pe barjă. Era înveşmântată în robă violet, tivită cu roşu. Patru cercuri de mărimi diferite, închise într-unul mai mare, formau blazonul ei. Reprezentau soarele, lumea şi cele trei luni, proclamând-o Împărăteasă a tot şi toate. Era o alegere dură şi-o admira pe femeia micuţă pentru că făcuse asta.

Virisken purta o robă neagră, tivită cu oranj, cu coroană de aur brodată pe sub tigrul la vânătoare. Cu toate că-şi văzuse fratele vitreg la Tsatol Deraelkun, o făcuse de la distanţă. Părea să-şi poarte bine anii, însă-şi pierduse ascuţimea căutăturii. Anii îi vlăguiseră forţa.

Prinţul Cyron ocupa cea de-a treia poziţie pe barjă. Purta robă violet, tivită cu fir de aur, şi blazonul nalenian, pe care-l adoptase. I se adăugase o coroană imperială. Dacă n-ar fi fost golul din mâneca lui stângă, Cyron ar fi

avut un aspect elegant, iar Nelesquin ar fi putut fi înclinat să-l lase o vreme în viaţă, cum făcuse cu Prinţul Jekusmirwyn. Încă ar mai putea lua asta în considerare dacă Cyron avea să se dovedească un bun sfătuitor.

La ceea ce nu se prea aşteptase Nelesquin era numărul mare de oameni adunaţi pe malul nordic al râului. Indivizi de toate felurile se strânseseră şi chiar îşi făcuseră drum până pe Podul Dragonului. Se înghesuiau pe la ferestre şi ocupaseră acoperişurile. Adierea dinspre nord răscolea câteva flamuri, fie vechi steaguri naleniene, fie blazoane de familie. Cu toate că percepu, întru câtva, ceva din neliniştea lor, nu descoperi niciun semn despre vreo capitulare.

Nu-i nimic. Vor învăţa pe pielea lor.

Ambarcaţiunea plată se lovi de barjă. Barcagiii Durrani o echilibrară. Prinţul coborî din ea şi traversă puntea spre poziţia sa din mijlocul barjei. Aceasta, doar cu puţin mai mult decât o platformă din lemn, poziţionată pe două bărci cu fundul plat, fusese acoperită cu nişte preşuri de orez şi se aşternuse covorul roşu, tivit cu violet. Spre amuzamentul lui Nelesquin, Qiro păşi pe el fără nicio reţinere, în vreme ce Kaerinus folosi magia pentru a pluti pe deasupra lui la o palmă înălţime.

Nelesquin făcu o plecăciune spre Cyrsa, menţinând-o pe o durată respectuoasă, deşi plecăciunea s-ar fi cuvenit să fie mai adâncă. Ea îi întoarse gestul, dar la ea dură mult mai puţin. Fără nicio îndoială, vreun ministru de la Protocol i-ar fi putut spune că ea menţinuse plecăciunea suficient timp ca să onoreze un prinţ ori vreun maestru olar, însă nu un Împărat. O ofensă, da, aşa era, însă una pe care ar fi fost tentat s-o treacă cu vederea, din moment ce ea avea destule pentru care să plătească cu vârf şi îndesat.

Apoi, amândoi se lăsară în genunchi şi-şi neteziră robele. Însoţitorii lor rămaseră în picioare.

— Ne bucurăm, Prinţe Nelesquin, că ai venit astăzi aici.

— Ai uitat, Cyrsa, că eu te-am invitat. Tu ai venit aici.

Ea zâmbi.

— Noi şase ştim asta, dar pentru cei care privesc, *tu* ai

venit la *mine.*

Nelesquin chicoti.

— Încă doritoare de tot felul de jocuri. Şi înşelătorii. L-ai păcălit pe tatăl meu.

— Nu, l-am *omorât* pe tatăl tău. Am făcut asta ca să salvez imperiul.

— Dacă ai fi reuşit, n-am mai fi astăzi aici.

— Iar dacă *tu* ai fi izbândit, Nelesquin, acum n-ar mai fi nimic aici.

— Alte jocuri. Nelesquin dădu din cap. N-am venit acum ca să intru în tot felul de jocuri, târfo. Sunt multe lucruri care ar trebui să fie evidente. Mă uit peste umărul tău şi văd oameni. Dacă te uiţi şi tu peste al meu, vei vedea maşinăriile care-i vor ucide pe acei oameni. Nu poţi împiedica ocuparea Moriande. Singura speranţă a acestor oameni este să capitulezi.

— Cu ce preţ? Privi în sus, spre podul care se arcuia deasupra lor. Mă vei răstigni pe locul cel mai înalt?

— S-ar putea să fiu nevoit. Aş prefera însă să te sugrum cu mâinile mele.

Vocea Cyrsei coborî până la o şoaptă:

— Dacă moartea de mâna ta este destinul meu, de ce mi-ar mai păsa dacă alţii suferă?

— Te asigur că *tu* n-ai să *suferi.*

Ea râse. Sunetul era ca nişte gheare care-i zgâriau pielea.

— Ai uitat de talentul meu, Nelesquin. Nu voi suferi niciodată. Expresia ei se înăspri. Dacă ne-ai adus aici ca să schimbăm insulte, ţi-ai pierdut vremea de pomană.

— Nu de asta v-am chemat aici. Prinţul se ridică dintr-o singură mişcare fluidă, şi-şi deschise braţele. Oameni din Moriande, sunt Împăratul Nelesquin. Am reunificat Imperiul. Am reinstaurat ordinea, spulberată când această femeie mi-a ucis tatăl şi i-a uzurpat tronul. Vă ofer acum ceea ce vă refuză ea: şansa de a trăi. Vedeţi armata mea. Vedeţi maşinăriile mele de război. Aţi văzut ce prăpăd au făcut. Vor înainta spre nord numai dacă o susţineţi pe ea. Ea vă oferă moartea. Eu vă ofer viaţa şi, în afară de asta,

bogăţii şi glorie. Sunt ale voastre dacă vreţi, dar slăviţi-mă ca pe adevăratul vostru conducător.

Huiduielile şi strigătele, insultele şi alte sunete necuviincioase izbucniră spontan, apoi se amplificară. Oamenii râdeau de el. Pietre şi mâncare pe jumătate mestecată pleoscăiau în râu. Localnicii începură să scandeze dezordonat, însă strigătele îşi găsiră ritmul şi cadenţa: „Niciodată ursul, niciodată ursul!“

Cyrsa îl privi.

— Te-ai aşteptat la altă reacţie?

— Nu. Asta este exact ceea ce credeam că se va întâmpla.

Ridică un deget şi-l lăsă în jos.

Berbecii *dari* mărşăluiră înainte, se întoarseră spre stânga, apoi goniră spre capătul podului. Ajunseră la capul său şi spulberară baricadele. Balistele traseră, însă majoritatea încărcăturilor răpăiră nevolnic, lovindu-se de apărătorile lor de metal. Oamenii strigară ordine şi reîncărcară, aşteptând.

Berbecii rămaseră pe malul sudic, retrăgându-se după ce curăţaseră drumul. Ar fi putut ajunge cu uşurinţă la următoarea linie de apărare şi la cea de după ea. Ar fi putut fi de neoprit şi să ucidă mii de oameni. Iar mulţimea ştia asta. Oamenii ţipau şi fugeau. Câţiva săriră pe parapetul podului şi plonjară în râu. Toţi cei de la ferestre se făcură nevăzuţi, trăgând şi obloanele. Cel puţin un bărbat se rostogoli de pe acoperiş. Mulţimea fremătătoare îngreună sosirea unei companii de Dragoni Nalenieni.

Nelesquin îşi miji ochii.

— Iată, Cyrsa, acum poporul tău ştie ce-l aşteaptă. Şi tu. N-ai decât să distrugi podul acela: eu am să fac un vad prin râu şi te asediez din nord. Dacă vrei să fiu generos, acum e timpul să vorbeşti, pentru că după ce părăsesc această barjă nu vom mai avea ce discuta.

Înainte ca ea să fi apucat să-i răspundă, un bărbat de pe pod strigă în jos spre ei:

— Nu! Nu vei învinge! N-am să îngădui asta!

Nelesquin ridică privirea. Bărbatul stătea pe balustrada

podului. Doi soldaţi îl înşfăcaseră de picioare să-l tragă înapoi, dar la fel de bine ar fi putut încerca să urnească o stâncă.

Qiro şi Cyron strigară în acelaşi timp:

— Keles, coboară de-acolo!

Prinţul era rugător, iar bunicul poruncitor, însă amândoi avură la fel de mult succes ca şi soldaţii.

— Ai distrus prea multe. Nu se mai poate.

Keles scoase o sabie argintie dintr-o simplă zvâcnire a încheieturii. Teaca se răsuci prin aer ca o frunză pălită de toamnă. Lovi cu cuţitul peste încheietura mâinii stângi. Mâna îi încremeni. Sângele ţâşni.

O ploaie roşie stropi râul.

Vraja gâlgâia cu fiecare bătaie de inimă, fiecare val mai puternic decât cel de dinainte. Un milion de scorpioni goniră pe pielea lui Nelesquin. O mare cantitate de magie trecu prin el, aducându-l în stare de şoc.

O ceaţă roşie se ridică dinspre râu, duhnind a metal. Mătură toată barja, scăldând în sânge toate porţiunile albe ale robei prinţului. Nelesquin se clătină, prăbuşindu-se în genunchi. Kaerinus şi Qiro căzură odată cu el. Ceaţa trecu dincolo de ei şi se îngroşă. Se învolbură, ridicându-se spre nori, apoi îi trase în jos. Norii se coloraseră în roşul-maroniu al sângelui închegat. Nelesquin se aştepta la trăsnete când norii se abătură asupra Drumului Râului, însă nu scăpără niciunul. Iar singurul tunet a fost cel al stâlpilor care au pocnit, trântind podiumul înălţat al prinţului.

Norii s-au ridicat din nou, apoi s-au despărţit, permiţând razelor soarelui să scalde malul sudic.

Trupele *dari*, cu armurile lor, dispăruseră.

Virisken dădu să păşească înainte. Kaerinus se interpuse între spadasin şi Nelesquin.

— Armistiţiul mai este încă valabil.

Virisken dădu din cap şi-o susţinu pe Împărăteasă. În spatele lor, Cyron se ridicase în picioare.

Ea rămase îngenuncheată, însă începu să vorbească înainte ca Nelesquin să aibă timp să se adune.

— Nu mai dispui de niciun avantaj. Doreşti să continuăm aceste negocieri necinstite sau să discutăm despre ceva serios?

Oferta ei îl tenta, şi ar fi putut accepta un aranjament, dacă n-ar fi existat două probleme: îi *cunoştea* arta şi ştia că putea fi foarte convingătoare. Fără îndoială, s-ar folosi de orice avantaj disponibil.

Celălalt motiv era că, fără îndoială, în glasul ei exista o nuanţă de nesiguranţă. Nu ştiuse ce avea Keles de gând să facă. Nimeni nu ştiuse asta. Îi luase prin surprindere, iar forţa lui brută îi înspăimântase. S-ar putea ca ea să pretindă că se află pe o poziţie de forţă, însă el cucerise Tsatol Deraelkun fără ajutorul trupelor *dari.* Aşa că şi restul oraşului Moriande va cădea.

Îngenunche şi el.

— Asta nu schimbă nimic. O săptămână. Îţi dau o săptămână să te gândeşti la predarea a ceea ce a mai rămas din Moriande. Este vorba de jumătate de oraş împotriva unui imperiu. Dacă voi fi forţat să-l cuceresc, Moriande va fi distrus şi, la fel ca tine, va fi uitat cu mult înainte ca domnia mea imperială să se fi terminat.

46
Ziua a 34-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Anturasikun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

— Nu mai tot spune că-i un băiat isteţ! Nelesquin ridică un birou din turnul lui Qiro, împrăştiind hârtii şi pensule. Sângerează în râu, iar armata mea dispare. O mie două sute de războinici, în armuri *gyranrigot,* cu Keerana printre ei! Cei mai buni dintre cei buni erau în acele armuri şi s-au *dus!* Iar tot ce poţi spune este că-i *un băiat isteţ?*

Qiro rămase cu braţele strâns încrucişate şi chicoti.

— E mult mai isteţ decât mi-aş fi putut închipui vreodată. Mult mai deştept decât taică-su, cu mult mai deştept. Nu, lui Ryn nu i-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva. A fost ceva foarte reuşit.

— Nu, Maestre Anturasi, a fost ceva foarte *rău!*

Nelesquin strânse pumnul şi dădu să se apropie de cartograf, însă piciorul său stâng nu voia să se mişte. Îl copleşi o senzaţie de leşin. Se lăsă din greu pe o masă şi descoperi că pumnul nu i se mai descleşta.

Qiro nu observă nimic.

— Keles chiar nu înţelege puterea. Are puţină experienţă, însă a fost întotdeauna foarte sensibil. A încercat mereu să-şi apere fratele de mine. Dar acum a dat de ceva şi-şi croieşte drum prin asta. De fapt, e ceva remarcabil că a putut face ce-a făcut. Şi, dacă l-am întreba, mă îndoiesc că ar şti să ne explice cum a procedat.

Nelesquin mârâi şi se izbi cu pumnul în coapsă, pentru a-l descleşta.

— Probabil că-i mort.

— Nu, aş şti asta. Qiro îşi ciocăni tâmpla. Aş simţi dacă ar muri. Acum e foarte slăbit, însă mintea-i funcţionează

încă. Îl tratează cu rădăcină de *xunling* şi ceai din flori de *tzaden.* Îşi va reveni.

— Ca să poată s-o facă din nou. Nelesquin arătă spre nord. O să umple podul ăla cu ceţuri, iar soldaţii mei nu vor reuşi niciodată să ajungă pe partea cealaltă.

— Nu-ţi face probleme din cauza asta, Alteţă. N-am să las să se întâmple aşa ceva.

— N-ai să laşi să se întâmple? De ce n-ai oprit-o de prima dată?

— Pentru că n-am ştiut ce-a făcut. Qiro oftă cu un aer profesoral, care-l făcu pe Nelesquin să-şi dorească să-l sugrume. Keles se afla în Felarati, apoi a venit în sud. A traversat noul canal săpat de mine. Însă am acţionat în grabă când am făcut asta. În loc să adun pământul de-o parte şi de alta a canalului, l-am aruncat.

— Aruncat?

— Afară din această realitate. Nu sunt sigur dacă a ajuns prin vreunul dintre Iaduri sau cu totul în alt loc. Însă Keles trebuie că a ajuns destul de aproape ca să simtă hăul în care a dispărut pământul. Qiro îşi mângâie bărbia şi aruncă o privire spre harta lumii. Keles, în graba lui de a anihila împlătoşaţii *dari,* trebuie să fi ajuns la ideea că soldaţii nu erau ei chiar din lumea aceasta. Că armata asta a fost formată într-o lume-tampon, o cu totul şi cu totul altă creaţie, la fel cum a fost creat şi paradisul surorii sale, Kunjiqui.

— Îmi amintesc. Nelesquin îşi îndoi încet degetele. Aşadar, trupele *dari* se află acolo. Adu-le înapoi.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Nu înţelegi, Alteţă. Cartograful se opri o clipă, apoi zâmbi cu un aer superior. Lumea, aşa cum am trasat-o, e o tablă de şah. Keles şi cu mine înţelegem tabla într-o măsură mai mare sau mai mică. Priceperea mea este mai amplă decât a lui, desigur, însă a învăţat mult. În jocul nostru, avem posibilitatea de a modifica aspecte ale tablei, însă numai acele lucruri care n-au fost identificate. Cât timp suntem capabili să facem asta, tabla rămâne

neschimbată.

— Atunci cum a reuşit să-i facă pe *dari* să dispară?

Qiro zâmbi cu mândrie.

— A simţit natura neomenească a acestor *dari* împlătoşaţi şi i-a trimis într-un loc unde se simt ca acasă. De-asta nu pot să-i aduc înapoi. Nu ştiu unde se află.

Nelesquin inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă încet.

— Nu poţi să-i aduci înapoi. Accept asta. Atunci mai fă-mi nişte *dari.*

Qiro îşi deschise braţele.

— Nu pot face nici asta, Alteţă, şi o ştii bine. Resursele noastre au fost consumate.

— Răspunsul tău nu mă încântă deloc, Qiro Anturasi.

— Iar tonul tău nu-mi place mie, Prinţe Nelesquin. Ai uitat că suntem uniţi în această campanie pentru distrugerea Nalenyrului? Bătrânul pufni. Există lucruri pe care le *pot* face pentru tine, şi-am să le fac.

— Dacă ai putea săpa un canal de la Marea Întunecată până la ocean, ai putea să-mi construieşti mai multe poduri.

— Aş putea, dar asta ar fi, mai degrabă, inelegant. Am să fac altceva pentru tine.

— Da?

— Lumea în care au fost creaţi soldaţii *dari* încă mai există. Pune-i pe Durranii tăi să adune toate femeile fertile din sudul Moriande. Adu-le acolo, şi pune-le să toarne copii. I-ai dat lui Cyrsa nouă zile. În acest timp, vei avea mii de soldaţi gata să moară pentru tine.

— Vreau să ucidă pentru mine.

— N-am nicio îndoială că aşa vor face.

— Toate armatele din lume nu-mi vor servi la nimic dacă nu pot traversa râul. Le pot duce în afara oraşului şi să pornesc un asediu, dar asta va dura prea mult.

— Nu te teme, Alteţă, pentru că nici eu nu sunt mai răbdător decât tine. Qiro se aplecă şi scotoci printre hărţile pe care le împrăştiase Nelesquin. Scoase una din teanc, o examină cu atenţie, apoi dădu din cap. Cred că asta va fi numai potrivită.

Prinţul se încruntă.

— E o hartă veche a Moriande.

— E un început. Qiro zâmbi, apoi îşi muşcă arătătorul. Apăru o picătură de un roşu aprins. Iar acum, dacă-mi este cu iertare, trebuie să mă apuc de lucru.

Pelut Vniel se ghemui sub adăpostul prelatelor grele, care puţeau a borâtură şi a peşte mort. Legănatul micii ambarcaţiuni nu contribuia cu nimic la potolirea scârbei sale. Senzaţia de greaţă din stomac creştea cu fiecare scârţâit al vâslelor trase.

O astfel de nervozitate îl surprindea pe Vniel, care nu se mai simţise aşa de mulţi ani, poate chiar de când îşi dăduse primele examene la minister. Odată intrat în aparatul birocratic, devenise cu totul sigur pe sine. Îi evita pe cei care l-ar fi putut distruge, îi distrusese pe cei care-l evitau şi stabilise, cu toată prudenţa, legături care îi permiseseră să se ridice la rangul de Mare Ministru în Nalenyr.

Însă Prinţul Cyron schimbase toate acestea. Îl izolase pe Vniel şi îi blocase drumul spre putere. Era adevărat, făcuse birocraţia să funcţioneze mult mai eficient, iar acele reforme aveau rostul lor. Dar Cyron făcuse o greşeală: luptase să-şi conserve naţiunea. Uitase că birocraţia se întindea mai mult decât Nalenyrul şi că asigura stabilitatea lumii.

Pelut acţiona din interese care depăşeau Nalenyrul. Făcuse cercetări asupra Prinţului Nelesquin. Cunoştea toate legendele populare, desigur, privise dincolo de ele. Anumite istorii de dinainte de Vremea Gheţii Negre îl slăveau pe prinţ pentru bătăliile sale cu piraţii şi pentru campaniile sale menite să menţină integritatea Imperiului. Dacă Cyron ar fi fost numai pe-un sfert cum fusese Nelesquin, Nalenyrul ar fi refăcut de multă vreme Imperiul.

Noul Imperiu era exact ceea ce avea nevoie birocraţia, aşa că Pelut, de fapt, cumpănise bine dacă să trădeze sau nu Nalenyrul. Renunţase la antipatia sa personală faţă de

Cyron. Privea lucrurile raţional şi cu calm. În cele din urmă, Moriande trebuia să cadă, şi probabil asta se va întâmpla cât de curând. Cucerirea oraşului va uni, efectiv, Imperiul. Helosunde şi Deseirionul îşi dovediseră împotrivirea aici, în Nalenyr. Odată ce forţele de aici aveau să fie zdrobite, anexarea lor avea să fie doar o formalitate.

Cyron nu priveşte către viitor, dar eu trebuie s-o fac.

Keles Anturasi făcuse să dispară luptătorii *gyanrigot* ai lui Nelesquin, oferindu-i lui Pelut un răgaz. Acea demonstraţie dură de forţă insuflase speranţe, însă urmarea le nimicise. Keles se prăbuşise. Şi cu toate că doctorul lui Cyron, Geselkir, se îngrijise de el, despre tânărul cartograf se spunea că era foarte bolnav: avea febră şi delira. Ceea ce-i reuşise o dată se pare că nu se va mai repeta.

Toate aceste consideraţii îi dădeau lui Pelut Vniel doar o singură opţiune. Cyron declanşase războiul împotriva birocraţiei, iar Pelut va trebui să-l contracareze. Nu vedea nicio altă alegere, dar trădarea de ţară nu se înfăptuia cu sufletul împăcat. Trebuia săvârşită, de asta nu se îndoia deloc, dar… *dacă dau greş…*

Aruncă o privire de după prelate.

— De ce durează atât, barcagiule?

— Te duc eu acolo, *bunicuţule.*

Omul rostise cuvântul fără nicio urmă de respect.

— Trebuie că a plouat în regiunile din aval. Râul curge puţin mai repede decât de obicei, în acest anotimp.

Bărbatul mormăi şi trase mai tare de vâsle. Luminile malului din sud dansau. Pelut se ghemui din nou sub prelate, revenind în sanctuarul închis şi fetid de pe fundul ambarcaţiunii. Apa strânsă acolo clipocea. Se străduia să nu verse tot ce-avea în burtă.

Lucrul care-l înspăimânta cel mai tare nu era posibilitatea de a fi descoperit. Îşi luase deja toate precauţiile pentru a sugera că se afla într-o misiune independentă de pace, pentru a salva vieţi şi reuni familiile. Făcuse cercetări, ceruse rapoarte, toate acestea i-ar fi susţinut afirmaţiile. Dacă-l omora Nelesquin sau era

descoperit şi ucis de trupele lui Cyron, născocirile-l vor ridica în ochii oamenilor. Eforturile sale ar fi considerate bine intenţionate, chiar dacă fuseseră greşit orientate.

Perspectiva de a-l întâlni pe Nelesquin îl speria. Pelut ar avea o singură şansă de a-l descifra, de a-i găsi slăbiciunea şi a o exploata. Nu exista nicio îndoială că omul era vanitos, felul în care se prezentase la negocieri în acea dimineaţă făcea asta cât se poate de clar. Dacă Nelesquin ar fi prost, vanitatea ar fi calea de a-i pătrunde în minte, însă oamenii inteligenţi îi suspectează întotdeauna de trădare pe linguşitori. În vreme ce consideră că merită să fie flataţi, ei mai ştiu că asta înseamnă şi un sfârşit. Dacă trag cu ochiul la acest sfârşit şi nu le place, răzbunarea lor este adesea rapidă şi cruntă.

Ambarcaţiunea se lovi de chei. Aerul rece se abătu asupra lui când prelata fu dată la o parte. Pelut urcă, repede, scara care ducea pe punte. Se uită în van după agentul care ar fi trebuit să-l întâmpine. Apoi simţi, pe obraz, bătaia blândă a aripilor de fluture. Se întoarse şi făcu o plecăciune.

Kaerinus dădu din cap.

— Nu avem timp de formalităţi. Urmează-mă.

Cu toate că traseul străbătut de ei prin cartierul de la malul râului părea destul de drept, Pelut simţi în scurt timp că se pierduse. Asta-l deranja în mod special, pentru că trăise o viaţă întreagă în Moriande şi cunoştea oraşul foarte bine, inclusiv zonele mai sărăcăcioase, date sub control lui Myrian cel Negru. Se întâlnise chiar şi cu agentul deseian într-o speluncă pentru opiomani, punând la cale tentativa de asasinat eşuată împotriva Prinţului Cyron.

Vanyeshul îl aduse în dreptul unei intrări întunecoase dintre o ceainărie şi o tavernă. Urcară nişte trepte şi intrară într-o mică încăpere, luminată cu o singură lampă. Când uşa se închise în urma lui, lumina deveni mai strălucitoare, dezvăluindu-l pe Nelesquin care-l privea bănuitor.

Pelut făcu o plecăciune adâncă şi-o menţinu cu o

veşnicie peste cât cerea protocolul. În loc să se ridice, se lăsă în genunchi şi-şi lipi faţa de podea.

Nelesquin mârâi.

— Prin urmare, curtoazia nu a murit cu totul în Moriande.

Pelut dădu din cap.

— Excelenţă Imperială, n-am să vă risipesc timpul vostru preţios. Sunt al dumneavoastră, gata să vă servesc.

— Ridică-te.

Pelut făcu aşa cum i se ceruse.

Nelesquin, cu braţele încrucişate, îl domina cu totul.

— Cineva jurat mie va face orice-i voi cere. Accepţi şi tu asta?

— Porunciţi, Excelenţă Imperială.

Expresia Împăratului se înăspri.

— Eşti direct. Este o calitate rară printre birocraţi. Îmi place. Aş dori să mă încânţi şi pe mai departe.

Pelut nu spuse nimic.

— Şi ştii şi când să-ţi ţii gura, încă o calitate rară. O să-ţi găsesc eu un folos, Pelut Vniel; însă trebuie să-ţi dovedeşti loialitatea.

— Desigur, Excelenţă Imperială.

— Aşa că am să fiu direct cu tine. Expresia Prinţului deveni dură. Vreau ca Prinţul Cyron să moară. Fă să se întâmple asta, şi vei avea un loc bine plasat în Imperiul meu.

Dunos chicoti. Nu mai văzuse niciodată un fluture ca acela care mergea în jos şi-n sus pe braţul său stâng. Era negru cu verde. Desenele geometrice de pe aripile sale îşi schimbau forma cu fiecare bătaie. Totuşi, nu asta-l făcea să râdă. Deplasarea pe braţul lui – din partea de sus a robei sale şi până la cămaşa de zale – îl *gâdila.*

— Dunos?

Băiatul zâmbi şi-şi ridică mâna.

— Bună, Ranai. Gâdilă.

— Ce gâdilă?

— Fluturele, vezi?

— Nu-l văd, Dunos.

Îşi privi braţul. Fluturele dispăruse, cu toate că încă mai putea simţi furnicăturile lăsate de picioruşele sale.

— Păi, aici a fost.

— Sunt sigură. Spadasina zâmbi şi i se alătură la parapetul dinspre râu. Ce faci aici?

Dunos ridică din umeri. Glasul ei avea un ton maternal, aşa că ştiu că trebuia să răspundă.

— Păi, Maestrul Tolo mi-a cerut să-l găsesc pe Maestrul Dejote. L-am văzut aici acum două zile. Nu-i aici. Aşa că m-am hotărât să aştept. Şi-apoi a apărut fluturele.

— Eu n-am văzut fluturele, dar cred că-i un lucru foarte bun că ţi-ai pus braţul la lucru. E mai bine acum?

Băiatul ridică din nou din umeri.

— Parcă. Îşi coborî mâna peste burtă, spre pumnalul de pe şoldul drept. Mi-e mai uşor să-l scot. Îl strâng mai bine în mână. Nu mai trebuie să leg pumnalul de mână.

— Ei bine, tot s-ar putea să facem asta, în caz de nevoie. Ranai se lăsă pe vine. Îmi amintesc de tine de pe drum, ştii asta.

— De atunci când ai vrut să ne jefuieşti, pe mine, tata şi bunicul?

— Da. Ai fost singurul dispus să lupte cu mine şi tovarăşii mei.

— Şi Maestrul Tolo.

— Şi Maestrul Tolo. Ochii ei cătară în depărtare, ca şi cum ar fi fost o amintire de acum câţiva ani, nu de luni. Îţi aminteşti că m-a trimis în sud, să studiez la *Serrianul* Istor?

— Da. Iar pe mine m-a trimis la *Serrianul* Jatan, cu robele celui pe care l-ai omorât.

— Aşa este. Iar motivul pentru care te-am întrebat este că la *Serrian* Istor am ajutat la antrenarea unor băieţi ca şi tine.

Dunos se lumină la faţă.

— Vrei să te antrenezi cu mine? N-ai vrut niciodată să faci asta înainte. Putem s-o facem chiar aici. Sunt bun la postura Tigru şi Dragon, ştii asta.

Ea-şi ridică mâinile.

— Ia-o mai încet. Da, am să mă antrenez cu tine, însă nu chiar acum.

Dunos se încruntă. Dacă nu voia să se antreneze cu el chiar atunci, ce rost mai avea să pomenească de asta?

— Dunos, îţi aminteşti ce s-a întâmplat înainte de venirea invadatorilor?

Dădu din cap.

— Cum a fost atunci când am găsit bolovanul strălucitor şi mi-am rănit braţul?

— Da, însă nu chiar asta.

Ranai se lăsă într-un genunchi şi-şi puse mâinile pe umărul lui. Asta însemna că vorbea serios, aşa că trebuia să asculte.

— Îţi aminteşti cum te jucai cu prietenii şi te distrai de minune?

Ea-şi zvâcni capul spre Podul Dragonului. Vreo şase copii zdrenţăroşi ţopăiră şi ţipară când Dragonii Nalenieni se strâmbară şi răcniră spre ei. Doi dintre băieţi începură să se ia la trântă, iar două dintre fete şuşoteau între ele.

— Îmi amintesc.

— Uneori, n-ai vrea să te duci, pur şi simplu, şi să te distrezi?

Dunos făcu ochii mari.

— Dar mă distrez tot timpul. Chiar îmi place să ucid *vhangxi.* E ca şi cum ai curăţa peşte, sau aşa ceva, dar miros mai urât.

— Dunos, omorul nu trebuie să fie ceva distractiv.

Oh, va fi una dintre acele discuţii.

— Ştiu asta, domnişoară Ameryne. Nu e distractiv, dă satisfacţie.

Asta nu înlătură îngrijorarea oglindită pe faţa ei. Asta îl miră pe Dunos, pentru că, de obicei, cuvântul „satisfacţie” avea efect la adulţi. Ea voia un alt fel de răspuns, dar nu reuşise să-l facă să înţeleagă despre ce era vorba. Majoritatea adulţilor erau aşa. Dacă spunea ce trebuia, plecau fericiţi.

— Dunos, când eram de vârsta ta, nu mă gândeam la

lupte şi omorât. Doar mă distram. Precum copiii aceia de-acolo. Ranai îi studie faţa. Ai trecut prin multe. Niciodată nu ţi se întâmplă să vrei doar să te joci?

Îşi lăsă mâinile pe umerii ei, ca să-l asculte.

— Da, vreau să mă distrez. Îmi amintesc de zilele de dinainte. De dinaintea invadatorilor, înainte să mă fi rănit la mână. M-am distrat. Mă zbenguiam şi eu ca ei. Zâmbi spre copiii care se jucau. M-am distrat de minune.

— Bine. Asta-i bine.

— Dar, Stăpână, a trebuit să şi muncesc. Am cărat apă. Am făcut curăţenie. Am îngrijit de cai, catâri şi bivoli.

— Bivoli, Dunos.

— Bivoli. Am adunat ouăle de la găinile noastre. Am dat de mâncare la porci. Odată, am şi ajutat la tăierea unuia. Asta n-a mai fost distractiv. Am făcut o mulţime de lucruri ca să-mi ajut familia. Unele dintre acestea erau distractive. Dar tot aveam de muncit, la fel cum fac şi acum.

— Dar aici e un abator, Dunos.

— E muncă, Stăpână, şi trebuie făcută. Dacă nu ne facem treaba, nimeni nu se mai poate distra.

O plesnitură ascuţită reteză orice replică. Dunos se răsuci pe călcâie. Chiar şi în lumina amurgului, nu te puteai înşela asupra norului de praf ridicat când mortarul din Podul Dragonului se crăpase. Soldaţii se duseră în goană spre locul unde o bucată din balustrada din piatră se deplasase. Mortarul crăpă şi în alte locuri, iar o bucată căzu în râu.

Ranai se ridică şi se aplecă peste parapet. Icni.

Dunos sări în sus şi se prinse de margine cu mâna sănătoasă. Picioarele-i duduiră pe piatră şi se săltă cu abdomenul peste parapet. Rămase acolo, în echilibru, uitându-se în jos, spre râu.

Ceva nu era în regulă. Braţul drept îl mânca, iar asta nu mai semăna cu un gâdilat.

— Sunt ca nişte unde mici peste tot.

— Da. Şi se simt furnicături. Puţin *Xingna.*

El ridică privirea spre ea.

— Ce înseamnă asta?

— Râul curge mai repede. Ea-şi miji ochii. Râul se îngustează.

El se lăsă să alunece înapoi pe pământ.

— Mă duc să-l caut pe Maestrul Tolo. Acum o să fie o grămadă de lucruri de făcut pentru toată lumea.

47
Ziua a 35-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Cyron ştiu răspunsul în clipa în care bucata de hârtie îi atinse palma.

— Deci ritmul îngustării e constant. Doi metri şi jumătate pe oră.

Prinţul Eiran, care intrase perfect în rolul său de aghiotant al lui Cyron, dădu din cap.

— Prinţul Nelesquin i-a acordat Împărătesei o săptămână. În nouă zile, malurile râului se vor uni. O să luptăm peste tot.

Cyron închise ochii. În trei zile, cele mai mari baliste şi catapulte vor putea trage peste breşă. În şase zile, arcaşii vor putea trage unii în alţii. Într-o săptămână, războinicii vor încrucişa săbiile. Putea vedea tot, inclusiv incendiile, răniţii şi morţii.

Puse hârtia jos şi-şi trecu degetele prin păr, scărpinându-se acolo unde-l mânca pielea de pe cap.

— Asta schimbă totul. La noapte, la adăpostul întunericului, o echipă de muncitori să se strecoare nevăzută şi să sape malul de nord al râului chiar la vest de oraş. Vreau ca râul să inunde partea dinspre apus. Creşterea nivelului apei înseamnă că nu vor putea face un vad în josul râului. Trimiteţi încă o echipă la est. Vreau ca toate podurile să fie distruse, la fel şi toate bacurile de pe partea de nord a râului.

Un funcţionar suflă pe o foaie de hârtie de orez, făcu o plecăciune şi se grăbi să iasă din încăpere.

— Construiesc turnuri de asediu.

Imaginea se contură în mintea lui Cyron. Turnurile vor fi solid construite, dar numai din materiale recuperate din

sud. Bârne din clădiri, piese de mobilier, scânduri din podele sau vor îngrămădi laolaltă bucăţi din căruţe. În cel mai bun caz, vor avea platforme întinse pe o lungime de vreo şapte metri, pentru ca *kwajiinii* să poată traversa cu trei ore înainte ca malurile râului să se unească.

— Vreau să măsuraţi, pas cu pas, distanţa de la malul râului la fiecare maşinărie de asediu. Puneţi-l pe Borosan Gryst să măsoare distanţele cu *gyanrigoţii* lui. Vreau să fie măsurate distanţele de tragere, să ştim unde vor lovi bolovanii.

Eiran se încruntă.

— Oare butoaiele cu ulei n-ar fi mai eficiente? Ar da foc turnurilor.

— Nu vreau să ard şi restul oraşului meu. Nu vom folosi focul. Oricum, ne va trebui nisip ca să stingem incendiile. Ne vor trebui echipe de muncitori, ei pot folosi sacii cu nisip pentru a bloca străzile. Vrem să-i dirijăm pe *kwajiini* în zonele mortale. Contele Derael a descoperit cum să facem cel mai bine ca să-i prindem în capcană. Uitaţi-vă peste hărţile lui şi coordonaţi-vă amplasamentele balistelor, maşinăriilor cu resort şi a baricadelor.

Doi funcţionari, unul care se ocupa de logistică şi altul de măsurile contra incendiilor, făcură o plecăciune şi se retraseră. În timp ce treceau de intrare, apăru o înlocuitoare a primului conţopist şi se aşeză pe locul ei la un pupitru. Când făcu asta, pe Cyron îl străbătu un val de căldură. Vederea i se înceţoşă, totuşi, continuă să vadă. Toţi funcţionarii deveniră câte un punct strălucitor, o *stea* pe cerul nocturn al viziunii sale. Mici linii albe îi legau unul de celălalt, creând constelaţii tridimensionale, cu el însuşi la mijloc. Energia pulsa dinspre el spre ei, iar de la ei spre alţii. Stelele se mişcau. Oamenii se rearanjau, resursele erau reordonate, iar ceea ce începuse ca un ghem încâlcit de linii şi puncte se dispuse cu de la sine putere într-o matrice flexibilă şi rezistentă, grupând partea de nord a Moriande.

Cyron nu auzi niciun sunet, însă ştia că vorbea pentru că energia zvâcnea din el. Funcţionarii se ridicau şi plecau,

împărtăşind acea energie cu alţii. Veneau noi funcţionari şi se aşezau la locul lor în matrice. Erau comunicate alte ordine şi alţi oameni se puneau în mişcare.

Pentru că modelul era atât de limpede, Cyron îşi schimbă dispoziţiile. Sublinie încă o dată anumite lucruri sau organiză sisteme suplimentare. Găsi blocaje şi le rezolvă. Porunci ca apa să fie transportată în butelci mai mici spre posturile de luptă. Ceru să fie rechiziţionate trăsuri, pentru ca soldaţii să primească mâncare pe poziţiile lor.

Întinse mâna, şi oraşul părea că i se potriveşte ca o robă oficială. Erau atât de multe de făcut, dar totul trebuia să fie perfect. Netezi o încreţitură colo, strânse un şiret dincolo, împături şi puse totul la locul cuvenit. În iureşul faptelor, îi trebui numai o clipă să-şi dea seama că avea din nou braţul stâng, şi-l folosea cu arta unui muzician care cântă la un *necyl.*

Sunt din nou un om întreg.

Râse, iar bucuria lui se răspândi prin matrice. Ca un prinţ născut dintre prinţi, era de la sine înţeles că talentul său era cel al guvernării. Se descurcase bine în postul său, dar lucrul la care se pricepea cel mai bine era să organizeze. Tatăl său iniţiase programul de explorări, însă Cyron îi dăduse nota oficială, fixase ţelurile şi-l susţinuse încă dinainte de a ajunge pe tron.

Am fost ministru fără minister, folosindu-mi talentul fără măcar să observ.

Începu să lucreze mai repede. Veneau funcţionarii, dar înainte să termine ei de vorbit ori să-i înmâneze vreun raport, deja le ştia întrebările, găsise soluţiile şi le comunicase. Unii dintre ei se uitară atunci peste hârtii şi descoperiră însemnări pe margini pe care nu le mai văzuseră înainte, apoi acţionară conform lor. Alţii îşi amintiră, dintr-odată, un lucru pomenit de el. Verificând, găsiră soluţia.

Matricea pulsa de viaţă – viaţa lui – şi, la rândul ei, îl revigora. Bucuria simplă de a vedea că lucrurile funcţionau, privindu-le cum se desfăşurau şi se simplificau,

îi oferea aceeaşi satisfacţie profundă simţită când auzea vreo pasăre cântând sau privea un apus de soare.

— Alteţă.

Vocea lui Eiran ajunse până la el. Cyron clipi, iar lumea îşi reluă locul. Încăperea se golise de funcţionari şi ziua se transformase în crepuscul.

— Unde-s toţi?

— Au plecat în misiunile pe care le-aţi încredinţat fiecăruia. Prinţul helosundian clătină din cap. Am fost aici tot timpul, însă n-am observat cum au trecut clipele. Am auzit fiecare cuvânt…

— Ai auzit? Vorbeam?

Eiran ezită.

— Îmi *amintesc* că auzeam, însă aceasta-i singura cale prin care pot înţelege ce s-a petrecut. Nu v-aţi oprit deloc şi n-a existat nicio problemă pentru care să nu găsiţi soluţie. Unele atât de elegante, încât nici nu ne-am fi putut gândi vreodată la ele. Organizarea miliţiilor pe cartiere şi folosirea cartierelor ca puncte de regrupare a fost genială.

Cyron dădu din cap.

— Acolo se vor duce când liniile de apărare vor ceda. A fost corect.

— Întreaga organizare a fost cea corectă, Alteţă. Eiran îşi îndreptă capul spre sud. Cu planul dumneavoastră aplicat, şi dumneavoastră la comandă, invazia lui Nelesquin se va termina înainte de a începe.

Pravak Helos ura premoniţiile. Înainte de expediţia turasyndiană, nu fusese niciodată înclinat să se încreadă în ele. Ori de câte ori se simţea bine în legătură cu ceva, întotdeauna lucrurile ieşeau prost. Iar când avea o impresie proastă, totul se termina şi mai prost.

Singurele lucruri demne de încredere erau talentele sale cu spadele şi forţa lui. Ajunsese să studieze *xingna* prin priceperea lui ca spadasin, cu toate că nu se dedicase cu totul acesteia, la fel ca alţii. Învăţase vrăjile minore, precum păstrarea ascuţişului săbiilor sale sau vindecarea rănilor mici. Dar refuzase să se lase sedus de magie, aşa

cum făcuseră alţii, rămânând cu picioarele pe pământ şi continuând să studieze folosirea spadei.

Problema cu premoniţiile era că deveneau irezistibile. Realizase asta într-o seară, când ceva îl însufleţise brusc. De fapt, îl făcuse să se simtă plin de energie, ceea ce considerase a fi ceva de bun augur. Apoi se decisese că era o prevestire. De atunci încolo trebuise să-şi urmeze instinctul.

Ei bine, instinctul şi pietrele lui.

Până acum fuseseră vreo douăsprezece. Pietricele negre, absolut banale, dacă n-ar fi fost netezimea lor uniformă. Îi aminteau de pietrele de ghicit ale lui Nelesquin, pe care Pravak ajunsese să le urască din ce în ce mai mult. Ele *generau* prevestiri, iar prinţul se bizuia mult prea mult pe ele.

Pravak îşi băgă săbiile în hamurile de la spate şi ieşi. Găsi prima piatră pe coridorul de lângă odaia lui, în Quunkun, iar pe următoarea pe drum. Le urmă aşa cum ar fi urmat o cărăruie, ştiind că cineva care lăsase atât de evident atât de multe indicii îşi dorea ca el să le urmeze. Acest lucru ridica perspectiva unei ambuscade, însă asta nu-l preocupa pe *vanyesh.* În afară de Nelesquin, Qiro şi poate şi nepotul bătrânului, nu se temea de nimeni şi nimic în Moriande.

Oftă sau mai bine zis umerii i se lăsară ca şi cum ar fi oftat. Lipsa plămânilor nu-l ajutase să scape de acest obicei. Îşi imaginase că Ciras Dejote îi va oferi mai mult decât o simplă încăierare, însă tânărul n-o făcuse. Dacă era cu adevărat reîncarnarea lui Jogot Yirxan, renaşterea sa ieşise prost. Acum spadasinul era ologit, încă un adversar inutil.

Pravak era conştient că Virisken Soshir pândea dincolo de râu, însă asta nu-l îngrijora deloc. Omul era, la urma urmelor, muritor. Cu toate că nu ajunseseră niciodată să se atace în adevăratul sens al cuvântului, Pravak îl văzuse luptând. Deşi era bun, Soshir era departe de a fi invincibil.

Pietrele îl conduseră pe Pravak prin partea de sud a Moriande şi până la Kojaikun. Aici, temerile *vanyeshului* se

adânciră, pentru că-şi dădu seama ce-l trezise. Mulţi dintre *vanyeshi* extrăgeau magia din oraş. Fibrele de *thaumston,* pe care le purta ca pe un soi de trenă lungă, atrăgeau magia din cercuri. Noua vigoare a lui Pravak însemna că aduna mai multă forţă pentru că nimeni altcineva n-o recolta.

Ceilalţi sunt morţi.

Asta-l îl zguduia de-a dreptul. *Vanyeshii* de-abia dacă puteau fi nemuritori. În decursul vremurilor, supravieţuitorii se schimbaseră, abandonându-şi forma fizică pentru structuri create de ei în Tolwreen. Mulţi dintre tovarăşii săi îl ridiculizaseră pentru că-şi îmbrăcase scheletul într-un aliaj din argint şi *thaumston,* pe care puteau fi inscripţionate formule magice, dar le supravieţuise celor neîncrezători în posibilităţile lui.

Chiar şi când se aplecă să culeagă ultima piatră, îşi dădu seama că era ultimul dintre cei care păstraseră moştenirea lui Nelesquin.

Marea Sală din Kojaikun fusese transformată în cazarmă pentru *vanyeshi.* Nu numai că era suficient de spaţioasă şi decorată plăcut, dar Keru o folosiseră pentru antrenament. Aici se cuibărise magia, făcând din loc un sanctuar primitor.

Acum doar un mausoleu.

Virukul aştepta în mijlocul sălii, înarmat cu o suliţă Keru. În jurul său, restul de *vanyeshi* zăceau împrăştiaţi peste tot ca şi cum i-ar fi distrus un copilandru într-o criză de isterie. *Vanyeshii* sclipeau în lumina slabă a lămpilor, cu toţii dincolo de orice şansă de refacere.

Virukul rânji cu gura plină de colţii lui sidefii, ascuţiţi.

— Te-aş fi isprăvit la Quunkun, dar m-am gândit că ar trebui să vezi asta.

— E lucrătura ta?

Virukul atinse cu vârful piciorului o pană de şoim.

— Umbrele deseiene. Le-ai ucis prinţul. Mama Umbrelor l-a răzbunat.

— Nu mi-e frică de tine, Rekarafi. Am mai omorât Viruki şi înainte.

— Ştiu. Am auzit poveştile. Virukul începu să învârtă încet suliţa. Doi deodată, aşa se spune.

— Amândoi mai mari decât tine.

Pravak lăsă pietrele să cadă, îşi trase săbiile şi-şi lăsă tentaculele să iasă la iveală.

— Eşti un prost că vrei să-i răzbuni, după atâţia ani.

— Nu pe ei vreau să-i răzbun. Rekarafi deschise palma. Ai omorât o Keru, o prietenă de-a mea. Pe ea o răzbun.

— Atunci ai să mori la fel de repede ca ea.

Pravak ţâşni înainte, iar tentaculele sale zvâcneau înainte şi înapoi, la mică înălţime. În momentul în care Virukul sărea deasupra lor, Pravak îşi încrucişa săbiile chiar la mijlocul lui. Tactica funcţionase şi înainte, iar Virukul nu trăda niciun semn de *jaedun,* aşa că ştiu că lupta era terminată chiar înainte de a începe.

Numai că Rekarafi nu sări. Ridică un picior, apoi pe celălalt, punându-l pe fiecare jos pe câte-un tentacul. Împinse suliţa înainte, lovind săbiile înainte de a-l atinge, apoi răsuci, brusc, în sus, vârful armei. Fierul din capăt trecu pe lângă pelvisul său, dar îl lovi zdravăn în şira spinării şi-l aruncă înapoi.

Virukul se retrase, ghemuindu-se.

— Pietrele, ştii ce sunt aceste pietre?

Pravak adoptă poziţia tigru.

— Pietre de ghicit?

— Nu. *Ghoal Nuan.* Pietrele sufletului. Te vor afunda în mormânt. Vei rămâne în Lumea Morţilor pentru totdeauna.

Pravak râse. Tentaculele sale se retraseră şi le înfăşură pe corp, ca să-i protejeze spinarea. Gheare de metal zgâriară piatra. Avansă lent, cu ambele spade ridicate.

— *Dacă* mă pui în mormânt.

Atacă, iar săbiile sale erau ca o ceaţă. Suliţa se răsuci, îndepărtând săbiile, însă Pravak se mişcă împreună cu ele. De la prima la cea de-a patra formă, apoi a cincea şi a noua, fără a urma niciun tipar, doar alunecând dintr-un moment în altul. Virukul se feri şi-l pară, blocă loviturile şi ripostă, însă întotdeauna ceda teren. Precum ghearele unui tigru, săbiile lui Pravak tăiau tot ce atingeau.

Retezară mese şi bănci răsturnate. Puful din aşternuturile sfâşiate umplea aerul. Cioburi de ceainice crănţăneau sub tălpi. Zburau scânteile atunci când săbiile loveau podeaua şi împrăştiau fărâme şi bucăţi din *vanyeshii* morţi.

Săbiile zburau tot mai repede. Pravak trecu de la postura tigru la cea de călugăriţă, apoi scorpion şi înapoi. Rekarafi rămase în defensivă, retrăgându-se prin încăpere. Din când în când, vârful suliţei mai zgâria vreo coastă, iar capătul cozii îi izbi o dată coşul pieptului, însă nu opri ofensiva *vanyeshului.* Însă pentru tot ce folosea împotriva Virukului exista o metodă de contraatac, iar Virukul nu arăta nici pe departe atât de obosit pe cât era el.

Pravak se repezi cu ambele săbii. Rekarafi coborî suliţa şi apoi o învârti în jur, ca să-i pareze lovitura, prinzându-i săbiile la podea. Combatanţii mârâiau, cu feţele suficient de apropiate încât Pravak să simtă răsuflarea umedă a Virukului.

Rekarafi râse.

— Poate că erau ei mai mari decât mine, însă nu am fost eu.

Pravak şuieră dintr-un tentacul în jurul braţelor Virukului, legându-i coatele. Celălalt tentacul se înfăşură în jurul gleznelor şi smuci. Virukul începu să se prăbuşească, dar Pravak îl apucă de gât şi-l ridică de pe podea.

— Dar erau amândoi nişte proşti şi şi-au dat duhul la fel de uşor.

Începu să-şi mărească strânsoarea, intenţionând să frângă gâtul Virukului. Muşchii acestuia se încordară, împotrivindu-se, aşa că-şi dublă efortul.

Ce se întâmplă? N-ar fi trebuit să-i ia atât efort. Rupsese stâlpi de fier cu forţa lui. Ceva nu era *deloc* în ordine.

Virukul îşi deschise braţele, iar tentaculul fără viaţă alunecă fără probleme. Celălalt se retrase de la gleznele sale. Genunchii lui Pravak se îndoiră. Îngenunche, dar rămase cu trupul drept numai pentru că Virukul îl apucase de încheietură şi-l ţinea ridicat.

Nu înţeleg. Pravak ar fi vrut să rostească aceste cuvinte,

însă mecanismul care-i permitea să vorbească nu-şi făcu datoria.

— Uiţi ceva, Pravak Helos. Te-ai transformat într-o creatură de magie. Rekarafi îi smulse braţul *vanyeshului* şi-l azvârli de peretele din capătul sălii. Virukii există *dinainte* de magie. Noi am descoperit-o şi-am învăţat s-o folosim. S-o controlăm. Am mai învăţat şi cum s-o absorbim. Eu am tras-o de la tine.

Ticăitul metalic al prăbuşirii scheletului său sună îndepărtat. Pravak încercă să nu lase surpriza să i se reflecte pe faţa lui din metal. Nu voia să ducă în mormânt o expresie uluită.

Virukul îi smulse craniul de pe şira spinării şi totul se prăbuşi pe podea în jurul său. Rekarafi îl ţinu ridicat şi se uită în sus, spre el.

— Am să-ţi iau capul. Am să-l pun pe cel mai înalt loc din oraş şi vei trăi suficient de mult ca să-ţi vezi visul murind.

Ciras se strâmbă atunci când un grup de soldaţi *gyanrigot* mărşălui prin fabrică. Priveliştea fierarilor *gyanrigot* fabricând soldaţi încă-i făcea pielea de găină. Nu exista nicio milă în ei, doar eficienţă. Aceleaşi lovituri ce modelau metalul puteau rupe oase şi vărsa sânge. S-ar putea ca, de astă dată, să fie nevoie de aşa ceva, poate şi încă o dată, dar ce se va întâmpla când nu va mai fi nevoie şi totuşi cineva-i va folosi astfel?

Îşi făcu drum până la o băncuţă. Borosan Gryst stătea aplecat asupra unui desen. Aşteptă, sperând că inventatorul o să-l bage de seamă. Cum acesta nu făcu nimic, Ciras rămase tăcut. Îl mai văzuse pe Borosan concentrându-se astfel. Învăţase să-i respecte asta, la fel cum Borosan îi respecta regimul de antrenamente.

Un scrâşnet metalic, venind din adâncurile fabricii, îl făcu pe Borosan să ridice fruntea. Clipi, apoi se frecă la ochi.

— Ciras? Maestre Dejote?

Ciras dădu din cap.

— Vreau să vorbesc cu tine. Te-am nedreptăţit. Te-am

acuzat că voiai să mă transformi într-un monstru. Cu toate că sunt doar jumătate de om, am crezut că voiai să-mi iei şi asta.

— Nu, Ciras. N-am intenţionat niciodată aşa ceva.

Spadasinul îşi ridică mâna stângă. Rana de la săgeată nu se vindecase.

— Ştiu.

Borosan clătină din cap.

— Nici nu m-am gândit, Ciras. Am devenit obsedat de maşinăriile mele. În ele văd eleganţă şi complexitate. Când fac ceva să se mişte, mă entuziasmează. Iar rana ta m-a întristat. Am vrut să te ajut, aşa că… Ei bine, am ignorat cu desăvârşire tot ce-ai spus despre *gyanrigoţi.* Ştiu că-i urăşti. Nu au judecată, nu pot decât să urmeze ordinele.

Ciras dădu din cap.

— Şi nici toate plăcile de comandă din lume nu vor fi la fel ca toate cele pe care le cunoaşte un om cu inima şi cu mintea.

— Păi, de fapt, acum lucrez la un *gyanrigot* care poate scrie, foarte mic, pe o placă de comandă, aşa că pot fi date mai multe ordine… dar, în sfârşit, asta nu-i ceva cu adevărat de folos acum.

— Şi tu ai dreptate, Borosan. Detest *gyanrigoţii* pentru că nu au minte. Nu au învăţat lucrurile învăţate de mine. Nu ştiu să ia deciziile pe care le ştiu eu să le iau. Nu-i vina ta. Nu-i vreun defect al lucrării tale; aceasta-i doar condiţia maşinăriilor.

Borosan dădu din cap.

— Poate că va fi aşa într-o bună zi.

— Poate că da. Ciras clătină din cap. Oricum, acea zi nu va veni destul de repede ca să-l oprească pe Nelesquin.

— Ai dreptate.

— Ştiu. De-asta am venit la tine. Ciras îşi dădu mantia la spate, cu ajutorul jumătăţii de braţ. Fă măsurătorile. Eu am judecata care lipseşte maşinăriilor tale. Acum, sunt doar o jumătate de om. Fă-mă din nou un spadasin întreg, şi vom trăi ca să vedem ziua aceea a ta.

48
Ziua 35-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quoraxan (Al Cincilea Iad)

Demonii din al Cincilea Iad se aruncară asupra lui Jorim şi a lui Talrisaal. Umpleau depresiunea şi aspirau aerul de deasupra iazului în flăcări. Toţi cu o piele solzoasă şi colţi zimţaţi, de culoarea abanosului, cu ochi negri, scăpărători, şi gheare care le făceau de ruşine pe cele ale Virukului, demonii se repeziră la cei doi vrăjitori, îndrăzneţi după brusca apariţie a aripilor lor.

Jorim şi le strânse imediat pe ale sale şi căzu spre lac precum un bolovan. Ghearele îi sfâşiară hainele, însă nu atinseră pielea de dedesubt. O parte din el ar fi vrut să conjure o armură magică, însă nicio armură din lume n-ar fi putut ucide demoni, iar uciderea lor era cheia spre libertate.

Dacă, bineînţeles, ar putea fi ucişi.

Îşi scoase din minte consecinţele acestei idei şi-şi deschise aripile la nici şase metri înălţime de lacul aprins. Se avântă înapoi spre înalt, trecând printr-o perdea de flăcări, apoi convocă magia şi *împinse* din greu. Ieşi cu capul înainte şi ţâşni în văzduh.

Demonii care băteau din aripi cu disperare în urma sa nu-l putură ajunge în acel viraj brusc. Căzură direct în căldare. Unul sau două trupuri arzând ricoşară din stâncă şi se prăbuşiră în lac cu o trenă de fum negru şi puturos. N-aveai de unde să ştii dacă erau morţi sau nu.

Talrisaal optă pentru armură şi găsi o cale să-i distrugă pe demoni. Se înconjură de o sferă albastră, asupra căreia se repeziră imediat demonii. Odată ce-o acoperiră cu un covor viu, ţâşniră în sus nişte ţepuşe azurii, străpungându-i. Apoi, sfera îşi triplă dimensiunea, devenind o reţea hexagonală, cu ţepi la fiecare punct. O structură similară,

mai mică, îl proteja pe Viruk.

Demonii azvârliră cât colo trupurile tovarăşilor lor ologiţi, şi se strecurară prin prima reţea, începând să se ocupe de a doua. Talrisaal făcu un semn cu mâna şi cea de-a doua reţea începu să se învârtească. Îi sfârtecă pe demoni, smulgând membre, care căzură ca o ploaie în lacul îngrozitor. Asta-i dădu lui Jorim o idee. Zbură până la gura râului şi demonii se luară după el. Chiar când ajunseră la altitudinea lui, făcu o ruptură în Wandao. Râul gâlgâi acolo, aducând cu el o furtună de furnici de foc. Ude şi furioase, acestea căzură peste demoni, muşcându-le carnea şi înfulecându-le din aripi. Mii de demoni căzură în lacul încins. Jorim zâmbi.

— S-ar putea să scăpăm de aici.

Virukul clătină din cap.

— Ăsta nu-i un lac, ci un pântec.

Demonii se târau afară din lac ca nişte insecte care ieşeau din coconul lor. Unii aveau acum mandibule din cupru. Alţii scoteau la iveală alte perechi de membre. Unii chiar se înconjurau de flăcări. Orice-i omorâse îi readusese mai puternici, şi tot mai aveau intenţia de a-i sfârteca pe cei doi tovarăşi.

Un nou grup de demoni se aruncă în luptă, apoi se petrecu ceva ciudat. Un nor de săgeţi urcă cu boltă peste buza depresiunii. Unii dintre demonii străpunşi de ele căzură în spirală, arzând. Alţii se prăbuşiră la pământ şi se topiră cu totul.

Şi mai mulţi se ridicară în aer, însă creaturi ciudate, înaripate – maimuţe de un albastru-verzui – se înălţară şi ele să le înfrunte. Cele mai mici se ridicară şi azvârliră cu roci, în vreme ce restul se înălţară pentru a se lupta cu demonii retrăgându-se din calea pietrelor. Cădeau şi demoni, şi maimuţe, însă mult mai mulţi cădeau demonii.

Apoi, dedesubt, şopârle lungi de trei metri se strecurară în bazin. În gură aveau colţi ascuţiţi. Una se aruncă destul de sus ca să culeagă un demon din văzduh. Şopârlele molfăiau, iar demonii urlau.

— Dacă nu reuşesc să ajungă înapoi în lac, nu renasc!

Jorim dădu din cap spre tovarăşul său.

— S-ar putea, dar nu eu îi mănânc.

— Jorim!

Jorim rămase cu gura căscată, şi nu din cauza maimuţei uriaşe, cu cap ca de ciocan, care se căţăra pe malul lacului, sau pentru că ţinea un demon în labă ca pe-un biscuit. Jivinei i se pusese un căpăstru şi-l ştia pe călăreţul aşezat în şa între omoplaţii săi. Se avântă în jos imediat.

— Nirati! Evită lovitura leneşă, dată cu laba, în direcţia lui, şi ateriză pe spinarea maimuţei. Cum?

— Am ştiut că ai necazuri. Am venit să te ajut. Kunjiqui are poartă către Lumea Morţilor. Faţa ei se lumină. Şi iată-ne.

În urma atacului şopârlelor apăru o companie dintre cei mai ciudaţi arcaşi pe care sperase Jorim să-i vadă vreodată. Oameni cu pielea albastră călăreau căprioare cu coarne aurii. Îi conducea un bărbat dintr-o trăsură trasă de patru căprioare. Lătra ordine într-o limbă guturală şi cavaleria se supunea. Săgeţile zburau, demonii cădeau, iar Talrisaal veni în picaj.

Jorim privi spre bărbat.

— Prinţul Pyrust?

Omul din trăsură dădu din cap.

— Nu putem rămâne aici. În cele din urmă, ne *vor* copleşi.

Nirati arătă spre un punct albastru, neobişnuit.

— Pe-acolo am venit. Ne va duce înapoi în Kunjiqui.

Jorim clătină din cap.

— Nu putem fugi. Trebuie să ne croim drum până în ultimul Iad. Nessagafel, primul zeu, vrea să distrugă întreaga creaţie şi apoi să reconstruiască totul. Va reuşi dacă nu-l împiedicăm noi.

Pyrust îşi mângâie falca.

— Să ne croim drum prin luptă prin toate Iadurile, pentru ca astfel să putem asalta Cerurile şi să doborâm un zeu?

Talrisaal încuviinţă dând din cap.

— Cu toate că sună descurajant…

Pyrust izbucni în râs.

— Nu descurajant, ci provocator. O luptă pe cinste, pentru un motiv pe cinste. Ce-avem de pierdut? Suntem deja morţi, iar dacă eşuăm vom fi desfiinţaţi odată cu restul creaţiei. Daţi-i drumul!

49

Ziua a 36-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Expresia lui Kaerinus făcea clar cunoscut faptul că nu era aducătorul unor veşti bune. Dacă era posibil, era chiar şi mai rău decât se putea exprima în cuvinte, pentru că *vanyeshii* fuseseră nimiciţi. Asta-l afecta pe Nelesquin în mod special, pentru că *vanyeshii* erau cruciali în producerea de noi trupe.

Prinţul îşi înnodă cingătoarea robei.

— Ce mai e? Ridică o mână. Nu, stai. Ştiu că trebuie să fie ceva legat de Qiro.

— Aşa este, Alteţă, şi-i vorba de trupele tale.

Nelesquin dădu din cap. Scoase punguţa din piele din interiorul mânecii sale, turnă pietrele de ghicit în palmă, apoi le lăsă să se scurgă printre degete. Se rostogoliră pe tăblia mesei. Le descifră aşezarea, jocul pietrelor albe şi negre, unghiul în care erau plasate, şi scoase un oftat prelung.

— Să nu-mi spui că-i un dezastru total.

— Aş vrea ca doar spunându-vă să fie suficient. Trebuie să vedeţi.

— Nu am chef să mă deplasez în sud în acest moment.

— Nici nu trebuie. A adus el pe cineva aici.

Magicianul deschise drumul prin coridoarele din Quunkun. Doi câte doi, războinicii Durrani fuseseră plasaţi din şase în şase metri pentru a se ocupa de intruşi. Luau poziţie de drepţi, lovindu-se cu pumnul în umărul stâng, la trecerea lui Nelesquin.

— Kaerinus, să-mi aminteşti să aleg un nou Dost. Ar fi trebuit să fac asta deja.

— Acesta, Alteţă, este, probabil, singurul lucru bun din

întreaga poveste. Holgaara, din clanul Bivolului, s-a ostenit fără oprire să-i antreneze pe aceşti noi soldaţi. Lucrul în lumea de buzunar nu numai că l-a îmbătrânit, dar, după câte se pare, l-a făcut şi mai înţelept. Noii soldaţi îl urmează cu un devotament aproape fanatic.

Dacă se ţin atât de aproape de el, în cele din urmă va trebui să-l nimicesc.

Coborâră pe treptele late, circulare, în magazia vastă aflată la subsol. Fusese curăţată de orice lucru de folos. Găsiseră şi nişte orez, şi după ce se dovedise că nu era otrăvit, fusese împărţit trupelor. *Totuşi, am crezut că a mai rămas ceva din el.*

Qiro îi aştepta, cu Holgaara alături. Noile trupe stăteau în spatele lor, aliniate în rânduri ordonate, câte zece pe-o latură. Contrastau negativ cu Holgaara. *Arată rău pe lângă Qiro.*

Nelesquin privi spre Kaerinus.

— Credeam că mi-ai zis că mi-au adus trupe. Ăştia-s nişte sălbatici cu capul sec şi umerii aplecaţi. N-au mai fost văzute asemenea arătări de veacuri întregi, iar aceştia sunt mult mai primitivi decât cei care bântuiau junglele prin Ummummorar.

Qiro zâmbi.

— Vei vedea, Alteţă, că te înşeli.

Cartograful i se alătură la capătul treptelor, apoi făcu un semn cu capul spre Durranian.

Soldatul cu pielea albastră se răsuci şi strigă ordine într-o limbă păsărească. Soldaţii s-au despărţit în două grupuri şi cu mişcări precise. Jumătate dintre ei aveau suliţe, iar restul ghioage. Acestea fuseseră cioplite grosolan, însă aveau o anume calitate, fapt care-l intriga pe Nelesquin. Suliţaşii atacară atunci când primiră ordinul, iar măciucarii se apărară, apoi contraatacară. Majoritatea suliţaşilor blocară loviturile, însă câţiva dintre cei care nu reuşiseră căzură laţi.

Antrenamentul continuă. Pocnetul sec al lemnului lovind lemnul reverbera prin magazie. Alţi soldaţi căzură, iar unii dintre ei nu aveau să se mai ridice vreodată. Răniţii, atunci

când puteau, plecau de-acolo târându-se şi supravieţuitorii se împărţiră din nou.

Nelesquin bătu o dată din palme, iar Holgaara urlă un ordin care puse capăt luptelor. Războinicii se aliniară din nou, fără să le prea pese de cei căzuţi.

— Te-ai descurcat bine, Holgaara. Adună-ţi trupele şi continuaţi antrenamentele.

Durranianul făcu o plecăciune, apoi urlă un alt ordin. Răniţii şi morţii fură duşi de-acolo, lăsându-i pe cei trei bărbaţi singuri în măruntaiele Turnului Ursului. Nelesquin coborî şi ultima treaptă până la podeaua încăperii, îşi deschise larg braţele şi se întoarse spre Qiro.

— Cum se face, Maestre Anturasi, că-ţi cer să faci un lucru simplu, iar tu nu reuşeşti să te achiţi de îndatorire, cu toate că mi-ai spus că poţi?

— Ai cerut o armată şi ţi-am găsit-o.

— Am vrut să-mi *faci* o armată. Spuneai că poţi zămisli Durrani şi femei aici. Ce s-a întâmplat?

Expresia lui Qiro se aspri.

— Ce s-a întâmplat, Măria Ta, este că nimeni n-a ţinut cont de ce-am făcut noi când i-am creat pe Durrani. În Anturasixan aveam hrană din belşug. Aici, n-am avut destulă să cresc niciun fel de armată.

— Nu-i destulă hrană? Nelesquin se încruntă. Rezervele noastre, Kaerinus?

— Tot mai puţine, însă mai primim provizii din Erumvirine.

— Bine. Îşi frecă fruntea. Qiro, cum ai găsit aceste brute?

— Ai grijă, Alteţă, când le spui brute, pentru că au mai multe drepturi asupra acestui teritoriu decât tine.

Bătrânul zâmbea încet, în maniera celor încântaţi de propriul lor geniu.

— Lumea miniaturală conţine tot ce-a fost Nalenyrul, dacă-ţi aminteşti bine. Am golit-o de tot metalul pentru armurile tale *dari,* şi m-am întrebat dacă n-am putea-o goli şi de hrană. Desigur, recoltele sunt ciclice…

— Cunosc toate capriciile agriculturii, Maestre Anturasi.

— Sunt convins că le ştii, Alteţă. Aşa că m-am apucat să studiez cum aş putea treiera mai multe grâne. Desigur, limitele mele aici depind de lucrurile cunoscute, aşa că am vrut recolte de care nu s-a auzit. Au fost făcute înregistrări pe toată perioada imperială, dar nu sunt foarte precise, depinzând de ce ministru puteai mitui. Am fost nevoit să sap mai departe, aşa că am intrat în vremurile de dinainte.

— Vremurile de *dinainte?*

— Da. Zâmbetul lui Qiro se lăţi. Chiar tu ai observat că astfel de oameni nu s-au mai văzut pe aici de veacuri. Asta pentru că am deschis o cale în trecut şi i-am adus înainte, în lumea mea miniaturală. S-au înmulţit prodigios. Pe jumătate dintre ei i-am pus să muncească la adunarea hranei, iar restul sunt soldaţi.

— Câţi ai?

— Douăzeci de mii.

Nelesquin rămase cu gura căscată.

— Douăzeci de mii? Când ai început?

— Imediat după ce a început îngustarea râului. Qiro dădu din cap. În fiecare zi se mai adaugă câte zece mii, pe deplin antrenaţi şi înarmaţi. Vei avea nouăzeci de mii când se vor uni malurile.

Nelesquin îşi acoperi gura cu mâna. Pe cât erau de grosolani, brutele astea s-ar putea să-şi facă treaba, reuşind prin numărul mare ceea ce nu ar fi reuşit prin lipsa calităţii şi a rezistenţei. Valuri şi valuri de-ale lor, năvălind peste malul râului şi invadând nordul Moriande, ar putea mătura din calea lor orice rezistenţă. Împărăteasa nu putea să-i ucidă pe toţi.

— Kaerinus, colaborezi cu Holgaara. El este noul Dost. Pune-l să reorganizeze trupele. Vreau Durrani la comanda fiecărei unităţi de brute. Acestea să lucreze cu creaturile noastre rămase, să se obişnuiască unii cu alţii. Nu-mi pot permite ca panica să-mi spulbere armata.

— După cum vă este voia, Alteţă.

Nelesquin dădu din cap, apoi îl gratulă pe Qiro cu o plecăciune.

— Ai procedat cum trebuie, Maestre Cartograf. Victoria

mea ţi se va datora în mare parte ţie.

— Victoria *noastră,* Alteţă. Qiro îi întoarse plecăciunea. Şi asta nu-i *tot* ce-am să fac pentru tine. Duşmanul s-ar putea să pregătească pentru ceea ce le aduci, însă nu s-ar putea pregăti niciodată pentru ce-am să le aduc eu.

Urardsa, Soth Gloonul, pândea în odaia mea precum umbra lui Grija. Albinos, cu un cap mare şi şapte ochi, negri şi aurii, mă privi punându-mi o robă curată şi legându-mi părul la spate. I-am surprins reflexia din oglindă, în timp ce atingeam uşor stropul sângeriu de pe gâtul meu, o amintire de la bărbierit.

— Zi ce-ai de zis, arătare, şi fără cimilituri.

— Virisken Soshir va muri curând.

Am râs.

— Nici măcar nu te poţi preface că eşti direct.

— Această misiune, de asasinare a lui Nelesquin, va însemna sfârşitul tău.

M-am întors.

— Sfârşitul *meu* sau al lui Virisken Soshir?

Gloonul îşi desfăcu braţele, însă rămase tăcut.

— Când am recuperat amintirea a celui ce fusesem, mi-ai spus că aş putea muri, dar cred că eram deja mort. Cred că Virisken Soshir a murit când a murit şi Nelesquin, şi-a fost înviat numai pentru că şi Nelesquin a fost. Ceea ce-a început cu atât de multă vreme în urmă trebuie să se termine. Dacă înseamnă să mor *din nou* dacă moare el, atunci viaţa mea va fi fost dusă aşa cum se cuvine.

Gloonul se ridică din poziţia lui ghemuită şi se apropie de fereastră. Lumina strălucitoare a lunii îl scotea în evidenţă.

— Frustrarea nu-i obiectivul meu, Maestre Soshir. Cândva, şi eu am fost orb faţă de viitor.

— Îmi amintesc, erai Enangia. Ai venit în expediţia turasyndiană. Ai luptat, şi încă bine.

— În oraş viaţa are multe fire, mult prea multe. Şi mult prea multe se sfârşesc repede.

— Presupun că şi al meu.

Gloonul mârâi.

— Pentru firul vieţii există şi altceva decât începutul şi sfârşitul. Culori şi texturi. Tipare. Tiparul poate continua sau se poate schimba. Ceva vechi, ceva nou, poate nimic.

Mă fixă cu privirea. Cu toate că faţa-i era ascunsă în umbră, ochii-i străluceau.

— Nelesquin va repeta tiparele trecutului. Cyron, Împărăteasa, ei vor alcătui un alt tipar. Trecutu-l înţelegem. Are probleme pentru care cunoaştem soluţiile.

M-am încruntat.

— Problemele trecutului nu sunt niciodată aidoma celor din viitor.

— Dacă ştii asta, atunci de ce crezi că tu ai fi soluţia pentru acum?

Am dat să răspund, însă vorbele mi-au rămas înţepenite-n gât. Nelesquin şi cu mine fusesem prieteni deveniţi adversari. M-a iritat atitudinea lui arogantă, generată de nimic altceva decât dreptul său din naştere. Asta m-a făcut să nu-l mai sufăr, la fel şi pe tatăl meu, şi să-mi doresc puterea pentru mine. Cunoşteam poveştile din trecutul meu, şi-am fost, prin fiecare fibră a mea, micul tiran care fusese Nelesquin.

Însă, de data asta, era altceva. Nu mai eram Virisken Soshir. Simţul identităţii mele a fost modelat de antrenament şi de anii petrecuţi ca *xidantzu.* Soshir îşi petrecuse viaţa în serviciul Imperiului şi al lui însuşi. I-am servit pe mulţi, apărându-i de rău şi de nenorociri. M-a intrigat faptul că eu chiar mă simţeam ca şi cum Virisken Soshir era o altă persoană. Nu puteam scăpa de responsabilitatea a ceea ce fusese şi făcuse, însă nici nu era necesar să fiu captivul ei. O fi fost Nelesquin o problemă veche, dar aplicând o soluţie veche mă putea omorî şi pe mine împreună cu el.

M-am uitat cu atenţie la Gloon.

— Eu sunt soluţia, pentru că Nelesquin nu va permite să fie vulnerabil înaintea altuia. Nimeni altcineva nu s-ar putea nici măcar apropia de el. Vrea s-o învingă pe Împărăteasă, însă doreşte să mă zdrobească personal. Ar fi

singura cale pentru corectarea greşelii în urma căreia a fost ucis în Ixyll.

— Aceasta explică accesul, dar nu şi motivul.

— Motivul pentru care eu sunt soluţia este că am să-l opresc pentru a-i salva pe alţii, nu pe mine.

— S-ar putea să reuşeşti.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Ce-i? Ce vezi? Spune-mi.

— Văd viitorurile, Maestre Soshir. Nu eu le decid. Dădu din umeri. Dar dacă vrei să reuşeşti, aminteşte-ţi că această misiune poate fi încheiată numai de cei care-ar trebui să fie morţi.

50
Ziua a 36-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Keles nu se trezi cu totul decât după ce-l ridică cineva în capul oaselor în pat. Rădăcinile de *xunling* nu făcuseră nimic pentru a-l ţine departe de el pe necunoscutul din umbră, ceea ce era neobişnuit. Nu lăsau niciodată pe cineva să se apropie de el, decât dacă li se poruncea să se retragă, nici măcar Geselkir sau Jasai.

Cine-i?

Bărbatul îl înveli cu un cearşaf şi-l ridică pe Keles în braţe. Fiind cărat în acest fel, îi dădea un sentiment ciudat şi totuşi normal. Îşi scoase o mână din cearşaf şi se frecă la ochi. Keles îşi fixă privirea asupra bărbatului, apoi îşi dădu seama că trebuia să fie un vis provocat de febră. Bărbia pătrată, barba, zâmbetul încropit, cu toate-i erau foarte familiare.

— Arăţi ca tatăl meu.

— Chiar sunt tatăl tău.

Pe cât păreau vorbele de neadevărate, glasul îi declanşase tot felul de amintiri.

— Ia-o încet, Keles, nu te zbate. Nu vreau să-ţi dau drumul jos.

— Dar nu se poate. Tatăl meu e mort.

— Nu mort. Doar pierdut, pentru o vreme. În timp.

Bărbatul îl duse pe Keles în anticamera apartamentului său. Un podium de lemn, cu o balustradă din aur şi opt discuri tot din aur, ocupa încăperea. Sub ea, se surpaseră piese de mobilier. Un glob imens, cu diametrul de doi metri, aflat pe un stativ cu suspensie cardanică, domina podiumul.

— Ce-i asta?

— Bunicul tău are harta lui. Tu ai cartea. Eu am asta.

Îl lăsă pe Keles pe platformă, apoi sări peste balustradă şi aduse un scaun. Îl aşeză pe Keles în el, apoi alergă înapoi în dormitor şi trase după el pătura grea, pentru a-l înveli cu ea.

— Se poate lăsa frigul.

Keles aruncă, cu greu, pătura de pe el.

— Nu pot… Trebuie să mă trezesc.

— Keles, trebuie să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Nici nu te cunosc. Nu ştiu ce se întâmplă. Delirez. Este un vis.

— Nu, nu-i aşa, fiule.

Bărbatul făcu globul să se învârtească. Platforma fu învăluită de o sferă de lumină strălucitoare. Deveni opacă, ascunzând lumea. Lui Keles i se strânse stomacul. Se mişcau, iar furnicăturile vrăjii îi înţepau pielea cu acele lor. Cuvântul „fiule“ reverbera prin el, distrăgându-i atenţia. Îl auzise rostindu-l pe acel ton, cu acea voce, cu mai bine de optsprezece ani în urmă. Ryn Anturasi se aplecase, zâmbise liniştitor, şi folosise exact acea propoziţie pentru a potoli temerile lui Keles privitoare la ultima expediţie a tatălui său.

— Nu te-ai mai întors.

— N-am putut.

— Mama-i moartă.

— Ştiu.

Keles îl cercetă cu privirea.

— Cum?

— Am făcut ceva ce n-ar fi trebuit. Am văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le văd.

Ryn Anturasi clătină încet din cap.

— Unul dintre ele a fost moartea mamei tale.

— Dar…

— S-a întâmplat în viitor, da. Ryn îşi puse mâinile pe umerii lui Keles. Tatăl meu m-a trimis la Marea Întunecată nu ca să mă piardă, aşa cum au crezut mulţi. M-a trimis acolo ca să caut ceva nume. Ştia că se află acolo, pe una dintre insule, îngropat adânc în ruinele cetăţii Virukilor.

Am plecat, am săpat şi-am găsit. Era o sferă opacă, la fel de mare precum capul meu. Mi s-a spus s-o găsesc, s-o pun în doi saci, s-o închid într-un cufăr şi să i-o aduc lui. Ştii şi tu cum porunceşte Qiro.

Keles dădu din cap.

— Nu te-ai supus ordinelor.

— Aşa am făcut.

— Jorim s-a dus după tine.

— Iar tu după mama ta. Glasul bărbatului se stinse. Strânse umerii lui Keles. Am studiat piatra. Am avut viziuni. Am văzut lucruri din trecutul meu, toate fascinante, apoi am îndrăznit să mă uit în viitor.

— Ce-ai văzut?

— Nimic.

— Cum poţi să nu vezi nimic? Nu funcţionează?

— Funcţionează mult prea bine. Ryn îi dădu ocol şi se aşeză pe balustradă. M-am uitat prea departe în viitor, aşa că mi-am ajustat perspectiva. Am văzut viitorul în care ne aflăm acum. Am văzut-o pe mama ta murind. Aşa că am căutat şi alte viitoruri, însă în toate variantele murea întotdeauna. Aşa că am început să caut în trecut. Era un zeu, Nessagafel, primul zeu al Virukilor. Copiii săi l-au azvârlit din Ceruri şi l-au prins în capcană. Pe pământ, Virukadeenul a fost distrus. Nessagafel n-a mai fost sau cel puţin aşa a crezut toată lumea. Însă nu era adevărat. În decursul anilor, a tot uneltit să se elibereze, să o poată lua de la început. Sunt zeci de inşi – oameni, Viruki şi Sothi – pe care i-a folosit ca agenţi. Prinţul Nelesquin a fost unul, iar bunicul tău altul.

— Ne-ai văzut aici, acum, împreună?

— Nu, şi de aceea putem fi acum, împreună. Ryn zâmbi. Am luat piatra şi-am folosit-o în inima navei mele de călătorii în timp. O pot utiliza ca să mă strecor în locuri unde nu există observatori, pentru că odată ce-a fost văzut ceva, acel ceva există. Bunicul tău face ca lucrurile să existe punându-le pe hărţi sau imaginându-le în mintea sa. Am căutat spaţii deschise unde să mă pot aventura. De când te-am văzut ultima dată, am intrat şi-am ieşit din

timp, străduindu-mă să contrabalansez influenţa lui Nessagafel.

— N-ai fi putut să mergi, pur şi simplu, înapoi şi să-l împiedici pe tatăl tău să devină agent? S-a întâmplat în timpul călătoriei prin Pustietăţi, nu?

— Da, însă asta s-a petrecut înainte chiar să mă fi născut eu. Indiferent cât de tentant ar fi fost să mă întorc şi să-l ucid acolo, n-aş mai fi existat. Ryn se încruntă. Am putut petrece o vreme împreună cu el, în acea expediţie. Într-o noapte, într-o ceainărie din Sylumak. Nu eram decât nişte drumeţi care stăteau de vorbă. Era atât de entuziasmat de călătoria lui. Era un cu totul alt om.

— Acum a devenit foarte periculos.

— Nessagafel a recâştigat un anumit grad de libertate. Amplifică puterea bunicului tău.

— Nessagafel a creat piatra?

— El sau vreunul dintre ciracii săi. Dacă tatăl meu ar fi pus mâna pe ea, dezastrele s-ar fi produs mult mai repede.

Keles dădu din cap, apoi privi spre dreapta.

— Globul încetineşte. Luminile la fel.

Ryn puse pătura pe el.

— Se va face frig. Vom fi destul de sus.

Tatăl său îi strânse pătura pe umeri, apoi se duse la instrumentele de control al globului.

Sfera dispăru complet, iar Keles se apucă de braţele scaunului. Platforma plutea la mulţi metri în aer. Erau întorşi spre est, cu soarele răsărind. Lumina lui tocmai atinsese malul estic, dar deja munţii dinspre nord şi sud ardeau în lumina reflectată de vârfurile înzăpezite. Râurile lungi se scurgeau prin văile cu vegetaţie luxuriantă şi se risipeau prin deltele strălucitoare.

— Recunoşti acest loc?

Keles se aplecă înainte.

— Nalenyr? Dar nu văd Moriande. Şi sunt păduri peste tot.

— Acesta-i Nalenyrul înainte de a *fi* Nalenyr.

— Nu mi-aş fi putut imagina niciodată…

— Dar asta-i important, Keles. Trebuie să studiezi asta.

Bunicul tău îşi *imaginează,* iar tot ce-şi imaginează modifică ceea ce vezi tu jos.

Keles clătină încet din cap.

— Este incredibil.

— Aşteaptă puţin.

Ryn trase de două manete.

— Uită-te la asta.

Nava de călătorit în timp se roti, aşezându-l pe Keles din nou spre soare. În faţa sa, acolo unde ar fi trebuit să fie Marea Întunecată, un munte masiv îşi avânta vârful între nori. Zăpada încingea baza muntelui, dar mai sus, acesta devenea viu cu plantele verzi şi florile şi cârdurile de păsări colorate. Insule cu palate minunate gravitau pe lângă el şi mici nave aeriene treceau de la unul la altul.

Keles se ridică şi se îndreptă clătinându-se spre balustradă.

— Rekarafi zicea că Virukadeenul era un paradis. N-a minţit. N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

— Iar Nessagafel ar fi anihilat totul. Virukii s-au luptat cu el şi-au sfârşit prin a-l distruge. Dar asta nu va dura eoni. Aici au reuşit să stăpânească magia. Asta au pierdut Virukii şi de-asta simt ei că nu mai merită să aibă viitor.

Keles se uită în urmă, peste umăr.

— Nu merită un viitor?

— Au distrus paradisul, Keles. Nu mai au copii şi nu mai ridică imperii, pentru că nu mai pot dobândi, niciodată, ceea ce-au pierdut.

— Şi asta li se va întâmpla şi oamenilor? De-asta nu poţi vedea în viitor?

— De-asta te-am adus aici. Ca o *garanţie* că vom avea unul.

Keles dădu din cap.

— Coboară-mă. Lasă-mă să studiez lumea. Lasă-mă să văd cum era cândva pământul, cum trebuia să fie. Vreau să ştiu totul. Nu-l pot lăsa pe Qiro să schimbe nimic.

Ciras se întoarse, ghemuindu-se sub sabia şuierătoare a unui războinic *gyanrigot.* Îşi răsuci încheietura mâinii şi

aceasta intră cu un clic în lăcaşul ei. Lovi de jos în sus, retezând un fir de control. Braţul în care ţinea *gyanrigotul* sabia căzu lângă corp, însă greutatea sa făcu maşinăria să se răsucească în cerc.

Încă două tăieturi, retezarea unor fire similare, acolo unde-ar fi putut fi tendoanele la un om, iar soldatul se prăbuşi.

Ciras sări peste el, blocă o altă lovitură de sabie şi lovi cu a sa peste burta *gyanrigotului.* Se plie pe locul tăieturii. Sabia automatului zdrăngăni la pământ.

Un scrâşnet metalic pe podea trădă un alt atacator. Ciras se răsuci, ridicându-şi sabia într-o lovitură din rever. *Gyanrigotul* – un fierar netransformat – prinse lama în cleşti, apoi lovi cu un ciocan în sabia spadasinului. Arma-i zbură din strânsoare. Amândoi, Ciras şi *gyanrigotul,* se holbară o clipă la mâna lui goală, apoi Ciras se aruncă înainte. Îşi înfipse mâna, cu degetele rigide, în pieptul războinicului şi-o trase afară strângând un pumn de fire şi tuburi. Uleiul încins se împrăştie peste tot. *Gyanrigotul* se prăbuşi la pământ cu un zgomot oribil.

Ciras scutură mâna, apoi lăsă uleiul să i se prelingă de pe ea. Fluidul negru se scurse, dezvăluind pielea argintie, acoperită cu şiruri de inscripţii minuscule. Îşi flexă degetele. Făcuseră ceea ce le ordonase el să facă, şi aproape că putea simţi cu ele. Borosan mai trebuia să lucreze pentru simţirea căldurii şi răcelii, însă presiunea funcţiona foarte bine.

Şi, în sfârşit, nu mai simt durerea. Ciras zâmbi. *Nici în carnea mea, nici în inimă.*

Borosan ridică sabia lui Ciras şi curăţă uleiul de pe ea.

— Pot să mai ajustez mânerul dacă vrei.

— Nu cred că mai e necesar. Ciras îşi lăsă mâna de metal pe umărul lui Borosan. Funcţionează foarte bine.

— Aş vrea să-i mai aduc nişte îmbunătăţiri. Pot să fac un compartiment în antebraţ care se deschide şi trage săgeţi miniaturale, ca la şoricari.

— Nu, prietene, eu sunt *spadasin.* Sunt *jaecaiserr.* Mie tot ce-mi trebuie este o sabie. Ai făcut deja destul ca să mă

asiguri că nu voi rămâne niciodată fără una. Sunt fericit. Luă sabia de *vanyesh* de la inventator. Un braţ puternic şi o spadă bună pe care s-o mânuiesc sunt tot ce am nevoie, cu adevărat, în viaţă. Acum le am, iar duşmanii mei au, din nou, un motiv serios să se teamă.

51
Ziua 1, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Stătea la fereastra dinspre sud a iatacului său, atât de calmă în pofida haosului din oraşul de jos. M-am minunat de stăpânirea ei şi mi-am tras puterea din ea. Întregul Moriande a făcut-o, iar eu speram că avea destulă forţă ca să ne scoată pe toţi la liman.

Pe la apusul soarelui, cele mai mari maşinării de asediu ajunseseră să bată până pe malul celălalt, cu proiectile de dimensiuni modeste. Zeci de oameni trăgeau de frânghii, ridicând contragreutatea, coborând braţul. Cineva l-a blocat în lăcaşul său, apoi alţii au rostogolit până acolo o bilă de fier. Au îmbrăcat-o într-o coardă, apoi comandantul maşinăriei va ordona orientarea catapultei cu o palmă mai la dreapta sau la stânga, pentru a putea lansa proiectilul asupra unei ţinte specifice.

Va da un ordin, iar oamenii se vor împrăştia pe unde vor putea. Comandantul va trage de un cordon. Greutatea va cădea, braţul se va ridica, iar coarda va lansa în văzduh cele nouăzeci de kilograme ale încărcăturii. Bila va sălta cu boltă peste râu. Uneori, avea să nimerească malul, iar alteori va zbura pe deasupra. Bila de fier va ridica scântei şi va ricoşa din clădiri.

Fusesem acolo, jos, să privesc, însă din acest punct de observaţie, Cyrsa nu putea vedea niciuna dintre acţiunile frenetice. Ea doar auzea strigăte, putea să mai vadă, o clipă, vreo greutate căzând, să audă ecourile îndepărtate ale sunetului pietrei lovind piatra.

Cu toate că încercasem să nu fac zgomot, ştia că sunt acolo. Părul ei lung, întunecat, acoperea blazonul cu cele cinci cercuri de pe spatele robei sale. Îşi legănă capul, iar

părţile luminoase ale blazonului licăriră prin păr.

— Asta-i ceea ce-am sperat să împiedic atunci. N-am vrut un război civil.

— Ştiu.

Se întoarse, cu o lacrimă pe obraz.

— De-asta am poruncit să fii ucis.

— A fost o alegere înţeleaptă.

Împărăteasa zâmbi.

— A fost o decizie nedreaptă. Nu ţi-am dat nicio şansă să te răzgândeşti.

— N-aş fi avut cum.

Ezită, apoi îşi plecă ochii.

— Poate că vorbim de lucruri diferite.

— Poate.

Am întins mâna, iar ea şi-a pus-o pe a ei într-a mea.

— Nu mi-am recăpătat toate amintirile, dar am destule dintre ele. Te-aş fi înlocuit. Atât de mult mi-am dorit asta. Am plătit pentru lăcomia mea cu viaţa.

Împărăteasa îşi plimbă cealaltă mână pe pieptul meu, netezind un rid.

— Atunci, înseamnă că nu-ţi aminteşti. Ştiam ce doreşti. Ştiam ce-ar însemna. Ştiam ce decizie mă obliga să iau, dar ţi-am dat posibilitatea de a alege. Atât de mult te-am iubit.

— Ce alternativă aveam?

— Ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine, să devii prinţ-consort.

Asta m-a înfiorat.

— Mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, cu toate că ştiai că voiam să te răstorn de la putere?

— Era singura cale. Îşi lăsă obrazul pe pieptul meu. Ai fi ajuns Împărat din toate punctele de vedere, atât că nu şi oficial, atunci când ne-am întors. Mă iubeai. Ştiam asta. Îţi plăcea ideea de a fi Împărat. Trebuia să aflu ce te interesa mai mult.

— Ce ţi-am răspuns?

— Ai zis că o să-mi dai un răspuns când te vei întoarce cu capul lui Nelesquin. Îşi plimbă un deget în jos, pe

obrazul meu. Asta însemna nu.

Am închis ochii şi-am încercat să-mi amintesc. N-am putut, însă am reuşit să-mi imaginez destul de uşor totul. Tronul trebuia să fie al meu, numai al meu. Nu-l puteam accepta din mâna ei. Am cuprins-o cu braţele.

— E prea târziu pentru mine ca să-ţi răspund acum?

Degetele i s-au strecurat prin părul meu şi-am tras-o spre buzele mele. Ne mai sărutasem noi şi înainte, de multe ori, însă acesta parcă era primul sărut. Moale şi ezitant, cercetător şi curios şi cald, atât de cald. Buzele noastre s-au atins o dată, apoi au revenit mai hotărâte. Respiraţia ei caldă îmi atingea obrazul, iar braţele mele s-au strâns în jurul ei, lipind-o de mine.

Sărutările noastre au devenit tot mai grăbite, gustându-ne buzele unul altuia. Am sărutat-o pe gât, apoi în gropiţa de la baza lui. Şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu când am ridicat-o, îngropându-mi faţa în gâtul ei. Lacrimile ei se risipeau pe obrazul meu. S-a apucat strâns de mine şi-am dus-o în pat.

Ne-am dezbrăcat unul pe celălalt, tachinându-ne şi glumind în revelaţie, dar nerăbdători în explorare. Ne-am atins şi ne-am gustat. Degetele m-au furnicat când se plimbau pe pielea ca de mătase. Vârfurile degetelor au dansat peste ea cu moliciune, apoi unghiile mele au trasat acelaşi drum ceva mai apăsat.

Atingerea ei era ca focul, respiraţia rece. Sărutările ei m-ai răscolit, şoaptele ei m-au sedus şi m-au dus cu ea într-o lume unde cuvintele încetau să mai aibă vreun înţeles. Am devenit ceea ce fusesem înainte să fi existat, şi ceea ce vom fi când nu vom mai fi. Râsul s-a transformat în icnete, oftatul în gemete, căldura şi mişcarea şi emoţia ne-au unit în mai mult decât carne, mai mult decât în suflet şi spirit.

Şi-apoi am rămas unul lângă altul, ea ghemuită la pieptul meu, un deget de-al ei urmând, leneş, traseul cicatricei. I-am dat la o parte părul de pe frunte şi i-am sărutat-o. Am zâmbit peste pielea ei.

— Ce-i?

— Paryssa. O miros.

— Aşa sunt eu pentru tine.

Zâmbi. I l-am simţit pe gât.

— Cine vei fi pentru mine?

— Nu Soshir. Nu mai sunt nici Moraven Tolo. Am închis ochii. Altcineva, cineva nou. Cineva care ar putea fi consortul tău, luptătorul tău, iubitul şi prietenul tău. Cineva în care să te poţi încrede întotdeauna.

Îşi ridică fruntea. Îmi studie faţa. Un zâmbet se desenă încet, apoi mă sărută.

— Asta mi-ar face mare plăcere. Când vom alege noul tău nume?

I-am mângâiat părul şi i-am aşezat capul pe pieptul meu.

— După ce-ţi aduc capul lui Nelesquin.

52
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Hanul La Nouă Peşti, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

— Doar n-ai crezut că o să scapi de noi, nu?

N-ar fi trebuit să fiu surprins de prezenţa lor. Fiecare dintre ei trecuse prin multe alături de mine. Căpitanul Lumel, Deshiel Tolo, Ranai Meryne şi Dunos. Toţi purtau haine din piele de oaie, croite strâmt, cu robele în câte-un burduf etanş, şi teci asemănătoare pentru săbiile lor. Stăteau între mine şi treptele care duceau spre pivniţă. Am zâmbit şi-am făcut o plecăciune, cu tot respectul.

— Nu m-am aşteptat să ne întâlnim aici.

Deshiel se înclină.

— Înţelegem asta, Maestre. Poate pentru că, din greşeală, ne-aţi dat un alt moment şi loc de întâlnire.

Ceilalţi zâmbiră, iar eu mi-am plecat capul din nou.

— S-a întâmplat aşa pentru că n-aveţi nicio intenţie să mă lăsaţi să plec neînsoţit, iar eu nu am nicio intenţie să plec acum cu alai. Deshiel, căpitane Lumel, arcaşii tăi sunt acolo, schimbând săgeţi cu *kwajiinii.* Nici ei, nici Moriande nu-şi pot permite absenţa serviciilor dumitale.

Războinicul virinian clătină din cap.

— Au luptat suficient de bine şi fără mine. Asta-i important.

— Dar şi următoarea bătălie. Am făcut un semn cu capul spre femeie. Şi tu, Ranai. Au fost ei, cândva, *xindantzu* ai mei, însă acum răspund în faţa ta. După cum şi trebuie să fie. Avem nevoie de tine aici.

— Maestre, mi-ai spus că ar trebui să fiu o *xidantzu* timp de nouă ani. Ai spus că ar trebui să rătăcesc şi să distrez tot felul de bandiţi. E vreunul mai mare decât Nelesquin?

— Nu, însă de distracţia lui mă voi ocupa eu.

M-am lăsat într-un genunchi şi-am dat de privirea neclintită a lui Dunos. I-am mângâiat obrazul.

— Dacă aş putea lua pe cineva cu mine, pe tine te-aş lua.

— Am să traversez râul. Pot să-mi ţin foarte mult respiraţia. M-am tot pregătit.

Trase puternic aer în piept şi-şi ţinu respiraţia.

— Nu Dunos, nu face asta. Ştiu că toţi puteţi trece pe malul celălalt. Ştiu că toţi veţi lupta ca nişte tigri pe partea cealaltă, dar nu acolo se va da lupta. Ne tot hărţuim reciproc de zile întregi şi asta va continua, pe măsură ce oraşele se vor apropia. Dacă dau greş, dacă Nelesquin supravieţuieşte, invazia sa trebuie contracarată. Voi sunteţi cei care pot face asta.

— Dar, Maestre, am să te ajut să-i ucizi pe *kwajiini.*

— Da, Dunos, aşa e. Asta îmi dă curajul de a face ceea ce trebuie. M-am ridicat şi le-am cercetat chipurile. Virisken Soshir de v-ar fi găsit aici, ar fi crezut că vă îndoiţi de capacitatea lui. Ar fi considerat că unul dintre voi l-a trădat. S-ar fi gândit la nouă milioane de lucruri, dar cel la care nu s-ar fi gândit este cel de-acum: sunteţi cu toţii prieteni care-aţi lupta şi-aţi muri pentru mine. Şi eu aş face acelaşi lucru pentru voi, însă aici trebuie să ne despărţim. Pe partea cealaltă nu va fi niciunul dintre voi în siguranţă. Întreaga misiune s-ar putea să fi fost trădată.

Deshiel se încruntă.

— Poftim?

— De unde aţi ştiut când şi unde voi traversa?

— Au fost nişte zvonuri, Maestre. Am pus să fii urmărit şi când te-ai îndreptat încoace, ei, bine, săgeţile zboară mai repede şi decât cele mai rapide depeşe.

— Săgeţile pot traversa şi râul. S-ar putea ca Nelesquin să mă aştepte. Dacă există trădători care-i dau informaţii, s-ar putea ca bătălia pentru Moriande să fie deja pierdută.

S-au despărţit şi au făcut o plecăciune. Le-am întors salutul, apoi am început să cobor treptele. Am auzit un pas în urma mea şi m-am întors.

— Nu, Dunos, nu poţi veni.

— Stăpâne, dacă pleci fără mine vei muri.

M-a străbătut un fior.

— Dunos, n-am să mor.

— Stăpâne, te rog. O simt. O ştiu.

M-am lăsat într-un genunchi, pe trepte.

— N-am să mor, îţi promit.

Băiatul scutură din cap şi o lacrimă de-a lui mi se sparse pe faţă.

— Nu poţi promite aşa ceva.

— Pot şi-am făcut-o. Va trebui să mă ajuţi să mi-o ţin.

M-am uitat peste el, la Ranai. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi-mi făcu un semn cu capul.

— Rămas-bun, prieteni.

Am zâmbit curajos şi-am luat-o în jos pe scări.

— Nu! a strigat Dunos.

N-a venit după mine, însă a ieşit din han în fugă.

— Îl găsesc eu, Maestre.

— Mulţumesc, Ranai.

Am coborât în pivniţa hanului. Un grilaj ruginit stătea deschis deasupra unei găuri rotunde, căptuşită cu cărămidă. Am coborât, nimerind cu cizmele pe nişte mânere corodate. După vreo şaizeci de metri în jos, am aterizat în canalizare, intrând într-o conductă mai mare, înclinată în jos. Cu degetele, am descoperit o funie groasă, legată chiar sub luciul apei maronii, mizere. Am inspirat adânc de câteva ori într-o succesiune rapidă, expirând repede, apoi am inspirat o dată normal. Băgându-mi capul sub apă, m-am lăsat pe funie în jos cât am putut de repede.

Să descopăr cum să pătrund în partea de sud a Moriande nu a fost deloc uşor. Până la urmă, m-am oprit la ideea de a trece dintr-o conductă de canalizare în alta. Era o distanţă de numai două sute de metri, şi cu puţin exerciţiu am putut face deplasarea. Legarea funiei a fost ceva mai dificilă, însă *thanatonii* lui Borosan Gryst nu aveau niciun fel de probleme. A fost trimis unul cu un cablu şi s-a ancorat pe partea dinspre sud.

Odată ieşit din conductă, a trebuit să mă lupt cu râul. Curentul nu era foarte puternic, dar din când în când mai cădea câte-o săgeată prea scurt şi se scufunda în urma

mea. M-am tras spre malul opus cât de repede am putut. Plămânii îmi luaseră foc când am intrat în cealaltă conductă.

Am ieşit la suprafaţă şi-am inspirat pe cât de discret am putut. Primul impuls a fost să inspir şi să sorb aerul, însă nu-mi puteam permite să fac atât zgomot. Dacă trădătorii dezvăluiseră locul pe unde intenţionam să fac traversarea, eram mort cu mult înainte de a fi avut şansa de a mă usca. Respirând mai normal acum, m-am strecurat dincolo de *thanaton.* Am urcat pe conducta de canalizare până în pivniţa de provizii a unui han de pe malul sudic. M-am uitat prin jur înainte de a ieşi, însă era întuneric peste tot. Am ieşit şi-am coborât grilajul la locul său, însă chiar când să ajungă jos, o balama ruginită a scheunat ca o pisică omorâtă.

— Nu te teme, Maestre, nu-i nimeni prin jur să ne audă.

Ghemuit, cu una din săbii deja trasă din teacă, m-am întors spre umbrele dinspre care se auzise vocea.

— Ciras? Dar cum?

— Maestrul Gryst mi-a vorbit despre misiunea *thanatonului.*

Aprinse un mic lămpaş, dezvăluindu-se în robe întunecate, având ca blazon o flacără stilizată. Ridică lămpaşul cu mâna dreaptă şi se reflectă destulă lumină ca să-i arate adevărata natură.

— Şi-am venit aici mai devreme ca să mă asigur că nu ne aşteaptă niciun fel de surprize.

— Şi pentru că ştiai că n-am să te las să vii *cu mine?*

Tânărul zâmbi.

— E mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.

Am râs încet şi-am început să-mi dau jos hainele impermeabile.

— Atunci te rog să mă ierţi pentru că te-am făcut să aştepţi. Dă-mi voie să mă îmbrac, apoi vom face ceva ce Prinţul Nelesquin nu va uita niciodată.

Patru Iaduri l-au împiedicat pe Jorim şi pe însoţitorul său să ajungă pe tărâmul Zhangjian, practic locul dintre Ceruri

şi Iaduri. Al Patrulea Iad, Landao, aproape că-i dovedi.

Era Iadul dat ca pedeapsă celor trândavi şi lacomi. Visurile lor atârnau pe dinaintea ochilor lor precum fructele de pe crengile de jos, însă niciun pas făcut în direcţia lor nu-i ducea mai aproape. Apoi, după ce frustrările dădeau în clocot şi chiar ajungeau să se chinuie să ajungă, treceau de obiectivul lor într-o clipă. Se întorceau şi încercau din nou şi întregul proces se relua de la început.

Talrisaal a găsit o modalitate de a învinge Landao. Şi-a fixat ca ţintă să se îndepărteze cât se poate de mult de ceva. Asta l-a adus în apropierea obiectului şi l-a smuls. Acţiunea a provocat nemulţumirea multora dintre cei prinşi acolo. Oricum, cu cât voiau să se apropie mai mult şi să-i împrăştie creierii, cu atât mai tare se îndepărtau de el.

Pyrust şi-a stabilit imediat ca obiectiv să-i ducă pe toţi pe cât de departe posibil de porţile Iadului următor. Armata a traversat câmpiile îngheţate din Shanchu. Întregul Iad părea construit din insule de gheaţă, plutind pe mări pline de zloată. Sufletele jinduitoare se legănau urlând în apă şi erau prinse între insulele care se ciocneau.

Armata s-a mişcat destul de repede de-a lungul unui lanţ de insule, intrând în Ji-bing. Boala făcea ravagii printre captivii de acolo. Păreau să fie, în majoritatea cazurilor, oameni care fuseseră implicaţi în culte eretice şi fundamentaliste. Păreau să-şi petreacă multă vreme adunându-se în grupuri pentru a se ruga. O maladie răsărea printre ei, acoperindu-i de buboaie. Întreaga congregaţie contracta boala şi se destrăma, pur şi simplu. De fapt, lepra ar fi fost o binecuvântare pe lângă ce aveau ei de suferit. Când, în cele din urmă, îşi dădeau duhul, bălţile de puroi clocoteau. Aburii care se ridicau creau fantome, iar acestea prindeau substanţă, devenind oameni. Rătăceau fără oprire până auzeau pe cineva predicând ceva şi se alăturau acelui grup. Apoi apăreau bubele, curgea mucusul, iar de aici lucrurile deveneau hidoase.

Menţinerea disciplinei în al doilea şi al treilea dintre Iaduri nu era dificilă. Asta era bine, pentru că ultimul Iad,

Chong-to, era tărâmul războiului. Din clipa în care au început a se regrupa, ieşind din râul puţin adânc din mijlocul unei văi înverzite, bandele de războinici au şi început să-i atace.

Ferocitatea unora dintre combatanţi l-a surprins pe Jorim. Chong-to nu era destinat războinicilor, ci oamenilor care agreau războiul. Politicienii şi birocraţii cărora le plăcuse să declanşeze războaie, fără să fi vărsat ei înşişi nicio picătură de sânge, se trezeau în Chong-to. Şi laşii ajungeau acolo, precum şi profitorii nesătui sau luptătorii care avuseseră numai ură în inimă. Era un loc unde bărbaţii convinşi că războiul era doar un joc erau prinşi pentru veşnicie, pentru a vedea că nu era aşa.

Jorim arătă cu mâna.

— Unele bande se grupează acolo.

Pyrust dădu din cap.

— Am auzit că dacă mori cu onoare în bătăliile de-aici, îţi croieşti drumul spre Kianmang.

Virukul dădu din cap.

— Însă din moment ce luptă pentru propriul lor interes, nu pot muri cu onoare.

— Şi de aceea vor rămâne aici pe veci.

Pyrust mârâi când una dintre maimuţele înaripate căzu din cer, lovită de o săgeată. În momentul în care jivina lovi pământul, el dispăru.

— Pe de altă parte, trupele noastre vor inunda Kianmangul.

Pyrust şi-a grupat armata cu şopârlele înaripate şi cavaleria din cerbi la mijloc. Maimuţele cu aripi se retraseră, aşteptând să înconjoare bandele şi să le hărţuiască. Formaţiunea avansă în ordine şi-şi croi drum prin mica grupare a bandelor adunate. Bărbaţi burtoşi, gâfâind de mama focului, o luară la goană când năvăliră şopârlele. Suliţaşi scheletici fugiră înainte de şarjele cavaleriei, iar maimuţele împiedicară hoardele alcătuite pe loc să lanseze atacuri de hărţuire.

Când localnicii din Chong-to piereau, îi înghiţea pământul, lăsând în urmă armurile vechi şi putrede şi

coifurile. Şopârlele adulmecau relicvele şi se fereau de ele. Pyrust puse maimuţele să adune armele în grămezi, iar armata mărşălui mai departe.

Pe când ieşeau din vale, peisajul se schimbă într-unul iluminat de focul violet al baloturilor. Râul albastru care le adusese curgea într-o mlaştină întunecată, în care se încâlceau copaci rupţi şi ierburi acvatice, scufundate adânc în mocirla neagră. Pe suprafaţa mlaştinii apăreau bulbuci mari, ca ouăle de broască uriaşă.

Ouăle pocneau şi din ele ieşeau războinici. Scormoneau prin mocirlă, recuperând armurile vechi, cu curelele de piele slinoase pe jumătate putrezite, şi arme alcătuite mai mult din rugină decât din metal. S-au avântat prin mlaştini şi-au luat-o la fugă pe cărări ascunse.

Jorim îi privi dispărând.

— Nu sunt proşti. Ne-au văzut cum luptăm. Vor alege un loc unde să ne poată pricinui cât mai multe pierderi.

— Mlaştina este străbătută numai de cărări înguste. Au să ne atace acolo.

Virukul se întoarse spre prinţ.

— Pot şopârlele tale să înoate?

— Pot, dar n-aş vrea să înot în mizeria aia.

Jorim zâmbi.

— Folosirea şopârlelor pentru a-i mătura pe cei care ne pregătesc o ambuscadă este o idee foarte bună. Am şi eu una. Să trecem pe toată lumea înapoi, peste ridicătura de pământ.

Nirati îi aruncă o privire fratelui său.

— Ori de câte ori ai expresia aceea pe faţă, pui la cale ceva periculos. Te rog, n-o face.

— Îţi faci prea multe griji. Se sui pe ridicătura care domina mlaştina şi se pregăti. Şi tu, Talrisaal, vino aici.

— Dacă ai de gând să faci ceea ce cred eu că vrei să faci…

— Va fi bine. Jorim se încruntă. Sunt zeu, îţi aminteşti? Probabil că am contribuit la formarea acestui loc.

Nirati era prea departe de el ca s-o audă bine, dar credea că spusese ceva de genul „nu găsesc asta din cale-

afară de liniştitor”.

Rânji şi închise ochii, începând să manevreze magia. Când Amentzutlii l-au deprins pentru prima dată cu vrăjitoria, a învăţat să caute *adevărul* lucrurilor. În timp ce avansa, a căutat adevărul din gazul de mlaştină, care se adunase şi ardea. Folosind *mai*-ul, l-a adunat pe tot, obligându-l să ia forma unei sfere, apoi, prin magie, i-a modificat elementele. Le-a rupt echilibrul şi le-a injectat multă căldură.

Deasupra mlaştinii răsări un soare strălucitor.

Apoi, sfera de foc explodă. Unda de şoc îl azvârli de pe ridicătură. Zbură înapoi prin aer, cu roba fumegând. Căzu grămadă şi săltă iar în aer, însă o maimuţă înaripată îl prinse.

Nirati se grăbi spre el, dar lumina de pe cer începuse să scadă deja.

— Jorim, eşti bine?

— Da, n-am nimic.

Se bătu peste porţiunea de pânză fumegândă de pe coapsa lui. Îi ţiuiau urechile, însă se repezi pe coama dealului. Două din maimuţele înaripate alergară după el, însă rămaseră la o distanţă respectabilă. Talrisaal îl ajută să se ţină pe picioare.

— Teoretic, a fost o idee bună.

— Mda. Jorim se întoarse. Pregătiţi-vă. Vin.

Explozia şi focul distruseseră mlaştina, arzând pământul şi înnegrindu-l, iar acesta crăpase de parcă ar fi fost uscat de vreo nouă sute de ani. Războinicii renăscuţi îşi săpară ieşirea din mormintele lor puţin adânci, fugind în direcţie opusă, alăturându-se unei hoarde de cel puţin nouă mii de oameni.

Pyrust veni lângă el, pe creastă.

— Îţi mai aminteşti de aripile acelea pe care le aveai când te-am găsit noi?

— Da.

— Scoate-le din nou. Du-te în direcţia aceea.

Pyrust coborî şi începu să-şi strige ordinele.

— Lasă-i pe duşmani să te vadă. Eşti momeala.

Din spatele său ieşiră aripi ca de liliac. Jorim se înălţă şi cârmi la stânga, având-u-l pe Talrisaal lângă el. Duşmanii, o grămadă de zdrenţăroşi, schimbară direcţia, luându-se după ei. Jos, Pyrust îşi conduse armata înapoi, apoi ocoli, pregătit să lovească hoarda din flanc.

Virukul arătă spre o cortină strălucitoare, întinsă între doi munţi înalţi.

— Trecătoarea spre Zhangjian?

— Aşa sper. E atât de aproape.

Armata lui Pyrust ocoli dealul şi se aruncă asupra sufletelor pierdute. Maimuţele cu cap de ciocan azvârliră bolovani uriaşi, care se opriră din rostogolire de-a lungul unei pârtii de trupuri zdrobite. Arcaşii călare pe cerbi slobozeau, fără oprire, nori de săgeţi asupra atacatorilor, culcând la pământ o grămadă dintre ei, dar se părea că nu asta conta foarte mult. Morţii se ridicau imediat şi reveneau în luptă şi mai puternici.

— Nu reacţionează ca o armată obişnuită.

Virukul arătă cu degetul.

— Roiesc ca un stol de păsări.

Era adevărat. Când arcaşii culcau la pământ şiruri întregi, ceilalţi se buluceau în jurul lor. Nu exista nicio încercare de a păstra o formaţie, erau doar un puhoi de carne, care tot înainta. O parte dintre soldaţii lui Pyrust mureau cu fiecare încăierare, nefiind înlocuiţi cu alţii. Nu puteau câştiga un război de uzură.

— Haide!

Jorim planã la mică înălţime, manipulând *mai*-ul. Moartea şi agonia erau dureroase, însă duşmanii ştiau că vor renaşte într-o clipă. Întreruperea *acestui* ciclu era imposibilă. Renaşterea făcea parte din Chong-to. Pentru a schimba asta, ar avea nevoie de întreaga putere a unui zeu, iar el nu dispunea decât de o fracţiune din aceasta.

Dar există un răspuns.

Pieptul unuia dintre duşmani fu străpuns de o săgeată. Căzu cu mâna încleştată pe ea. Când săgeata-i ieşi prin spate, îi reteză un nerv. Braţul stâng al omului rămase flasc.

Jorim manipulă *mai*-ul. Folosi doar atât cât să poată împiedica moartea duşmanului. Nu vindecase rana, ci doar îl ferise de moarte. Procedă la fel cu omul orbit de lângă acesta şi cu unul care-şi pierduse un picior. Magia oprea hemoragia şi închidea cioturile membrelor.

Talrisaal, văzând ce făcuse Jorim, se repezi pe urmele sale şi făcu la fel. Jorim se întoarse şi-i strigă lui Pyrust:

— Ologiţi-i! Nu-i ucideţi!

Răniţii blocau linia frontului, însă marea masă a duşmanilor continua să avanseze. Tot mai mulţi războinici păreau să se alăture grupului. Marginile grosului trupelor trecuseră de liniile lui Pyrust şi ameninţau să-l înconjoare. Îşi refăcu formaţiile, manevrând trupele spre un deluşor, însă hoarda se aduna tot mai strâns în jurul său, hărţuindu-i efectivele.

Apoi răsunară cornurile şi bătură tobele. O formaţie de cavalerie lovi hoarda din flanc. Carele de război cu arcaşi nalenieni se răspândiră în spatele duşmanilor, iar războinici musculoşi, purtând măşti de jad şi aur, agitând ghioage de luptă îmbrăcate în obsidian, îşi croiră drum prin hoardă. Ghioagele zdrobeau membre şi după aceea *maicana* Amentzutl lăsa farmece pentru oblojirea ologilor.

Hoarda-şi schimbă poziţia, întorcându-se pentru a se confrunta cu noua ameninţare. Pyrust le ordonă trupelor să înainteze, surprinzând duşmanul la mijlocul manevrei de întoarcere. Răniţii fură împinşi înapoi, spre propriile lor trupe, şi hoarda începu să se lupte cu ea însăşi. Grupul se spulberă în mulţimi de războinici pe jumătate morţi, care se îndepărtau şchiopătând cât puteau de departe de ceilalţi.

Jorim ateriză lângă Pyrust.

— Pun rămăşag că nu te-ai gândit niciodată că vei fi salvat de cavaleria naleniană.

— Nu. Cine sunt ceilalţi?

— Amentzutl. Trăiesc pe un continent departe, la răsărit, dincolo de mare. Au fost descoperiţi în expediţia *Lupului Furtunii.*

— Cum au ajuns aici?

— N-am nici cea mai mică idee.

Aripile lui Jorim se retraseră din nou în corpul său, în vreme ce grupul de Amentzutl se despărţi în două. Un ghemotoc negru-auriu, plin de muşchi şi blană, urcă pe ridicătură şi trase de Jorim.

— Jrima, Jrima, venit Shimik. Shimik aici!

Fennychul îl strânse tare în braţe, apoi sări în sus şi făcu o tumbă pe spate, aterizând din nou pe pieptul lui.

— Shimik fericit fericit fericit.

Apoi Fennychul dădu cu ochii de Talrisaal. Îşi dădu urechile pe spate şi din gâtlej urcă un mârâit. Jorim apucă Fennul de ceafă.

— Nu, Shimik. Talrisaal e prieten.

Shimik se aşeză la locul său, apoi mai făcu o tumbă dublă, aterizând lângă Jorim. Şi dincolo de picioarele lui Jorim, ascunsă de Fennych, stătea Nauana. Avea mâinile bine înfipte în şolduri, teama şi bucuria luptându-se pe faţa ei. Acolo sclipea o lacrimă stingheră.

Jorim se ridică în picioare şi-o prinse într-o îmbrăţişare lacomă. O ţinu strâns, lipindu-şi faţa de gâtul ei. Mireasma ei, mângâierea mătăsoasă a părului ei pe obraji, braţele ei cuprinzându-l, mica ei strânsoare şi suspinul îl făcură să vrea ca acest moment să nu se mai sfârşească niciodată. O sărută pe gât, gustându-şi propriile lui lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Nauana, pentru toată durerea.

Ea-i cuprinse capul în palme şi-l sărută.

— Cum să te doară când un zeu se sacrifică pe sine pentru ca tu să trăieşti?

— Dar…

— Eşti un zeu, Tetcomehoa. Nu poţi muri. Nauana-l sărută, apoi întinse o mână spre a-i arăta trupele din urma ei. Noi ştiam că ai nevoie de ajutor, aşa că am venit.

— Ştiaţi că avem nevoie de ajutor?

— Bineînţeles. Este *centenco.*

Jorim clătină din cap, apoi se desprinse din braţele Nauanei. Făcu o plecăciune spre femeia care se apropia de ei.

— Căpitane Gryst, cum ai ajuns aici?

— Mă dezamăgeşti, cartografule, zeu sau nu.

Căpitanul *Lupului Furtunii* zâmbi.

— Ai uitat că am descoperit în expediţia noastră Muntele de Gheaţă? Dintotdeauna au existat relatări despre o cale spre Lumea Morţilor care ar exista acolo. Am găsit-o noi. O uriaşă minge de foc ne-a indicat locul bătăliei.

— Jrima, foc, uuuuşş.

Shimik bătu din palme.

— Cred că a ilustrat, foarte bine, ceea ce gândim cu toţii. Anaeda arătă în urmă, spre linia lor de atac. Putem pleca oricând doreşti.

— Nu plecăm. Nu acum. Există un zeu ticălos care vrea să distrugă întreaga creaţie. El trebuie oprit. Oare ai vrea să vii cu noi?

Anaeda Gryst se încruntă.

— Asta nu se prea încadrează în directivele stabilite de Prinţul Cyron pentru *Lupul Furtunii.*

Pyrust zâmbi.

— Mă cam îndoiesc că marşul de prin Iaduri s-a încadrat.

— Bine zis. Anaeda dădu din cap. Eşti cartograf, Jorim Anturasi. Condu-ne şi te vom urma.

53
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Hanul Dragonul de Râu, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Ciras dădu din cap şi stinse lampa, scufundând pivniţa hanului în beznă. Îşi coborî vocea la o şoaptă.

— Când am sosit prima dată, am verificat parterul. N-am văzut nimic. O piatră a trecut printr-un colţ, dar strada părea şi ea pustie.

— Asta-i bine, dar s-ar putea să fi fost trădaţi. Ranai şi câţiva dintre ceilalţi au încercat să vină cu mine. Ştiau unde aveam să fiu.

— Cum e posibil aşa ceva?

— O presupunere corectă. Undeva, un funcţionar a făcut o însemnare, iar odată intrată în sistemul birocratic… Moraven pufni. Eşti gata?

— Da, Maestre.

Ciras se codi.

— Maestre, doar nu crezi că te-am trădat, nu?

— Pe chestia cu Jogot Yirxan?

O mână-i găsi partea de sus a braţului şi i-o strânse.

— Nu. De fapt, am sperat că vei fi aici, cel puţin de partea mea în bătălia cu Nelesquin.

— De asta ai trimis băiatul să mă supravegheze?

— Uneori, există lucruri pe care le asimilăm cel mai bine când alţii privesc şi noi predăm, chiar dacă nu ştim că facem asta. Dunos e un băiat curajos şi va învăţa multe de la tine. Iar tu vei învăţa de la el, aşa cum am făcut eu, învăţându-te pe tine.

— Tu ai învăţat de la mine?

— Da. Tu ţi-ai păstrat idealismul tinereţii. Cei mai în vârstă ar spune că un astfel de idealism nu este practic şi trebuie să facă loc pragmatismului şi compromisului. Dar

compromisul care anulează virtutea şi recompensează viciul este rău. Asta am învăţat-o de la tine.

Ciras dădu din cap, nevăzut.

— Ai trimis un băiat să-mi reamintească cine-am fost.

— Cine *eşti,* Ciras.

— Mulţumesc, Maestre.

Moraven îi strânse din nou braţul.

— Cred că-i vremea să-i arătăm lui Nelesquin cine suntem.

Se furişară pe trepte până la parterul hanului. Mesele şi scaunele erau împrăştiate în dezordine. Îşi făcură drum prin harababura aceea şi aşteptară la uşa dinspre răsărit. Strada de dincolo de ea rămăsese întunecată şi tăcută, cu excepţia câte unui zăngănit de săgeată rostogolindu-se pe pietrele de pavaj.

Ciras căută în zare după semne ale prezenţei duşmanului. Nu văzu nimic. Moraven dădu din cap, aşa că se strecurară prin intrare şi păşiră, fără zgomot, de-a lungul trotuarului din lemn. La colţ, traversară în fugă strada, îndreptându-se spre sud-est, spre Quunkun.

Au fost prinşi în capcană în al doilea cvartal. Din umbre s-au desprins bărbaţi, purtând suliţe-tigru lungi. Cu câte două vârfuri ascuţite la fiecare capăt al cozii curbate şi cu un mâner din lemn, acestea aduceau mai mult cu nişte furci pentru fân decât a arme. Fuseseră alese mai mult pentru batjocorirea lui Moraven decât pentru eficacitatea lor. Războinici *kwajiin* comandau fiecare pluton, iar pe acoperişuri apărură arcaşi virinieni. Îşi potriviră în arcuri săgeţi cu vârful bont, gros, care ameţeau şi imobilizau.

Ciras şi Moraven îşi scoaseră imediat săbiile şi se poziţionară spate în spate, doi oameni şi trei săbii gata să se confrunte cu o hoardă de creaturi hidoase, care i-ar fi pus pe fugă şi pe demonii din al Cincilea Iad. Comandanţii lor *kwajiini* îşi lăsaseră mâinile pe mânerele spadelor, vădit nerăbdători să le încerce.

— Ai două săbii, Maestre, aşa că mă aştept să ucizi de două ori mai mulţi decât mine.

— Dar sunt mai bătrân decât tine. Odată ce ţi-o pui la

lucru pe a ta, n-ai decât să mă ajuţi şi cu ai mei.

Un bărbat înalt, zvelt, cu o mantie închisă la culoare, îşi făcu apariţia şi trecu prin hoarda de vânători de tigri. Bătu din palme, apoi se opri şi făcu o plecăciune respectuoasă.

— Maestre Soshir, bun venit în Moriande Imperial.

Spadasinul îşi îndreptă spatele ieşind din prima poziţie a lupului.

— Eşti foarte amabil, Kaerinus. Mi te amintesc de la atingerile tale vindecătoare de la festivalul de anul trecut. Încă nu m-am decis dacă să-ţi mulţumesc sau nu.

— Mulţumeşti unui *vanyesh.* Dar nu cred. Avem nişte socoteli neîncheiate.

— Le putem termina aici şi acum.

— Tentant, însă Maiestatea Sa Imperială, Nelesquin al Nouălea, aşteaptă.

— Al Nouălea? Moraven îşi băgă ambele săbii în teacă. N-au existat opt împăraţi cu acest nume înaintea lui, nici după moartea lui. Cum se face că a ales această formulă?

— N-ai decât să-l întrebi tu asta. Kaerinus îşi desfăcu braţele. Ştie că ai venit aici ca să-l ucizi, şi-a trimis această escortă pentru fi sigur că ţi se oferă ocazia. Dar, prima dată, doreşte să-i fi oaspete la un eveniment foarte deosebit. Te asigur că-l vei putea urmări foarte bine din Quunkun.

— Şi care va fi acest eveniment?

Vanyeshul zâmbi.

— Distrugerea celeilalte părţi a Moriande.

— Lasă-ţi săbiile deoparte, Ciras. Avem o audienţă la prinţ.

Kaerinus conduse procesiunea la Turnul Ursului. O structură impozantă, fusese construit datorită nordului Kelewanului ca o copie în miniatură a capitoliului imperial. Quunkun funcţiona ca ambasadă, găzduindu-l pe prinţul virinian în timpul vizitelor de stat.

Vânătorii de tigri păstrau o distanţă respectuoasă, cu excepţia unuia sau doi, care mârâiau şi se apropiaseră să-i înţepe cu suliţele. Moraven îi ignoră, dar Ciras abătu o suliţă cu braţul său metalic. Zăngănitul îi luă prin

surprindere pe sălbatici şi atrase atenţia stăpânilor lor. Renunţară la orice alte manifestări de vitejie, ceea ce făcu deplasarea mai rapidă.

Kaerinus îi conduse sus pe nişte trepte late, până în Sala Coroanei, unde se afla o versiune redusă a tronului virinian. Un bărbat cu un aspect jalnic stătea la baza tronului, legat de el cu o zgardă subţire din aur şi un lanţ. Un disc celest susţinea tronul, amintind de zilele Imperiului. Şase *kwajiini* îl flancau în stânga şi în dreapta.

Nelesquin, solid construit şi cu barbă, stătea pe tron. Era înveşmântat cu o robă aurie şi purta o coroană simplă. Expresia chipului i se lumină pentru o clipă, apoi îşi miji ochii şi-şi îndreptă spatele pe tron. Zâmbi scurt.

Era destul de înalt pentru ca, deşi aşezat, să fie impresionant, dacă n-ar fi existat tratamentul de care beneficiase peretele din spatele tronului. Preferinţa viriniană pentru picturile murale se exprimase în voie în încăpere, prin scene eroice din istoria Virinei. Însă peretele din spatele încăperii fusese spălat complet. Pe el fusese desenată o hartă a Moriande, destul de simplă, iar un bărbat înalt şi suplu, cu părul alb, stătea lângă ea, hotărât, în aparenţă, să-şi continue lucrarea.

Nelesquin se ridică pentru a-i întâmpina.

— Dragul meu frate. Cât eşti de amabil că ne vizitezi. Ai adus şi-un prieten.

Moraven făcu o plecăciune, dar nici foarte adâncă, nici prea mult timp.

— Ciras Dejote din Tirat. Unul dintre învăţăceii mei, acum *jaecaiserr.*

— Dacă tu nu poţi să mă ucizi, ar putea el?

Ciras ridică bărbia.

— N-am venit decât ca să asist la victoria Maestrului meu.

Îşi scoase, cu grijă, sabia cu teacă cu tot de la cingătoarea robei şi o aşeză la pământ.

— Atunci regret, Maestre Dejote, că voi fi cauza dezamăgirii tale. Nelesquin arătă cu mâna spre peretele dinspre nord al turnului. Iată capodopera mea.

Ciras simţi furnicături pe piele când magia îşi făcu efectul. Acolo unde nu fusese nicio fereastră înainte, peretele din nord se retrase. Două coloane mici, împărţind panorama în trei părţi, oferiră o privelişte perfectă a întregului Moriande, axată pe Podul Dragonului, dar suficient de vastă pentru a expune toată lungimea râului.

Nelesquin zâmbi.

— Cucerirea oraşului Moriande începe din această clipă. Se întoarse şi dădu din cap spre bărbatul cu părul alb. Maestre Anturasi, te rog.

Bărbatul făcu o plecăciune, apoi ochii săi de un albastru de gheaţă i se rostogoliră în cap şi el apucă o pensulă.

Keles se ridică, brusc, în capul oaselor în patul său. Îşi azvârli cât colo cămaşa de noapte. Aerul rece îl şocă. Pielea-l simţea de parcă ar fi fost în flăcări. Înţelese imediat ce însemna asta.

De când râul începuse să se îngusteze, simţise magia pulsând în teritoriu. Pulsul devenise un sunet sfredelitor, ca atunci când o ţepuşă ţi-e înfiptă în craniu. Îl uluia că scaunele şi mesele nu săltau pe podea. Se înfioră, acum mai puţin cauza aerului răcoros, care-i făcea pielea de găină, cât după ce identificase sursa magiei.

Qiro.

Se lăsă la loc în pat, închise ochii, şi-şi forţă conştiinţa. Căută impulsurile şi şi le reprezentă vizual ca pe nişte valuri spărgându-se de malul şanţului de apărare de la Tsatol Pelyn. Se strecură în interiorul valurilor, se alătură lor, iar ele îl propulsară într-o lume nouă.

Se regăsi ca uriaş, călare pe Shirikun. Lunile-i pieptănau părul. Sub el, oamenii fugeau în toate părţile, mici puncte de lumină, clipind precum stelele.

Dispreţul umplea glasul bunicului său:

— În sfârşit, te-ai decis să mă sfidezi pe faţă.

Keles ridică privirea. La fel ca el, Qiro se înălţa ca un uriaş deasupra oraşului Moriande. Ochii săi albaştri deveniseră nişte nove care străluceau cu o intensitate rece. Bătrânul părea viguros şi sănătos, cu ani şi ani mai

tânăr decât atunci când îl văzuse Keles ultima dată. Întinse o pensulă spre râu.

— Nu. Opreşte-te.

Lumina îngrozitoare din ochii lui Qiro fulgeră.

— Prin ce excese de imaginaţie îţi închipui că-mi poţi comanda *mie?*

— Ceea ce faci e rău.

— Rau? *Rău?* Cum îndrăzneşti? Bătrânul îşi dublă dimensiunile şi-l privi de sus. Sunt Qiro Anturasi. Eu am creat această lume. Nimic nu există până nu-l fac eu să existe.

— Nu-i adevărat.

Keles se oţeli înaintea furiei lui Qiro. Detesta nota timorată, strecurată în vocea sa. Se simţea din nou ca un copil, linguşindu-se pe lângă el când Qiro-l ocăra pe vreunul dintre verişorii lui. Întotdeauna îşi promitea să se ferească de limba tăioasă a bunicului său.

Şi iată-mă chiar acolo.

— Nu-i adevărat? Nu? Cine eşti tu să spui asta? Ce eşti tu, Keles?

Cuvintele furioase ale lui Qiro îi străpungeau carnea.

— Eşti altceva decât te-am făcut eu? Te-am învăţat tot ce ştii, însă ai fost un învăţăcel slab.

— Nu, am învăţat mult mai mult decât crezi.

— Chiar aşa?

Limba lui Qiro deveni tăioasă.

— Ţi-am salvat sora de la moarte. Tu n-ai putut face asta pentru femeia pe care o iubeai, nici măcar pentru *mama* ta.

— Nu, însă…

Hohotul lui Qiro îl izbi în plin, azvârlindu-l din Moriande în noua mlaştină din nord.

— Nicio calitate. Nicio explicaţie. Nicio scuză. Eşti un nimic. Această lume-i a mea. Fac ce vreau cu ea.

Şi, cu toate că Keles ştia că era imposibil, Qiro îşi muie pensula în Râul de Aur şi începu să picteze pe piatră.

Dacă n-ar fi fost gravitatea arsurii de pe piept, Dunos s-

ar fi ruşinat de el însuşi. Cornurile răsunau şi duduiau tobele, chemându-i pe toţi la luptă. Oamenii urlau ordine. Tunetul cadenţei marşului şi gemetele balistelor pregătite de tragere se rostogoleau în întregul oraş. Se întâmpla ceva. Se întâmpla ceva îngrozitor. Trebuia să fie acolo, alături de Ranai şi Deshiel.

Însă maestrul său avea nevoie de el.

Dunos nu cunoscuse niciodată, în întreaga sa viaţă, ceva atât de limpede. Dacă nu-l urma pe Moraven Tolo, totul va fi pierdut. Credea asta cu o convingere pură şi nevinovată, necunoscută adulţilor, o pierdere care, mult prea des, nu-i plânsă de nimeni.

Intră în fugă în Hanul La Nouă Peşti şi plonjă în canalizare. Înotă până acolo unde găsi frânghia, apucându-se de ea cu mâna sa bună, şi-şi începu lunga călătorie pe sub Râul de Aur.

54
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Grijakun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Poate că, până la urmă, aveau dreptate, că luarea Grijakunului pentru comandamentul meu fusese tentantă. Prinţul Cyron stătea la etajele superioare, cu privirea aţintită asupra locului unde se aflase, cândva, Podul Lupului. Cu toate că era imposibil, o forţă invizibilă smulgea fiecare piatră din albia râului şi o aşeza la locul ei, refăcând podul. Pietrele păreau să fie fluide; într-adevăr, picături de piatră recădeau în râu, sau acopereau suporturile, precum ceara scursă pe-o parte a lumânării.

Ghearele nemiloase ale magiei îi zgâriau pielea, iar Cyron nu i se mai împotrivi. Se retrase în matricea lui şi-o privi modificându-se. Se întinse în afară, trimiţându-şi trupele spre est, reorientând maşinăriile de război, căutând şi alte linii. Dincolo de râu exista o altă matrice. Şi de-a lungul ei viaţa pulsa. Pe acea parte ardeau mii de lumini, adunându-se la Podul Lupului, Podul Tigrului şi Podul Ursului.

— Puterea noastră se află într-un singur loc, iar ei vin prin altul.

Se solidifică şi ultima bucăţică din Podul Lupului. O hoardă, alcătuită din creaturi doar pe jumătate omeneşti, năvăli urlând şi traversând podul ca un puhoi atât de violent încât unii dintre oştenii lui Nelesquin fură zdrobiţi de balustrade. Trupurile sfărâmate se rostogoleau prin aer, căzând apoi în râu.

O parte din acea forţă se repezi spre nord, ocolind zidurile oraşului, dar majoritatea o luă spre vest, de-a lungul Drumului Râului. Calea lată le permise să se desfăşoare. Câţiva se pierdură pe străzile lăturalnice, însă

mare parte dintre ei năvăliră înainte, intenţionând să asigure picioarele Podului Tigrului. Magia aduna la loc acel pod, piatră cu piatră, şi o altă masă supusă, de sălbatici, aştepta să-l traverseze în goana mare.

Gărzile Împărătesei îi atacară pe sălbatici imediat după ce vârfurile lor au depăşit Drumul Lunii Negre. Voraxanii s-au repezit asupra duşmanilor călare pe bidiviii lor de metal. Şarja lor pătrunse până la jumătatea drumului spre râu, înainte de a fi încetinită. Apoi războinicii se îndreptară spre vest, năvălind asupra sălbaticilor. Au mai galopat încă vreo cincizeci de metri, s-au întors, şi-au şarjat din nou, spărgând formaţiunea sălbaticilor şi împrăştiindu-i prin oraş.

Dar cam pe atunci Podul Tigrului se ridică la loc din adâncurile Râului de Aur.

O altă hoardă se repezi spre nord.

Podurile ieşeau din râu când le picta Qiro Anturasi pe harta lui. Am apreciat distanţa până la el. O puteam străbate într-o secundă şi să-l cosesc imediat. *Kwajiinii* ar putea constitui o mică problemă, însă cartograful ar muri.

Nelesquin îl acoperea.

— Nu te-am uitat, prietene. Ştiu cum gândeşti. S-ar putea ca apărarea lui Cyron să fie eficientă dacă Qiro nu mai desenează poduri. Zâmbi. Am simţit-o şi eu. Şi-a descoperit acest talent şi l-a perfecţionat. S-ar putea să ai dreptate, însă nu va avea nicio şansă să termine ceea ce-a început.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu porţi spadă. N-ai cum să mă opreşti.

Făcu un gest. Spada lui Ciras zăngăni pe podea, apoi se ridică la nivelul mâinii lui îmbrăcate în aur.

— Dacă nu te superi, Maestre Dejote, asta mi-e suficientă.

— Ar conta dacă m-aş supăra?

— Nu. Nelesquin chicoti şi trase sabia din teacă. Oh, foarte bine. Asta te-a mai gustat şi înainte, Virisken.

— Dar nu când era în mâna ta.

Nelesquin aruncă teaca armei cât colo.

— Foloseşte amândouă săbiile. Te las.

— Trasează cercul.

Nelesquin dădu din cap şi flăcări albastre înconjurară mijlocul podelei. Trecu prin ele şi făcu o plecăciune respectuoasă.

Am intrat în cerc şi m-am plecat la rându-mi. Nu voi dezonora această artă pentru că n-aveam niciun respect pentru individ. Totuşi, părea total degajat deşi se confrunta cu mine. O sabie împotriva celor două ale mele ar fi însemnat sinucidere curată chiar şi pentru un alt Mistic. Însă Nelesquin era ceva mai mult decât un spadasin Mistic. Stăpânea magia.

Mi-am îndreptat spatele şi m-a atacat. A lovit aprig, mai mult în stilul de luptă turasyndian decât în alte discipline mai civilizate. Roba-i flutura sclipind, sabia-i şuiera. M-am ferit, lăsându-mă într-un genunchi. Lovitura mea cu dreapta, din răsucire, ar fi trebuit să-i reteze piciorul drept de la genunchi.

A sărit deasupra sabiei, răsucindu-se într-o tumbă maiestuoasă şi plină de graţie. S-a învârtit prin aer, apoi a aterizat pe podea şi s-a repezit din nou la mine. A împuns, am parat. A trebuit să mă retrag prin răsucire, evitând o lovitură pe spate. Am sărit peste alta, aceasta iscând scântei din podea.

Aterizând, am tras şi cealaltă sabie şi-am încercat să-i retez capul.

S-a ferit, însă ştiam că aşa va face. Cu sabia din dreapta am lovit în faţă. L-a prins pe Nelesquin în mâna dreaptă, la cot, într-o lovitură care i-o va tăia frumos.

Capul lui Dunos ţâşni la suprafaţa apei şi icni. Trase aer în piept, potolindu-şi fierbinţeala din plămâni. Apoi aşteptă, ascultând, însă tot ce auzi fu bolborositul apei din tunelul de canalizare. Aşteptă până când îşi trase răsuflarea, apoi o porni înainte.

Se opri la scara din fier, fixată pe perete, apoi privi în sus. Ar fi început să urce, însă un licăr colorat, ceva mai în

faţă, îi atrase atenţia. Îşi îndreptă privirea într-acolo. Se făcu tot mai mare, dansând prin aer, apoi se aşeză pe mâna lui stângă.

— Ce faci aici?

Fluturele luminos, verde cu negru, nu răspunse. Bătu uşor din aripi, apoi se avântă mai adânc prin tunelul de canalizare. Zbură cam trei metri, apoi rămase plutind şi aşteptând.

Dunos îl urmă. Scoase învelitoarea impermeabilă de pe sabia sa, apoi pumnalul şi-l puse în mâna stângă. În afară de chiţăitul şobolanilor, clipocitul apei şi propriul său bălăcit, era linişte. Oamenii de la suprafaţă goneau care încotro. Era uşor să-ţi imaginezi că o parte din clipocit era cel al sângelui care se scurgea pe străzi.

Însă nu sângele îl preocupa pe Dunos. Războiul nu-l înspăimânta. Ce îl îngrozea cel mai mult pe lume era să-şi dezamăgească Maestrul. Moraven Tolo îi dăduse spada. Moraven Tolo îl condusese în luptă. Îl făcuse pe Dunos garda de corp a Prinţului Iekariwynal. Avea încredere în Dunos şi-i făcuse o promisiune.

O promisiune pe care am să-l ajut să şi-o respecte.

Fluturele pluti prin jurul altei scări din fier, aşa că Dunos o escaladă. Urcă cu prudenţă. Braţul său stâng nu-i prea era de folos acum, aşa că era pregătit cu pumnalul, iar fluturele i se aşeză pe umăr.

Dunos împinse grilajul din lemn, aflat la capătul scării, şi ieşi într-o grădină a turnului. Lujerii de *tzaden* năpădiseră tot locul. Lui nu-i păsa de ceaiul din flori de *tzaden.* Maică-sa aproape că-l înecase în el după ce braţul i se ologise, iar mireasma florilor îl îngreţoşa. Fluturele zbură spre turn. Dispăru printre lujerii groşi. Dunos ridică din umeri, trase sabia, şi înaintă spre acareturile scufundate în umbră ale Anturasikunului.

Lupta s-a terminat! Acest gând bubui în mintea lui Ciras când Moraven Tolo lovi. Mai tânărul spadasin privi imperturbabil scena, cu toate că ştia că antebraţul prinţului va zbura prin încăpere, luând şi spada cu el.

Sângele va gâlgâi şi apoi, cu încă o lovitură rapidă, Moraven Tolo îi va lua gâtul lui Nelesquin.

Răsunând zgomotos, sabia lui Moraven ricoşă din braţul lui Nelesquin. Mâneca tăiată dezvălui un exo-schelet auriu, care îmbrăca membrele prinţului. Sabia tăiase din carne, însă rana nu sângera.

Nu se poate aşa ceva.

Nelesquin dădu înapoi şi-şi smulse mâneca zdrenţuită. Încercă rana cu un deget, apoi zâmbi.

— Vezi, nu mă poţi ucide.

Moraven Tolo adoptă cea de-a patra poziţie a dragonului, cu ambele săbii înclinate şi orientate spre în faţă.

— Pot să-ţi retez limba, şi sunt gata să pun rămăşag că mai sunt şi alte părţi ale corpului care nu sunt ferite. Hai să terminăm cu asta.

Săriră unul la celălalt, un urs auriu înfruntând un tigru înspăimântător. Săbiile deveniseră ca o ceaţă, iar sunetul lamelor ciocnite se făcuse un huruit constant, întrerupt doar de fluieratul loviturilor în gol sau de zăngănitul fierului pe fier. Bucăţele de pânză pluteau prin aer, pentru că ratările însemnau că săbiile retezau din haine şi nu din carne.

Ciras privea cu gura căscată. Războinicii alunecau din poziţia lup spre dragon, de la tigru la scorpion, de la cocostârc la câine, şi înapoi. Săbiile se abăteau ca nişte flăcări, ratându-şi ţinta la un fir de păr. Părea imposibil să rateze, însă câte unul dintre ei parcă se scurgea în jurul unei lovituri încrucişate ori se răsucea din calea uneia directe. Deveniseră două creaturi din energie, amestecându-se, răsucindu-se şi scurgându-se unul pe lângă celălalt.

Şi-atunci, tiparul s-a întrerupt. Moraven s-a răsucit ghemuit pe călcâie şi-a împins ambele săbii înainte. Lamele lor s-au afundat adânc în maţele lui Nelesquin, iar vârfurile lor i-au ieşit prin spate. Prinţul răgea de furie şi izbi de două ori cu spada în jos. Mânerul crăpă braţul drept al lui Moraven, apoi pe cel stâng, împiedicându-l să

mai ţină ceva. Spada lui Nelesquin mai fulgeră o dată într-o lovitură care ar fi trebuit să-i zboare capul lui Moraven, însă prinţul s-a mişcat în ultima clipă. În loc de asta făcu o tăietură în partea dreaptă a pieptului lui Moraven şi în umăr.

— Eşti foarte obositor, Virisken!

Nelesquin îşi smulse din burtă una dintre săbii şi-o azvârli în lături. Procedă la fel cu cea de-a doua.

— Ăsta-i defectul tău din naştere. Sânge stricat. Şi-ai mai îndrăznit să crezi că ai putea fi Împărat? Eşti un prost. Aşa ai fost dintotdeauna.

Moraven ridică un braţ rupt, ca să-i mai domolească sângerarea.

— Te-am mai ucis şi înainte.

— Da, da. Împăunează-te cu ultima luptă, că, de data asta, n-ai câştigat.

Nelesquin se retrase pe tronul lui şi se lăsă pe spetează, lăsându-l pe Moraven singur în cercul de flăcări.

— Ar trebui să te omor acum, dar vreau să-i văd faţa când ai să mori. Veţi ajunge în Iad împreună, ca şi Prinţul Cyron. De fapt, ar trebui să fie deja acolo, iar odată cu el, Moriande va pierde şi ultima speranţă.

Şi iată-l pe Prinţul Cyron. Cu toate că era ciung, stătea ca un turn măreţ într-un viespar în haos. Funcţionarii dădeau buzna înăuntru, miniştrii la fel, aducând cu toţii rapoarte. Prinţul nici măcar nu catadicsea să le privească. Pe unele le atingea, pe altele doar le respingea cu un gest, apoi dădea ordine ca nişte porunci divine. Aceiaşi funcţionari se întorceau şi o luau la goană, grăbindu-se să urmeze ordine pe care nici nu erau siguri că le auziseră.

Prinţul Eiran stătea lângă Cyron. Helosundianul lua hârtiile, le citea repede, apoi le sorta pe teancuri. Probabil, în sinea lui nici măcar nu recunoştea, dar pricepea conţinutul fiecărui document pe baza înţelegerii lui Cyron. Învăţase cu adevărat multe de la prinţul nalenian şi era capabil să stăpânească aceeaşi artă ca şi Cyron.

De fapt, nu conta.

Ministrul Vniel Pelut se deplasa în acest haos fără a fi băgat în seamă şi fără a fi oprit. Şi el stăpânea unele arte, iar una dintre acestea era cea a *fofilării.* Indiferent unde s-ar fi aflat, îi putea face pe ceilalţi să creadă că acolo-i era locul. Nimeni nu i-ar fi pus întrebări. Nimeni nu l-ar fi oprit. Ajunse lângă Cyron.

— Alteţă, vă amintiţi cuţitul pe care mi l-aţi trimis?

Cyron clipi.

Pelut Vniel înfipse cuţitul drept în inima lui Cyron.

Şi-l răsuci.

Fluturele îl dusese în goană prin turn. Ajunse într-o încăpere în care Dunos intră printr-un pasaj de niciun metru jumătate înălţime. Partea dinspre capătul celălalt al camerei avea un grilaj semicircular din gratii de aur, împărţind-o aproape în două. Dincolo de gratii, zăceau multe comori. Cufere cu mirodenii răspândeau în aer arome exotice care te făceau repede să uiţi de florile de *tzaden* şi de canalizare. Arme neobişnuite erau puse la grămadă alături de cufere cu monede de aur. Dunos îşi imagină că fluturele l-ar fi putut aduce aici ca să-şi aleagă o armă mai bună, însă asta ar fi fost o pierdere de timp.

N-ar renunţa niciodată la spada pe care i-o dăduse Maestrul Tolo.

Fluturele se aprinse parcă pe gratiile din aur, însă un bâzâit de dincolo de el îi atrase lui Dunos atenţia asupra unui craniu omenesc, montat pe un piedestal. Craniul fusese poleit cu aur şi ornat cu pietre preţioase. Dunos credea că s-ar fi putut să fie frumos. Lui nu-i plăceau găvanele goale, nu voia să aibă nimic de-a face cu el, dar craniul bâzâia.

Se duse de-a dreptul la gratii. Bâzâitul se transformă în cuvinte:

— Eşti foarte obositor, Virisken! Ăsta-i defectul tău din naştere. Sânge stricat. Şi-ai mai îndrăznit să crezi că ai putea fi Împărat? Eşti un prost. Aşa ai fost dintotdeauna.

Dunos mârâi.

— Nu-i prost. Maestrul meu nu-i un prost!

Ţeasta nu-i răspunse. Doar se holba la el, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet dispreţuitor.

Clocotind de furie, Dunos îşi ridică mâna lui stângă sfrijită şi-o lăsă jos cât de tare putu. Craniul crăpă, apoi se rostogoli de pe piedestal. Se roti încet, falca desprinzându-i-se, apoi căzu la podea. Explodă, împrăştiind peste tot pe jos pietre negre şi albe.

Dunos privi împrejur, apoi dădu din cap.

— A încetat bâzâitul ăla stupid.

Apoi se zgribuli.

Nu se mai auzea niciun bâzâit, însă parcă-şi amintea că atunci când îl lovise, craniul ţipase.

55
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Zhangjian (Locul dintre Lumi)

Expediţia prin ultima parte a Chong-to a fost încheiată cu un efort minim şi doar câteva pierderi. Grupurile de războinici i-au ologit pe duşmanii lor, apoi i-au luat în sclavie, bucurându-se de durerile lor. Nu prea era un comportament care să le aducă eliberarea, însă această nouă consolidare a puterii ţinea bandele ocupate suficient cât să lase armata lui Jorim să treacă nevătămată.

Jorim trecu primul prin voalul strălucitor care despărţea Primul Iad de Zhangjian. Locul dintre Lumi era ca o anticameră spre tărâmurile supranaturalului. Era paralel cu lumea fizică şi era tot ceea ce nu era aceasta. Întunecat şi pustiu, fără formă sau substanţă, se dovedea a fi o experienţă tulburătoare pentru oricine. Ceva îţi sprijinea tălpile, însă nimeni n-ar fi putut spune despre ce era vorba. Shimik încercă să sape în el, însă n-a ajuns prea departe. Călăreţii trebuiră să descalece de pe caii lor, care refuzau să mai înainteze, iar Apropiaţii îl găsiră mult prea zăpăcitor pentru a încerca să zboare.

Poarta către Ceruri aştepta în depărtare, iar acest lucru-l făcea pe Jorim să fie suspicios.

— Nu există niciun motiv ca să percepem distanţele, afară doar dacă nu cumva cineva ar dori să ne simţim departe de ţelul nostru.

Talrisaal dădu din cap.

— Nessagafel.

Pyrust nu permise ca lipsa de formă a acestui plan să-l intimideze. Îşi alinie armata, folosind trupele naleniene şi Amentzutli drept centru, cu cavaleria lui de cerbi împărţită de-o parte şi de alta, şi şopârlele pe flancuri. Apropiaţii aşteptau în rezervă, împreună cu maimuţele cu cap de

ciocan.

Ceva licări înaintea lor, în beznă. Jorim o luă la fugă, însă ajunse acolo din doi paşi. Căzută, într-o robă însângerată, decorată cu lilieci pe mânecă, Tsiwen zăcea aproape inertă. Răni punctiforme, muşcături de furnici, îi acopereau toată pielea expusă. Gâtul şi faţa-i erau zgâriate de spini. Roba îi acoperea stomacul, însă era limpede că fusese eviscerată.

Jorim se lăsă într-un genunchi şi-i puse mâna pe gât pentru a-i verifica pulsul. Gestul era ridicol. Tsiwen nu mai avea nevoie de bătăile inimii, nu mai mult decât în forma ei fizică. Talrisaal se apropie de el. Jorim îşi ridică privirea.

— Voiai să ştii cum de Nessagafel n-a descoperit că-i scăpasem? Ea mi-a luat locul. Nici nu pot să-mi imaginez…

— Magia funcţionează aici. Pot s-o ajut.

— Te rog, fă-o.

Jorim îi mângâie obrazul.

— N-am fi ajuns nici până aici dacă nu l-ar fi păcălit ea.

— Dar nu l-a putut prosti multă vreme, Wentoki.

Un tânăr se materializă atunci în spatele lui Talrisaal. Era copilul care fusese Nessagafel, maturizat. Era gol, numai cu un inel negru pe degetul mic.

— Ai fost destul de îndrăzneţ, fiule. N-am avut timp să estimez exact ce daune ai provocat. Dar nu mai contează, din moment ce am să desfac toate acestea. Când am să le refac, am să te aduc înapoi şi-am să pregătesc un Iad special numai pentru tine.

Ridică o mână şi Tsiwen avu un spasm. Ochii i se căscară brusc. Zvâcni în picioare, flască precum o păpuşă, iar maţele i se încurcau pe picioare. Cu fiecare deget mişcat de Nessagafel, ea dănţuia; uneori cu stângăcie, alteori senzuală, dar în tot acest timp capul îi atârna şi maxilarul îi era deschis.

— Ţi-am explicat că ţi-am dăruit compasiunea pentru că mie nu-mi trebuia. Te-am minţit.

Îşi ridică şi cealaltă mână şi apăru Nirati, atârnată de nişte sfori invizibile.

— Ţi-am dat compasiunea ca să te zădărnicesc.

Oasele pocniră. Nessagafel îşi dublă dimensiunile. Scoase la iveală o a doua pereche de mâini şi le ridică şi pe acestea, aducându-le pe Nauana şi Anaeda Gryst în formaţia lui de dans. Zeul străvechi râse, dar degetele continuau să se mişte. Femeile făcură tumbe în dansurile lor groteşti, apoi se izbiră de pământ ca nişte jucării aruncate.

— Asta-i, nu? Eşti doar un copil.

Nessagafel ridică fruntea.

— Tocmai tu să spui asta? Te încarnezi şi te joci printre muritori. Tu eşti copilul care-şi doreşte să lupte alături de soldaţii săi de jucărie. Tot ce-ai încercat să faci a fost să mă imiţi pe mine, însă n-ai putut niciodată. Nu ţi-ai permis niciodată să renunţi la compasiune. Sperai să te facă mai bun, când era limpede că nu-i aşa.

— Am s-o las deoparte acum.

— Tu să lupţi cu mine? Aici? Acum?

Păpuşile lui Nessagafel dispărură.

— Tu eşti om. Eu sunt zeu.

— Însă ai limite. Jorim se ridică. Din cauza inelului, a fricii tale.

Lumina fulgeră preţ de-o clipă, orbindu-l. Când îi reveni vederea, îşi găsi tovarăşii de drum aranjaţi într-un cerc în jurul lor. Priveau înspăimântaţi, cu palmele lipite de un perete invizibil. Îşi făcu curaj privind-o pe Tsiwen. Intestinele-i fuseseră puse la loc. Asta-i dădu speranţe lui Jorim.

Nessagafel se aruncă asupra lui, cu toate cele patru braţe, iar din degete-i ieşeau gheare. Mugi, fără zgomot, însă vibraţiile străbătură pieptul lui Jorim ca un huruit. Din ochii lui izbucniră focurile ucigătoare, lingându-i fruntea, şi coborî.

Jorim lăsă panica deoparte şi îmbrăţişă *mai*-ul. Cheia magiei fusese găsirea *adevărului* în ceva. Adună magia şi, bătând din palme, lansă o sferă sfârâitoare. Un fulger argintiu zbârci sfera. Lovi pieptul lui Nessagafel şi explodă. Zeul zbură îndărăt, izbindu-se de zidul invizibil. Perechea de mâini de jos izbucni în flăcări şi căzu.

Străvechiul zeu se ghemui la limita cercului.

— Vrei să vezi ce sunt eu cu adevărat? Greşeala ta.

Într-o fracţiune de secundă, prea mică să poată fi măsurată, Nessagafel îşi dezvălui adevărata sa natură. Forma sa fizică deveni transparentă, nimic altceva decât un rezervor pentru esenţa lui. Sunetele se reverberau în culori, lumina curgea, texturile cântau. Emoţiile, sute de mii, vibrau precum corzile ciupite, fiecare un ac care-i zgâria conştientul. Nessagafel era făcut din speranţe şi visuri, din temeri şi ură, din dragoste şi lăcomie şi disperare. Înţelegerea fie şi a unui grăunte din fiinţa lui lua o eternitate, şi totuşi, nenumărate resorturi se strângeau în el.

Apoi Jorim căzu, cu roba sfâşiată, cu pieptul sângerând.

Nessagafel, având o înfăţişare de Viruk, se înălţă deasupra lui şi-şi ridică o mână cu gheare.

— Tot ce-ţi trebuie să înţelegi din mine, Wentoki, este că sunt cel care te-a distrus.

Iar mâna căzu.

56
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Primul an al Restaurării Curţii Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nordul Moriande
Nalenyrul Liber

O izbucnire de magie explodă din Anturasikun. Îl culcă pe Keles la pământ, scăldându-l într-un foc invizibil. Flăcările se comprimară, închizându-l ca într-o cochilie transparentă. Rămase acolo imobil, batjocorit de mişcarea lină a lunilor.

Pentru o clipă, se gândi să renunţe. Ar fi fost atât de uşor. Căzut la pământ, paralizat, suportând manifestările vrăjitoreşti ale furiei lui Qiro, totul părea o luptă pe care n-ar fi putut s-o câştige.

Părea, până în cel mai mic amănunt, ceva la fel de lipsit de speranţă ca şi apărarea de la Tsatol Pelyn.

Keles îşi strânse pumnii, risipind paralizia. Simţea ca şi cum carnea-i crăpa. Îşi încordă muşchii şi-şi încercă încheieturile, lăsând cochilia să cadă în bucăţi. Rostogolindu-se într-o parte, se ridică într-un genunchi şi, pentru prima dată, îşi făcu curaj. Orice-l doborâse la podea îl descumpănise şi pe Qiro. Imaginea bunicului său se micşorase din nou, să se potrivească cu a sa. Pensula dispăruse, dar două poduri fuseseră terminate şi un al treilea se reconstruia singur. Qiro se apucă de cap şi mormăi în barbă:

— Oh, fir-ar, oh, fir-ar să fie. Totu-i aiurea.

Pământul se cutremură. Îngustarea râului încetă şi procesul se inversă rapid. Undele de şoc zguduiau oraşul. Schimbarea venea în valuri; o mişcare aici, alta colo. Pământul se crăpa. Drumurile se surpau. Turnurile se clătinau.

— Opreşte-te, bunicule!

Keles se ridică şi sări peste zidul din nord al oraşului.

— Distrugi totul.

Qiro-şi ridică privirea, cu oroarea întipărită pe faţă.

— Oh, nu, Keles. Trebuie să fac totul aşa cum se cuvine. Asta-i total greşit. Asta ţi-ai dorit?

Pământul se cutremură din nou. Turnurile crăpară. Keles se întinse, îndreptându-le prin magie. Într-o clipă, le descifrase structurile şi forţele care acţionau asupra lor, întărindu-le rezistenţa. Totuşi, chiar în timp ce slăbea lucrăturile bunicului său, Qiro se apucă de altele. Şi alte poduri începură să se reconstruiască de unele singure. Trupele lui Nelesquin se îndreptau spre nord. Zeci de mii de oşteni se îngrămădeau pe străzi, gata să traverseze.

Keru luptau la Podul Ursului, iar Rekarafi li se alăturase. Hoardele lui Nelesquin înaintau, prosteşte şi nepăsătoare la măcelul provocat de Viruk. Lupta cu o suliţă şi făcuse un cerc în jurul său, desenat cu sânge şi carne. Războinicii dădeau la o parte cadavrele alunecoase pentru a-l ataca.

Înspre est, luptau Voraxanii. Arcaşii de pe acoperişuri trimiteau valuri de săgeţi asupra sălbaticilor. Trupele naleniene şi recruţii deseieni apărau fortificaţii ridicate în mare grabă, împiedicând răspândirea sălbaticilor, însă coloanele pătrundeau mai adânc prin alei şi străzile secundare. Alte plutoane le atacau, necruţând niciun cartier de lupte.

Qiro se concentrase asupra revărsării Râului de Aur. Ridică un mal nou, tăind celălalt debit deschis de Cyron. Keles forţă apa, în mod magic, să reintre în albia îngustă a râului. Un val de apă de aproape patru metri năvăli prin Moriande, trecând pe sub Podul Dragonului. Însă nu cruţă deloc podurile reconstruite. Izbit de furia apelor, Podul Ursului dispăru instantaneu. Apa cenuşie se împrăştie, ţâşnind pe Drumul Râului, şi răsfiră trupele, măturând monumentul înfiorător al lui Rekarafi. Valul duse cu el sălbatici şi pietre, trecând peste Podul Tigrului, care se evaporă şi el, apoi întreaga masă învolburată de pietre şi cadavre topi Podul Lupului de parcă ar fi fost construit din lemn putred şi visuri de-ale copiilor.

— Oh, nu, Keles, uite ce-ai făcut!

Glasul lui Qiro reflecta oroarea de pe faţa lui.

— Trebuie să repar acum tot.

Bătrânul se apucă de ajustări, făcute ici-colo, fără nicio ordine sau raţiune. Un pod începu să se ridice. Malul râului se retrase, apoi năvăli iar înainte. Pământul se curba singur, devenind lumi miniaturale de unde începură să iasă la iveală tot felul de creaturi ciudate. Pământul erupse în bulboane şi sângele ajunse, mustind, la suprafaţă. Qiro vedea asta şi reacţiona, agravând problemele şi răsucind suprafaţa pământului până dincolo de vremea magiei dezlănţuite.

Keles lupta cu panica. Tot ceea ce făcea bunicul său era rău. Keles pomenea constant de teritoriu aşa cum fusese când călătorea împreună cu Ryn şi că va fi mai uşor de reparat răul făcut odată ce aveau cunoaşterea. Dar nu făcea decât să reacţioneze la eforturile tot mai bizare ale bunicului său. Qiro pierduse orice urmă de normalitate. Oricum, vedea lumea într-o manieră care nu-i mai permitea să corecteze situaţia.

Mă obligă să reacţionez. Controlează ceea ce fac. Keles îşi aminti de discuţia lui cu Tyressa. Dacă tot ceea ce făcea era doar să reacţioneze, nu va câştiga niciodată controlul. Trebuia să lege prezentul de trecut, reafirmând ceea ce era corect şi adevărat despre lume. Asta i-ar face mai dificil lui Qiro să modifice lucrurile şi mai uşor pentru Keles să le repare.

Dar ce? Ce-aş putea face eu? Întinse mâna, făcând un vulcan una cu pământul înainte de a exploda şi fisura întregul continent. *Trebuie să fixez lumea.*

Apoi privi în sus şi zâmbi.

Invocând toată magia pe care o putea aduna, Keles Anturasi se întinse şi prinse luna neagră. O smulse de pe calea sa celestă. Indiferent la ce făcea Qiro, o trase jos. Piatra se încălzi şi Keles o închise într-o formă pe care o modelă după cum îşi amintea el Virukadeenul.

Dirijă stânca luminoasă spre Marea Întunecată. Dincolo de ea, dinspre Ixyll, o magie azurie, dezlănţuită, urcă pe cer, lovind muntele vast ca un trăsnet. Iar dedesubt,

insulele zburau în văzduh. Pluteau în jurul muntelui, încă nereaduse la gloria lor de odinioară.

Luna transformată se aşeză în bazinul Mării Întunecate. Apa ar fi trebuit să inunde întregul uscat, atât doar că munţii acceptau acea parte din ei care le fusese smulsă cu atâta vreme în urmă. Pământul se vindeca, iar izvoarele şi râurile curgeau din nou prin Virukadeen.

Odată ce luna neagră fu readusă pe pământ, epuizarea îl înhăţă pe Keles. Căzu într-un genunchi. Magia încă se mai rostogolea în jurul său, însă nu-şi mai putea aduna puterile ca să lucreze cu ea.

Qiro era aplecat asupra lui, iar mâna-i paralizată-i tremura pe umărul său. Bătrânul privi spre vest, cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— E atât de frumos, Keles. Aşa ar trebui să fie.

Apoi Qiro se prăbuşi, iar lumea nepotului său se înnegri.

57
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Primul an al Restaurării Curţii Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Magia care fremăta prin oraş îl făcu pe Ciras să cadă în genunchi. Moraven Tolo se încovoie înainte, cu capul jos, ca şi cum ar fi făcut o plecăciune Prinţului Nelesquin. Kaerinus se împleticea dând înapoi, iar Qiro Anturasi se încovrigă lângă un perete, căzând, încet, la podea.

Cei care nu cunoşteau *jaedunul* rămaseră neafectaţi, şi chiar se arătară şocaţi când alţii se retrăgeau înspăimântaţi. Magia vibra în capul lui Ciras precum un ţipăt înalt, pătrunzător. Râcâia cu mâna bună prin păr, ca şi cum ar fi vrut să înlăture sunetul din cap, apoi un alt zgomot îl invadă.

Hohote de râs.

Nelesquin stătea pe tron şi se uita la braţul său drept. Degetele-i erau roşii. Îşi ridică mâna, studiind sângele, frecându-şi degetul mare de celelalte ude, şi râdea.

— Sângerez, Kaerinus! Sufletul meu s-a întors. Sunt din nou întreg.

Bărbatul masiv se ridică mugind. Lovi aerul cu pumnul stâng şi încercă, vizibil, să-şi ridice braţul drept, însă nu izbuti să-l mişte. Pe faţa lui apăru o expresie alarmată, însă numai pe jumătatea din stânga. Pielea de pe partea dreaptă rămase imobilă şi începu să se înnegrească.

— Ce se întâmplă?

Kaerinus îşi strânse mantia pe trup.

— Toxina din inelul Prinţului Pyrust. Aţi închis rana, dar nu aţi neutralizat otrava.

— Drege-o.

— Nu, Stăpâne.

— Poftim?

Moraven ridică fruntea.

— Credeai că Împărăteasa a avut *un singur* spion printre *vanyeshii* tăi? Au fost mai mulţi.

— Nu. *NU!*

Nelesquin smulse sabia din mâna sa dreaptă şi-o ridică cu stânga, repezindu-se asupra spadasinului îngenuncheat.

— Ne vedem în Iad, Virisken!

Lovi cu sabia în jos. Ciras o blocă cu braţul său metalic.

— Nu cu sabia mea.

Îşi înteţi strânsoarea şi abătu sabia spre stânga. Nelesquin privi în jos, cu dispreţ zugrăvit pe partea stângă a feţei sale.

— Eşti un nimic.

— Ultime cuvinte numai potrivite.

Ciras izbi cu pumnul în sternul lui Nelesquin. Osul pocni şi lovitura zdrobi inima prinţului. Ciras dădu înapoi şi smulse sabia, care-i aparţinea, din strânsoarea bărbatului muribund.

Nelesquin se clătină un moment, apoi se răsturnă pe spate. Oasele de aur clămpăneau la pământ, iţindu-se în unghiuri ciudate prin roba lui. Rămase acolo, holbându-se orb la o pictură murală care-l înfăţişa ca zeu.

Înainte ca prinţul să fi început să se prăbuşească, Ciras îşi roti încheietura, transferând sabia sa de *vanyesh* în mâna stângă. O întoarse, ţinând-o strâns de-a lungul antebraţului. Vârful îi depăşea cotul. Îşi ridică braţul, blocând cu uşurinţă prima lovitură a *kwajiinului,* apoi îşi înfipse degetele de metal în gâtul bărbatului.

Ciras se răsuci şi pară, apoi lovi în spate cu sabia de *vanyesh.* Zburară scânteile când o lovitură de sabie ricoşă din lucrătura lui Borosan. O împunsătură îi arse coapsa. O altă parare, un salt înainte, o răsucire, prin care evită în ultima clipă o lovitură încrucişată. Mânerul sabiei zdrobi o faţă. O lovitură zbură un cap, făcându-l să se rostogolească. Înainte să salte în aer a doua oară, ultimul dintre *kwajiini* se apucă de rana de la vintre, care pulsa, apoi căzu pe spate, alunecând peste trupul lui Nelesquin.

Kaerinus îngenunche lângă Moraven Tolo. Izbucni o

lumină mov, iar spadasinul icni. *Vanyeshul* îşi puse mâna pe fiecare mână ruptă. Se revărsă mai multă magie, iar membrele se îndreptară, însă palmele, slăbite, nu mai apucară nimic.

Ciras reteză lanţul care-l priponea pe Prinţul Jekusmirwyn de tron.

— Sunteţi liber, Alteţă.

Bărbatul încă se mai chircea.

— E mort? Eşti sigur de asta?

— Otrăvit. Inima crăpată. E mort.

Jekusmirwyn se târî şi apucă o sabie de *kwajiin.* Îi încercă tăişul pe degetul mare. În aparenţă mulţumit, reteză gâtul lui Nelesquin.

— Am să-i iau capul, doar ca să mă asigur.

Ciras îşi recuperă teaca şi băgă înăuntru sabia de *vanyesh.* Se alătură lui Kaerinus şi lui Moraven.

— Cum te simţi, Maestre?

— O să-mi revin. Îmi trebuie doar ceva timp ca să mă refac.

Moraven zâmbi.

Ciras dădu din cap şi apoi se uită la mâna sa din metal.

— Maestrul Gryst va fi mândru să afle că lucrarea sa l-a ucis pe Prinţul Nelesquin.

— Aşa şi trebuie. Este un om înţelept şi isteţ.

— Unul dintre cei câţiva pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Ciras îşi puse braţul de metal la subsuoara lui Moraven şi se ridică. Să plecăm, Maestre. Să găsim din nou drumul spre casă.

58
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Primul an al Restaurării Curţii Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Zhangjian (Locul dintre Lumi)

O mână strălucitoare prinse încheietura lui Nessagafel, oprind ghearele la câţiva centimetri de faţa lui Jorim. Virukul îşi smulse mâna din strânsoare, apoi îl lovi cu dosul palmei pe cel care-l împiedicase. Se răsuci, ferindu-se de lovitură, ricoşând din zidul nevăzut.

Jorim se holbă, nevenindu-i să creadă.

— Prinţe Cyron?

Prinţul îşi atinse uşor, cu mâna stângă, colţul buzelor. Zâmbi.

— Nu prea mă aşteptam să te găsesc aici, Maestre Anturasi. Îşi îndoi degetele. Ce bine-i să le ai înapoi.

În spatele prinţului, Shimik săpa furios pământul, încercând să se strecoare pe sub zidul invizibil. Ceilalţi nu făcură nicio încercare de a-şi ascunde surprinderea la apariţia lui Cyron. Prezenţa lui însemna că murise, iar asta presupunea nenorociri pe tărâmul celor vii.

Jorim se ridică în picioare şi se pregăti pentru următorul atac al lui Nessagafel, însă zeul străvechi nu se repezi la el. În loc de asta, îşi ridică palma lui cu gheare. O roti înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi batjocorit uimirea cu care-şi studiase Cyron propria lui palmă.

Inelul care-i încinsese degetul dispăruse.

Râsul lui Nessagafel se porni încet. Se răsuci pe când creştea în intensitate şi se uită fix la Talrisaal.

— Tu erai. Nu copiii mei m-au legat cu inelul acela. Tu ai fost, Virukule. Tu ai făcut-o.

Talrisaal dădu încet din cap.

— Ai fost legat cu ceva care exista înaintea ta. Te-am legat cu Virukadeenul.

— A existat înaintea mea? N-aş prea crede. Nessagafel

îşi studie ghearele. Nu contează. Virukadeenul a fost înapoiat lumii. Acum sunt liber să fac ce vreau, aşa cum şi intenţionam de multă vreme.

— Nu!

O jivină flendurită îşi făcu apariţia din beznă. Târa în urmă-i, de zgarda de la gât, o bucată de lanţ rupt. Grija sări peste zidul nevăzut, cu colţii dezveliţi. Din zbor, îşi reluă aspectul său iniţial, în cele din urmă puternic şi neînfricat. Colţii săi albi se strânseră cu un pocnet.

În aer.

Nessagafel îl apucă de gât. Grija se zbătu, încercând să muşte, încercând să zgârie, dar Nessagafel îşi întări strânsoarea.

Lupul scheună.

— Grija, bietul Grija. Nessagafel clătină încet din cap. Ai fost primul meu copil, aşa că am să-ţi fac onoarea de a te lăsa să te duci tu primul.

Zeul străvechi mângâie blana lupului. Licărea la trecerea palmei sale, apoi se evaporă încet. Cu fiecare mângâiere, dispărea tot mai mult din Grija.

Mai rău, Jorim descoperi că era tot mai greu să şi-l amintească pe Grija. Amintirile proaspete păleau. Cele mai vechi se destrămau. Jorim se trezi întrebându-se cum de ajunsese un lup în mâinile lui Nessagafel, iar când îşi dădu seama că nu ştia, lupul dispăruse cu totul şi Jorim nu mai era sigur despre ce fel de dilemă fusese vorba, la urma urmelor.

Zeul străvechi se întoarse spre Jorim.

— A fost uşor cu el pentru că-l cunoşteam atât de bine. Cu tine, însă, va fi mai greu, Wentoki, dar şi tu vei fi uitat destul de curând.

Jorim se ridică, retrăgându-se.

— N-am să plec cu una, cu două.

— N-ai decât să te împotriveşti cât vrei, nu va conta.

Pielea lui Jorim începu să-l furnice încă înainte să fi putut înşfăca *mai*-ul. Bucăţele şi porţiuni ale memoriei sale începură să se dizolve. Lucrurile de care avea nevoie dispăreau. Cuvintele-i stăteau pe vârful limbii. Văzu

oameni care se holbau înspăimântaţi, însă nu-şi putu aminti numele lor. Îşi ridică mâinile, tremurând. Ar fi vrut să ceară ajutor, dar de la cine şi cum nu mai ştia.

— Mi te-ai fi putut alătura, Wentoki, însă acum totul s-a terminat. Pe măsură ce te deşiri, aflu tot. Ştiu totul.

Jorim se împletici şi căzu, uitând, dintr-odată, cum să se ţină pe picioare. Se strădui să se ridice.

— Există ceva ce nu ştii.

— Nu? Uimeşte-mă, şi, poate, am să te las să mai zăboveşti o vreme.

— Nu i-am făcut pe Fennychi ca să-i ucidă pe Viruki.

Nessagafel îşi miji ochii.

— Atunci de ce...?

— I-am făcut ca să te omoare pe *tine.*

Shimik se strecură în cerc, schimbându-şi forma pentru a putea trece pe sub zid. Se strânse ca un şarpe, mârâind, şi se aruncă. Nessagafel se răsuci, ridicându-şi braţul drept. Îl abătu pe Fenn.

Trupul filiform al lui Shimik i se răsuci în jurul braţului şi se încordă. Braţul pocni zgomotos. Blana deasă de Fenn toci ghearele de Viruk, în vreme ce ghearele lui i se înfipseră în umăr, sfâşiind până la os. Fennul se întinse din nou, iar gâtu-i creştea tot mai mult. Colţii săi zimţaţi se înfipseră în gâtul lui Nessagafel. Smulse, smucind, cea mai mare parte a lui, apoi reveni. Se ţinea strâns, chiar şi când Nessagafel se prăbuşi.

Nu se opri din muşcat decât atunci când capul străvechiului zeu se rostogoli retezat.

59
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Primul an al Restaurării Curţii Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Zhangjian (Locul dintre Lumi)

Cyron se ridică în picioare, privind fix capul retezat.

— Chiar e mort?

Tsiwen, după ce-şi recăpătase culoarea în obraji, dădu din cap.

— Pe cât de mort e posibil să fie el.

Pyrust păşi înainte în timp ce Shimik se desprinse de pe cadavru şi şerpui până lângă Jorim.

— Dar nu există niciun zeu al Morţii. Ştiu asta. N-a existat niciodată.

Tsiwen îşi desfăcu braţele.

— Moartea, la fel ca şi viaţa, pare să decurgă independent de vreun zeu-protector.

Virukul dădu din cap.

— Moartea exista înaintea lui Nessagafel. Un zeu al Morţii, dacă ar exista vreunul, ar aduna sufletele, stabilind cui îi este permis să se întoarcă în lume.

Cyron se încruntă.

— Atunci, fără un astfel de zeu, Nessagafel s-ar putea întoarce.

— Câtă vreme există cei care i se închină, e posibil. Numai un zeu al Morţii l-ar putea împiedica.

Nirati se lăsă pe vine lângă cadavru.

— Nu trebuie să vă temeţi de întoarcerea lui. N-am s-o îngădui eu.

Cyron clătină din cap.

— Nu te poţi desemna singură drept zeiţă.

— Nici nu trebuie. Nelesquin i-a creat pe Durrani, iar aceştia mi se închinau mie. Chiar şi acum, dacă e să ascult, cei care luptă în Moriande se roagă pentru a nu se face nedemni. Se ridică. Voi fi zeiţa Morţii. Nirati, vulpea. Şi-am

să-l ţin pe Nessagafel într-un mormânt până când o să vină la mine şi ultimul dintre închinătorii săi.
Tsiwen se întoarse spre ea.
— Nu iei o decizie prea plăcută.
— Nu înţeleg, surioară. Nirati zâmbi. Toată viaţa mi-am tot căutat vocaţia şi n-am aflat-o niciodată. Totuşi, singurul lucru pe care l-am făcut cu pricepere a fost să mor. Moartea-i vocaţia mea, iar renaşterea este darul pe care-l pot face celor care-l merită.
Pyrust dădu din cap.
— Am credinţa că, în timp, vei afla că-l merit şi eu.
— Consider că deja îl meriţi. Renaşte, şi răsplata va fi una chiar mai mare.
Nirati făcu un semn cu mâna şi Pyrust dispăru.
Cyron căscă ochii spre ea.
— Ţi-ai asumat repede prerogativele, Nirati. Într-adevăr, ai talent.
Nirati îşi plecă fruntea, apoi mai făcu un gest şi hoitul lui Nessagafel dispăru şi el.
— Vă rog să mă iertaţi, însă sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. M-ar ajuta, frate şi soră, dacă aţi putea face ceva cu războiul ăsta.
Nirati se volatiliză, iar Cyron se holbă în urma ei. Îşi miji ochii.
— A spus „frate şi soră”, dar s-a uitat spre mine, nu spre Jorim.
Tsiwen îl apucă de braţ.
— E tot fratele ei, şi tot aşa şi tu, de-acum.
— Poftim?
— Cum se face că ai venit chiar aici, Cyron? Numai un zeu care-şi abandonează învelişul său de muritor poate veni aici, la moartea sa.
— Nu sunt zeu.
— Oamenii ţi se închină. Ţi se atribuie săvârşirea de miracole. Tsiwen îl conduse lângă Jorim. Ai văzut ofrandele lăsate în numele tău, tămâia arsă, relicvele aşezate în acele altare. Pentru acei oameni, *eşti* un zeu.
— Dar ce fel de zeu sunt?

Râsul ei îi răsună moale la urechi.

— Eşti zeul talentului tău. Eşti zeul de care avem nevoie. Nessagafel şi-a creat copiii ca să-l distreze, dar precum e pe pământ aşa şi în Ceruri. Am devenit o birocraţie sub tălpile lui. Tu ai reformat aparatul birocratic. Eşti Cyron, Prinţul zeilor. Ne-ai unificat şi acum domneşti asupra noastră, aducând ordine în Haos şi paradisul în lume.

— Nu cred aşa ceva.

— Aceasta-i bucuria de a fi zeu. *Tu* nu trebuie să crezi. Ceilalţi deja cred. Doar ascultă.

Cyron se opri un moment, iar vocile ajunseră la el. Rugăciuni de mulţumire, rugăciuni înspăimântate ale celor care cereau ajutor, rugăciuni disperate şi de jelanie. Sute de mii de glasuri, şi nu doar din cele omeneşti, ci şi de Viruki şi Sothi şi ale unor creaturi despre care Cyron nici nu ştiuse că existau.

Şi o voce disperată, venind de foarte aproape.

Nauana era îngenuncheată acolo, ţinând capul lui Jorim în poală. Îi mângâia fruntea, ştergându-şi propriile-i lacrimi. Shimik şedea lângă ea, ţinând mâna lui Jorim. Sângerarea fusese oprită şi tăieturile vindecate. Jorim respira egal, însă privirea-i era oarbă.

Cyron se lăsă pe vine şi-i luă cealaltă mână într-a lui. O bătu uşor.

— Jorim. Jorim Anturasi. Trezeşte-te.

Tsiwen îşi încleştă mâna de umărul lui Cyron.

— Nu te aude.

— Nu înţeleg.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei.

— Nessagafel a început să-l desfacă, însă Jorim i s-a împotrivit. A cedat mici porţiuni din el pentru a proteja miezul. E acolo, pe undeva. Atât doar că nu are cuvintele pentru a putea comunica. E un copil din nou, un bebeluş.

Nauana îşi şterse lacrimile.

— Dar poate învăţa?

Tsiwen dădu din cap.

— Da, poate învăţa.

Shimik rânji cu gura plină de colţi din aur.

— Jrima, Shimik învaţă, învaţă tare.

Femeia cu părul închis la culoare mângâie iar fruntea lui Jorim.

— Am să-l duc pe Tetcomehoa înapoi în Nemehyan. Am să-l învăţ. Cu toţii o să facem asta. Îi vom da înapoi mintea.

Anaeda Gryst privi spre Cyron.

— Am să-i iau cu mine pe *Lupul Furtunii,* dacă-mi permiţi, Înălţimea Ta.

— Nu mai trebuie s-o dau eu, dar cred că-i o idee excelentă. Cyron dădu din cap. Te rog, ia şi armata lui Nirati cu voi şi lasă-i pe toţi în Anturasixan.

— Anturasixan?

Căpitanul navei îl privi cu suspiciune.

— Un continent imens. Mă îndoiesc că n-ai să dai de el.

— Prea bine, Stăpâne.

Tsiwen îi făcu semn lui Talrisaal să vină la ea.

— Te duci împreună cu Wentoki, să-i ajuţi să aibă grijă de el, da?

— Este plăcerea mea.

— Şi-ţi dau permisiunea să faci asta, dar trebuie să faci mai întâi ceva pentru mine.

Virukul făcu o plecăciune.

— Orice porunceşti, Stăpână.

Ea făcu un gest. În beznă se deschise o gaură. Apăru o grădină simplă, cu flori şi păsări viu colorate, care cântau prin copaci. Cyron recunoscu unele lucruri, apoi îşi dădu seama că amintirile erau un artefact al propriei sale existenţe pământeşti. *Cunoaşterea* sa, pe de altă parte, venise odată cu noua sa funcţie.

Talrisaal se clătină.

— Grădina. Asta a fost casa mea în Virukadeen.

— Şi e din nou a ta. Un dar din partea fratelui muritor al lui Wentoki.

— Un *om* a făcut asta?

— Într-adevăr. Pe viitor, ar trebui să ai grijă pe cine iei în sclavie.

Virukul dădu din cap.

— De ce-mi arăţi toate astea, Stăpână?

— Acesta-i un dar al unui om pentru Viruki, în semn de bun venit adresat poporului tău reîntors acasă.

Talrisaal zâmbi.

— Florile acelea, cele albastre, ne fac fertili. Dispăruseră când a pierit Virukadeenul.

— Atunci, Talrisaal, îţi sugerez să-ţi petreci timpul cu spor şi să recuperezi tot ceea ce trebuie să ştiţi despre creşterea copiilor, pentru ca aceasta să nu mai fie o artă pierdută pentru Viruki.

— Am să-ţi slăvesc numele pe veci, Tsiwen, şi-am să mă rog adesea pentru înţelepciunea ta.

Talrisaal păşi prin deschizătură. Înainte să se închidă, se aplecă să miroasă florile albastre şi zâmbi.

Tsiwen zâmbi la rându-i.

— Aprobi asta, frate?

— Eşti destul de înţeleaptă ca să ştii că da. Cyron rânji. Însă acum, despre război. Nirati vrea să fie oprit. Există vreo cale prin care am putea face asta repede?

— Repede, nu. Ea-i luă mâna într-a ei. Spectaculos, oh, da.

60
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Primul an al Restaurării Curţii Imperiale
Anul 1 al Dinastiei de Jad
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Cu toate că rănile mi-au fost închise şi Kaerinus îmi vindecase şi oasele rupte, nu eram deloc în formă pentru luptă. Braţele încă mă dureau, o vindecare totală cerea timp. Cu toate că Ciras nimicise toţi *kwajiinii,* nu scăpase nevătămat. Şansele noastre de a ajunge în nordul Moriande erau, în cel mai bun caz, foarte mici.

Nici eu, nici însoţitorii mei nu eram foarte optimişti cu privire la şansele noastre de supravieţuire, însă niciunul dintre noi nu-şi rostise îndoielile. M-am clătinat ridicându-mă în picioare, iar Ciras mi-a adunat săbiile. Am aruncat o privire spre Nelesquin şi n-am făcut niciun efort ca să aud ce-i şoptea la ureche Jekusmirwyn.

— De data asta va rămâne mort de-a binelea?

Kaerinus încuviinţă dând din cap.

— De astă dată nu mai există scăpare. Înainte, m-a pus să-i separ sufletul şi să-l ascund în ceva. Cu el desprins de trup, nu poate fi luat cu totul în Iadurile lui. I l-am pus într-un rubin. Alţii i l-au mutat din obiect în obiect, până când unul dintre *vanyeshi,* în onoarea lui Nelesquin, i l-a închis în craniul său aurit.

Magicianul arătă spre Qiro Anturasi, care zăcea prăbuşit, cu balele curgând, sprijinit de perete.

— Qiro a vizitat Tolwreenul şi i s-a dat craniul pentru a-l aduce înapoi aici. A lucrat sub influenţa lui şi-a creat locul unde Nelesquin putea fi readus la viaţă. Oricum, nici el, nici Nelesquin nu ştiau unde se afla sufletul. Până de curând, nici eu n-am ştiut. Magia lui Qiro a ascuns lucrarea făcută asupra craniului. Şi nici n-aş fi aflat, dacă nu l-aş fi văzut în camera cu trofee a lui Qiro.

Ciras se încruntă.

— De ce nu l-ai distrus atunci?

— Asta m-ar fi ucis şi pe mine dacă o făceam, de o astfel de natură era magia folosită de mine la primul transfer. Kaerinus îşi deschise braţele. Am lucrat odată pentru Nelesquin, şi încă de bunăvoie. Am început să mă îndoiesc de el după ce-am compus farmecul şi el a început să-i ucidă pe cei care-i preluaseră duhul după mine. Apoi m-am întors în Cele Nouă şi-am văzut ce s-a declanşat, însă la vremea aceea n-am putut face nimic, până nu l-am găsit pe cel care-l putea ucide.

Am înălţat o sprânceană.

— Şi cine era respectivul?

— Băiatul acela, Dunos. Kaerinus zâmbi. Mi-am amintit de vorbele Gloonului: *Această misiune poate fi înfăptuită numai de cineva care ar trebui să fie mort.*

— Ţi-ai dat seama cât e de special copilul ăsta, Virisken. A distrus craniul. Asta a rupt legătura dintre Qiro şi Nelesquin.

Se auzi o altă voce, familiară mie:

— De asemenea, a rupt şi legătura dintre Nelesquin şi zeul căzut, Nessagafel.

Am rămas cu gura căscată când omul se materializă în faţa noastră.

— Prinţe Cyron?

— În parte, da. Bătu o dată din palme pentru a sublinia în ce măsură se schimbase. Cumva, Nelesquin a căzut sub influenţa lui Nessagafel. Lucrăturile lui de pe tărâmul pământesc au ajutat campaniei lui Nessagafel pentru răsturnarea Cerurilor şi reluarea creaţiei.

— Cum de ştii…?

Întrebarea părea ridicolă.

— Braţul tău?

Cyron zâmbi.

— Au intervenit multe schimbări, prieteni.

Făcu un gest, şi trupul lui Nelesquin se înălţă în aer.

— Vă supăraţi dacă împrumut asta?

— Dacă-ţi face plăcere.

— Pe moment, da.

Smulse atunci capul din mâinile însângerate ale lui Jekusmirwyn.

— Mulţumesc.

Toţi am făcut o plecăciune.

Când m-am ridicat, plecase deja din turn şi crescuse la dimensiuni uriaşe. Curând, domina şi cele mai mari dintre creaturile lui Nelesquin şi a continuat să crească. Până am ajuns cu toţii la porticul de la peretele dinspre nord, tot ce-am mai putut vedea era o rotulă şi-o robă neagră, ornată cu stele, care-l acoperea.

Glasul lui Cyron bubui:

— Iată-l pe Nelesquin, omul care-ar fi fost Împărat.

Cadavrul se odihnea în palma sa, cu un braţ şi picioarele atârnând printre degetele sale. Nu ne-am putut opri să nu ne holbăm la capul care plutea pe deasupra trupului. Nelesquin arăta ca o jucărie stricată, lipsită de orice putere şi mândrie, dar destinată milei.

— S-a străduit să tulbure echilibrul pământesc, şi astfel s-a gândit să răstoarne domnia zeilor. Oricine vrea să facă asta se face vinovat de crimă împotriva Cerurilor, Iadurilor şi tărâmului pământesc. Strădaniile sale nu ne-au făcut plăcere. Cei care l-au sprijinit au fost înşelaţi. Asupra lor nu cade nicio ruşine sau vinovăţie. Cu toţii trebuie să-şi dea seama că păcatele lor sunt cunoscute de Nirati, vulpea, iar când vor da socoteală, va împărţi dreptatea noastră în moduri minunate şi înspăimântătoare. Cei care i s-au împotrivit lui Nelesquin sunt nişte eroi. Ne-au umplut de bucurie şi răsplata lor va fi pe măsura eforturilor lor.

Cyron, a cărui robă avea, pe piept, cercul constelaţiilor, se întinse spre cer, înfigându-şi mâna în aglomerarea de stele dintre Quun şi Chado. Degetele lui începură să le amestece. Se înceţoşară, apoi, încet, se reaşezară singure într-o nouă constelaţie, o coroană. O stea de culoare diferită ardea la fiecare dintre cele nouă vârfuri ale coroanei, însă la margine, alte stele formau un ochi.

Prin stomac, mă străbătu un val de greaţă. Am privit din nou în sus. Stelele de pe pieptul lui Cyron se potriveau cu

cele de pe cer. Şi cu toate că credeam că-mi aminteam văzându-l cum amestecase el stelele, acum aveam chiar mai puternic impresia că stelele fuseseră *dintotdeauna* aşa. De fapt, legenda mutării stelelor era pentru vecie legată de un zeu al Festivalului de Anul Nou.

O femeie într-o robă cu blazonul liliacului mă mângâie pe frunte, iar confuzia mea se risipi.

— În multe legende există valoare, atât de multă, încât adevărul din spatele lor devine deseori chiar neimportant.

Am făcut o plecăciune.

— Slavă ţie, Tsiwen.

Zeiţa Înţelepciunii îmi întoarse plecăciunea.

— Te vei duce în Anturasikun pentru a-ţi salva companionul. Acolo vei vedea o hartă a lumii. Maestrul Dejote ştie deja de canalul Helos. Teritoriul de la nord de el este controlat de Turasyndieni. Vei conduce o armată de *xidantzu, kwajiini* şi soldaţi imperiali pentru a-i scoate de-acolo. Drept recompensă, *kwajiinii* vor primi Deseirionul.

— Şi după asta?

Tsiwen zâmbi.

— Am descoperit că culmea înţelepciunii este să nu întrebi ce-ţi rezervă viitorul, ci să te aventurezi înainte şi să-l descoperi. Există o nouă ordine în Cer, dar şi pe pământ. Asta însă nu înseamnă că nevoia de eroi a dispărut, şi nici că ticăloşia a pierit şi ea. Lumea nouă, după cum vei afla, are multe în comun cu cea veche.

61
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Anul I al Restaurării Curţii Imperiale
Primul an al Dinastiei de Jad
Shirikun, Moriande
Nalenyrul Imperial

Keles ascultase ce spusese zeul Cyron, simţind magia măturând întreaga lume. Încă mai păstra din acel simţ al realităţii avut când călătorise cu tatăl său, dar era ca şi cum un văl subţire coborâse peste toate lucrurile. Cyron fusese prinţ în Nalenyr, dar Keles părea să-şi amintească de cum fusese el numit conducător al zeilor.

Se lupta să-şi păstreze amintirea lumii aşa cum fusese. Râul de Aur fusese mai lat. Virukadeenul nu se aflase dintotdeauna acolo. Nirati fusese sora lui. Acestea erau o realitate, şi-ar fi trebuit să fie imuabile, şi totuşi lumea părea să vrea să-şi amintească altfel lucrurile.

Uşa încăperii sale se deschise şi Împărăteasa Cyrsa păşi înăuntru.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit. Îţi mulţumesc pentru ce-ai făcut.

— De unde ştiţi?

Ea zâmbi.

— Misticii sunt întotdeauna în armonie cu *jaedunul.* Ai mutat luna de pe cer.

— A trebuit să fac din nou lumea cum trebuie.

— Şi totuşi, simţi şi tu schimbarea, nu?

— Cyron e acum zeu şi nu mai este prinţ. Sora mea moartă este acum zeiţa Morţii?

— Vor mai fi multe alte schimbări.

Cyrsa zâmbea.

— Când m-am întors în Cele Nouă, i-am plătit pe cei mai pricepuţi menestreli să compună cântece în care să-l demonizeze pe Nelesquin şi să creeze o anumită imagine a ceea ce-am fost eu. Adevărul celor întâmplate atunci nu mai contează. Oamenii au acţionat pe baza a ceea ce-au

crezut ei că s-a întâmplat. Arătă spre locul unde stătuse Cyron, lângă râu. La vremea când vei avea nepoţi, istoria lumii se va fi schimbat. Nelesquin nu va fi uitat, dar numai ca un nobil disident din Virine, care a încercat să distrugă Imperiul. Desigur, era nebun. Susţinea că era legendarul Nelesquin.

— Acesta va deveni noul adevăr pentru că veţi da bani ca să fie aşa?

— În parte, da; şi nu-mi pare rău de cheltuieli. Consideră-mă răzbunătoare dacă vrei, însă strădaniile mele nu vor fi chiar atât de intense. Ai fost instruit să observi. Eşti atent, însă pentru mulţi oameni lumea nu se întinde mai departe de locurile unde-i duc treburile lor zilnice. Cu toate că ştiu că există Cele Cinci Principate, arată-le o hartă şi nu le vor putea localiza. Ceea ce nu le afectează traiul în mod imediat nu contează. Se simt confortabil când presupun că lucrurile au fost întotdeauna aşa, ca în prezent.

Keles clătină din cap.

— Îmi spuneţi că iluzia este mult mai importantă decât realitatea.

— Asta numai pentru că atât de mulţi oameni sunt incapabili să facă faţă realităţii. Împărăteasa îşi desfăcu braţele. Aici este o problemă la care reflectează toţi filozofii: dacă lumea a fost creată chiar în acest moment, şi tu odată cu ea, împreună cu toate amintirile tale, ce rol va juca trecutul în viaţa ta de zi cu zi? În ce măsură ar mai conta trecutul?

— Ei, bine, dacă nu există trecut, nu mai contează. Aş acţiona pe baza amintirilor mele despre trecut.

— Care sunt false.

— Da.

Cyrsa zâmbi.

— Iar dacă toate amintirile ar fi sută la sută precise, asta n-ar fi o problemă. Dar nu sunt, şi nu sunt nici *reale.* Totuşi, oamenii au încredere în zvonuri, amintiri şi dogme mai mult decât în realitate. Asta înseamnă, fie că ne place sau nu, că percepţia devine realitate.

— Dar nu şi dacă impun faptele. Keles atinse cu mâna mapa cu hărţile, aşezate pe noptieră. Am întreaga lume aici, catalogată. Acesta este un fapt. Dacă le arăt şi altora, dacă-i educ, atunci vor cunoaşte realitatea.

— Nu, Keles, vor cunoaşte realitatea ta. Şi-o vor însuşi-o ca pe a lor proprie, şi va avea greutatea şi substanţa necesare să modeleze lumea. Cyrsa clătină din cap. Tu eşti o creatură a preciziei şi logicii. Cei care nu sunt ca tine îşi vor crea propriile lor lumi şi vor trăi înăuntrul lor. Şi, în multe feluri, asta va fi cel mai bine pentru că ştim că sunt incapabili să facă faţă la ceea ce ştim că este adevărat.

Keles îşi trase genunchii la piept.

— Vorbiţi de parcă veţi accepta asta şi vă veţi alătura lor.

— Zeii oferă tentaţii puternice. Cyrsa îşi frecă burta cu mâna. Sunt însărcinată. Va fi un băiat. Numele lui va fi Pyrust.

— Felicitări!

Dintr-odată, lui Keles i se puse un nod în gât. Prin minte i se învolburară gânduri despre Tyressa şi despre mama lui şi Nirati.

— Zeii au fost buni cu dumneavoastră.

Împărăteasa dădu din cap.

— Şi cu tine, Keles.

Ea deschise uşa odăii şi, zâmbind, le făcu semn să intre celor două persoane.

— Iertaţi-mă că l-am monopolizat.

— N-avem pentru ce să vă iertăm, Înălţimea Voastră.

Siatsi Anturasi râse tare intrând în încăpere, urmată de soţul ei.

— Puţină aşteptare nu ne-a omorât.

Numai când îl străpunse ţepuşa îşi recuperă Pelut Vniel întreaga amintire a morţii sale. Împlântase pumnalul adânc în pieptul lui Cyron. Privise cum îi pierea viaţa din ochi. Sângele şiroia din gura prinţului, apoi ciungul se prăbuşise.

Pelut se răsucise, cu braţele deschise, gata să accepte

laudele miniştrilor pentru actul său salvator. Prinţul Eiran, turbat de furie, îi obtura câmpul vizual. Helosundianul îl apucase de subsuori şi, dintr-o singură mişcare, îl azvârlise din turn. Căzuse, cu braţele fluturând, şi-şi împrăştiase creierii pe strada de jos.

Oameni pe care nu-i cunoştea îl apucaseră de mâini şi de picioare şi îl aruncaseră în foc. Carnea sfârâise. Durerea îl copleşise în valuri, crescând tot mai mult. Se răsucise şi devenise tot mai confuz. Închisese ochii, descoperind că nu-i mai putea deschide din nou.

Apoi începuse să se văicărească.

— De ce eu? De ce eu? De ce eu?

— Pentru că, Pelut Vniel, îi zise cel care se prăjea alături de el, ai fost ambiţios şi ai dat greş.

Pelut se cutremurase.

— Prinţul Nelesquin?

— Împăratul Nelesquin, prostule!

Bărbatul şuieră, în vreme ce sunetul unui cuţit ascuţit îi umplea urechile lui Pelut.

— Asta-i, taie ca lumea, adânc. Cei care-s aici se vor ospăta pe cinste acum.

Patru zile de oblojiri şi atenţie din partea mamei sale îl făcuseră pe Keles să se simtă destul de bine ca să stea pe meterezele din Moriande şi să privească Forţa Expediţionară îndreptându-se spre nord. Keru şi ceilalţi războinici Helosundieni li se alăturară, în vreme ce necombatanţii rămaseră în Moriande şi se pregătiră pentru călătoria lor. Trupele deseiene plecară şi ele, deschizând calea pentru Nalenieni şi Durranieni. Chiar şi Voraxanii plecară, călare pe bidiviii lor metalici, şi un mare număr de *xidantzu* li se alăturară călare. Războinicii erau uniţi în acţiunea lor de a-i împinge pe Turasyndieni înapoi în pustietăţile lor, şi existau speranţe că Virukii şi-ar putea face apariţia din sud şi să-i ajute în misiunea lor.

Keles zâmbi. Prinţesa Jasai stătea lângă el, părând încântată. La porunca Împărătesei, Jasai şi Keles se căsătoriseră. Barzii începuseră deja să cânte despre

iubirea lor şi de scăparea atroce din Deseirion. În baladă, fugeau de Turasyndieni. Războinicii promiseseră că-i vor alunga înapoi în Pustietăţi, în cinstea lor.

Prinţesa, adâncită într-o conversaţie cu mama lui, nu-l observă cum o privea. Cele două femei se împrieteniseră deja. Copilul lui Jasai va fi primul nepot al lui Siatsi şi nimic nu va fi suficient de bun pentru el. Cumva, identitatea tatălui copilului se pierduse, deşi baladele îi atribuiau lui Keles toate meritele.

Ryn Anturasi, aşezat puţin mai departe de Siatsi, discuta cu Borosan Gryst. Cei doi împărtăşeau aceeaşi fascinaţie pentru *gyanrigoţi* şi începuseră o colaborare într-un număr de proiecte.

Un ministru se apropie de Keles.

— Împărăteasa doreşte să discute cu prinţul.

Keles se întoarse şi-o sărută pe Jasai pe obraz.

— Am să mă întorc.

Ea zâmbi şi-i strânse mâna.

— O să-mi fie dor de tine.

Îşi retrase mâna dintr-a ei şi se duse de-a lungul zidului spre turnul de pază. Gărzile *gyanrigot* se dădură la o parte. Urcă cu pas sprinten treptele din lemn, apoi făcu o plecăciune. O menţinu o bucată de vreme, cu siguranţă mai mult decât s-ar fi cuvenit din partea unui nobil aflat înaintea Împărătesei.

Ea-i întoarse plecăciunea, păstrând-o la fel de mult. Se îndreptă de spate şi zâmbi.

— Am primit misiva ta astă-noapte. Am citit-o şi-am ars-o. Desigur, sunt de acord cu planurile tale, cu toate că nu-mi prea vine să te las să părăseşti Imperiul.

— Aceasta-i singura cale posibilă, Înălţimea Voastră. Keles se duse lângă ea şi cercetă coloanele oştirii. Canalul de la nord de Munţii Helos a devenit un râu alimentat de Virukadeen. Se află exact unde trebuie să fie un râu. Peste o generaţie sau două, nimeni nu-şi va mai aminti că n-a fost acolo.

— Asta va fi mai cu seamă valabil pentru că-i duci pe Helosundieni în Anturasixan.

Dădu din cap.

— Tyressei nu i-a plăcut niciodată ca poporul ei să se agaţe de ceea ce-au pierdut. Dintotdeauna au fost ei victimele, acum vor fi într-un teritoriu nou, care le va permite să-şi plămădească propriul lor destin. Îi voi duce şi pe Deseieni acolo, dar şi pe alţii care au pierdut atât de mult în război. O pot lua cu toţii de la început. Un pământ nou, pentru un nou început.

— Şi un nou început pentru tine şi familia ta?

— Da. Ulan va rămâne aici. Casa Anturasi va continua să creeze cele mai bune hărţi şi desene din lume. Imperiul nu va pierde asta.

Împărăteasa zâmbi.

— Vom pierde doar abilitatea de a modela lumea.

— Nicidecum, Maiestate. Se întoarse şi arătă spre sud, spre macaralele care ridicau bolovani, punându-i locul lor pentru reconstruirea celor nouă poduri. Oamenii s-au apucat deja să plămădească lumea.

— Dar tu eşti în stare să faci toate astea doar imaginându-ţi-le.

— Da, aş putea să impun tuturor concepţia mea asupra realităţii, însă n-am să fac asta. Clătină din cap. Trebuie să-şi construiască propria lor lume. Dacă nu fac sacrificii, aceasta nu va avea nicio valoare pentru ei. Dacă ştiu că-i pot salva, nu se vor strădui niciodată să se salveze singuri. Oamenii care nu privesc spre viitor nici nu au viitor. Ei doar aşteaptă să se instaleze decăderea.

Ea-şi ridică o sprânceană.

— Dar cu puterea de care dispui, nu simţi tentaţia de a o folosi?

— Am văzut ce poate această forţă să provoace în lume. Îşi privi mâinile. Ştiu că ea poate fi utilizată în scopuri bune, dar mai ştiu şi că nu sunt destul de deştept ca să pot prevedea fiecare posibilă consecinţă a folosirii ei. Din acest motiv, nici n-am s-o utilizez.

— Nici chiar dacă prin folosirea ei ai face să se deschidă o singură floare şi ai aduce, astfel, un zâmbet pe faţa soţiei tale?

— Nu. Am făcut deja prea multe. Aş vrea să plec în Anturasixan împreună cu familia mea. Mă voi ocupa de bunicul meu până moare, iar după aceea mă voi bucura de nepoţii mei.

— S-ar putea ca zeii să aibă alte planuri cu tine.

— Dacă ei aşa vor. Keles zâmbi. Îmi amintesc de vremea când doi dintre ei erau oameni, unul dintre ei fratele meu geamăn. Până acum, au fost buni cu mine şi nădăjduiesc că vor rămâne aşa şi pe viitor.

Epilog
Ziua a 32-a, Luna Liliacului, Anul Şobolanului
Al 8-lea an al Dinastiei de Jad
Al 6-lea an de la Războiul Turasyndian
Drumul Imperial de Sud, Nalenyr

Un bătrân aproape orb se sprijinea din greu în bastonul său în vreme ce urca dealul.

— Iată-l, Moriande, cel mai grandios oraş din întreaga lume.

— Ştiu, bunicule. Acum locuim acolo, îţi aminteşti?

Matut dădu din cap.

— Bineînţeles că-mi amintesc, Dunos. Îmi amintesc multe lucruri. S-ar putea să mă crezi doar un smintit bătrân, care abia se mai ţine pe picioare, însă îmi amintesc cum mergeam pe acest drum cu tine şi cu tatăl tău. Şi-mi amintesc de un maestru spadasin, care arăta cam la fel ca al tău, însă nu atât de măreţ. Consortul Împărătesei şi toate cele.

— Nu, bunicule.

Dunos privi înapoi, acolo unde Moraven şi Ciras dădeau o mână de ajutor la împingerea unei căruţe pe ultimii metri în sus pe deal.

— Sunt sigur că nu era atât de măreţ precum Maestrul meu, ca oricare dintre ei.

— Şi-mi amintesc de acest loc.

— Da, bunicule, bandiţii.

Dunos privi din nou spre nord, în vreme ce trei siluete se strecurară afară din pădure, ieşind pe drum ca să-l blocheze.

Matut aruncă o privire piezişă.

— N-ar fi trebuit să spui asta, Dunos. Le-ai dat idei zeilor.

Banditul din mijloc, înveşmântat într-o robă care fusese albă odată, cu un urs roşu, fioros, pe piept, ca emblemă, îşi ţinea mâinile pe mânerele celor două săbii ale sale.

— Bun venit pe Drumul Imperial. Eu şi tovarăşii mei

ţinem drumul liber şi fără bandiţi. Sunt convins că doriţi să vă arătaţi recunoştinţa.

Dunos păşi înainte şi făcu o plecăciune.

— Sunt un *xidantzu.* Nu doresc să fie rănit cineva. Aceşti oameni au călătorit împreună cu maeştrii mei şi cu mine. Ei se află sub protecţia noastră. Nu vă costă nimic să vă vedeţi de drum.

Banditul râse şi tovarăşii lui jerpeliţi îi ţinură isonul.

— Eşti un băietan cu un braţ ologit. Nu mi-e teamă de tine. Eu sunt Turren Xandao. Sunt în rangul superior, aşa că tu şi maeştrii tăi ar trebui s-o luaţi la goană. Pe tine te las să treci, dar nu şi pe ceilalţi.

— Eu sunt Dunos Ameryne, din *Serrianul* Jatan. Dacă vrei să lupţi, stabileşte condiţiile.

— Până la moarte, puiule. Bărbatul râse şi-şi trase ambele săbii. Nu mi-e frică de tine.

— Nu încă.

Dunos îşi scoase încet sabia.

— Trasează un cerc.